The Breaker by Minette Walters

Minette Walters
ZILELE LUI CAIN


Traducere: Mihnea Columbeanu
ISBN 973 – 95064 – 3 – 7
Prolog
Extras din: „*Mintea unui violator*” de Helen Barry.
„Cea mai răspândită opinie este aceea că violul ar fi un exerciţiu de dominaţie masculină, o afirmare patologică a puterii, de obicei înfăptuită din furie contra întregului sex opus sau din frustrare faţă de o anumită persoană.
Forţând o femeie să accepte penetrarea, bărbatul îşi demonstrează nu numai puterea superioară, ci şi dreptul de a-şi planta sămânţa oriunde şi oricând vrea el.
Această idee l-a înălţat pe violator la statùra unei fiinţe de proporţii legendare – demonic, periculos, prădalnic – iar faptul că puţini violatori merită asemenea etichetări are o importanţă secundară pe lângă teama pe care o inspiră legenda.
Într-un mare procentaj de cazuri (inclusiv violuri casnice, la întâlniri şi în grup), violatorul este un individ inadecvat, care caută să-şi remedieze proasta părere despre sine însuşi atacând o persoană pe care o percepe ca fiind mai slabă decât el.
E un om cu o inteligenţă redusă, puţine aptitudini sociale şi un profund simţ al propriei sale inferiorităţi în relaţiile cu restul societăţii.
Frica de femei adânc înrădăcinată îi este mai comună violatorului decât sentimentul de superioritate, originea ei putând subzista în eşecurile trecute de a lega.cu succes relaţii.
Pentru o asemenea persoană, pornografia devine

mijlocul de a-şi realiza un scop, întrucât masturbarea îi e la fel de necesară ca doza regulată unui dependent de heroină.

Fără orgasm, omul cu fixaţii sexuale nu rezolvă nimic.

Totuşi, natura lui obsesivă, cuplată cu nerealizarea, va face din el un partener neatrăgător pentru genul de femeie pe care o solicită complexul său de inferioritate, şi anume, o femeie care să atragă bărbaţi realizaţi.

Dacă are totuşi o relaţie, partenera va fi o femeie care a fost folosită şi agresată de alţi bărbaţi, ceea ce nu face decât să-i exacerbeze sentimentele de inadecvare şi inferioritate.

Se poate argumenta că violatorul, un om cu inteligenţă limitată, senzorialitate limitată şi capacitate limitată de funcţionare, este mai demn de milă decât de teamă, deoarece pentru el pericolul se găseşte în ascendentul uşor pe care i l-a conferit societatea asupra aşa-numitului sex slab.

De fiecare dată când judecătorii şi presa îl demonizează ca pe un primejdios animal de pradă, nu fac decât să întărească ideea că penisul e un simbol al puterii...”

Capitolul 1

Femeia zăcea pe spate, pe plaja pietroasă de la poalele Falezei Houns-tout, privind cerul fără nori de deasupra, cu părul blond spălăcit uscându-se într-o claie de bucle scurte sub soarele fierbinte.

O dâră de nisip peste abdomen dădea impresia unui material subţire, dar cercurile cafenii ale sfârcurilor şi părul zburlit dintre picioare anunţau pe oricine ar fi binevoit să se uite că era goală.

Un braţ se arcuia languros peste cap, în timp ce celălalt zăcea cu palma în sus pe pietre, încârligându-şi degetele prin micile valuri care se rostogoleau peste ele odată cu creşterea fluxului; picioarele, desfăcute cu neruşinare într-o poziţie relaxată, păreau a invita căldura

soarelui să-i pătrundă direct în trup.

Deasupra ei se înălţa panta de marnă închisă a Falezei Houns-tout, brăzdată neregulat cu vegetaţia curajoasă ce se agăţa de cornişele sale. Atât de des învăluită în ceaţă şi ploaie toamna şi iarna, în lumina strălucitoare a soarelui de vară avea o înfăţişare benignă.

La un kilometru şi jumătate către vest, pe Drumul de Coastă Dorset care îmbrăţişa crestele falezelor dinspre Weymouth, un grup de excursionişti se apropiau agale, oprindu-se din când în când să se uite la cormoranii şi bâtlanii care se prăvăleau în picaj asupra mării ca nişte mici rachete ghidate.

La ést, pe drumul spre Swanage, un singur drumeţ trecea prin dreptul capelei normande de pe Capul St Alban's, în drum către creuzetul de piatră al Golfului lui Chapman, ale cărui ape albastre formau un loc atractiv de ancoraj când vântul sufla uşor, spre larg.

Din cauza colinelor abrupte care-i înconjurau, vizitatorii pedeştri ai plajelor erau rari, dar în weekend-urile frumoase, la ora prânzului, mai mult de zece ambarcaţiuni veneau să ancoreze, săltând în formaţii răzleţe, după cum treceau la rând pe sub toate valurile blânde.

O singură navă, o Princess de unsprezece metri, pătrunsese deja prin canalul de la intrare, iar zăngănitul lanţului de ancoră peste motorul în ralenti răsuna limpede prin văzduh. Nu departe în urma sa, prova unui Fairline Squadron tăia valurile dincolo de St Alban's Head, lăsându-le spaţiu larg iahturilor ce se legănau leneşe în vântul uşor, pe când se îndrepta către golf.

Era ora zece şi un sfert a uneia dintre cele mai călduroase duminici din an, dar la adăpost de ochii oamenilor, dincolo de Capul Egmont, femeia goală de pe plajă părea nepăsătoare atât faţă de unduirile aerului încins, cât şi faţă de probabilitatea crescândă de a avea vizitatori.

Fraţii Spender, Paul şi Daniel, o zăriseră pe nudistă

în timp ce ocoleau Capul cu undiţele, iar acum stăteau cocoţaţi pe o cornişă instabilă, la vreo treizeci de metri deasupra ei, în dreapta.

O priveau pe rând prin binoclul scump al tatălui lor, pe care-l şterpeliseră din vila închiriată pentru vacanţă, într-o legătură de tricouri, undiţe şi echipamente.

Era weekend-ul din mijlocul vacanţei lor de două săptămâni şi, în ceea ce-l privea pe fratele mai mare, pescuitul nu fusese decât un pretext.

Acea parte îndepărtată a Insulei Purbeck nu prea prezenta puncte de atracţie pentru un adolescent în curs de deşteptare, având puţini locuitori, şi mai puţine distracţii şi nicio plajă nisipoasă.

Intenţia lui fusese dintotdeauna aceea de a le spiona pe femeile în bikini întinse pe punţile scumpelor iahturi cu motor din Chapman's Poole.

— Mama a spus că n-avem voie să ne căţărăm pe faleze fiindcă-s periculoase, şopti Danny, virtuosul băiat de zece ani, mai puţin preocupat decât fratele său de priveliştea pieilor goale.

— Gura.

— O să ne-omoare dacă află că ne-am uitat la o nudistă.

— Ţi-e frică doar fiindcă n-ai mai văzut niciodată una.

— Nici tu, bombăni indignat fratele mai mic.

Oricum, e o neruşinată. Pariez c-o pot vedea o mulţime de oameni.

Paul, mai mare cu doi ani, tratătă acest comentariu cu dispreţul pe care-l merita – nu întâlniseră nici ţipenie de om, pe drumul care ocolea Chapman's Poole. În schimb, se concentră asupra trupului de jos, minunat de accesibil.

Nu vedea prea bine faţa femeii, fiindcă stătea cu picioarele spre ei, dar lentilele aveau o putere atât de mare încât îi distingea clar toate celelalte detalii.

Era prea necunoscător cu privire la formele trupului feminin pentru a se întreba ce-o fi fost cu vânătăile care-i marcau pielea, dar după aceea avea să ştie că oricum nu s-

ar fi întrebat, chiar dacă ştia ce însemnau. Îşi făcuse fantezii despre o asemenea întâmplare – descoperirea unei femei liniştite şi nemişcate, care-l lăsa s-o exploreze în voie, fie şi numai prin binoclu.

Găsea insuportabil de erotic relieful moale al sânilor şi stărui îndelung asupra sfârcurilor, întrebându-se cum ar fi fost să le atingă şi ce s-ar fi întâmplat dacă o făcea. Străbătu drăgăstos lungimea taliei, oprindu-se pe adâncitura ombilicului, înainte de a reveni la ceea ce-l interesa cel mai mult, picioarele desfăcute şi locul dintre ele. Se târî înainte pe coate, foindu-şi trupul.

— Ce faci? întrebă Danny bănuitor, târându-se lângă el. Eşti neruşinat?

— Normal că nu, îi dădu Paul un pumn furios în braţ. Numai la asta te gândeşti nu? La neruşinări. la vezi, cap-de-penis, c-acuş te spun lui tata.

În inevitabila ciocnire care urmă – o încăierare cu mormăieli, chipuri înroşite, braţe încârligate şi şuturi – binoclul Zeiss scăpă din mâna fratelui mai mare şi se rostogoli pe pantă, dislocând o avalanşă de şisturi argiloase.

Băieţii, uniţi în groaza gândului la ceea ce avea să spună tatăl lor, abandonară lupta pentru a se retrage de pe margine, privind deznădăjduiţi după binoclu.

— Dacă s-a spart, tu eşti de vină, şuieră băiatul de zece ani. Tu l-ai scăpat.

Dar, de data asta, fratele său nu mai muşcă momeala. Mai mult îl interesa nemişcarea continuă a trupului de jos. Cu un îngrozitor sentiment de interdicţie, înţelese că se masturbase în contul unei moarte.

Capitolul 2

Apele limpezi din Chapman’s Poole se rostogoleau unduitoare pentru a se sparge în şiraguri de spumă pe plaja pietroasă a golfului. Între timp, în golf ancoraseră trei nave – două arborând pavilionul roşu – *Lady Rose*, modelul Princess, şi *Gregorys Girl*, Fairline Squadron-ul; al treilea vas, *Mirage*, un Beneteau francez, arbora tricolorul.

Numai pe *Gregory's Girl* se vedeau semne de activitate reală, un bărbat şi o femeie chinuindu-se să lanseze la apă o barcă pneumatică ale cărei corzi se încurcaseră în mecanismul gruielor. La bordul lui *Lady Rose*, un cuplu echipat sumar făcea plajă pe dunetă, cu trupurile sclipind de ulei şi ochii închişi sub razele soarelui, în vreme ce, pe *Mirage*, o adolescentă ţinea la ochi o-cameră video şi panorama încet peste panta abruptă cu iarbă de pe West Hill, căutând orice subiect demn de a fi filmat.

Nimeni nu observă goana nebunească a fraţilor Spender în jurul golfului, deşi franţuzoaica transfocă totuşi spre plimbăreţul singuratic care cobora versantul spre ei.

Privind numai prin tunelul vizual al camerei, nu-l observa decât pe tânărul cel chipeş din obiectiv, iar inima ei amorezată făcu un mic salt de emoţie la gândul unei noi întâlniri întâmplătoare cu frumosul englez.

Îl cunoscuse cu două zile în urmă, la Berthon Marina, în Lymington, când tânărul, cu un zâmbet strălucitor, îi spusese codul de computer al toaletelor, şi nu-i venea să-şi creadă norocului că era aici… azi… în această izolare plicticoasă, pe care părinţii ei o descriau ca pe una dintre nestematele Angliei.

Pentru imaginaţia ei flămândă, arăta ca un echivalent pletos al lui Jean-Claude Van Damme, în tricoul fără mâneci şi şortul strâns pe fund – bronzat, musculos, cu părul brunet şi lucios pieptănat înapoi din jurul feţei, ochii căprui zâmbitori, bărbia cu ţepi aspri iar în povestea narativă a vieţii ei, romanţată, înfrumuseţată, incredibil de inocentă, se imagina pe sine însăşi leşinând în braţele lui puternice şi capturându-i inima.

Prin intimitatea imaginii mărite, îi privi muşchii unduindu-se în timp ce-şi lăsa rucsacul pe pământ, numai pentru ca obiectivul să se umple brusc cu mişcările frenetice ale fraţilor Spender. Cu un geamăt sonor, fata opri aparatul şi-i privi neîncrezătoare pe copiii zburdalnici care, de la distanţă, păreau să manifeste o încântare

entuziastă.

Cu siguranţă, e prea tânăr ca să fie tatăl unuia dintre ei?

Dar… O ridicare din umeri galică…

Cine poate şti, cu englezii ăştia?

În spatele corciturii care mergea energic în zigzag, căutând un miros, calul îşi croia drum cu grijă pe drumul care cobora din Hill Bottom până în Poole.

Pe alocuri se vedea asfalt, arătând că drumul fusese cândva o şosea, iar vreo două contururi de fundaţii prin vegetaţia crescută în neorânduială pe alături aminteau de clădirile abandonate şi demolate de mult.

Maggie Jenner îşi trăise aproape toată viaţa în acea regiune, dar nu ştiuse niciodată de ce puţinii locuitori ai acelui colţ din Insula Purbeck plecaseră, lăsându-şi casele pradă ravagiilor timpului.

Cineva îi spusese odată că *Chapman* era un arhaism pentru negustor sau comerciant, dar ce s-o fi putut vinde şi cumpăra în acel fund de lume, nu putea să-şi imagineze.

Poate că, mult mai simplu, în goli se înecase vreun neguţător ambulant, lăsându-şi moartea moştenire posterităţii. Ori de câte ori mergea pe acel drum, îşi reamintea ce trebuia să afle, dar când pornea înapoi spre casă uita de fiecare dată.

Grădinile cultivate care înfloriseră cândva acolo lăsaseră în urma lor trandafiri, nalbe şi hortensii printre ierburi şi buruieni, iar Maggie îşi spuse cât de plăcut ar fi fost să aibă o casă în sălbăticia aceea multicoloră, cu faţa spre canal, la sud-vest, şi numai câinele şi caii ca să-i ţină de urât. Din cauza ameninţării falezelor care alunecau mereu, accesul la Chapman’s Pool era oprit pentru traficul motorizat, cu ajutorul porţilor încuiate de la Hill Bottom şi Kingston, iar atracţia unei asemenea linişti era foarte puternică.

Dar, în fond, izolarea şi singurătatea care o însoţeau deveneau o adevărată obsesie pentru ea şi, uneori, o îngrijorau.

Chiar când prin cap îi trecu acest gând, auzi sunetul unui vehicul care se apropia, scrâşnind în viteza întâi peste hopurile şi gropile din urma ei, şi fluieră surprinsă pentru a-l aduce pe Bertie în linie cu Sir Jasper.

Se răsuci în şa, presupunând că era un tractor, şi se încruntă la vederea Range Roverului de poliţie care se apropia. Când ajunse în dreptul ei încetini, iar Maggie îl recunoscu la volan pe Nick Ingram, înainte ca acesta, cu un scurt zâmbet de salut, să treacă înainte, lăsând-o să-şi continue drumul prin praful pe care-l stârnise.

Serviciile de urgenţă se repeziseră să treacă la acţiune în urma unui apel la numărul nouă-nouă-nbuă al poliţei, de la un telefon mobil. Fusese primit la orele 10: 43 a.m.

Apelantul se prezentase Steven Harding, explicând că întâlnise doi băieţi care susţineau că pe plaja de la Egmont Bight zăcea un cadavru. Detaliile erau confuze, băieţii omiţând să precizeze că femeia era goală, iar tulburarea lor vizibilă le îngreunase vorbirea, dându-i lui Harding impresia că „doamna de pe plajă” era mama lor şi o văzuseră pe faleză în timp ce se uitau cu binoclul.

Prin urmare, poliţia şi paza de coastă acţionaseră pornind de la premisa că încă mai era în viaţă. Din cauza dificultăţii de a ridica o persoană grav rănită de pe plajă, paza de coastă expediase un elicopter Search and Rescue de la Portland, ca s-o preia la bord.

Între timp, comisarul de poliţie Nick Ingram, deviat de la anchetarea unei spargeri, se apropia pe drumul care ocolea Colina Vestică, atât de nepotrivit numită, de pe malul estic al Golfului lui Chapman.

Trebuise să folosească foarfecele de tăiat metalul pentru a scoate lanţul de pe poarta din Hill Bottom şi, în timp ce-şi lăsa Range Roverul pe suprafaţa dură de lângă cherhanalele pescarilor, spera fierbinte ca nelipsiţii curioşi să nu profite de ocazie pentru a-l urmări. Nu avea chef să facă ordine printre nişte gură-cască irascibili.

Singura cale de acces de la cherhanale până pe plaja

unde zăcea femeia era aceeaşi pe care o urmaseră şi băieţii – pe jos în jurul golfului, apoi peste stâncile de la Egmont Point.

Pentru un om în uniformă, era o activitate călduroasă şi plină de transpiraţie, iar Nick Ingram, care avea peste un metru nouăzeci şi cântărea aproape o sută de kilograme, era scăldat în sudoare când ajunse la trupul neînsufleţit.

Se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi, pentru a-şi recăpăta respiraţia, ascultând zgomotul asurzitor al elicopterului S.A.R. şi simţindu-i curentul de aer pe cămaşa umedă.

I se părea o intruziune hidoasă într-un loc care aparţinea vădit morţii. În pofida căldurii soarelui, pielea femeii era rece la atingere, iar ochii larg deschişi începuseră să se tulbure.

Fu frapat să vadă cât părea de mică, zăcând singură la poala falezei, şi cât de tristă arăta mâna ei miniaturală legănată în spuma valurilor.

Nuditatea ei îl surprindea, cu atât mai mult cu cât fu nevoie doar de o scurtă privire pe plajă pentru a dezvălui lipsa completă a prosoapelor, hainelor, încălţămintei sau a altor lucruri.

Îi observă vânătăile de pe braţe, gât şi piept, dar se potriveau mai mult cu rostogolirea peste stânci, în valuri, decât cu o cădere de pe faleză. Se aplecă din nou deasupra cadavrului, căutând orice lucru care ar fi indicat în ce fel ajunsese acolo, apoi se retrase rapid când targa pe cablu coborî în spirală, periculos de aproape de capul lui.

Zgomotul elicopterului şi glasul amplificat al operatorului macaralei care-i striga instrucţiuni celui de jos atrăseseră amatori de distracţii.

Grupul de plimbăreţi se strânseseră pe faleză, pentru a urmări spectacolul, în timp ce ocupanţii iahturilor din Chapman’s Poole ieşiră din golf cu bărcile pneumatice să facă acelaşi lucru.

Se răspândise un spirit petrecăreţ, fiindcă toţi

presupuneau că operaţiunea de salvare n-ar fi avut loc dacă femeia nu era încă vie, iar când targa se ridică din nou răsunară câteva urale.

Cei mai mulţi credeau că victima căzuse de pe faleză; puţini bănuiau că putea să fi ieşit cu o saltea pneumatică din Chapman's Poole, dând apoi de dificultăţi. Nimănui nu-i trecea prin minte că fusese asasinată.

Decât, poate, lui Nick Ingram, care transferă pe targă trupul mic şi în curs de înţepenire, simţind că-l ardea pe dinăuntru o îngrozitoare furie pentru că Moartea furase demnitatea unei femei drăguţe. Ca întotdeauna, victoria îi aparţinea hoţului, nu păbugaşului.

Aşa cum îi ceruse operatoarea de la nouă-nouă-nouă, Steven Harding îi mână pe băieţi în josul colinei, spre maşina de poliţie parcată lângă cherhanale, până când apăru ocupantul acesteia.

Fraţii, pe care-i cuprinsese o tăcere extenuată după goana nebunească în jurul Golfului lui Chapman, voiau să plece, dar erau intimidaţi de însoţitorul lor, ţin actor în vârstă de douăzeci şi iPatru de ani, care-şi lua în serios responsabilităţile *de in loco parentis*.

Harding îi privea cu ochi atent pe necomunicativii copii daţi în grija lui (prea şocaţi ca să vorbească, îşi spuse el), încercând să-i înveselească printr-un comentariu continuu al salvării, atât cât o vedea.

Îşi presăra conversaţia cu expresii ca: *Sunteţi doi eroi... Mămica voastră o să fie foarte. mândră de voi... E o cucoană foarte norocoasă că are doi fii aşa de înţelepţi...* în sfârşit, când elicopterul îşi luă zborul spre Poole se întoarse spre ei cu un zâmbet încurajator, spunându-le:

— Gata, acum puteţi să nu vă mai faceţi griji. Mămica e pe mâini sigure.

Abia acum, cei doi îşi dădură seama de greşeala lui. Nici unuia nu-i trecuse prin minte că remarcile lui generale despre mama lor se refereau la „doamna de pe plajă”.

— Nu e mămica noastră, spuse Paul, cu glas surd.

— Mămica noastră o să se supere *foarte* rău, adăugă Danny, cu tremolourile lui subţiri, încurajat de dispoziţia fratelui său de a abandona tăcerea prelungită. A zis că dacă întârziem la masă o să neîmă cu pâine şi apă o săptămână. (Era un copil inventiv.) Şi-o să se-nfurie şi mai tare când o să-i spun că Paul voia să se uite la o nudistă.

— Gura, îl repezi fratele său.

— *Şi* m-a pus să mă urc pe faleză ca să vadă mai bine. îl omoară tata că i-a făcut praf binoclul.

— Tacă-ţi *gura*.

— Mhm, ce să zic, e vina ta. Nu trebuia să-l scapi. Cap-de-pen/s/ adăugă făţarnic Danny, ştiind că însoţitorul lor avea să-l apere.

Harding văzu lacrimi de umilinţă ivindu-se în ochii băiatului mai mare.

Nu era nevoie de o prea mare analiză a referirilor la „nudistă”, „să vadă mai bine”, „binoclu” şi „cap-de-penis” ca să ajungă la o reconstituire aproximativă a faptelor.

— Sper că a meritat osteneala, spuse el, nepăsător. Prima femeie goală pe care-am văzut-o eu în viaţa mea era aşa de babă şi urâtă, încât au trecut trei ani pân-am mai vrut să văd una. Locuia în casa de lângă noi şi era grasă şi zbârcită ca un elefant.

— Următoarea cum arăta? întrebă Danny, cu logica secvenţială a unui copil de zece ani.

Harding schimbă o privire cu fratele mai mare.

— Avea ţâţe mişto, îi făcu el cu ochiul lui Paul.

— Şi asta la fel, preciză îndatoritor Danny.

— Decât că era moartă, adăugă fratele lui.

— S-ar putea să nu fi fost, să ştiţi. Nu întotdeauna e uşor să-ţi dai seama când cineva e mort.

— Era, insistă Paul, abătut. Eu şi Danny am coborât să luăm binoclul.

Îşi desfăcu tricoul strâns ghem, pentru a arăta un binoclu Zeiss zgâriat rău.

— Am... în fine, am verificat ca să fiu sigur. Cred că s-a înecat şi-au adus-o aici valurile.

Şi reveni la tăcerea nefericită dinainte.

— Voia să-i facă gură la gură, relată Danny, dar ochii-i arătau nasol aşa că nu i-a făcut.

Harding mai aruncă o privire spre cei doi fraţi, de astă dată cu compasiune.

— Poliţia va trebui s-o identifice, spuse el într-o doară, deci probabil vă vor cere s-o descrieţi.

Ciufuli părul lui Danny.

— Poate-ar fi mai bine ca atunci să nu pomeniţi de ochii nasoi sau ţâţele mişto.

Danny se retrase:

— N-o să zic.

— Bravo, băieţaş, dădu din cap tânărul; luă binoclul de la Paul şi examină cu atenţie lentilele, înainte de a le îndrepta spre Beneteau-ul din Chapman’s Pool. Aţi recunoscut-o de undeva?

— Nu, spuse stânjenit Paul.

— Era bătrână?

— Nu.

— Drăguţă?

Paul ridică din umeri:

— Cred că da.

— Va să zică, nu era grasă?

— Nu. Era foarte scundă şi avea păr blond.

Harding focaliză pe iaht.

— Sunt clădite ca tancurile, chestiile-astea, murmură el, traversând cu binoclul peste golf. Okay, carcasa e cam zgâriată dar lentilele n-au nimic. Tatăl vostru n-o să se înfurie chiar aşa de rău.

Maggie Jenner nu s-ar fi implicat niciodată, dacă Bertie îi răspundea la fluierat, dar acesta, ca toţi câinii, era cam surd când aşa avea el chef. Descălecase, când zgomotul elicopterului alarmă calul, iar o curiozitate firească o făcu să-l mâne de căpăstru în josul pantei, pe când salvarea era în curs de desfăşurare.

Toţi trei ocoliră împreună cherhanalele şi Bertie, surescitat de toată agitaţia, se repezi drept spre pubisul lui

Paul Spender, înfundându-şi nasul în pantalonii scurţi ai băiatului şi inspirând cu un entuziasm inimos.

Maggie fluieră şi nu fu luată în seamă.

— Bertie! strigă ea. Aici, băiatul

Câinele era o brută enormă şi înfricoşătoare, rezultatul unei nopţi de vâjâială cu o căţea irlandeză de vânătoare, iar saliva i se prelingea în franjuri mari şi albi de pe fălci. Smucindu-şi capul păros, împroşcă scuipat peste pantalonii lui Paul, făcându-l pe Copilul îngrozit să înlemnească.

— BERTIE!

— N-are nimic, spuse Harding, apucând câinele de zgardă şi trăgându-l înapoi, e prietenos doar.

Îl scărpină între urechi:

— Nu-i aşa, băiatule?

Neconvinşi, fraţii se retraseră rapid de cealaltă parte a maşinii de poliţie.

— Au avut o dimineaţă grea, explică Harding, ţistuind din limbă încurajator, în timp ce-l conducea pe Bertie înapoi la stăpâna lui. Stă pe loc dacă-i dau drumul?

— Când e în starea asta, nu, răspunse Maggie, scoţând o lesă din buzunarul de la spate al pantalonilor şi prinzându-i un capăt de zgardă, înainte de a-l agăţa pe celălalt de cea mai apropiată scară a şeii. Cei doi băieţi ai fratelui meu îl adoră şi nu înţeleg că restul lumii nu-l vede chiar la fel, zâmbi ea. Fie aveţi şi dumneavoastră câini, fie sunteţi foarte curajos. Cei mai mulţi fug cale de-o poştă.

— Em crescut la o fermă, răspunse Harding, mângâind nasul lui Sir Jasper, în timp ce o studia cu admiraţie sinceră.

Avea cu zece ani mai mult decât el, înaltă şi zveltă, cu păr brunet lung până la umeri şi ochi căprui adânci, care se îngustară bănuitori sub privirea lui estimativă. Depistă exact genul cu care avea de-a face, când Harding îi privi cu subînţeles mâna stângă, în căutarea verighetei care nu exista.

— Ei, mulţumesc pentru ajutor, spuse ea, destul de

repezit. De-acum, mă descurc singură.

Harding se retrase imediat:

— Atunci, succès. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Era pe deplin conştientă că neîncrederea ei faţă de bărbaţi ajunsese la proporţii patologice şi se întrebă vinovată dacă nu cumva se repezise să tragă o concluzie greşită.

— Sper că băieţii dumitale nu s-au speriat prea rău, spuse ea, cu mai multă căldură.

— Nu sunt ai mei, râse nepăsător Harding. Am doar grijă de ei până se întoarce poliţia. Au găsit o femeie moartă pe plajă, aşa că-s cam zguduiţi, bieţii băieţi. Le-ai face o mare favoare dacă i-ai convinge că Bertie nu este decât o cergă care-a crescut prea mare. Nu-s convins că adăugarea canofobiei pe lângă necrofobie, în aceeaşi dimineaţă, prinde foarte bine la psihic.

Maggie privi nehotărâtă spre maşina poliţiei. Băieţii arătau într-adevăr speriaţi, îşi spuse ea, şi nu-şi prea dorea responsabilitatea de a le inspira o frică de câini pentru toată viaţa.

— Ce-ar fi să-i invităm şi să-i lăsăm să-l mângâie cât timp e sub control? N-ar dura decât un minut, două.

— În regulă, acceptă ea, cam cu jumătate de gură, dacă crezi că-i va ajuta.

În sinea ei, însă, era de altă părere. Avea sentimentul că, din nou, era atrasă într-o situaţie pe care n-avea s-o poată controla.

Trecuse de amiază, când comisarul de poliţie Ingram reveni la maşină, pentru a-i găsi pe Maggie Jenner, Steven Harding şi fraţii Spender aşteptându-l.

Sir Jasper şi Bertie stăteau la distanţă, legaţi la umbra unui copac, iar estetul din Nick Ingram nu putu decât să admire modul cum se prezenta femeia.

Uneori, îşi spunea că nici n-avea idee cât de atrăgătoare era; alteori, ca acum, când stătea alături de frumuseţea naturală, ecvestră şi umană, cerând o comparaţie, bănuia că poziţia era deliberată.

Îşi şterse fruntea cu o batistă mare şi albă, întrebându-se iritat cine era Chippendale-ul şi cum reuşeau el şi Maggie să arate atât de răcoriţi în insuportabila căldură a acelei dimineţi de duminică.

Îl priveau râzând, iar Ingram bănuia, în eternul mod al firii omeneşti, că râdeau de el.

— Bună dimineaţa, Miss Jenner, salută el, cu o politeţe exagerată.

— Nick, răspunse ea, cu o mică înclinare a capului.

Se întoarse întrebător spre Harding:

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— N-aş crede, spuse tânărul, cu un zâmbet fermecător. Cred că eu ar trebui să vă ajut.

Ingram era născut şi crescut în Dorsetshire şi n-avea timp pentru hahalere în şorturi jerpelite, afişând bronzuri artificiale.

— În ce fel? întrebă el, cu o undă de sarcasm care o făcu pe Maggie Jenner să se încrunte.

— Când am dat telefonul de urgenţă, mi s-a cerut să-i aduc pe aceşti băieţi la maşina poliţiei. Ei sunt cei care au găsit-o pe femeia moartă.

Îi cuprinse cu mâinile pe după umeri.

— Sunt doi eroi. Maggie şi cu mine tocmai le spuneam că merită nişte medalii.

Acest „Maggie” nu-i scăpă lui Ingram, deşi îi punea la îndoială entuziasmul de a-şi spune pe numele de botez cu un zâmbet prefăcut atât de vădit. Avea gusturi mai bune, după părerea lui. Greoi, îşi mută atenţia spre Paul şi Danny Spender.

Mesajul pe care-l primise nici n-ar fi putut să fie mai clar. Doi băieţi anunţaseră că o văzuseră pe mama lor căzând de pe o faleză, în timp ce priveau prin binoclu.

Ştiuse de cum văzuse cadavrul – cu insuficiente vânătăi – că nu putea să fi căzut, iar acum, privindu-i pe copii – prea relaxaţi – se îndoia şi de restul informaţiilor.

— O cunoşteaţi pe femeie? îi întrebă el.

Clătinară din capete.

Ingram descuie portiera maşinii şi luă de pe fotoliul din stânga un carnet şi un creion.

— Ce vă face să credeţi că era moartă, domnule? îl întrebă el pe Harding.

— Mi-au spus bieţii.

— Aşa? îl examină el curios pe tânăr, apoi îşi linse cu deliberare vârful creionului, ştiind că avea s-o enerveze pe Maggie. Îmi puteţi da numele şi adresa, vă rog, plus numele patronului, dacă aveţi unul?

— Steven Harding. Sunt actor.

Îi dădu o adresă din Londra.

— Acolo locuiesc în timpul săptămânii, dar dacă nu mă găsiţi, vă puteţi adresa oricând agentului meu, Graham Barlow, de la Agenţia Barlow.

Mai dădu încă o adresă londoneză.

— Graham îmi ţine agenda, încheie el.

Carne de tun pentru Graham, îşi spuse acru Ingram, străduindu-se să-şi suprime prejudecăţile dezlănţuite împotriva băieţilor drăguţi…

Chippendale… londonezi… actori…

Adresa lui Harding era în Highbury, iar Ingram era gata să parieze că misul ipocrit se dădea drept fan al echipei Arsenal, nu fiindcă ar fi fost vreodată la un meci, ci pentru că citise *Fever Pitch* sau văzuse filmul.

— Şi ce-l aduce pe un actor în pustietatea asta, domnule Harding?

Harding îl lămuri că venise la Poole în weekend şi în ziua aceea plănuise o plimbare pe jos până la Luloworth Cove şi înapoi.

Bătu cu palma telefonul mobil pe care-l avea agăţat cu o-lemă la centură, spunând că era bine că-l *luase*, altfel băieţii ar fi trebuit să alerge până la Worth Matravers după ajutor.

— Călătoriţi cu puţin bagaj, spuse Ingram, privind telefonul. Nu vă temeţi de deshidratare? Drumul până în Lulowrth e lung.

Tânărul ridică din umeri.

— M-am răzgândit. După asta, mă întorc. Nu-mi dădusem seama cât e de departe.

Ingram le ceru băieţilor numele şi adresa, împreună cu o scurtă descriere a celor întâmplate. Îi spuseră că văzuseră femeia pe plajă la ora zece, când trecuseră pe lângă Egmont Point.

— Şi pe urmă? îi întrebă el. Aţi verificat să vedeţi dacă murise şi v-aţi dus după ajutor?

Dădură din cap.

— Nu v-aţi prea grăbit, nu-i aşa?

— Au fugit mâncând pământul, interveni Harding, luându-le apărarea, l-am văzut eu.

— Din câte-mi amintesc, domnule, telefonul dumneavoastră a fost dat la orele 10: 43, iar doi băieţi sănătoşi nu au nevoie de trei sferturi de oră ca să ocolească în fugă Chapman's Poole, îl măsură el cu privirea. Şi, dacă tot veni vorba de informaţii false, poate binevoiţi să-mi explicaţi de ce am primit lin mesaj care spunea că doi băieţi îşi văzuseră mama căzând de pe faleză, după ce privise prin binoclu?

Maggie făcu o mişcare, ca pentru a spune ceva în sprijinul băieţilor, dar privirea autoritară a lui Ingram în direcţia ei o făcu să se răzgândească.

— Okay, mă rog, a fost o neînţelegere, răspunse Harding, aruncându-şi părul brunet şi des din ochi, cu o smucitură a capului. Amicii ăştia doi – puse el un braţ prietenos peste umerii lui Paul – au urcat în fugă panta, strigând ca din gură de şarpe despre o femeie de pe plajă, dincolo de Cap, şi de un binoclu care căzuse, iar eu, ca prostul, am adunat doi şi cu doi şi mi-a dat cinci. Adevărul e că toţi eram cam buimăciţi. *Ei* erau îngrijoraţi din cauza binoclului, iar *eu* am crezut că vorbeau despre mama lor.

Luă Zeiss-ul din mâinile lui Paul şi i-l întinse lui Ingram.

— Ăsta-i al tatălui lor. Băieţii l-au scăpat involuntar, când au văzut femeia. Sunt foarte îngrijoraţi de felul cum va reacţiona tatăl lor când va vedea stricăciunile, dar

Maggie şi cu mine i-am convins că n-o să se supere, mai ales când va auzi ce faptă bună au făcut.

— Îl cunoaşteţi pe tatăl băieţilor? întrebă Ingram, examinând binoclul.

— Nu, fireşte că nu. Abia i-am cunoscut puţin pe ei.

— Atunci, aveţi numai cuvântul lor că acesta îi aparţine lui?

— Păi, da, aşa cred, privi Harding nesigur la Paul, pentru a vedea panica reapărându-i în ochi. Ei, haideţi, spuse el dintr-odată. Altfel, de unde să-l aibă?

— De pe plajă. Aţi spus că aţi văzut femeia când aţi trecut de Egmont Point, le reaminti el lui Paul şi lui Danny.

Cei doi dădură din cap, împietriţi.

— Atunci de ce binoclul ăsta arată ca şi cum ar fi căzut de pe faleză? L-aţi găsit lângă femeie şi v-aţi hotărât să-l lliaţi?

Băieţii se înroşiră la faţă, vinovaţi, de teamă că trăseseră cu ochiul pe furiş. Niciunul nu răspunse.

— Ascultaţi, să nu ne mai prefacem, spuse nepăsător Harding. A fost puţină distracţie, atâta tot. Femeia era goală, aşa că s-au căţărat ca s-o vadă mai bine. Nu şi-au dat seama că era moartă, până n-au scăpat binoclul şi au coborât să-l ia.

— Aţi văzut toate astea cu ochii dumneavoastră, domnule?

— Nu, recunoscu el. V-am mai spus deja că veneam dinspre St Alban’s Head.

Ingram se întoarse spre dreapta, pentru a privi promontoriul îndepărtat, cu capela mică normandă, închinată Sfântului Alban.

— De-acolo se vede foarte bine până în Egmont Bight, spuse el alene, mai ales într-o zi frumoasă ca asta.

— Numai cu binoclul, replică Harding.

Ingram zâmbi, măsurându-l cu privirea de sus şi până jos.

— Adevărat, încuviinţă el. Şi, deci, unde v-aţi întâlnit cu băieţii?

Harding gesticulă către drumul de coastă.

— Au început să strige la mine când erau la jumătatea înălţimii pe Emmetts Hill, aşa că am coborât să le ies în întâmpinare.

— Cunoaşteţi bine zona, se pare.

— Într-adevăr.

— Cum se face, când locuiţi la Londra?

— Petrec mult timp aici. Londra poate fi aproape infernală, vara.

Ingram aruncă o privire în susul coastei abrupte.

— Aceasta se numeşte West Hill, remarcă el. Emmetts Hill e următoarea.

Harding ridică din umeri, amabil:

— Okay, n-o cunosc chiar *atât* de bine, dar în mod normal vin cu iahtul, iar pe hărţile Amiralităţii nu figurează nicio West Hill. Toată faleza asta e indicată ca Emmetts Hill. Băieţii şi cu mine ne-am întâlnit aproximativ acolo, arătă el spre un loc de pe versantul verde, deasupra lor.

Cu coada ochiului, Ingram îl observă pe Paul Spender încruntându-se în semn de dezacord, dar nu comentă.

— Unde vă e iahtul acum, domnule Harding?

— În Poole. Am venit aseară târziu, dar cum vântul e aproape inexistent şi aveam chef de puţină mişcare, îl învrednici el pe Nick Ingram cu un zâmbet băieţesc, mi-am luat picioarele la spinare.

— Cum se numeşte iahtul dumneavoastră, domnule Harding?

— *Crazy Daze*.

Zâmbetul poliţistului înalt era oricum, numai copilăresc nu.

— Unde are portul de reşedinţă?

— La Lymington.

— Şi ieri aţi venit de la Lymington?

— Da.

— Singur?

Harding avu o infimă ezitare.

— Da.

Ingram îi susţinu un moment privirea.

— La noapte plecaţi înapoi?

— Ăsta-i planul, deşi probabil va trebui să dau drumul la motor, dacă vântul nu-şi revine.

Comisarul dădu dip cap, cu vizibilă satisfacţie.

— Ei bine, vă mulţumesc foarte mult, domnule Harding. Nu cred c-am să vă mai reţin. Îi duc pe băieţi acasă şi verific povestea cu binoclul.

Harding îi simţi pe Paul şi Danny ascunzându-se la spatele lui.

— Veţi sublinia ce faptă bună au făcut, nu-i aşa? insistă el. Vreau să spun, dacă nu erau ei doi, biata femeie ar fi putut să fie luată de fluxul următor şi niciodată n-aţi mai fi aflat că a fost acolo. Merită o medalie, nu o săpuneală de la tatăl lor.

— Sunteţi foarte bine informat, domnule.

— Aveţi încredere în mine. Cunosc coasta asta. Există un curent continuu care curge pe direcţia sud-sud-est, spre St Alban’s Head, şi dacă o absorbea, şansele de a mai ieşi la suprafaţă ar fi fost nule. Are pe parcurs un vârtej al dracului. Cred că s-ar fi făcut bucăţi pe fund.

Ingram zâmbi:

— Voiam să spun că sunteţi bine informat despre femeie, domnule Harding. Oricine ar crede că aţi văzut-o cu ochii dumneavoastră.

Capitolul 3

— De ce-ai fost aşa de dur cu el? îl întrebă Maggie pe un ton critic, în timp ce poliţistul îi închidea pe băieţi în compartimentul din spate al Range Roverului, privind cu ochii îngustaţi în soare cum Harding urca colina. Ingram era atât de înalt şi solid clădit, încât o punea în umbră şi la propriu şi la figurat, şi ar fi călcat-o pe nervi mai puţin, îşi spunea ea adesea, dacă măcar din când în când ar fi recunoscut acest lucru.

Nu se simţea comod în prezenţa lui decât când îl privea din şaua calului, dar acele ocazii erau prea rare pentru ca respectul ei de sine însăşi să aibă de câştigat de

pe urma lor. Când el nu-i răspunse, Maggie privi nervoasă spre fraţii de pe bancheta din spate.

— Şi cu copiii ai fost destul de aspru. Pariez c-au să stea pe gânduri înainte de a mai ajuta din nou poliţia.

Harding dispăru după o cotitură, iar Ingram se întoarse spre ea, cu un zâmbet leneş.

— În ce fel am fost dur cu el, Miss Jenner?

— Ei, haide! Aproape l-ai acuzat că minţea.

— *Chiar* minţea.

— În legătură cu ce?

— Încă nu-s sigur. Dar, când ai câteva anchete la activ, îţi dai seama.

— E o chestie masculină? întrebă ea, cu o voce devenită mătăsoasă de pe urma zâzaniilor îndelung acumulate. Nick Ingram era poliţistul circumscripţiei de cinci ani, iar Maggie avea multe motive de nemulţumire. În momentele de adâncă depresie, îl acuza pentru toate. Alteori, era destul de cinstită ca să admită că nu-şi făcea decât datoria.

— Probabil.

Îi simţea mirosul de grajd din haine, o aromă mucegăită de fân, praf şi bălegar, care pe jumătate îi plăcea, pe jumătate îl dezgusta.

— Atunci, n-ar fi fost mai simplu doar să-ţi scoţi voinţa la bătaie şi să-l provoci la un concurs de măsurare a puterii pumnilor? îl întrebă ea, sarcastică.

— Ar fi pierdut.

— Cu siguranţă.

Zâmbetul lui Ingram se lăţi.

— Deci, ai observat?

— Nici nu prea puteam evita. Nu purta pantalonii ăia scurţi ca să ascundă ceva. Portofelul, poate. Pentru altceva, nu mai prea era loc.

— Nu. confirmă el. Şi nu ţi s-a părut interesant?

Îl privi bănuitoare, întrebându-se dacă-şi râdea de ea.

— În ce sens?

— Numai un idiot porneşte din Poole spre Lulworth

fără bani şi fără lichide.

— Poate plănuia să ceară apă din trecere sau să-i telefoneze vreunui prieten să vină după el. De ce e important? N-a făcut decât să se poarte ca bunul samaritean cu copiii ăştia.

— Cred că minţea în legătură cu ceea ce făcea aici. A dat vreo altă explicaţie?

— Am vorbit despre câini şi cai. Le povestea băieţilor despre ferma unde a crescut, în Cornwall.

— Ingram întinse mâna spre clanţa portierei de lângă volan.

— Atunci, poate sunt doar eu bănuitor faţă de oamenii care poartă telefoane mobile.

— Toată lumea le are, în zilele noastre* inclusiv eu.

Îi petrecu cu un ochi amuzat silueta zveltă, în bluza de bumbac şi pantalonii supraelastici.

— Dar tu nu ţi-l iei în plimbări prin sălbăticie, câtă vreme tânărul ăsta, da. Se pare că a lăsat totul în urmă, cu excepţia telefonului.

— Ar trebui să-i fii recunoscător, replică ea cu ostilitate. Dacă nu era el, n-aveai nicio şansă să ajungi la femeia aia atât de repede.

— De acord, răspunse Ingram, fără ranchiună. Domnul Harding a fost în locul potrivit, la momentul potrivit, cu echipamentul potrivit, pentru a anunţa prezenţa unui cadavru pe o plajă, şi ar fi o mojicie să întreb de ce.

Deschise portiera şi-şi înghesui făptura masivă la volan.

— La revedere, Miss Jenner, salută el politicos. Complimente mamei dumitafe.

Închise portiera şi porni motorul.

Fraţii Spender erau nehotărâţi cui să-i mulţumească pentru întoarcerea acasă. Actorului, fiindcă apelurile lui la toleranţă dăduseră rezultate? Sau poliţistului, fiindcă la urma urmei era un tip de treabă?

Pe drumul spre vila închiriată, vorbise foarte puţin în

afară de a-i avertiza că falezele erau periculoase şi era o prostie să le escaladeze, oricât de tentant ar fi fost motivul.

Părinţilor lorle. prezentă o versiune scurtă, cenzurată, a celor întâmplat e, sfârşind cu propunerea că, în/ucât pescuitul băieţilor fusese întrerupt de evenimentele din timpul dimineţii, i-ar fi luat cu plăcere într-o seară cu barca lui.

— Nu are motor, îi preveni el, e doar o bărcuţă de pescuit, dar în perioada asta din an marea se retrage mult şi dacă avem noroc putem prinde câte ceva.

Nu-i cuprinse cu braţele pe după umeri, nici nu-i numi eroi, dar le oferi un lucru pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

Următoarea pe agenda lui Ingram era o fermă izolată, ai cărei locatari vârstnici reclamaseră furtul a trei tablouri valoroase în timpul nopţii.

Se afla pe drumul într-acolo, când fusese deviat spre Chapman’s Poole. Bănuia că-şi pierdea timpul, deşi pentru activitate poliţienească de circumscripţie era plătit.

— O, Doamne! Nick, îmi pare atât de rău, spuse hărţuita noră a perechii care, şi ea, sărise binişor de şaptezeci. Crede-mă, *ştiau* că tablourile erau scoase la licitaţie. Peter le-a vorbit despre asta timp de douăsprezece luni încheiate, dar sunt atât de uituci, încât de fiecare dată trebuie s-o reia de la zero. Are puterea avocatului, aşa că totul e legal, dar cinstit, era să *mor* când Winnie mi-a spus că-ţi telefonase. Şi, pe deasupra, *duminica*. Vin în fiecare dimineaţă ca să mă asigur că e totul în ordine, dar *uneori*…

Îşi dădu ochii peste cap, exprimându-şi fără a avea nevoie de cuvinte părerea clară despre socrii ei de nouăzeci şi cinci de ani.

— Pentru asta mă aflu aici, Jane, răspunse el, bătând-o încurajator pe umăr.

— Nu-i adevărat. Ar trebui să prinzi criminali, spuse ea, repetând cuvintele oamenilor din toată ţara care vedeau în poliţişti numai nişte prinzători de hoţi; oftă

adânc. Problema e că fac nişte cheltuieli mult peste nivelul veniturilor şi sunt incapabili să înţeleagă. *Numai* ajutorul la domiciliu costă peste zece mii de lire sterline pe an. Peter a trebuit să vândă argintăria familiei, ca să ajungă banii. Aiuriţii ăştia bătrâni cred că mai trăiesc în anii 1920, când o servitoare costa cinci gologani pe săptămână. Mă scot din minţi, zău aşa. Ar trebui să stea la azil, dan Peter e prea bleg ca să-i bage acolo. *Nu* că şi-ar putea permite. Vreau să zic, nici *noi* nu ne-am permite-o, şi-atunci cum ar putea ei? Totul ar fi fost altfel, dacă Celia Jenner nu ne convingea să mizăm totul pe bestia aia de soţ al lui Maggie, dar…

Se întrerupse, ridicând din umeri.

— Uneori, m-apucă aşa o furie că-mi vine să urlu şi singurul lucru care mă opreşte e teama că urletul ar continua o veşnicie.

— Nimic nu durează o veşnicie, replică Ingram.

— Ştiu, spuse ea pe un ton rebel, dar din când în când mă gândesc să-i dau eternităţii o mână de ajutor. Mare păcat că nu se mai poate cumpăra arsenic. Pe vremuri, era aşa de uşor.

— La povesteşte-mi.

Femeia râse:

— Ştii tu ce vreau să spun.

— Să cbmand o autopsie, când părinţii lui Peter vor trece în sfârşit în rândul drepţilor?

— Probabil ar ieşi curată. În ritmul ăsta, eu am să mor cu mult înaintea lor.

Poliţistul cel înalt zâmbi şi-şi luă rămas bun. Nu voia să audă vorbindu-se despre moarte. *Încă mai simţea atingerea cărnii acelei femei pe mâinile lui*… Avea nevoie de un duş, îşi spuse, pornind înapoi spre maşină.

Fetiţa blondă mergea cu paşi hotărâţi pe un trotuar din zona Lilliput a oraşului Poole, punându-şi picioarele durdulii unul în faţa altuia. Era ora 10: 30, duminică dimineaţa, aşa că nimeni nu se deranja să afle de ce era singură. Când câţiva martori aveau să se prezinte ulterior

la poliţie, pentru a recunoaşte că o văzuseră, scuzele lor urmau să difere… *Părea să ştie unde mergea.*”, /. a *vreo douăzeci de iarzi în urma ei venea o femeie şi am crezut că era maică-sa*”. „*Am crezut c-avea s-o oprească altcineva*”. „*Eram grăbită*”. „*Sunt un bou. Eram gata oricând să-i fac un cadou unei fetiţe*”.

Până la urmă, un cuplu vârstnic, domnul şi doamna Green, au avut minte, timp şi curaj să intervină. Se întorceau cu maşina de la biserică şi, ca în fiecare săptămână, făceau un ocol prin Lilliput pentru a admira clădirile art deco care supravieţuiseră într-un fel sau altul maniei post-belice de demolare în masă a tot ceea ce era ieşit din comun, pentru a construi blocuri de beton armat şi cutii de cărămidă roşie. Cartierul Lilliput se întindea de-a lungul curburii răsăritene a Golfului Poole şi, printre drojdiile arhitecturale care se găseau peste tot, erau vile elegante în grădini îngrijite şi case art deco cu ferestrele ca nişte hublouri. Soţii Green le adorau. Le aminteau de tinereţea lor.

Tocmai dădeau solţul spre Saltems Marina, când doamna Green o observă pe fetiţă.

— Ia te uită, spuse ea, pe un ton dezaprobator. Ce fel de mamă lasă un copil de vârsta asta s-o ia atât de departe înaintea ei? O dată să se-mpiedice, şi-a şi ajuns sub o maşină.

Domnul Green încetini.

— Unde i-o fi mama? întrebă el.

Soţia lui se răsuci în scaun.

— Ştii, nu-s sigură. Credeam că e femeia aia din spatele ei, dar văd că se uită în vitrină.

Domnul Green era sergent major în retragere.

— Ar trebui să facem ceva, spuse el ferm, frânând şi băgând maşina în marşarier; îi arătă pumnul unui şofer care claxona feroce, după ce scăpase ca prin urechile acului fără să-i ciocnească bara din spate. Şoferi de duminică afurisiţi, spuse el, n-ar trebui să li se dea voie pe stradă.

— Ai perfectă dreptate, dragul meu, răspunse doamna Greën, deschizând portiera.

O culese în braţe pe biata gâgâlice şi o aşeză comod pe genunchi, în timp ce soţul ei în vârstă de optzeci de ani pornea spre secţia de poliţie din Poole. Era un drum întortocheat, fiindcă viteza lui preferată era de treizeci de kilometri pe oră, ceea ce provoca haos în sensul giratoriu al pieţei de la Centrul Civic.

Fetiţa părea complet relaxată în maşină, privind pe fereastră cu un zâmbet încântat, dar când ajunseră în secţia de poliţie, se dovedi că era imposibil s-o mai desprindă de salvatoarea ei. Îşi încleştă braţele pe după gâtul bătrânei, ascunzându-şi faţa pe umărul acesteia şi ţinându-se de buna femeie la fel de tenace ca o scoică de o stâncă. Aflând că nimeni nu anunţase dispariţia vreunui copil, domnul şi doamna Green se aşezară cu o răbdare lăudabilă, pregătindu-se pentru o lungă aşteptare.

— Nu înţeleg cum de mama ei n-a observat că a dispărut, spuse doamna Green. Eu nu-mi scăpăm copiii din ochi niciun minut.

— Poate e la serviciu, spuse femeia comisar de poliţie care fusese însărcinată cu ancheta.

— Ei bine, n-ar trebui să fie, replică domnul Green cu reproş. Un copil de vârsta asta are nevoie de mama sa alături.

Făcu o mutră înţeleaptă în direcţia comisarei Griffiths, care se defini printr-o serie de ciudate spasme faciale.

— Ar trebui să aduceţi un medic, s-o examineze. Înţelegeţi ce vreau să spun? în zilele noastre sunt tot felul de oameni ciudaţi. Oameni care ar trebui să aibă mai multă minte. Aţi prins ideea?

Pronunţă pe litere:

— P-E-DO-i/7/. Criminali S-E-X-uali. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Da, domnule, înţeleg perfect ce vreţi să spuneţi şi nu vă faceţi griji, bătu poliţista cu pixul în hârtia din faţa

ei, medicul e în capul listei. Dar, dacă nu vă supăraţi, vom proceda încet. Am avut multe situaţii de acest gen şi am descoperit că cea mai bună metodă e aceea de a nu ne repezi.

Se întoarse spre femeie, cu un zâmbet încurajator:

— V-a spus cum o cheamă?

Domnişoara Grenn clătină din cap.

— N-a scos o vorbă, dragă. Sinceră să fiu, nici nu ştiu dacă poate.

Ce vârstă credeţi că are?

— Un an şi jumătate, doi cel mult.

Ridică tivul rochiţei de bombac a fetei, pentru a arăta o pereche de chiloţi de unică folosinţă.

— E încă în scutece, sărăcuţa.

Comisara considera că vârsta de doi ani era o subestimare şi mai adăugă un an, în scopuri birocratice. Femeile ca doamna Green îşi crescuseră copiii pe prosoape de pluş și, din cauza spălătorilor necesare, îi instruiseră de timpuriu să folosească oliţa. Ideea că o fată de trei ani putea încă să poarte scutece era de neînţeles pentru ei. Nu că ar fi contat cu ceva, în ceea ce o privea pe fetiţă. Indiferent dacă avea un an şi şase luni, doi ani sau trei, era clar că nu vorbea.

Fără nicio altă ocupaţie pentru după-amiaza de duminică, fata franţuzoaică de pe Beneteau, care observase plină de interes conversaţiile lui Harding cu fraţii Spender, Maggie Jenner şi comisarul Ingram prin teleobiectivul camerei video, vâsli până la mal şi urcă panta abruptă de pe West Hill, încercând să descopere singură care fusese tot misterul. Nu-i fu greu să ghicească faptul că cei doi băieţi o găsiseră pe persoana care fusese ridicată de pe plajă cu elicopterul, nici că englezul cel chipeş anunţase poliţia din partea lor, dar era curioasă în legătură cu motivul pentru care apăruse din nou pe pantă la o jumătate de oră după plecarea maşinii de poliţie, pentru a lua rucsacul pe care-l abandonase acolo. îl văzuse scoţând un binoclu şi scrutând golful şi falezele, înainte de

a coborî pe plajă, între cherhanale. îl filmase câteva minute, privind marea, dar ajungând în acest loc înălţat deasupra Golfului lui Chapman nu descoperise nimic în plus şi, complet plictisită, abandonase enigma.

Aveau să treacă cinci zile înainte ca tatăl ei să găsească banda şi s-o umilească în faţa poliţiei engleze…

La orele şase ale acelei seri, iahtul Fairline Squadron ridică ancora şi porni încet din Chapman's Poole, spre St Alban's Head. t) ouă fete moleşite stăteau aşezate pe punte, de-o parté şi cealaltă a tatălui lor, în timp ce amanta sa cea mai recentă rămăsese, singură şi exclusă, pe scaunul din spate. După ce ieşi din apele puţin adânci de la gura golfului, motorul se ambală la putere maximă, pentru a porni cu douăzeci şi cinci de noduri spre Poole, lăsând un siaj în formă de V pe marea netedă din urmă.

Căldura şi alcoolul îi adormiseră pe toţi, mai ales pe tată, care se suprasolicitase în eforturile sale de a le încânta pe fete, şi după ce puse în funcţiune pilotul automat, o numi de cart pe fata cea mai vârstnică şi închise ochii. Simţi cuţitele furiei amantei sale în spate şi, cu un oftat înăbuşit, îşi dori să fi avut atâta minte încât s-o lase în urmă. Era cea mai recentă dintr-un şir întreg de „piţipoance", cum le numeau fiicele lui care, ca de obicei, se apucaseră să strivească fragilele mlădiţe ale noii relaţii. Mare parşivă mai era viaţa, îşi spuse el cu duşmănie…

— Atenţie, tată! strigă fiica lui, alarmându-se brusc. Mergem drept spre o stâncă.

Cu inima bubuindu-i în piept, omul trase violent de timonă, cârmind iahtul spre tribord, iar obiectul pe care fiica lui îl crezuse stâncă lunecă pe lângă babord, spre a dansa în siajul tumultuos.

— Sunt prea bătrân pentru aşa ceva, spuse el cu glas zguduit, cârmindu-şi iahtul de o sută cincizeci de tone înapoi pe direcţie şi verificând în minte situaţia actuală a asigurării. Ce naiba era? Stâncă nu putea să fi fost. Aici nu sunt stânci.

Cei două tinere, cu ochii înlăcrimaţi, mijiră pleoapele

în soarele arzător, pentru a distinge forma neagră care sălta în urma lor.

— Arată ca un rezervor de benzină din alea mari, spuse cea mai vârstnică.

— Doamne fereşte, mârâi taică-său. Cine aruncă asemenea gunoaie peste bord ar merita să fie împuşcat. Putea să ne spargă bordajul, dacă ne ciocneam.

Iubita lui, care încă stătea răsucită privind înapoi, îşi spuse că semăna mai mult ca o geamandură întoarse cu fundul în sus, dar evită să-şi exprime opinia, de teamă să nu atragă noi batjocuri crude din partea fiicelor. Înghiţise deja o porţie zdravănă în ziua aceea şi-şi dorea din toată inima să nu fi acceptat nici în ruptul capului să vină.

— Azi-dimineaţă, am dat nas în nas cu Nick Ingram, spuse Maggie, în timp ce pregătea un ibric de ceai în bucătăria mamei sale de la Broxton House.

Cândva, fusese o încăpere frumoasă, mărginită cu bufete vechi de stejar, toate pline cu tigăi de aramă şi veselă ornamentată; în mijloc cu o masă lungă de doi metri şi jumătate, de cantină mănăstirească din secolul al şaptesprezecelea. Acum, nu era decât vetustă.

Tot ceea ce valora un ban fusese vândut. Piese albe şi ieftine, pentru pereţi şi duşumea, înlocuiseră mobilierul de lemn, iar în locul unde domnise cu glorie masa călugărilor stătea o excrescenţă de plastic. N-ar fi fost atât de rău, îşi spunea Maggie adesea, dacă în bucătărie s-ar mai fi făcut din când în când şi curăţenie, dar artrita mamei sale şi propria ei extenuare totală după încercările de a câştiga bani cu ajutorul cailor însemnau că de mult timp curăţenia o luase pe calea celor drepţi. Dacă exista un Dumnezeu în cer şi totul era în regulă cu lumea, atunci în materie de Broxton House avea o pată oarbă aparte. Maggie şi-ar fi încheiat socotelile şi s-ar fi mutat de mult, dacă şi mama ei ar fi fost de acord să facă acelaşi lucru.

Vinovăţia o înrobea. Acum, locuia într-un apartament deasupra grajdurilor din latura opusă a grădinii şi nu mai făcea decât vizite intermitente în casă. Goliciunea

îngrozitoare a acesteia era un memento prea vizibil al faptului că de sărăcia mamei sale era ea însăşi vinovată.

— L-am dus pe Jasper la Chapman’s Pool. O femeie s-a înecat în Egmont Bight, iar Nick a trebuit să dirijeze elicopterul ca să ridice cadavrul.

— O turistă, probabil?

— Aşa se pare, răspunse Maggie, dându-i o ceaşcă. Nick ar fi spus, dacă era localnică.

— Tipic! pufni arţăgoasă Celia. Deci, Dorsetul va achita nota pentru elicpter, fiindcă nu ştiu ce fiinţă ineptă dintr-un alt comitat n-a fost în stare să-nveţe ca lumea înotul. Mă gândesc serios să nu mai plătesc impozitele.

— Ca de obicei, spuse Maggie, gândindu-se la ultimele amintiri care mai umpleau biroul din salon.

Mamă ei ignoră remarca.

— Ce face Nick?

— Transpiră, răspunse fiica sa, amintindu-şi cât de roşu în obraji fusese când se înapoiase la maşină, şi nu e prea bine dispus.

Privi în ceai, adunându-şi curajul pentru a aborda problema spinoasă a banilor – sau, mai bine zis, a lipsei de bani – care intrau în afacerile cu călărie şi întreţinerea cailor pe care le efectua din grajdul Casei Broxton.

— Trebuie să discutăm despre grajduri, spuse ea cu bruscheţe.

Celia refuză să se lase atrasă.

— Nici tu n-ai fi fost bine dispusă, dacă tocmai ai fi văzut un înecat.

Tonul îi deveni colocvial, ca preludiu al unei serii de anéctode.

— Ţin minte că am văzut unul plutind pe Gange, când stăteam cu părinţii mei în India. Era în vacanţa de vară. Cred că aveam cam cincisprezece ani. A fost ceva îngrozitor, săptămâni de zile am avut coşmaruri. Mama mea spunea…

Maggie încetă să mai asculte, concentrându-se în schimb asupra unui fir lung de păr negru crescut din

bărbia mamei sale, care trebuia smuls.

Se mişca agresiv în timp ce vorbea, ca o mustaţă de-a lui Bertie, dar niciodată nu avuseseră între éle o relaţie de genul care să-i dea posibilitatea de a-i vorbi despre el.

Cella, la şaizeci şi trei de ani, arăta încă bine, cu acelaşi păr brunet închis ca al fiicei sale, atins din când în când de vopsele Harmony, dar grijile condiţiilor strâmtorate de viaţă îşi spuseseră cuvântul în ridurile adânci din jurul gurii şi al ochilor.

Când în sfârşit îşi trase răsuflarea Maggie reveni imediat la subiectul grajdurilor.

— Am calculat chitanţele de luna trecută, spuse ea, şi avem cam cu două sute de lire sterline mai puţin. Iarăşi ai lăsat-o pe Mary Spencer-Graham să te amâne cu plata?

Gura Cellei se subţie.

— Dacă am făcut-o, e treaba mea.

— Ba nu e, Ma, oftă Maggie. Nu ne putem permite acte de caritate. Dacă Mary nu plăteşte, nu-i putem îngriji calul. Nimic mai simplu. Nu m-ar deranja atât de mult, dacă n-am taxa-o deja cu tariful absolut minim, dar banii abia acoperă nutreţul lui Moondust. Zău că trebuie să fii puţin mai severă cu ea.

— Cum aş putea? O duce aproape la fel de prost ca noi, şi e din vina noastră.

Maggie clătină din cap:

— Asta nu-i adevărat. A pierdut zece mii de lire, un mizilicân comparaţie cu ce am pierdut noi, dar ştie că nu e nevoie decât să dea apă la şoareci o secundă şi tu te înmoi de fiecare dată.

Gesticulă nervoasă spre hol şi salon:

— Nu putem achita facturile dacă nu încasăm banii, ceea ce înseamnă că fie ne hotărâm să-i predăm totul acum lui Matthew şi să ne mutăm într-un apartament al primăriei, fie să te duci tu la el, cu căciula în mână, şi să-i mai cerşești puţină îngăduinţă.

Ridică din umeri, cu gândul la fratele ei.

— Dacă aş crede că ar avea rost să încerc, aş face-o,

dar ştim amândouă că mie mi-ar trânti uşa în faţă.

Celia râse fără chef.

— Ce te face să crezi că s-ar purta altfel cu mine? Nevastă-sa aia nu poate să mă sufere. Niciodată n-ar accepta să-şi ţină soacra şi cumnata în puf, cum preferă ea să zică, atunci când adevărata ei plăcere în viaţă ar fi să ne vadă căzute în mizerie.

— Ştiu, spuse. Maggie cu vinovăţie, şi aşa ne trebuie. N-ar fi trebuit să fim grosolane în legătură cu rochia ei de mireasă.

— Cam greu, replică scurt Celia. Vicarul a fost cât pe ce să facă atac de cord când a văzut-o.

Ochii fiicei sale se umplură de veselie.

— Păduchele-de-flori a fost cauza. Dacă nu era o invazie de gângănii în anul nunţii lor, şi nu s-ar fi adunat pe voalul ăla nenorocit toate, de pe o rază de douăzeci de mile, în timp ce mergea de la biserică la masă… Cum ai numit-o? Era ceva în legătură cu camuflajul.

— N-am numit-o nicicum, răspunse cu demnitate Celia. Am felicitat-o pentru că se contopea atât de bine cu peisajul.

Maggie râse:

— Exact, acum îmi amintesc. Doamne, dură ai mai fost.

— Atunci ţi s-a părut nostim, îi aminti mama ei, potrivindu-şi şoldul vătămat pe scaun. Am să vorbesc cu Mary, promise ea. Cred că pot suporta umilinţa de a-mi jupui prietenele mai uşor decât pe cea de a le cerşi lui Matthew şi Ava.

Capitolul 4

Evaluare psiho/fiziologică a copilului neidentificat: *„Baby Smith”*.

Fizic: *Starea generală de sănătate a copilului e excelentă. Este bine hrănită şi îngrijită, şi nu suferă de nicio boală sau afecţiune.*

Analizele sangvine indică urme minuscule de benzodiazepină (probabil mogadon) şi urme clare de

paracetamol în organism.

Nu prezintă niciun semn de violenţe trecute sau recente, sexuale sau fizice, deşi există unele indicii (vezi mai jos) că a suferit traume trecute, continue sau recente.

Probele fizice sugerează că a fost despărţită de părinte/tutore cu 3 – 4 ore înainte de a fi fost găsită – cel mai notabil, prin curăţenia de ansamblu şi faptul că nu s-a scăpat pe ea.

În plus, nu prezintă semne de deshidratare, hipotermie, foame sau epuizare, care ar fi fost de aşteptat din partea unui copil abandonat de o perioadă de timp mai prelungită.

Psihic: Comportamentul şi aptitudinile sociale ale copilului sunt tipice pentru vârsta de doi ani, deşi mărimea şi greutatea sugerează o vârstă mai înaintată. Prezintă semne de autism moderat, deşi pentru a confirma un diagnostic sunt necesare cunoştinţe din istoricul personal. Este predominant pasivă, preferând să stea şi să observe, în loc de a explora mediul ambiant.

Este nefiresc de retrasă şi nu face nicio încercare de a comunica verbal, deşi foloseşte limbajul semnelor pentru a obţine ceea ce vrea. Are auzul nevătămat şi ascultă tot ce i se spune, totuşi, e selectivă cu privire la instrucţiunile pe care hotărăşte să le aplice. Ca exemplu simplu, arată cu plăcere un cub albastru când i se cere, dar refuză să-l ia în mână.

Deşi incapabilă sau nedispusă să folosească limbajul articulat pentru a comunica, recurge foarte rapid la urlete şi crize când dorinţele nu i se împlinesc sau când se simte stresată.

Acest lucru se manifestă îndeosebi când în încăpere intră străini, sau când glasurile se ridică deasupra unui nivel monoton. Refuză invariabil orice fel de contact fizic la prima întâlnire, dar întinde mâinile să fie luată în braţe la a doua. Acest lucru ar indica bune capacitţi de recunoaştere, deşi manifestă o puternică teamă de bărbaţi şi ţipă îngrozită când aceştia pătrund în spaţiul ei.

În absenţa oricăror semne de agresiuni sexuale sau fizice, această frică poate proveni din: nefamiliarizarea cu bărbaţii, în urma creşterii într-o mediu izolat, exclusiv feminin; asistarea la agresiuni masculine contra altei persoane – de ex., mama sau o soră sau frate.

Concluzii: Având în vedere dezvoltarea înapoiată a copilului şi vizibilele dezordini legate de stress, nu trebuie să fie înapoiată familiei/tutorilor fără a se face investigaţii exhaustive cu privire la natura mediului. Este de asemenea imperios necesar să fie înscrisă în registrul, de risc", pentru a se permite continuarea monitorizării pe viitor a bunăstării ei. Sunt preocupată serios cu privire la urmele de benzodiazepină şi paracetamol din sânge. Benzodiazepina (un sedativ puternic) nu le este recomandată copiilor şi, categoric, nu în asociere cu paracetamolul. Presupun că fetiţa a fost adormită, dar nu pot găsi niciun motiv legitim al necesităţii unei asemenea fapte.

Notă: Fără a şti mai multe despre trecutul copilului, este dificil de spus dacă amintitul comportament e cauzat de: (1) autism; (2) traume psihiatrice; (3) dependenţă deprinsă care, lăsând-o în necunoştinţă despre propriile ei capacităţi, a încurajat-o totuşi să devină în mod conştient manipulativă.

Dr. Janet Murray

Capitolul 5

Fuseseră douăzeci şi patrii de ore grele, iar femeia-comisar de poliţie Sandra Griffiths căsca, în momentul când telefonul ei începu să sune din nou, la amiaza zilei de luni.

Dăduse câteva interviuri locale la radio şi televiziune, pentru a anunţa abandonarea lui Lily (numită după cartierul Lilliput unde fusese găsită) dar, deşi reacţia la emisiuni fusese pozitivă, niciun apelant nu-i putuse spune cine era copilul. Dădea vina pe vreme.

Prea mulţi-oameni ieşiseră la soare; prea puţini se uitau la televizor. Îşi înăbuşi căscatul, în timp ce ridica

receptorul.

Omul de la celălalt capăt al firului părea îngrijorat:

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, dar tocmai m-a sunat la telefon mama mea. E incredibil de preocupată de o fetiţă care s-a rătăcit pe străzi şi seamănă cu fiica mea, i-am spus că e imposibil să fie Hannah, dar…

Tăcu o clipă.

— …ei bine, problema e că amândoi am încercat să-i telefonăm soţiei mele şi nici unuia nu i-a răspuns.

Griffiths îşi rezemă receptorul sub bărbie şi luă un pix. Era al douăzeci şi cincilea tată care telefona după ce fusese difuzată fotografia fetiţei şi cu toţii erau înstrăinaţi de neveste şi copii.

Nu avea speranţe mai mari decât avusese cu ceilalţi douăzeci şi patru, dar începu procedura destul de binevoitoare:

— Dacă-mi răspundeţi la o întrebare, două, domnule, putem stabili foarte repede dacă fetiţa este Hannah. Îmi puteţi da numele şi adresa dumneavoastră?

— William Sumner, Langton Cottage, Rope Walk, Lymington, Hampshire;

— Iar soţia şi fiica locuiesc cu dumneavoastră, domnule Sumner?

— Da.

Interesul! se ascuţi imediat.

— Când le-aţi văzut ultima oară?

— Acum patru zile. Mă aflu la o conferinţă farmaceutică în Liverpool. Am vorbit cu Kate – soţia mea – vineri seară şi totul era în regulă, dar mama mea e convinsă că această fetiţă este Hannah. Totuşi, nu are sens. Mama spune că a fost găsită ieri în Poole, dar cum să hoinărească Hannah de capul ei prin Poole, când noi locuim în Lymington?

Griffiths auzi că glasul îi era tot mai alarmat.

— Acum vorbiţi din Liverpool? întrebă ea calmă.

— Da. Stau la Regal, camera numărul doi-doitrei-cinci. Ce să fac? Mama nu mai poate de îngrijorare.

Trebuie s-o asigur că totul e în regulă.

„Şi pe dumneavoastră înşivă”, spuse Griffiths în gând.

— Mi-aţi putea-o descrie pe Hannah?

— Seamănă cu mama ei, spuse el cam neputincios. Blondă cu ochi albaştri. Nu prea vorbeşte. Eram îngrijoraţi, dar medicul spune că nu e decât timiditate.

— Câţi ani are?

— Va împlini trei, luna viitoare.

Poliţista avu o tresărirede simpatie când puse următoarea întrebare, bănuind care avea să fie răspunsul:

— Hannah are o rochie de bumbac roz, cu un volan, şi o pereche de sandale roşii, domnule Sumner?

Omul stătu o secundă sau două până să răspundă.

— De sandale nu ştiu, spuse el cu dificultate, dar mama mea i-a cumpărat o rochiţă cu volan acum vreo trei luni. Cred că era roz... nu, *era* roz. O, Doamne, i se frânse glasul, unde-i Kate?

Griffiths aşteptă un moment.

— Aţi mers la Liverpool cu maşina, domnule Sumner?

— Da.

— Ştiţi cam cât v-ar lua ca să ajungeţi acasă?

— Cinci ore, poate.

— Şi unde locuieşte mama dumneavoastră?

— În Chichester.

— Atunci, cred că ar fi bine să-mi daţi numele şi adresa ei, domnule. Dacă fetiţa *este* Hannah, o va putea identifica. Între timp, voi cere poliţiei din Lymington să verifice la dumneavoastră acasă, în timp ce eu mă voi interesa de soţia dumneavoastră aici, în Poole.

— Doamna Angela Sumner, Apartamentul Doi, Mănăstirea Veche, Osborne Crescent, Chichester.

Respiraţia îi deveni greoaie – *de lacrimi*? – iar Griffiths îşi dori să fi fost la un milion de mile distanţă. Cât de mult detesta faptul că, de nouă ori din zece, ea era aducătoarea veştilor proaste.

— Dar n-are cum să ajungă în Poole. E imobilizată

într-un fotoliu cu rotile de trei ani şi nu ştie să conducă maşina. Dacă putea, s-ar fi dus singură la Lymington să se intereseze de Kate şi Hannah. N-aş putea face eu identificarea?

— Bineînţeles, dacă aşa preferaţi. Fetiţa e pe moment în grija unei familii şi nu se întâmplă nimic dacă mai stă câteva ore.

— Mama mea e convinsă că Hannah a fost molestată de un bărbat. Asta s-a întâmplat? Prefer să aflu acum, decât mai târziu.

— Presupunând că fetiţa e Hannah, nu, nu prezintă nicio urmă de agresiune fizică. A fost examinată amănunţit, iar medicul poliţiei are convingerea că nu a fost vătămată în niciun fel.

Îi făcu un sumar al estimaţiilor psihologice ale doctoriţei Murray. Dacă Lily era într-adevăr Hannah Sumner, atunci acea problemă anume trebuia abordată mai îrziu.

— Ce fel de cercetări despre soţia mea aţi putut face în Poole? întrebă el mirat, revenind la subiectul anterior. V-am spus, noi locuim în Lymington.

De genul spitalicesc…

— De rutină, domnule Sumner. Ar fi util dacă mi-aţi putea da numele ei complet şi semnalmentele. De asemenea marca maşinii, culoarea şi numărul de înmatriculare, şi numele oricăror prieteni pe care îi are în zonă.

— Kate Elizabeth Sumner. Are treizeci şi unu de ani, un metru cincizeci înălţime şi păr blond. Maşina e un Metro albastru, cu numărul F52 VXY, dar nu cred că cunoaşte pe cineva în Poole. E posibil să fi ajuns într-un spital? S-o fi întâmplat ceva cu sarcina?

— Este unul dintre lucrurile pe care le voi verifica, domnule Sumner.

În timp ce vorbea cu el, parcurgea rapoartele R.T.A. din computer, dar nicăieri nu era menţionat un Metro albastru cu acel număr, implicat în vreun accident rutier.

— Părinţii soţiei dumneavoastră sunt în viaţă? Ar putea şti unde e?

— Nu. Mama ei a murit acum cinci ani, iar tatăl nu şi l-a cunoscut niciodată.

— Fraţi, surori?

— Nu are pe nimeni, numai pe mine şi Hannah.

Glasul i se frânse din nou.

— Ce mă fac? N-am să rezist, dacă i s-a întâmplat ceva.

— Nu avem niciun motiv de a crede că s-a întâmplat ceva, spuse cu fermitate Griffiths, crezând exact contrariul. Aveţi telefon mobil în maşină? Ca să vă pot ţine la curent în timp ce veniţi încoace.

— Nu.

— Atunci, vă propun să întrerupeţi călătoria la jumătate pentru a ne suna de la un telefon public. Ar trebui ca până atunci să primesc ştiri de la poliţia din Lymington şi, cu puţin noroc, v-aş putea linişti în legătură cu Kate. Şi încercaţi să nu vă faceţi griji, domnule Sumner, încheie ea cu bunătate. Drumul de la Liverpool e lung, iar cel mai important este să ajungeţi aici întreg.

Dădu un telefon la poliţia din Lymington, explicând detaliile cazului şi cerând să se facă o verificare la adresa lui Sumner, apoi, cu titlu de rutină, formă numărul Hotelului Regal din Liverpool, pentru a se interesa dacă un anume domn William Sumner locuia la camera 2235 începând de joi.

— Da, doamnă, răspunse recepţionerul, dar mă tem că nu vă pot face legătura. A ieşit acum cinci minute.

Fără tragere de inimă, începu cu spitalele de pe listă.

Din diverse motive, Nick Ingram nu avea nicio ambiţie de a pleca de la secţia rurală de poliţie unde viaţa lui evolua în jurul acţiunilor de circumscripţie şi orele de lucru erau imprevizibile. Cazurile importante erau predate Cartierului General de Comitat Winfrith, la patruzeci şi cinci de kilometri distanţă, ceea ce-l lăsa liber să se ocupe de latura mai puţin glorioasă a activităţii poliţieneşti,

singura care conta pentru nouăzeci şi cinci la sută din populaţie. Oamenii dormeau mai adânc în paturile lor, ştiind că P.C. Ingram avea o toleranţă zero faţă de spărgători, vandali şi hoţomanii mărunţi.

De obicei, adevăratele probleme se iveau din afară, iar femeia neidentificată de pe plajă părea să fie un exemplu concludent, îşi spuse el, când primi un telefon de la Winfrith, în ziua de luni, 11 august, la orele 12: 45 p.m. Oficiul Parchetului din Poole ordonase o anchetă de asasinat în urma autopsiei, şi i se spuse să aştepte un detectiv anchetator şi un sergent de la sediu, în mai puţin de o oră. O echipă criminalistică fusese expediată deja să cerceteze plaja de la Egmont Bight, dar lui Ingram i se ceru să rămână pe loc.

— Nu cred că vor găsi nimic, spuse el îndatoritor. Ieri am făcut o recunoaştere, dar era destul de evident că o aduseseră valurile.

— Propun să lăsaţi asta în seama noastră, spuse glasul fără inflexiuni de la celălalt capăt al firului.

La telefonul său, Ingram ridică din umeri:

— Care a fost cauza morţii?

— Înecul, sosi scurt răspunsul. A fost aruncată în mare, după o tentativă de strangulare manuală eşuată. Medicul legist estimează că a înotat jumătate de milă, pentru a se salva, înainte de a abandona, din epuizare. Era gravidă în paisprezece săptămâni, iar asasinul a imobilizat-o şi a violat-o, înainte de a o arunca peste bord.

Ingram era şocat.

— Ce fel de om ar face. aşa ceva?

— Unul antipatic. Ne vedem într-o oră.

Griffiths nimeri de mai multe ori în gol cu numele Kate Sumner – nu era înregistrată la niciun spital din Dorset sau Hampshire. Abia când făcu un control de rutină prin Winfrith, pentru a vedea dacă exista vreo informaţie despre locul unde se afla o femeie scundă şi blondă, în vârstă de treizeci şi unu de ani, care părea să fi dispărut din Lymington în ultimele patruzeci şi opt de ore, piesele

risipite ale jocului de puzzle începură să se reunească.

Cei doi detectivi sosiră punctual la întâlnirea cu comisarul de poliţie Ingram. Sergentul, un tip arogant şi băgăreţ, cu ambiţii de a fi promovat în Met, care credea în mod vădit că orice conversaţie era o ocazie de a impresiona, căzu ca un balon cu plumb în faţa colegului său rural, iar după aceea Ingram n-a mai reuşit niciodată să-şi amintească numele lui.

Vorbea cu cuvinte ca nişte gloanţe, „referitor la o investigaţie majoră" în care „viteza era esenţa" înainte ca ucigaşul să aibă prilejul de a se debarasa de probe şi a ataca din nou. Debarcaderele locale, cluburile de iahting şi porturile erau „luate în colimator" pentru informaţii despre victimă şi ucigaşul ei. Identificarea victimei era „principala prioritate". Aveau o posibilă pistă despre o persoană de sex feminin, dar nimeni nu se grăbea să tragă concluzii înainte ca soţul să identifice fotografia şi cadavrul. A doua prioritate era aceea de a localiza ambarcaţiunea de unde provenea şi a le da criminaliştilor posibilitatea unei percheziţii de sus şi până jos, în căutarea de probe pe care să le asocieze cu cadavrul. „Daţi-ne un suspect", sugeră el, „iar testele A.D.N. vor face restul".

Când monologul luă sfârşit, Ingram ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic.

— Aţi urmărit tot ce v-am spus? întrebă nervos sergentul.

— Cred că da, *şi-rr*, răspunse Ingram cu accentul tărăgănat din Dorsetshire, rezistând ispitei de a-şi trage moţul de pe frunte. Dacă găsiţi un fir de păr de-al ei la bordul navei unui bărbat, înseamnă că el e violatorul.

— Pe-aproape.

— Uluitor, *şi-rr*, murmură Ingram.

— Nu păreţi prea convins, remarcă detectivul inspector Galbraith, urmărindu-i amuzat reprezentaţia.

Ingram ridică din umeri şi reveni la accentul său normal:

— Singurul lucru pe care-l vor dovedi probele este că

i-a vizitat vasul cel puţin o dată, iar aceasta nu e o dovadă de viol. Unicele teste A.D.N. utile trebuie să se facă asupra ei.

— Ei, nu vă repeziţi, îl avertiză el. Apa nu lasă urme. Legistul a recoltat probe, dar nu e optimist cu privire la obţinerea unui rezultat. Fie a stat în mare prea mult şi tot ce-ar fi fost util s-a şters, fie atacatorul purta prezervativ.

Era un om agreabil la înfăţişare, cu păr blondroşcat, tuns scurt, şi chip pistruiat, zâmbitor, care-l făcea să arate mai tânăr de patruzeci şi doi de ani, câţi avea. De asemenea, îi ascundea inteligenţa ascuţită care lua oamenii pe nepregătite, dacă erau atât de naivi încât să se lase amăgiţi de aparenţe.

— Ce înseamnă „prea mult”? întrebă Ingram, cu reală curiozitate. Şi dacă e pe-aşa, de unde ştie medicul că a înotat o jumătate de milă? E o estimaţie foarte precisă, pentru o întindere de apă nedeterminată.

— S-a bazat pe starea cadavrului, pe vânturile şi curenţii din zonă şi pe faptul că trebuie să fi fost vie când a ieşit la liman, pe Egmont Point, spuse John Galbraith, deschizând servieta pentru a scoate o foaie de hârtie. Victima a murit înecată în momentul său în apropierea fluxului, care a atins nivelul maxim la 1: 52 a.m., ora britanică de vară, în ziua de duminică, 10 august, continuă el, parcurgând documentul. Câteva indicii, ca semnele de hipotermie, faptul că o ambarcaţiune cu chilă nu putea naviga prea aproape de falezele şi curenţii din jurul Capului St Alban’s, sugerează că a intrat în mare – bătu el cu degetul în pagină – la *minimum o* jumătate de milă vest-sud-vest de locul unde s-a găsit cadavrul.

— Okay, deci presupunând minimumul, asta nu înseamnă că a înotat o jumătate de milă. Prin partea aceea a coastei sunt nişte curenţi puternici, aşa că marea a putut-o aduce în derivă spre est. În termeni reali, poate să fi înotat doar două-trei sute de iarzi.

— Presupun că s-a ţinut seama şi de asta.

Ingram se încruntă.

— Atunci, de ce prezenta semne de hipotermie? Vânturile au suflat slab în ultima săptămână, iar marea a fost calmă. În condiţiile astea, un înotător mediu poate parcurge două sute de iarzi în cincisprezece, douăzeci de minute. De asemenea, temperatura apei trebuie să fi fost cu câteva grade mai mare decât a aerului în timpul nopţii, aşa că e mai probabil să fi făcut hipotermie pe plajă, nu în apă, mai ales dacă era goală.

— În care caz, n-ar fi murit înecată.

— Într-adevăr.

— Atunci, ce vreţi să demonstraţi? întrebă Galbraith.

Nick clătină din cap.

— Nu ştiu, decât că mi-e greu să reconciliez cadavrul pe care l-am văzut cu ceea ce spune legistul. Înul trecut, când salvamarii din Swanage au pescuit uh cadavru din mare, era învineţit şi se umflase de două ori cât volumul normal.

Detectivul îşi consultă din nou hârtia.

— Okay, mai avem şi o limită de timp. Zice că ora morţii trebuie să fi coincis cu cea a fluxului, pentru a lăsa cadavrul eşuat la mal, în timpul refluxului. De asemenea, argumentează că dacă n-ar fi ajuns la limanul din Egmont Point înainte de a se îneca, trupul ar fi fost tras la fund de vârtejuri şi târât în jurul Capului St Alban’s. Ţinând seama de aceşti factori, obţinem răspunsul, nu-i aşa? în termeni simpli, trebuie să fi murit la câţiva iarzi de mâl, iar trupul a eşuat foarte curând după aceea.

— Foarte trist, comentă Ingram, cu gândul la mica mână care se legăna în spumă.

— Da, confirmă Galbraith, care văzuse cadavrul la morgă şi era la fel de mişcat ca şi Ingram de moartea aceea inutilă. îl simpatiza pe comisar. Dar, în fond, întotdeauna îi preferase pe poliţiştii care-şi manifestau emoţiile. Era un semn de cinste.

— Ce dovezi există că a fost violată, dacă toate elementele utile au fost spălate de apă?

— Vânătăi pe părţile interioare ale coapselor şi pe

spate. Urme de frânghii la încheieturile mâinilor. Sângele plin de benzodiazepină… probabil rohypnol. Ştiţi ce-i ăsta?

— Mmm… Drogul pentru violuri la întâlniri… Am citit despre el… totuşi, nu l-am întâlnit în activitatea mea.

Galbraith îi întinse raportul:

— Mai bine citiţi-l singur. Sunt numai note preliminare, dar Warner nu scrie, nimic pe hârtie dacă nu-i al naibii de sigur că e corect.

Nu era un document lung, iar Ingram îl citi repede.

— Deci, căutaţi o ambarcaţiune cu pete de sânge? întrebă el când termină, punând paginile pe birou, în faţa lui.

— Şi cu ţesuturi de piele, dacă a fost violată pe o punte de lemn.

Poliţistul cel înalt clătină din cap cu îndoială:

— Eu n-aş fi prea optimist. Trebuie să fi spălat cu furtunul puntea şi părţile superioare în clipa când a intrat într-un port, iar ce n-a luat deja marea, a terminat apa proaspătă.

— Ştim, răspunse Galbraith, motiv pentru care trebuie să acţionăm repede. Singura noastră pistă e identificarea probabilă care, dacă e corectă, sugerează că barca pe care se afla femeia poate să fi venit din Lymington.

Îşi scoase carnetul.

— O fetiţă de trei ani a fost găsită ieri abandonată lângă un debarcader din Poole, iar descrierea mamei dispărute corespunde cu a victimei noastre. Se numeşte Kate Sumner şi locuieşte în Lymington. Soţul ei a fost în Liverpool ultimele patru zile, dar acum vine înapoi ca s-o identifice.

Ingram luă raportul de incident pe care-l bătuse la maşină în acea dimineaţă, aranjându-l între mâinile sale mari.

— Poate fi doar o coincidenţă, spuse el gânditor, dar tipulcarea dat telefonul de urgenţă are un iaht în Lymington. A venit cu el în Poole sâmbătă noaptea, târziu.

— Cum se numeşte?

— Steven Harding. Susţinea că e actor la Londra.

— Credeţi că minţea?

Ingram ridică din umeri:

— În legătură cu numele şi ocupaţia, nu, dar sunt convins că minţea referitor la ceea ce făcea acolo. Afirma că-şi lăsase barca în Poole fiindcă avea chef de mişcare, dar am făcut câteva calcule şi, după socotelile mele, nu avea cum să fi ajuns pe jos pentru a da telefonul la 10: 43. Dacă ancorase într-un port, atunci trebuia să ia bacul până la Studiand, dar cum prima traversare e abia la şapte, înseamnă că a trebuit să parcurgă vreo şaisprezece mile pe drumul de coastă în doar trei ore şi ceva. Dacă ţinem seama că o mare porţiune constă din plăji nisipoase, iar în rest sunt urcuşuri şi coborâşuri peste coline, aş zice că e imposibil. Este vorba de o viteză medie de peste cinci mile pe oră şi singurul om pe care-l văd în stare să şi-o menţină pe un asemenea teren e un alergător profesionist de maraton.

Împinse raportul peste birou.

— Totul e aici. Numele, adresa, descriere, numele vasului. Alt amănunt interesant e că navighează regulat prin Chapman’s Pool şi cunoaşte tot ceea ce e de ştiut despre curenţii turbionari. E foarte bine informat în legătură cu apele de pe-aici.

— El a găsit cadavrul?

— Nu, doi copii. Sunt în vacanţă cu părinţii lor. Mă îndoiesc că vă mai pot spune şi altceva, dar le-am inclus numele şi adresa vilei închiriate. O anumită domnişoară Maggie Jenner din Broxton House a vorbit cu Harding timp de vreo oră, după ce a dat telefon, dar nu pare să-i fi spus prea multe despre el, în afara faptului că a copilărit la o fermă din Cornwall.

Puse peste raport o mână cât o farfurie.

— Avea o erecţie, dacă interesează cu ceva. Am remarcat şi eu, şi domnişoara Jenner.

— Iisuse!

Ingram zâmbi.

— Nu vă aprindeţi prea tare. Miss Jenner arată destul de bine, aşa că s-ar putea ca înfăţişarea ei să i-o fi provocat. Are efectul ăsta asupra bărbaţilor.

Ridică mâna:

— Am mai adăugat şi numele ambarcaţiunilor care erau ancorate în golf la ora găsirii cadavrului. Una era înregistrată în Poole, una în Southampton, iar a treia era franceză, deci n-ar trebui să fie prea greu de găsit. Am văzut-o plecând aseară şi se îndrepta spre Weymouth, aşa că presupun c-au venit în vacanţă şi navighează în lungul coastei.

— Bine lucrat, îl felicită Galbraith cu căldură. Ţinem legătura.

În timp ce se întorcea să plece, bătu în raportul medico-legal:

— Pe-ăsta vi-l las aici. Poate vă frapează ceva ce nouă încă nu ne-a atras atenţia.

Steven Harding se trezi în sunetul unui motor exterior care se stingea, urmat de bătăile cuiva cu pumnul în pupa iahtului *Crazy Daze*. Era amarat în locul său permanent, o geamandură de pe râul Lymington, departe de accesul vizitatorilor neanunţaţi, dacă nu aveau bărci proprii.

Valurile erau uneori neplăcute, mai ales când bacul dintre Lymington şi Yarmouth trecea pe-alături în drum spre Insula Wight, dar locul rămânea totuşi comod, discret şi potrivit de îndepărtat de ochii iscoditori.

— Hei, Steve! Scoală, nemernicule!

Gemu la recunoaşterea glasului, apoi se răsuci în pat, trăgându-şi perna peste cap. Îi plesnea creierul în menghina unei mahmureli şi ultimul om pe are avea chef să-l vadă la crăpatul zorilor într-o zi de luni era Tony Bridges.

— Interzis accesul la bord, boule, mugi el furios, aşa că cară-te de-aici şi lasă-mă-n pace!

Dar *Crazy Daze* era închis etanş ca o cutie de

conservă şi ştia că prietenul său n-avea cum să-l audă.

Iahtul se înclină, când Tony se urcă pe punte, după ce-şi legase barca lângă a lui Harding de tachetul de la pupa.

— Deschide! strigă el, bătând în tambuchiul cabinei. Ştiu că eşti acolo. Ai idee ce oră e, tâmpitule? De trei ore-ncerc să te prind pe mobil.

Harding miji ochii spre ceas. Trei şi zece. Se ridică fulgerător, lovindu-şi capul deja îndurerat de scândurile tavanului.

— Fut-o-n cur pe Ada! bombăni el, târându-se jos din pat, pentru a se împletici în salon să tragă zăvorul tambuchiului. Trebuia să fiu în Londra la amiază, îi spuse el lui Tony.

— Aşa mi-a spus şi agentul tău. Mă sună încontinuu, de la unşpe jumate.

Tony deschise tambuchiul principal şi sări în salon, adulmecând atmosfera viciată, cu o expresie de dezgust.

— Tu ai auzit vreodată de aer curat? întrebă el, înghesuindu-se pe lângă prietenul lui pentru a deschide spiralul cabinei din faţă, ca să creeze un curent de aer; privi cearşafurile mototolite, întrebându-se ce naiba o fi făcut Steve.

— Idiotu' dracu', aruncă el, enervat.

— Pleacă de-aici. Mi-e rău.

Harding gemu din nou, în timp ce se prăvălea pe canapeaua din babord, cu fruntea rezemată în mâini.

— Nici nu mă mir. Aici e ca-ntr-un cuptor, îi dădu Tony o sticlă de apă minerală din cambuză.

Toarnă puţină din asta în tine până nu mori deshidratat.

Se aplecă peste el în timp ce înghiţea jumătate din sticlă, după care se aşeză pe bancheta din faţă.

— Ce-i cu tine? Am vorbit cu Bob şi zicea că era vorba să tragi la el aseară şi să prinzi primul tren spre oraş în dimineaţa asta.

— M-am răzgândit.

— Asta văd şi eu, privi Tony sticla de whisky goală de pe masa dintre ei şi fotografiile împrăştiate prin jur. Ce naiba se-ntâmplă cu tine?

— Nimic. Îşi împinse Steve părul din ochi, încruntându-se iritat. De unde-ai ştiut că eram aici?

Tony arătă cu capul spre pupa.

— Ţi-am văzut barca. Şi te căutasem peste tot. Graham vrea să-ţi sugă sângele, în caz că te interesează. E şucărit c-ai lipsit de la probă. Rolul era în buzunar, după câte zice el.

— Minte.

— Marea ta şansă, a spus.

— Mă fut! replică Harding cu dispreţ. Era un rolişor episodic într-un serial de televiziune pentru copii. Trei zile de filmare cu nişte ţânci răzgâiaţi, ca să joc într-un film în care nici mort n-aş fi vrut să apar. Numai idioţii lucrează cu copiii.

În ochii lui Tony se zări un scurt licăr maliţios, înainte de a-şi ascunde furia sub un zâmbet inofensiv.

— Asta-i o aluzie la mine? întrebă el blajin.

Harding ridică din umeri:

— Nu te-a obligat nimeni să te faci profesor, colega. Tu ai ales.

Îşi legănă palma întinsă.

— Înmormântarea ta, când căcănarii ăia mici au să-ţi spargă în sfârşit capul.

Tony îi mai susţinu un moment privirea, apoi luă una dintre fotografii.

— Şi-atunci cum se face că nu te deranjează căcaturile astea? întrebă el, împungând imaginea cu un deget. Asta nu se pune ca lucru cu copiii?

Niciun răspuns.

— Te exploatează nişte experţi – *colega* – dar tu nici nu te prinzi. Ai putea la fel de bine să-ţi vinzi curu-n Piccadilly Circus, decât să-i laşi pe perverşi să le curgă balele-n intimitate peste pozele tale porno scârboase.

— Gura, mârâi furios Harding, atingându-şi pleoa. –

pele cu degetele pentru a-şi alunga durerea dinapoia lor. M-am săturat de predicile tale împuţite.

Tony nu-i luă în seamă tonul prevenitor.

— La ce te-aştepţi, dacă nu-ncetezi să te porţi ca un idiot.

Un zâmbet neprietenos subţie buzele celuilalt.

— Cel puţin, eu recunosc ce fac…

Zâmbetul i se lăţi.

— …în toate privinţele; continuă el, privindu-l de sus pe Bridges. Spre deosebire de tine, mm? Ce mai face Bibi-n ultima vreme? Mai adoarme în post?

— Nu mă provoca, Steve.

— Să ce?

— Să te-nfund, privi el fotografia, cu un amestec de silă şi invidie. Eşti un deviant nenorocit. Puştoaica asta are abia cinşpe ani.

— Abia şaișpe… cum ştii al naibii de bine.

Harding îl privi rupând fotografia în bucăţi.

— Şi de ce te-aprinzi aşa? murmură el, indiferent. Nu-i decât prefăcătorie. Fă-o într-un film, şi-au să-i zică artă dramatică. Fă-o pentru reviste, şi-i zic pornografie.

— E o scârboşenie ieftină.

— Greşit. E o scârboşenie ieftină *excitantă*. Fii cinstit. Oricând ai schimba locul cu mine. Ce naiba, primesc de trei ori mai mult decât tine ca profesor.

Ridică la gură sticla de apă minerală, dându-şi capul pe spate, cu un zâmbet cinic.

— Am să vorbesc cu Graham, continuă el, în timp ce-şi ştergea buzele cu dosul mâinii. Nu se ştie niciodată. Un pipernicit ca-tine ar putea face senzaţie pe Internet. Pedofilii îi preferă mici.

— Eşti bolnav la cap.

— Nu, răspunse Harding, lăsându-şi fruntea în mâini, epuizat. Doar falit. Bolnavi sunt inadaptaţii care fac laba cu pozele mele.

Capitolul 6

Raport medico-legal criminalistic

UF/DP/536/interim: Ref: GFS/Dr. J.C. Warner

Descriere generală: blondă natural; 30 ani (aprox.); înălţimea 1, 5; greutatea: 44 kg; ochi albaştri; grupa sangvină O; sănătate perfectă; dantură perfectă (2 plombe; două măsele de minte extrase); fără cicatrici chirurgicale; mama a cel puţin un copil; gravidă 17 săptămâni (foetus sex masculin); nefumătoare; mici urme de alcool în sânge; ultima masă consumată aprox. 3 ore înaintea înecului; conţinutul stomacului (pe lângă apa de mare): brânză, măr; indentaţie pronunţată deget inelar mâna st. – indică prezenţă inel (verighetă sau nu).

Cauza morţii: înec. Condiţii predominante – vânt, flux, mal stâncos; stare bună a trupului – dacă a intrat în mare la mal sau în apropiere, a fost evident destul de hotărâtă ca să se salveze, deşi există unele vânătăi postmortem, nu sunt suficiente pentru a sugera că trupul neînsufleţit a rămas mult timp în apă după moarte – indică ieşirea cu o ambarcaţiune/în larg, vie, şi a înotat un timp considerabil înainte ca oboseala s-o facă să se înece, în apropierea uscatului.

Factori care au con/ribuit la moartea victimei: 0,5 litri de apă marină în stomac; vânătăi lăsate de degete într-o parte şi alta a laringelui, indicând tentativă de strangulare manuală; reziduuri de benzodiazepină în sânge şi ţesuturi (rohypnol?); vânătăi şi abraziuni dorsale (accentuate pe omoplaţi şi fese) şi în interiorul coapselor, indicând contact sexual forţat pe o suprafaţă dură, ca o punte sau o podea neacoperită; mici pierderi de sânge din abraziuni vaginale (recoltări vaginale negative, fie din cauza scufundării prelungite în apa mării, fie pentru că atacantul a folosit prezervativ); vânătăi grave de degete pe braţe, indicând imobilizare manuală sau ridicare manuală (produsă probabil în timpul aruncării peste bord); hipotermie incipientă.

Starea cadavrului: moartea s-a produs cu 14 ore înaintea examenului medico-legal – cea mai probabilă oră a morţii: în jurul fluxului, 1: 52 a.m., duminică, 10 august;

stare generală bună, deşi semnele hipotermice, starea pielii şi vasoconstncţiunea arterială (indicând stress prelungit) sugerează că victima a petrecut un timp considerabil în mare înaintea înecului; abraziuni extinse la încheieturile ambelor mâini, sugerând că a fost legată cu o frânghie şi a făcut eforturi pentru a se elibera (imposibil de spus dacă a reuşit, sau dacă ucigaşula dezlegat-o înainte de-a o îneca); două degete de la mâna stângă fracturate; toate degetele de la mâna dreaptă fracturate (în faza actuală, e dificil de spus cauza – s-a putut întâmpla deliberat sau accidental, dacă femeia a încerca să se salveze agăţându-se de o barcă?); unghiile rupte la ambele mâini; vânătăi şi julituri postmortem pe spate, sâni, fese şi genunchi, indicând că trupul a fost târât înainte şi înapoi peste pietre şi scoici înaintea de a eşua.

Condiţii ambientale la locul găsirii: Egmont Bight este un golf puţin adânc, inaccesibil altor ambarcaţiuni decât vaselor fără chilă, ca bărcile pneumatice şi de pescari (cea mai mică adâncime consemnată = 0, 5 m; variaţiuni între apa mică şi cea adâncă = 1,00 – 2,00 m). Kimmeridge Ledges, la vest de Egmont Bight, face navigaţia în apropierea falezelor periculoasă, iar navigatorii rămân la distanţă de mai (mai ales noaptea, când o parte din coastă e neluminată). Din cauza curenţilor turbionari, un curent continuu curge spre S.S.E. din Chapman's Poole spre St Alban's Head, ceea ce sugereză că victima ajunsese în apropierea Capului Egmont înainte de a muri şi a eşuat pe plajă la reflux. Dacă se îneca mai departe, trupul ei ar fi fost tras în jurul Capului St Alban's. Vânturile şi curenţii dinspre S.V. Înseamnă că trebuie să fi intrat în apă la V.S.V. de Egmont Bight şi a fost trasă de-a lungul coastei pe direcţia est, în timp ce înota spre mal. Având în vedere factorii de mai sus, concluziile se bazează pe un viol comis la bordul unei nave, cel mai probabil pe punte. Dificil de spus în acest stadiu în ce măsură benzodiazepina i-a putut afecta capacitatea de a acţiona. Sunt necesare teste suplimentare. Estimăm că

victima a intrat în mare la minimum 0,5 mile V.S.V. de locul unde a fost găsit cadavrul.

Concluzii: *femeia a fost violată şi supusă unei tentative de strangulare manuală înainte de a fi lăsată să se înece în largul mării. La fel de posibil este să i se fi fracturat degetele înaintea imersiunii, cu posibilul scop de a-i stânjeni eforturile de a înota spre ţărm. Era cu siguranţă vie la intrarea în apă, deci faptul de a nu fi raportat căderea peste bord sugerează că ucigaşul se aştepta să moară. Înlăturarea elementelor distinctive* (*verighetă, îmbrăcăminte*) *sugerează o intenţie premeditată de a obstrucţiona ancheta, dacă trupul ieşea la suprafaţă sau era scos la mal.*

Notă: *având în vedere faptul că a ajuns atât de aproape de a se salva, e posibil să fi luat hotărârea de a sări când ambarcaţiunea încă se mai afla în relativa apropiere a malului. Totuşi, lipsa raportării „căderii peste bord” şi dovezile premeditării nu lasă nicio îndoială că I se intenţiona moartea.*

Rohypnol (*produs de Roche*): *faţă de acest drog se exprimă multe îngrijorări. Compus hipnotic solubil, cu acţiune intermediară – cunoscut popular* ca *drogul violului la întâlniri” sau, mai colocvial, ca „soofie”. A fost deja citat în mai multe cazuri de viol, două fiind „violuri în grup”. Foarte eficient în tratamentul insomniilor grave şi cronice, poate provoca somnul la ore neobişnuite. Folosit incorect – uşor de dizolvat în alcool – poate face o femeie să-şi piardă cunoştinţa fără ştirea ei, astfel devenind vulnerabilă la atacuri sexuale. Femeile raportează perioade intermitente de luciditate, asociate cu o incapacitate absolută de a se apăra. Efectele sale asupra victimelor violurilor au fost bine documentate în S.U.A., unde drogul este în prezent interzis*: *pierdere temporară sau permanentă a memoriei*; *sentimente de disociere „spaţială” faţă de eveniment*; *traume psihologice ulterioare profunde, din cauza uşurinţei cu care victima e violată împotriva propriei sale voinţe* (*adesea* de *mai mult*

decât un singur violator). Punerea sub acuzare e extrem de dificilă, întrucât este imposibil să se mai detecteze rohypnolul în sânge după şaptezeci şi două de ore şi puţine victime îşi recapătă memoria suficient de repede pentru a se prezenta la secţiile de poliţie la timp ca să producă mostre pozitive de spermă sau urme de benzodiazepină în sânge.

Notă: Poliţia britanică a rămas mult în urma celei americane privind atât înţelegerea, cât şi instrumentarea cazurilor de acest tip.

SS

J.C. Warner

Capitolul 7

Saltems Marina se afla în capătul unei mici fundături a drumului de coastă dintre Bournemouth şi Poole, la vreo două sute de metri de locul unde soţii Green o salvaseră pe fetiţa blondă.

Accesul dinspre mare, cu navele de agrement, se făcea prin Swash Channel, apoi prin North Channel, care ce permitea trecerea între ţărm şi numeroasele ambarcaţiuni ancorate care fâlfâiau ca nişte steaguri lângă geamandurile din centrul golfului.

Era un loc popular de popas pentru marinarii sau vizitatorii străini porniţi în croaziera coastelor de sud ale Angliei şi se aglomera adesea în lunile de vară.

Din ancheta la căpitănia portului în legătură cu sosirile şi plecările din ultimele două zile, 9/10 august, a rezultat informaţia că iahtul *Crazy Daze* acostase pentru aproximativ optsprezece ore, în ziua de duminică. Nava sosise în timpul nopţii şi ocupase un loc vacant la pontonul, A > iar paznicul de noapte consemnase sosirea la orele 2: 15 a.m.

În continuare, la 8: 00 a.m. când se deschidea căpitănia, un om numit Steven Harding plătise pentru o şedere de douăzeci şi patru de ore, spunând că pleca într-o excursie dar intenţiona să se întoarcă spre seară. Căpitanul portului îşi amintea de el.

— Un băiat arătos. Brunet.

— El e. Cum părea? Calm? Surescitat?

— Era O.K. L-am prevenit că aveam nevoie să elibereze locul până seara şi a răspuns că nu era nicio problemă, fiindcă pleca înapoi spre Lymington la sfârşitul după-amiezii. Din câte-mi amintesc, a spus că avea o întâlnire la Londra luni – în dimineaţa asta, cu alte, cuvinte – şi plănuia să prindă ultimul tren.

— Avea un copil cu el?

— Nu.

— Cum a plătit?

— Cu cartela de credit.

— Avea portofel?

— Nu. Ţinea cartela într-un buzunar al pantalonilor scurţi. A zis că în ultima vreme îţi ajunge atâta ca să călătoreşti.

— Purta vreun obiect asupra lui?

— Când a intrat în birou, nu.

Nimeni nu notase plecarea vasului *Crazy Daze*, dar locul fusese liber din nou duminică seara la orele 7: 00, când sosise un iaht din Portsmouth.

Cu prilejul acestei anchete iniţiale, nu s-a aflat nimic despre vreun copil mic neînsoţit care să părăsească portul, sau un om care să plece cu un copil.

Totuşi, câteva persoane au amintit că porturile erau foarte frecventate – chiar şi la ora opt dimineaţa – şi oricine ar fi putut lua ceva de la bordul unei nave, mai ales dacă era înfăşurat într-o învelitoare banală, ca un sac de dormit, şi să ducă obiectul de pe ponton cu un cărucior portuar.

La două ore după ce poliţia din Lymington fusese solicitată să controleze vila lui William Sumner de pe Rope Walk, sosi o altă cerere de la Winfrith, pentru a găsi o ambarcaţiune cu numele de *Crazy Daze*, care era amarată undeva în micul complex de debarcadere, guri de râuri şi cartiere pescăreşti comerciale al micului port din Hampshire. Fu necesar un singur apel telefonic la

căpitănia portului Lymington, pentru a se stabili locul exact.

— Sigur că-l cunosc pe Steve. Ancorează la o geamandură din cotul golfului, cam la cinci sutè de iarzi dincolo de clubul de iahting. Un sloop de treizeci de picioare, cu punte de lemn şi vele de culoare Bordeaux. Frumos vas. Bun băiat.

— E la bord?

— Nu pot spune. Nici măcar nu ştiu dacă nava este aici. E important?

— S-ar putea.

— Încercaţi să daţi telefon la clubul de iahting. Pot să-l vadă cu binoclul, dacă e acolo. Dacă nu aflaţi, reveniţi la mine şi-am să trimit un băiat să se uite.

William Sumner s-a reîntâlnit cu fiica lui la secţia de poliţie din Poole, în acea seară la orele şase şi jumătate, după un obositor drum de trei sute optzeci de kilometri cu maşina din Liverpool, dar dacă cineva se aşteptase ca fetiţa să alerge la el cu un zâmbet fericit de recunoaştere, a fost dezamăgit.

A preferat să rămână la distanţă, jucându-se pe jos cu nişte jucării, în timp ce-l măsura prudentă cu privirea pe omul epuizat care se prăvălise pe un scaun, îngropându-şi capul în mâini. Acesta se scuză faţă de W.P.C. Griffiths:

— Mă tem că întotdeauna e aşa. Kate e singura la care reacţionează.

Îşi frecă ochii înroşiţi.

Griffiths trecu protectoare în faţa fetiţei, îngrijorată cât de mult înţelegea. Schimbă o privire cu John Galbraith, care aşteptase împreună cu ea în încăpere.

— Colegul meu de la Cartierul General al Comisariatului din Dorset, D.l. Galbraith, ştie mai mult despre asta decât mine, domnule Sumner, deci cred că el mai bine ar fi să vorbiţi cu el, în timp ce eu o duc pe Hannah la bufet.

Îi întinse fetiţei o mână:

— Vrei o îngheţată, iubito?

Fu surprinsă de reacţia copilului. Cu un surâs încrezător, Hannah se ridică în picioare şi întinse braţele.

— Ei, asta-i o schimbare, faţă de ieri, spuse ea râzând ridicând-o pe şold. Ieri, nici nu voiai să te uiţi la mine.

Strânse lângă ea trupul mic şi cald, neluând în seamă intenţionat semnalele de pericol care-i străbăteau sângele ca nişte săgeţi ale lui Cupidon, graţie hormonilor ei frustraţi de treizeci şi cinci de ani.

După plecarea lor, Galbraith îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui Sumner. Omul era mai bătrân decât se aşteptase, cu păr brunet rar şi un trup colţuros, dezarticulat, pe care părea incapabil să şi-l ţină locului.

Când nu se ciupea nervos de buze, îşi bâţâia un călcâi bocănind încontinuu în podea. Fără tragere de inimă, Galbraith scoase din buzunarul de la piept nişte fotografii şi rămase cu ele în mâini. Vorbi cu compasiune profundă şi sinceră:

— Nu v-o pot spune în niciun mod uşor, domnule, dar o tânără femeie, corespunzând cu semnalmentele soţiei dumneavoastră, a fost găsită ieri dimineaţă moartă. Nu putem fi siguri că e Kate, până n-o identificaţi, dar cred că e nevoie să vă pregătiţi pentru posibilitatea de a fi ea.

Chipul celuilalt se schimonosi într-o expresie îngrozită.

— Ea este, spuse el, cu deplină certitudine. Tot drumul m-am gândit că trebuie să se fi întâmplat o nenorocire. Kate n-ar fi părăsit-o nici în ruptul capului pe Hannah. O adora.

Ezitând, Galbraith întoarse prima fotografie şi o ridică în faţa celuilalt. Sumner dădu imediat din cap, în semn de recunoaştere.

— Da, spuse el, cu glasul întretăiat, este Kate.

— Îmi pare nespus de rău, domnule.

Luând fotografia cu degete tremurătoare, Sumner o examină atent. Vorbi fără emoţie:

— Ce s-a întâmplat?

Galbraith îi explică pe scurt unde şi cum fusese

găsită Kate Sumner, găsind că în acea fază incipientă nu era necesar să se menţioneze violul sau omorul.

— S-a înecat?

— Da.

Sumner clătină din cap, cu uimire:

— Ce căuta acolo?

— Încă nu ştim, dar credem că a căzut de la bordul unei ambarcaţiuni.

— Atunci, ce căuta Hannah în Poole?

— Nu ştim, repetă Galbraith.

Omul întoarse fotografia şi o împinse spre Galbraith, ca şi cum, îndepărtându-şi-o de sub ochi, i-ar fi putut nega conţinutul.

— N-are niciun sens, spuse el cu glas răguşit, Kate nu s-ar fi dus nicăieri fără Hannah şi detesta mersul pe mare. Am avut o Contessa 32, când locuiam în Chichester, dar n-am putut s-o conving niciodată să ieşim cu ea, fiindcă era îngrozită că ne-am fi întors cu fundu-n sus în larg şi s-ar fi înecat.

Îşi coborî din nou capul în mâini, când înţelese sensul a ceea ce spusese.

Galbraith îl aşteptă un moment să-şi revină.

— Şi ce-aţi făcut cu nava?

— Am vândut-o acum doi ani, iar banii i-am adăugat la suma necesară pentru a cumpăra Langton Cottage.

Rămase din nou tăcut, iar poliţistul nu-l întrerupse.

— Nu înţeleg nimic, izbucni el apoi, într-un acces de disperare. Vineri seară am vorbit cu ea şi era bine. Cum a fost posibil să moară, după patruzeci şi opt de ore?

— Moartea e întotdeauna mai greu de suportat atunci când se întâmplă pe neaşteptate, spuse cu compasiune detectivul. Nu avem timp să ne pregătim pentru ea.

— Atâta doar că mie nu-mi vine să cred. Vreau să zic, de ce n-a încercat nimeni s-o salveze? păru el dintr-odată şocat. O, Doamne, s-au înecat şi alţii? D-ar n-o să-mi spuneţi că era pe un vas care s-a răsturnat, nu-i aşa? Era cel mai cumplit coşmar al ei.

— Nu, nu există niciun indiciu că s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Galbraith se apleacă înainte, pentru a reduce distanţa dinspre ei.

Stăteau pe scaune cu spătar tare, într-un birou gol de la parter, şi ar fi dorit o ambianţă mai prietenoasă pentru o asemenea convorbire.

— Credem că a fost asasinată, domnule. Medicul legist al Ministerului de Interne care a efectuat-autopsia crede că a fost violată, înainte de a fi aruncată intenţionat în mare ca să moară. Îmi dau seama că trebuie să fie un şoc îngrozitor pentru dumneavoastră, dar aveţi asigurările mele că lucrăm zi şi noapte ca să-l găsim pe ucigaş și, dacă putem face ceva pentru a vă uşura situaţia, bineînţeles că o vom face.

Pentru Sumner era prea mult.

Se holbă la detectiv, cu un zâmbet surprins ridându-i chipul slab.

— Nu, spuse el, s-a comis o greşeală. Nu poate să fi fost Kate. Ea n-ar fi plecat nicăieri cu un străin.

Întinse din nou o mână nesigură spre fotografie, apoi izbucni în lacrimi, când Galbraith i-o întoarse s-o vadă.

Nefericitul era atât de obosit, încât trecură câteva minute până să-şi poată stăpâni plânsul, dar Galbraith rămase tăcut, ştiind din experienţă că manifestările compătimitoare de cele mai multe ori exacerbau durerea, în loc s-o uşureze. Stătu tăcut, cu privirea pe fereastră, spre parc şi Poole Bay, şi nu se mişcă decât când Sumner vorbi din nou.

— Scuzaţi-mă, spuse el, ştergându-şi lacrimile de pe obraji, mă tot gândesc ce speriată trebuie să fi fost. Nu ştia prea bine să înoate, de-asta nu voia să navigăm.

Galbraith reţinu detaliul.

— Dacă vă mângâie cu ceva, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să se salveze. Oboseala a învins-o, nu marea.

— Ştiaţi că era însărcinată? se adunară din nou lacrimi în ochii lui Sumner.

— Da, răspunse cu blândeţe detectivul, şi-mi pare rău.

— Era băiat?

— Da.

— Ne doream un fiu.

Scoase o batistă din buzunar şi şi-o ţinu la ochi câteva momente, înainte de a se ridica brusc pentru a merge la fereastră, cu spatele spre Galbraith.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, cu un glas golit de orice sentiment.

— Îmi puteţi vorbi despre ea. Avem nevoie de cât mai multe informaţii generale – nume ale prietenilor, cu ce se ocupa în timpul zilei, unde-şi făcea cumpărăturile. Cu cât aflăm mai multe, cu atât mai bine.

Aşteptă un răspuns, care nu sosi.

— Poate preferaţi să aşteptăm până mâine? îmi dau seama cât sunteţi de obosit.

— De fapt, cred că-mi vine rău.

Sumner întoarse spre el un chip pământiu şi, cu un mic oftat, căzu leşinat pe podea.

Fraţii Spender erau o companie plăcută. Nu-i cereau mare lucru gazdei în afara câte unei cutii de Cola, conversaţie ocazională şi ajutor la punerea momelii în cârlige. Imaculata barcă de cinci metri a lui Ingram, *Miss Créant*, stătea cuminte pe suprafaţa mării azurii, în apropiere de Swanage, cu copastiile albe devenind trandafirii în lumina soarelui care apunea încet şi o excelentă gamă de undiţe ieşind de jur-împrejur ca ţepii unui porc spinos. Băieţii mureau după ea.

— Aş prefera-o oricând pe *Miss Créant* în locul unui iaht tâmpit de croazieră, spuse Paul, după ce-l ajutase pe puternicul poliţist s-o lanseze la apă de pe plaja din Swanage. Acesta îl lăsase pe băiat să acţioneze vinciul din spatele vechiului sau Jeep, în timp ce el cobora în apă pentru a o trage de pe remorcă şi a o lega de un inel al pontonului; ochii lui Paul străluceau de emoţie, fiindcă navigaţia devenise dintr-odată mult mai accesibilă decât

credea el. Credeţi că tata ar putea cumpăra una? Vacanţele ar fi nemaipomenite, dacă am avea o asemenea barcă.

— Poţi oricând să-l întrebi, răspunsese Ingram.

Pe Danny îl dezgusta profund ideea de a trage o râmă lungă şi care se zvârcolea peste un cârlig ascuţit până când oţelul se îmbrăca în ceva asemănător cu un ciorap de mătase boţit, şi insistase s-o facă Ingram în locul lui.

— E vie, subliniase el. Cârligul n-o doare?

— Nu mai mult decât te-ar durea pe tine.

— Este nevertebrată, spuse fratele său, care se apleca peste marginea bărcii, privind diversele plute săltând pe apă, aşa că n-are sistem nervos ca noi. Oricum, e aproape de baza piramidei eltoniene, aşa că nu există decât ca să fie mâncată.

— La baza piramidei eltoniene sunt mortăciunile, replică Danny. Ca doamna de pe plajă. Ar fi ajuns hrană, dacă n-o găseam noi.

Ingram îi dădu lui Danny undiţa, cu râma în cârlig.

— Nu arunca aiurea undiţa, spuse el, doar balanseaz-o peste margine şi vezi ce se întâmplă.

Se aplecă şi-şi trase peste ochi şapca de baseball, încântat să lase pescuitul în seama băieţilor.

— Spuneţi-mi despre nătărăul care-a dat telefon, îi invită el. V-a plăcut?

— Era ca lumea, răspunse Paul.

— A zis c-a văzut o cucoană fără haine şi arăta ca un elefant, adăugă Danny, trecând lângă fratele său pentru a se apleca peste margine.

— Glumea, spuse Paul. Încerca să ne facă să ne simţim mai bine.

— Şi despre ce-a mai vorbit?

— A stat de vorbă cu doamna cu calul, răspunse Danny, dar ea nu-l plăcea la fel de mult cât o plăcea el pe ea.

Ingram zâmbi în sinea lui.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Se încrunta mult.

Vechea poveste.

— De ce vreţi să ştiţi dacă ne-a plăcut? întrebă Paul, cu mintea sa agilă revenind la întrebarea iniţială a lui Ingram. *Dumneavoastră* nu v-a plăcut?

— Era ca lumea, reproduse Ingram răspunsul lui Paul. Cam bătut în cap, să plece-n excursie într-o zi călduroasă fără apă sau loţiune de soare, dar în rest okay.

— Cred că le avea în rucsac, spuse loial Paul, care nu uitase bunăvoinţa lui Harding, chiar dacă fratele lui, da. L-a lăsat jos ca să dea telefonul, după care l-a lăsat acolo, zicând că era prea greu ca să-l care până la maşina poliţiei. Urma să-l ia la întoarcere. Probabil apa-l făcea să fie greu, privi el cu sinceritate spre Ingram. Nu credeţi?

Nick Ingram închise ochii sub cozorocul şepcii.

— Ba da, confirmă el, întrebându-se ce-o fi avut Harding în rucsac şi nu voia ca poliţistul să vadă. Un binoclu? O văzuse pe femeie, la urma urmei?

Îl întrebă pe Paul:

— L-aţi dèscris-o pe doamna de pe plajă?

— Da, răspunse băiatul. Voia să ştie dacă era drăguţă.

Hotărârea de a o trimite pe W.P.C. Griffiths acasă cu William şi Hannah Sumner avea două motive ascunse. Primul se datora reportului psihiatric nefavorabil asupra copilului şi urmărea să-i asigure protecţia; al doilea se baza pe anii de probe statistice care arătau că întotdeauna era mai probabil ca o femeie să fie ucisă de soţ, nu de un necunoscut.

Totuşi, din cauza distanţelor implicate şi a problemelor de jurisdicţie – Poole aparţinând de Comisariatul Dorsetshire, iar Lymington, de Comisariatul Hampshire – Griffiths fi anunţată că misiunea avea să dureze mult timp.

— Da, dar este *cu adevărat* suspect? îl întrebă ea pe Galbraith.

— Soţii sunt întotdeauna suspecţi.

— Haide, şefule, e clar că era în Liverpool, fiindcă am telefonat la hotel să verific, şi e al dracului de departe de Dorset. Dacă a făcut naveta de două ori în cinci zile, a parcurs peste o mie de mile. E-un drum lung ca toţi dracii, cu maşina.

— Ceea ce poate explica de ce a leşinat, fu răspunsul sec al lui Galbraith.

— A, excelent! replică ea, sarcastic. Toată viaţa mi-am dorit să petrec momente interesante cu un violator.

— Nu te obligă nimeni, Sandy. Nu e nevoie s-o faci, dacă nu vrei, dar singură variantă e s-o lăsăm pe Hannah în grija familiei Green până ne convingem că se poate întoarce la tatăl ei. Ce-ai zice să te întorci diseară şi să vezi cum îi merge? Am pus o echipă să cerceteze casa, în momentul de faţă, aşa că-l voi instrui pe unul dintre băieţi să rămână cu tine, în rezervă. Preferi aşa?

— Ce mama dracu-l exclamă ea veselă. Cu un dram de noroc, îmi va da ocazia să-mi scot bebeluşii din organism.

În ceea ce-l privea pe Sumner, Griffiths era „prietena” oficială pe care o oferea orice forţă de poliţie unei familii în nenorocire.

— Mi-e imposibil să fac faţă singur, îi tot spunea el lui Galbraith, de parcă poliţia ar fi fost de vină că se pomenise văduv.

— Nici nu v-o pretindem.

Culoarea individului se ameliorase după ce i se dăduse ceva de mâncare, când recunoscuse că nu mâncase nimic, după ceaşca de ceai de dimineaţă.

Energia refăcută îl determinase să alerge din nou după explicaţii.

— Au fost răpite? întrebă el dintr-odată.

— Nu credem. Poliţia din Lymington a verificat casa pe dinăuntru şi pe dinafară şi nu există niciun semn de deranj. Vecinul le-a deschis cu o cheie de rezervă, aşa că au putut căuta amănunţit. Nu înseamnă că trecem peste posibilitatea unei răpiri, ci doar că ne păstrăm vederile

deschise. În acest moment, noi înşine efectuăm o a doua căutare, dar din probele de până acum reiese că Hannah şi Kate au plecat de bunăvoie, la un moment dat după vizita poştașului de duminică dimineaţă. Scrisorile fuseseră deschise şi lăsate pe masa din bucătărie.

— Dar maşina? N-ar fi putut să fie răpită din maşină?

Galbraith clătină din cap.

— E parcată în garaj.

— Atunci, nu înţeleg.

Sumner părea sincer nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, o explicaţie ar fi aceea că soţia dumneavoastră s-a întâlnit cu cineva în timp ce era plecată, un prieten de familie eventual, care a convins-o să vină cu Hannah la o plimbare cu barca lui.

Avu grijă să evite ideea unei întâlniri stabilite dinainte.

— Dar, dacă s-a aşteptat sau nu să ajungă până la Poole şi Insula Purbeck, pur şi simplu nu ştim.

Sumner negă din cap.

— Nu s-ar fi dus niciodată, spuse el, cu toată certitudinea. Vă tot repet, nu-i plăcea navigaţia. Şi, oricum, singurii proprietari de ambarcaţiuni pe care-i cunoaştem sunt cupluri.

Privi în podea.

— Doar nu sugeraţi că o pereche ar fi putut face una ca asta, nu-i aşa? întrebă el, şocat.

— Pe moment, nu sugerez nimic, răspunse răbdător Galbraith. Avem nevoie de mai multe informaţii, înainte de a putea face aşa ceva.

Tăcu o clipă.

— Verigheta ei pare să lipsească. Presupunem că a fost înlăturată fiindcă putea servi la identificare. Era deosebită, în vreun fel sau altul?

Sumner întinse o mână tremurătoare, arătându-şi propria verighetă:

— Erau identice. Am pus să fie gravate pe dinăuntru

cu iniţialele noastre. „K” întrepătruns cu „W”.

Interesant, îşi spuse Galbraith.

— Când veţi fi gata, aş dori să-mi daţi o listă a prietenilor dumneavoastră, mai ales cei care navighează. Dar nu e nicio grabă imediată.

Îl privi pe Sumner trosnindu-şi zgomotos încheieturile degetelor, una după alta, şi se întrebă ce-o fi atras-o pe femeia scundă şi drăguţă din morgă la omul acela stângaci şi hiperactiv.

Era clar că Sumner nu-l ascultase.

— Când a fost abandonată Hannah? întrebă el.

— Nu ştim.

— Mama mea spunea că a fost găsită în Poole, ieri la ora prânzului, dar despre Kate aţi spus că a murit în primele ore ale dimineţii. Nu înseamnă că Hannah trebuie să se fi aflat la bord când Kate a fost violată, şi a fost debarcată pe mal *după* moartea lui Kate? Vreau să spun, era imposibil să rătăcească de una singură timp de douăzeci şi patru de ore înainte de-a o vedea cineva, nu?

Cu siguranţă, prost nu era, îşi spuse Galbraith.

— Credem că nu.

— Atunci, mama sa a fost omorâtă în faţa ei? ridică Sumner glasul. Doamne Dumnezeule, nu cred că mai suport! E doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu.

Galbraith întinse o mână să-l liniştească:

— Cel mai probabil e să fi dormit.

— N-aveţi de unde şti.

„Într-adevăr”, îşi spuse Galbraith, „nu ştiu. La fel ca întotdeauna în munca de poliţie, nu pot decât să ghicesc”.

— Medicul care a examinat-o după găsire presupune că a fost tranchilizată, explică el. Dar, da, aveţi dreptate. Pe moment, nu putem fi siguri de nimic.

Îşi rezemă un moment palma pe umărul încordat al celuilalt, apoi se retrase cu tact în propriul său spaţiu.

— Dar zău că e mai bine să nu vă mai chinuiţi cu ce-ar fi putut să fie. Nimic nu e atât de sumbru cum ne dă impresia imaginaţia.

— Nu? se îndreptă brusc de spate Sumner, lăsându-şi capul să cadă pe spătarul scaunului, cu privirea în tavan; din piept îi scăpă un oftat prelung. Mie imaginaţia îmi spune că lucraţi la teoria că soţia mea a avut o aventură, iar omul cu care s-a dus era amantul ei.

Galbraith nu găsi niciun rost să se mai prefacă. Ipoteza unei relaţii amoroase care ieşise prost era prima pe care o avuseseră în vedere, mai ales întrucât se părea că Hannah o însoţise pe mama ei în respectiva călătorie.

— Nu putem ignora o asemenea posibilitate, spuse el, sincer. Ar explica, desigur, de ce a acceptat să se urce la bordul navei cuiva, luând-o cu ea şi pe Hannah.

Studie profilul celuilalt.

— Vă spune ceva numele de Steven Harding?

Sumner se încruntă:

— Ce legătură are?

— Probabil niciuna, dar era unul dintre oamenii prezenţi la faţa locului când a fost găsit trupul lui Kate şi îi chestionăm pe toţi cei asociaţi cu moartea ei, oricât de vag.

Aşteptă un moment.

— Îl cunoaşteţi?

— Pe actor?

— Da.

— L-am întâlnit de câteva ori, îşi împreună Sumner vârfurile degetelor în faţa gurii. A cărat căruciorul lui Hannah peste pietrele de pe High Street, într-o zi când Kate se chinuia cu nişte cumpărături grele, iar ea mi-a cerut să-i mulţumesc, peste o săptămână când ne-am întâlnit cu el întâmplător. După aceea, a început să tot apară. Ştiţi cum e. Faci cunoştinţă cu cineva, iar apoi îl vezi oriunde te duci. Are un sloop pe râul Lymington şi uneori vorbeam despre navigaţie. L-am invitat odată la noi acasă şi m-a pisat câteva ore în legătură cu nu ştiu ce nenorocită de piesă pentru care dădea probe. N-a primit rolul, fireşte, dar nu m-am mirat. N-ar fi fost în stare să joace nici dacă de-asta atârna viaţa lui.

Ochii i se îngustară.

— Credeţi că el a făcut-o?

Galbraith clătină uşor din cap:

— Pe moment, încercăm doar să-l eliminăm din anchetă. El şi Kate erau prieteni?

Buzele lui Sumner se strâmbară:

— Adică, dacă era ceva între ei?

— Eventual.

— Nu, răspunse el cu hotărâre. E un tercheaberchea impotent. Pozează pentru reviste pornografice gay. În orice caz, nu-l poate… nu-l putea suferi. S-a înfuriat când l-am invitat la noi, atunci… a zis că mai întâi ar fi trebuit s-o întreb şi pe ea.

Galbraith îl privi un moment. După părerea lui, nega prea categoric.

— De unde ştiţi despre revistele gay? V-a spus Harding?

Sumner dădu. din cap:

— Mi-a şi arătat una dintre ele. Era mândru de ea. Dar, în fond, lui îi plac toate astea. Moare să fie în luminile rampei.

— Okay. Vorbiţi-mi despre Kate. De cât timp eraţi căsătoriţi?

Celălalt fu nevoit să se gândească o clipă.

— Urma să împlinim patru ani. Ne-am cunoscut la serviciu şi ne-am căsătorit în şase. luni.

— La serviciu, unde?

— Pharmatec UK, în Portsmouth. Eu sunt cercetător chimist acolo, iar Kate era una din secretare.

Galbraith coborî ochii, pentru a-şi ascunde interesul neaşteptat.

— Compania de medicamente?

— Da.

— Pentru ce fel de produse făceaţi cercetări?

— Eu, personal? ridică indiferent din umeri Sumner. Orice avea legătură cu stomacul.

Detectivul reţinu amănuntul.

— Kate a continuat să lucreze şi după ce v-aţi căsătorit?

— Câteva luni, până când a rămas însărcinată cu Hannah.

— S-a bucurat de sarcină?

— A, da. Singura ei ambiţie era să aibă o familie proprie.

— Şi n-a deranjat-o să renunţe la serviciu?

Sumner clătină din cap:

— Altfel, nici nu s-ar fi gândit. Nu voia să-i fie crescuţi copiii la fel cum a fost crescută ea. N-a avut tată, iar mama ei era plecată de-acasă toată ziua, aşa că ea trebuia să se descurce singură.

— Mai lucraţi la Pharmatec?

— Sunt principalul lor om de ştiinţă, răspunse indiferent Sumner.

— Deci, locuiţi la Lymington şi lucraţi în Portsmouth?

— Da.

— Mergeţi cu maşina la serviciu?

— Da.

— E un drum dificil, comentă cu compasiune Galbraith, făcând un calcul aproximativ în minte. Probabil vă ia – cât? – o oră şi jumătate pe drum în fiecare zi. V-aţi gândit vreodată să vă mutaţi?

— Nu ne-am gândit numai, replică Sumner, cu o undă de ironie. Am şi *făcut-o*, acum un an, când ne-am mutat la Lymington. Şi, da, aveţi dreptate, e un drum îngrozitor, mai ales vara, când în New Forest e plin de turişti.

Părea foarte nemulţumit.

— De unde v-aţi mutat?

— Din Chichester.

Galbraith îşi aminti însemnările pe care i le arătase Griffiths după telefonul lui Sumner.

— Acolo locuieşte mama dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da. Toată viaţa a stat acolo.

— Şi dumneavoastră? Născut şi crescut în Chichester?

Sumner dădu din cap.

— Probabil că mutarea a fost cam dificilă, mai ales că însemna să adăugaţi încă o oră de drum, şi la dus şi la întors?

Neluând în seamă întrebarea, Sumner rămase cu privirea spre fereastră, deznădăjduit.

— Ştiţi la ce mă tot gândesc? spuse el. Dacă mă ţineam de ale mele şi refuzam să mă clintesc din loc, Kate n-ar fi murit. Cât am locuit în Chichester, n-am avut niciun fel de probleme.

Păru să-şi dea seama imediat că remarcile lui puteau fi interpretate în mai multe feluri şi adăugă, probabil cu titlul de explicaţie:

— Vreau să spun, în Lymington e plin de străini. Jumătate din oamenii pe care-i întâlneşti nici măcar nu locuiesc acolo.

Galbraith schimbă rapid câteva cuvinte cu Griffiths, înainte ca poliţista să plece cu William şi Hannah Sumner acasă. I se lăsase timp, în timp ce experţii îşi terminau percheziţia de la Langton Cottage, să se ducă acasă pentru a se schimba şi a-şi aduna câteva lucruri, iar acum purta un pulover galben larg şi streci negri. Arăta cu totul altfel decât femeia severă în uniformă de poliţie, iar Galbraith se întrebă răutăcios dacă tatăl şi fiica aveau să se simtă mai comod sau nu cu Tanti Şleampăta.

Mai puţin, presupunea. Uniformele de poliţie inspirau încredere.

— Ne vedem mâine dimineaţă, îi spuse el, şi am nevoie să-l îmboldeşti puţin înainte de a ajunge eu. Vreau liste cu prietenii lor din Lymington, o a doua listă a prietenilor din Chichester şi una cu colegii de serviciu din Portsmouth.

Îşi trecu peste bărbie o mână obosită, în timp ce încerca să-şi organizeze memoria.

— Ar fi util dacă i-ar scrie separat pe cei cu ambarcaţiuni, sau cu acces la ele, de cei fără, şi chiar mai util dacă i-ar separa pe prietenii personali ai lui Kate de cei

comuni.

— *Okey-doke*, răspunse William.

Galbraith zâmbi:

— Şi încearcă să-l faci să vorbească despre Kate. Trebuie să ştim ce program de rutină avea, cum îşi petrecea zilele, ce magazine frecventa, lucruri din astea.

— Nicio problemă.

— *Şi* mama lui, continuă el. Am impresia că l-a silit Kate să se îndepărteze de ea, ceea ce ar fi putut provoca unele fricţiuni în familie.

Griffiths părea amuzată:

— N-o acuz. Are cu zece ani mai mult ca ea şi a locuit în casă cu mămica treizeci şi şapte de ani, înainte de a se căsători.

— De unde ştii?

— Am stat la o şuetă cu el când i-am cerut fosta adresă. Mama lui i-a dat casa de familie ca dar de nuntă, urmând ca el în schimb să facă o mică ipotecă pentru a o ajuta să-şi cumpere un apartament într-o casă adăpostită, vizavi.

— Puţin cam aproape ca să se simtă bine, mm?

— Sufocant al naibii, aş crede, chicoti ea.

— Ce ştii de tatăl lui?

— A murit acum zece ani. Până atunci, fusese un *ménage trois*. Pe urmă, un *ménage deux*. William era singurul copil.

Galbraith clătină din cap:

— Cum de eşti aşa de bine informată? N-a putut fi decât o conversaţie scurtă.

— Întrebări chibzuite şi intuiţie feminină, se bătu ea într-o parte a nasului. A primit totul mură-n gură toată viaţa, de-asta e aşa de convins că nu va putea face faţă.

— Atunci, succes, îi ură el, cu sinceritate. Nu pot spune că te invidiez.

— Trebuie să aibă cineva grijă de Hannah, oftă William. Biata fetiţă. Te întrebi vreodată ce ţi s-ar fi întâmplat dacă erai abandonat, aşa cum sunt abandonaţi

cei mai mulţi dintre copiii pe care-i reţinem noi?

— Uneori, recunoscu Galbraith. Alteori, îi mulţumesc lui Dumnezeu că părinţii mei mi-au făcut vânt din cuib şi mi-au spus să mă descurc. Poţi fi iubit prea mult, sau prea puţin, să ştii, şi mi-ar fi greu să spun care variantă e mai periculoasă.

Capitolul 8

Hotărârea de a-l chestiona pe Steven Harding a fost luată la ora opt a acelei seri de luni, când poliţia din Dorset a primit confirmarea că era la bordul iahtului său, pe râul Lymington; dar interogatoriul propriu-zis n-a avut loc decât după ora nouă, fiindcă ofiţerul însărcinat, detectivul superintendent Carpenter, a trebuit să vină cu maşina din Winfrith în scopul de a-l efectua. D.l. John Galbraith, care încă se mai afla în Poole, a fost instruit să se ducă singur la Lymington şi să-şi întâlnească şeful în faţa căpităniei portului.

Se făcuseră încercări de a lua legătura cu Harding prin staţia radio şi telefonul mobil dar, cum amândouă erau scoase din funcţiune, anchetatorii n-au avut cum să afle dacă marţi dimineaţă avea să mai fie acolo.

Un telefon dat agentului său, Graham Barlow, nu declanşase decât o tiradă furioasă la adresa tinerilor actori aroganţi „care se cred prea mari ca să vină la probe” şi care ar putea „să viseze înainte la continuarea reprezentării”.

— Sigur că nu ştiu unde-o să fie mâine, încheiase el, furios. N-am mai auzit o iotă de la el de vineri dimineaţă, aşa că i-am dat papucii bulangiului. N-aş fi avut nimic împotrivă, dacă-mi mai câştiga şi el un ban, dar n-a mai lucrat de luni de zile. După cum vorbeşte, ai zice că-i Tom Cruise. Ha! mai degrabă Pinocchio... are cap de lemn, cu siguranţă...

Galbraith şi Carpenter se întâlniră la ora nouă. Superintendentul era un om înalt şi slăbănog, cu o claie de păr brunet şi sprâncene încruntate feroce, care-l făceau să pară furios tot timpul. Colegii săi încetaseră să mai

observe, dar suspecţii erau adesea intimidaţi. Galbraith predase deja un scurt raport al conversaţiei sale cu Sumner, dar i-o reproduse şi superintendentului, în special referirea la faptul că Harding era „un terchea-berchea impotent”.

— Nu se potriveşte cu ce ne-a spus agentul lui, replică scurt Carpenter. Ăsta îl descrie ca pe un nebun după sex, zice că tipele se dau peste cap ca să se culce cu el. E fumător de cannabisfanatic heavy metal, colecţionar de filme pentru adulţi şi, când n-are nimic mai bun de făcut, stă ore-n şir prin bombe de striptease căscând gura la fetele care-şi dau jos echipamentul. Are o idee fixă cu nuditatea, aşa că atunci când e singur, fie acasă fie pe iaht, se fâţâie-n pielea goală. Avem toate şansele să-l găsim cu scula atârnând în văzul lumii, când urcăm la bord.

— Abia aştept, murmură posomorât Galbraith.

Carpenter chicoti:

— Se crede grozav – cred că nu face treaba dacă n-are două păsărele-n plasă odată. Actualmente are în Londra una de douăşcinci de ani pe nume Marie, şi alta, Bibi sau Didi, cam aşa ceva, aici. Barlow ne-a dat numele unui prieten din Lymington al lui Harding, unul Tony Bridges, care stă pe post de robot telefonic când el e plecat pe mare, aşa că l-am trimis pe Campbell să stea de vorbă cu el. Dacă prinde vreun fir, o să ne sune.

Se trase de lobul urechii.

— Pe partea pozitivă, lobby-ul de navigaţie îl vorbeşte de bine. Toată viaţa a locuit în Lymington, a copilărit deasupra unui magazin de pe High Street şi se-nvârte prin jurul bărcilor de la zece ani. A ajuns în capul listei de aşteptare pentru o dană pe râu acum trei ani – se pare că astea valorează aur curat – după care şi-a sacrificat toţi banii până la ultima centimă ca să cumpere *Crazy Daze*. Îşi petrece weekend-urile libere la bord, iar numărul orelor de muncă pe care le-a băgat ca să-l aducă în formă i-ar face să plângă şi pe alţii mai duri ca el. Ăsta-i citat dintr-un tip de la clubul de iahting. Consensul general pare să fie că-i

băiat de viaţă, cu inima la locul ei.

— Pare un cameleon, replică Galbraith, cinic. Vreau să spun, avem trei versiuni diferite despre acelaşi individ. Ba curist, ba taur în călduri, ba băiat bun la toate cele. Dai banu' şi-alegi ce-ţi convine, mm?

— E actor, nu uita, aşa că mă-ndoiesc să fie corectă oricare dintre ele. Probabil joacă pentru public ori de câte ori are ocazia.

— Mincinos, mai bine zis. Conform lui Ingram, a spus că a copilărit într-o fermă din Cornwall.

Galbraith îşi ridică gulerul, când o briză suflă în josul râului, amintindu-i că se îmbrăcase subţire dimineaţă, când temperatura aerului ajunsese la treizeci şi ceva de grade.

— Îl suspectezi?

Carpenter clătină din cap.

— Nu prea. E puţin cam prea bătător la ochi. Cred e mai probabil ca omul nostru să fie un material de manual didactic. Un singuratic… situaţie proastă la muncă… antecedente de relaţii ratate… probabil locuieşte acasă cu maică-sa… îl supără amestecul ei în viaţa lui.

Ridică nasul, adulmecând prin aer.

— Pe moment, aş spune că soţul pare un candidat mult mai plauzibil.

Tony Bridges locuia într-o casă mică şi cu terasă, lângă High Street. Înclină din cap a încuviinţare, când detectivul sergent cărunt de la uşă îl întrebă dacă-i putea vorbi câteva minute despre Steven Harding. Nu avea pe el nici cămaşă nici pantofi, doar o pereche de blugi, şi se clătina nesigur pe coridor în timp ce-i conducea spre un salon dezordonat.

Era slab şi cu trăsături ascuţite, tuns cazon şi oxigenat, ceea ce nu-i venea bine la tenul măsliniu, dar zâmbi destul de amabil când îl invită pe D.S. Cambpell pe uşă. Campbell, căruia i se părea că simţea miros de cannabis în aer, avea impresia clară că vizitele poliţiei nu erau neobişnuite şi bănuia că vecinii aveau multe de

suportat. Casa dădea impresia că ar fi fost ocupată de mai mulţi locatari, după cele două biciclete rezemate de zid în capătul coridorului şi diverse haine zăcând grămadă pe mobilă şi podea. Zeci de cutii de bere goale fuseseră aruncate într-o navetă veche dintr-un colţ – rămase, presupuse Campbell, de la vreo petrecere spartă demult – iar scrumierele pline împuţeau aerul. Campbell se întrebă cum o fi arătat bucătăria. Dacă era la fel de râncedă ca salonul, probabil avea şoareci.

— Dacă iarăşi i s-a declanşat alarma maşinii, spuse Bridges, atunci trebuie să vorbiţi la garaj. *Ăia* i-au instalat drăcia şi mi-e pân-aici de oamenii care dau telefon pe chestia asta când el nu-i aici. Nici măcar nu ştiu de ce s-a mai deranjat să şi-o pună. Maşina e o rablă, aşa că nu văd cine-ar vrea să i-o fure.

Luă de pe jos o cutie de Enigma deschisă şi arătă cu ea un scaun:

— Luaţi loc. Vreţi un lager?

— Nu, mulţumesc, se aşeză Campbell. Nu despre alarmă e vorba, domnule. Le punem întrebări de rutină tuturor cunoscuţilor lui, pentru a-l elimina dintr-o anchetă, şi v-am aflat numele de la agentul său.

— Ce anchetă?

— Sâmbătă noapte s-a înecat o femeie, iar domnul Harding a raportat găsirea cadavrului.

— Nu zău? Căcat! Cine era?

— O localnică pe nume Kate Sumner. Locuia în Rope Walk, cu soţul şi fiica ei.

— Futu-i mama mă-sii! vorbiţi serios?

— O cunoşteaţi?

Tony trase o duşcă din cutie.

— Ştiam *despre* ea, dar n-am cunoscut-o niciodată. Avea o obsesie cu Steve. El o ajutase odată cu puştoaica, şi de-atunci nu-l mai lăsa în pace. îl scotea din minţi.

— Cine v-a spus?

— Steve, bineînţeles. Cine altul?

Clătină din cap.

— Nu mă mir c-a băut aseară până i s-a rupt filmu', dacă el a găsit-o.

— Nu el. Nişte băieţi au găsit-o. El a dat telefon, din partea lor.

Bridges cugetă câteva momente în tăcere, ceea ce se vedea clar că-i cerea un efort considerabil. Indiferent ce anestezic luase – cannabis, alcool sau amândouă – îi era greu să-şi pună mintea în funcţiune.

— N-are niciun sens, spuse el, cu o beligeranţă neaşteptată, concentrându-şi ochii asupra lui Campbell ca două mici camere video. Ştiu cu certitudine că Steve n-a fost în Lymington sâmbătă noapte. L-am văzut vineri seară şi mi-a spus că se ducea în weekend la Poole. Barca lui a fost plecată toată sâmbăta şi duminica, ceea ce înseamnă că n-avea cum să anunţe un înec din Lymington.

— Nu aici s-a înecat, domnule. S-a înecat lângă coastă, la vreo douăzeci de mile de Poole.

— Aoleu, căca-m-aş!

Îşi goli cutia de bere dintr-o înghiţitură, apoi o turti în pumn şi o aruncă în cutia cu conserve goale.

— Ascultaţi, n-are niciun rost să-mi mai puneţi întrebări. Nu ştiu nimic despre înecul nimănui. Okay? Sunt amic cu Steve, nu afurisitu' de paznic al lui.

Campbell dădu din cap:

— Mi se pare corect. Deci, ca amic, ştiţi dacă avea pe-aici o iubită numită Bibi sau Didi, domnule Bridges?

Tony ridică un deget, acuzator:

— Da' ce naiba-i *asta*? Să n-am parte dacă astea-s întrebări de rutină. Ce se întâmplă?

Detectivul părea îngândurat.

— Steve nu răspunde la telefon, aşa că n-am putut vorbi decât cu agentul lui. Ne-a spus că Steve are în Lymington o prietenă numită Bibi sau Didi şi ne-a propus să vă cerem dumneavoastră adresa ei. E vreo problemă în sensul ăsta?

— TO-ONY! strigă o voce de femeie beată de sus. AŞTE-E-EPT!

— Păi vă şi cred că-i o problemă, replică Bridges, furios. Asta-i Bibi şi-i *gagică-mea*, nu a lui Steve. Am să-l omor pe nenorocit, dacă mă trage-n piept.

Sus, se auzi bufnetul unui trup căzând pe podea:

— AM S-ADORM LA LO-O-OC, TONY!

Carpenter şi Galbraith se deplasară la *Crazy Daze* cu luntrea căpitanului de port – o barcă cosmetizată, cu chilă din fibre de sticlă şi eche – condusă de unul dintre tinerii lui asistenţi. Aerul serii se răcise considerabil după arşiţa din timpul zilei şi amândoi îşi doreau să aibă atâta minte să-şi fi luat treninguri sau pulovere pe sub sacouri. O briză tăioasă sufla în josul Solentului, făcând să zăngăne zgomotos în pădurea de catarge din porturile Berthon şi Yacht Haven. În faţa lor, Insula Wight stătea ghemuită ça o fiară somnoroasă pe fundalul cerului întunecat, iar luminile bacului dintre Yarmouth şi Lymington care se apropia dansau reflectându-se pe valuri.

Căpitanul portului fusese amuzat de suspiciunile poliţiştilor după încercările zadarnice de a-l contacta pe Harding prin radio sau telefon:

— Faceţi-i omului o favoare! De ce şi-ar consuma el bateriile, mizând pe ideea că aţi vrea să-i vorbiţi? Bărcile de la geamanduri n-au alimentare cu curent de pe mal. Îşi luminează salonul cu o lampă cu butan – zice că-i mai romantic – motiv pentru care preferă o geamandură pe râu decât un ponton la debarcader. Asta, şi faptul că, odată ajunse la bord, fetele depind de el şi de barca lui ca să se mai întoarcă.

— Duce multe fete acolo? întrebă Galbraith.

— N-am de unde să ştiu. Am lucruri mai importante de făcut decât să ţin răbojul cuceririlor lui Steve. Preferă blondele, asta ştiu. Recent, l-am văzut c-o mititică miştocuţă.

— Scundă, blondă cu păr cârlionţat şi ochi albaştri?

— Din câte-mi amintesc, avea părul drept, dar nu mă credeţi pe cuvânt. N-am memoria feţelor.

— Aveţi idee la ce oră a plecat iahtul lui Steve

sâmbătă dimineaţă? întrebă Carpenter.

Căpitanul portului clătină din cap:

— De-aici nici măcar nu-l văd. Întrebaţi la club.

— Am şi întrebat. N-am avut noroc.

— Atunci, aşteptaţi până sâmbătă, când vin oamenii în weekend. Cu ei aveţi cele mai mari mari şanse.

Luntrea încetini, în timp ce se apropia de sloopul lui Harding.

O lumină gălbuie licărea în hublourile de la mijlocul vasului, iar o barcă pneumatică sălta la pupa în valurile stârnite de feribot. Dinăuntru se auzea slab muzică.

— Hei, Steve! strigă ajutorul căpitanului, bătând cu putere în bordaj. Gary sunt. Ai musafiri, colega.

— Pleacă de-aici, Gary! răspunse glasul înfundat al lui Harding. Sunt bolnav.

— Nu ţine. E poliţia. Vor să-ţi vorbească. Hai, deschide şi dă-ne o mână de ajutor.

Muzica încetă brusc şi Harding se săltă prin trapa deschisă, în cabina de comandă.

— Ce e? întrebă el, privindu-i pe cei doi detectivi cu un zâmbet ingenuu. Cred că-i în legătură cu femeia de ieri? Au minţit băieţii cu privire la binoclu?

— Avem câteva întrebări suplimentare, răspunse detectiul superintendent Carpenter, cu un surâs la fel de suav. Putem urca la bord?

— Sigur, sări Harding pe punte, întinzând mâna să-l ajute pe Carpenter, după care se întoarse şi spre colegul acestuia.

— Eu ies din schimb la zece, le strigă băiatul ofiţerilor de poliţie. Mă întorc în patruzeci de minute să vă iau. Dacă vreţi să plecaţi mai devreme, sunaţi pe mobil. Steve ştie numărul. Sau, altfel, spuneţi-i lui să vă aducă.

Îl priviră cum întorcea barca într-un semicerc larg, tăind un siaj lucitor pe apă, în timp ce pornea spre oraş.

— Mai bine veniţi jos, îi chemă Harding. Aici e frig.

Era îmbrăcat – spre marea uşurare a lui Galbraith – cu acelaşi tricou fără mâneci şi şortul pe care le avusese în

ajun, şi tremura în vântul ce sufla peste platourile de sare din gurile râului. Desculţ, privi critic pantofii poliţiştilor.

— Pe ăştia vă rog să vi-i scoateţi, le spuse el. Doi ani mi-a luat până am făcut scândurile s-arate aşa şi n-am chef să-mi rămână urme.

Docili, cei doi îşi desfăcură şireturile, înainte de a lipăi spre scară, în căutarea căldurii binevenite.

Atmosfera din salon continua să trăsnească a beţia din noaptea trecută şi, chiar şi fără sticla goală de whisky care stătea pe masă, nici unuia dintre ofiţeri nu-i fu greu să ghicească de ce se declarase Harding „bolnav”.

Lumina scăzută a singurei lămpi cu gaz nu făcea decât să-i accentueze adânciturile din obraji şi ţepii negri din jurul bărbiei nerase, iar cearşafurile răvăşite pe care le zăriseră în cabina din faţă înainte ca el să fi închis uşa. nu le lăsau nicio îndoială că dormise aproape toată ziua pentru a-i trece mahmureala feroce.

— Ce fel de întrebări suplimentare? întrebă el, aşezându-se pe o banchetă de lângă masă şi făcându-le semn să ia loc pe cealaltă.

— De rutină, domnule Harding, răspunse superintendents.

— Despre ce?

— Evenimentele de ieri.

Harding îşi apăsă podurile palmelor pe pleoape, rotindu-le cu înverşunare, ca pentru a alunga nişte demoni.

— Nu ştiu mai mult decât i-am spus celuilalt, răspunse el, cu ochii umezi, în timp ce-şi cobora mâinile. Iar asta era în majoritate ce-mi spuseseră băieţii. Au dedus că se înecase şi fusese scoasă la plajă. Au avut dreptate?

— Cu siguranţă, aşa se pare.

Omul se cocoşă peste masă.

— Mă gândesc să-l reclam pe sticletele ăla. A fost mârlan al dracu’, de parcă eu şi puştii am fi avut vreo treabă cu cadavrul de-acolo. Mie nu mi-a prea păsat, dar m-am cam ofticat pentru băieţi. Se speriaseră de el. Vreau

să zic, hai să nu ne minţim, nu poate fi cine ştie ce comic să găseşti un cadavru – şi pe urmă, un idiot în bocanci cu ţinte să nasolească şi mai rău situaţia…

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Dacă stau să mă gândesc, cred că era gelos. Stăteam la palavre cu o păsărea, când s-a întors el, şi-a părut să-l înfurie rău. Cred că şi el îi face ochi dulci, dă-i aşa de bătut în cap că n-a făcut nicio brânză.

Cum nici Galbraith şi nici Carpenter nu-i luară apărarea lui Ingram, se lăsă tăcerea, timp în care cei doi poliţişti priviră cu interes prin salon.

În alte împrejurări, lumina ar fi putut să fie romantică, dar pentru doi oameni ai legii hotărâţi să depisteze orice l-ar fi putut asocia pe proprietar cu un viol şi o crimă brutală, era mai mult decât inutilă.

O prea mare parte din interior era ascunsă în umbre şi, dacă existau dovezi că Hannah şi Kate Spmner fuseseră la bord în sâmbăta trecută, nu se vedeau.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă după un timp Harding7

În timp ce vorbea, îl privea pe John Galbraith, iar în ochii lui se zărea ceva – *triumf*? *amuzament*? – care-l făcea pe Galbraith să creadă că tăcerea fusese deliberată.

Le dăduse ocazia să se uite şi numai a lor era vina dacă rămăseseră dezamăgiţi.

— Înţelegem că aţi acostat în Saltems Marina, sâmbătă noapte, şi aţi stat acolo aproape toată ziua de duminică? întrebă Carpenter.

— Da.

— La ce oră aţi ridicat ancora, domnule Harding?

— N-am idee, se încruntă el. Destul de târziu. Ce legătură are?

— Ţineţi un jurnal de bord?

Aruncă o privire spre masa cu hărţi.

— Când nu uit.

— Pot să-l văd şi eu?

— De cernu?

Se întinse şi scoase un caiet jerpelit din grămada de

hârtii de pe capacul mesei.

— Nu-i cine ştie ce mare literatură, spuse el, oferindu-i-l.

Carpenter citi ultimele şase consemnări:

09.08.97.10: *10. Ridicat ancora*.

„*11*: *32. Ocolit Castelul Hurst*.

10.08.97.02: *17. Acostat, Saltems Marina*.

„*18*: *50. Ridicat ancora*.

„*19*: *28. Ieşit Portul Poole*.

11.08.97.00: *12. Acostat, Lymington*.

— E clar că nu faceţi risipă de cuvinte, aşa e? murmură el, dând paginile înapoi pentru a se uita la alte consemnări. Viteza vântului sau cursul nu apar niciodată în jurnal?

— Nu prea des.

— Aveţi vreun anume motiv?

Tânărul ridică din umeri:

— Cunosc cursul spre orice destinaţie de pe coasta de sud, aşa că n-am nevoie să mi le reamintesc încontinuu, iar viteza vântului este aia care e. Face parte din toată frumuseţea. Orice călătorie durează atâta cât durează. Dacă eşti genul nerăbdător, pe care nu-l interesează decât sosirile, atunci navigaţia te va scoate din minţi, într-o zi proastă, poate dura ore-ntregi ca să parcurgi câteva mile.

— Aici scrie că aţi acostat în Saltems Marina la două şi şaptesprezece minute, duminică dimineaţă, observă Carpenter.

— Atunci am acostat.

— Mai scrie că aţi plecat din Lymington la zece şi nouă minute, sâmbătă dimineaţă.

Făcu un calcul rapid.

— Ceea ce înseamnă că a durat paisprezece ore ca să străbateţi aproximativ treizeci de mile.

Trebuie să fie un record, nu-i aşa? Reiese o viteză cam de două noduri pe oră. Nava asta poate merge atât de repede?

— Depinde de vânt şi de flux. Într-o zi bună, poate

atinge şase noduri, dar media e probabil de patru. De fapt, cred că sâmbătă am făcut şaizeci de mile, fiindcă aproape tot timpul am plutit în zigzag.

Căscă.

— Cum spuneam, într-o zi proastă poate dura ore întregi, iar sâmbătă a fost o zi proastă.

— De ce n-aţi folosit motorul?

— N-am vrut. Nu mă grăbeam.

Expresia îi deveni bănuitoare.

— Ce legătură are asta cu femeia de pe plajă?

— Probabil niciuna, răspunse indiferent Carpenter. Încercăm doar să umplem nişte goluri pentru raport.

Tăcu un moment, privindu-l îngândurat pe tânăr.

— Am navigat şi eu câte ceva în trecut, continuă el, şi voi fi cinstit cu dumneavoastră, nu cred că v-a luat paisprezece ore ca să ajungeţi în Poole. Dacă nu din alt motiv, vânturile din larg, spre seară când pământul se răceşte, vânturile dinspre mal v-ar fi mărit viteza cu mult peste două noduri. Cred că aţi navigat înainte până dincolo de Insula Purbeck, probabil cu intenţia de a merge la Weymouth, şi nu v-aţi întors la Poole decât când v-aţi dat seama cât de târziu se făcuse. Am dreptate?

— Nu. Am oprit pentru câteva ore în largul coastei din Christchurch, ca să pescuiesc şi să trag un pui de somn. De-asta a durat atât de mult.

Carpenter nu-l credea.

— Acum două minute, aţi pus explicaţia pe seama zigzag-ului. Acum, declaraţi o pauză de pescuit. Care a fost adevărul?

— Amândouă. Zigzag şi pescuit.

— De ce nu scrie în jurnal?

— Nu era important.

Superintendentul dădu din cap.

— Atitudinea dumneavoastră faţă de timp pare cam…

Căută un cuvânt potrivit.

— …individualistă, domnule Harding. De exemplu, ieri i-aţi spus ofiţerului de poliţie că plănuiaţi să mergeţi pe

jos până la Lulowrth Cove, dar Lulworth se află la douăzeci şi cinci de mile distanţă de Saltems Marina, cincizeci în total, dacă intenţionaţi să vă întoarceţi tot pe jos. E o distanţă ambiţioasă pentru o drumeţie de douăsprezece ore, nu-i aşa, ţinând seamă că i-aţi spus căpitanului portului din Saltems Marina că aveaţi să vă înapoiaţi pe la sfârşitul după-amiezii?

Ochii lui Harding licăriră cu un amuzament neaşteptat.

— Pe mare, nu pare deloc atât de departe.

— Aţi ajuns la Lulworth?

— Pe dracu-l râse el. Când am ajuns la Chapman's Pool, eram buimăcit de-a binelea.

— Poate fiindcă vă deplasaţi fără bagaje?

— Nu înţeleg.

— Aveaţi un telefon mobil, domnule Harding, dar altceva, nimic. Cu alte cuvinte, aţi pornit într-o excursie de cincizeci de mile, întruna din cele mai calde zile ale anului, fără lichide, fără bani, fără protecţie contra soarelui, fără haine în plus dacă începeaţi să vă ardeţi, fără pălărie. Întotdeauna sunteţi atât de neglijent cu sănătatea?

Harding făcu o mutră acră.

— Ascultaţi, de acord, a fost o prostie. Recunosc. Ăsta-i motivul pentru care m-am întors, după ce boul ăla a plecat cu copiii. Dacă vă interesează, drumul de întoarcere a durat de două ori mai mult, fiindcă eram aşa de ameţit.

— Deci, cam patru ore, sugeră D.l. Galbraith.

— Mai degrabă şase. Am pornit după plecarea lor, adică aproape de douăşpe jumate, şi am ajuns la debarcader pe la şase şi-un sfert. Am băut cam un galon de apă, am mâncat ceva, apoi am pornit spre Lymington, peste vreo jumătate de oră.

— Deci, drumul până la Chapman's Pool a durat trei ore? întrebă Galbraith.

— Cam atâta.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să fi părăsit debarcaderul la scurt timp după şapte şi jumătate, ca să

puteţi da telefonul de urgenţă la zece şi patruzeci şi trei.

— Dacă vreţi…

— Nu vreau deloc, Steve. Avem informaţii că ai plătit locul de acostare la ora opt, ceea ce înseamnă că nu puteai părăsi portul decât peste câteva minute.

Harding îşi înlănţui mâinile la ceafă, privindu-l pe inspector peste masă:

— Okay, am plecat la opt, spuse el. Ce mare brânză?

— Marea brânză e că n-aveai cum să faci şaisprezece mile pe un drum de coastă accidentat, în două ore şi jumătate…

Tăcu un moment, susţinând privirea lui Harding.

— …ceea ce include şi timpul pe care trebuie să-l fi pierdut aşteptând bacul.

Răspunsul lui Harding nu avu nicio ezitare.

— N-am mers pe drumul de coastă – sau, cel puţin, nu de la început. M-a luat cu maşina un cuplu de pe feribot, care se îndrepta spre parcul naţional de lângă Duriston Head. M-au lăsat la poarta farului, iar de-acolo am luat-o pe drumul de coastă.

— La ce oră a fost asta?

Harding ridică privirea spre plafon.

— La zece – patruştrei minus cât durează ca să alergi de la Durişton Head la Chapman’s Poole, cred. Ascultaţi, prima oară când mi-amintesc că m-am uitat la ceas ieri a fost chiar înainte de a da telefonul la nouă-nouă-nouă. Până atunci, puţin mi-a păsat ce oră era.

Îl privi din nou pe Galbraith, în ochii săi negri citindu-se iritarea.

— Nu suport să mă guverneze, afurisitul de ceas. E terorism social, să sileşti oamenii să se conformeze evaluărilor arbitrare despre cât de mult timp trebuie să dureze ceva sau altceva. De asta îmi place navigaţia. Timpul e irelevant şi tot ce poţi face cu el sunt frecţii.

— Ce fel de maşină avea acel cuplu? întrebă Carpenter, neimpresionat de accesele fanteziei filosofice ale tânărului.

— Nu ştiu. Un break de-un fel sau altul. Nu sunt atent la maşini.

— Ce culoare?

— Albastră, cred.

— Cum erau cei doi?

— N-am vorbit prea mult. Aveau o bandă cu un album Manie Street Preachers. Am ascultat-o.

— Mi i-aţi putea descrie, domnule Harding?

— Nu prea. Erau oameni obişnuiţi. Mi-am petrecut aproape tot timpul privindu-i în ceafă. Ea era blondă, iar el brunet.

Întinse mâna după sticla de whisky şi o rostogoli între palme, începând să-şi piardă răbdarea.

— Şi-n fond, de ce mama dracu-mi puneţi întrebările astea? Ce contează cât mi-a luat mie ca să ajung de la A la B, sau cu cine m-am întâlnit pe drum? Ce, pricine formează nouă-nouă-nouă trebuie să aibă diplomă de doctor?

— Completăm doar golurile, domnule.

— Aţi mai zis odată.

— N-ar fi mai adevărat să spuneţi că destinaţia dumneavoastră era Chapman's Pool, nu Lulworth Cove?

— Nu.

Se lăsă tăcerea. Carpenter îl priva fix pe Harding, care continua să se joace cu sticla de whisky.

— Aţi avut pasageri la bordul navei sâmbătă? întrebă el apoi.

— Nu.

— Sunteţi sigur?

— Sigur că-s sigur. Doar nu credeţi că nu i-am observat?

Carpenter răsfoi alene jurnalul.

— Luaţi *vreodată* pasageri?

— Nu vă priveşte.

— Poate că nu, dar ni s-a dat de înţeles că sunteţi băiat de viaţă, ridică el o sprânceană, amuzat. Legendele spun că întreţineţi cu regularitate doamne la bord. Mă întreb dacă le luaţi vreodată în larg cu dumneavoastră,

smuci el din cap spre cabină, sau poate toată acţiunea are loc acolo, în timp ce sunteţi amarat la geamandură?

Harding stătu pe gânduri, căutându-şi răspunsuri.

— Pe unele le iau în larg, recunoscu ei în sfârşit.

— Cât de des?

Din nou o lungă pauză.

— O dată pe lună, poate.

Carpenter trânti caietul pe masă, începând să bată cu degetele în el.

— Atunci de ce nu sunt menţionate aici? Cu siguranţă, aveţi responsabilitatea de a consemna numele tuturor celor de la bord, pentru caz de accident? Sau poate nu vă interesează că cineva s-ar putea îneca, fiindcă paza de coastă presupune că sunteţi singura persoană pe care o caută?

— Dar e ridicol, spuse dispreţuitor Harding. Pentru un asemenea scenariu, ar trebui ca vasül să se răstoarne cu fundu-n sus, iar jurnalul s-ar pierde oricum.

— V-au căzut vreodată pasageri peste bord?

Harding clătină din cap, dar fără să spună nimic. Ochii îi săgetară de la unul la celălalt, cu suspiciune vădită, adulmecându-le starea de spirit la fel ca un şarpe care gustă mirosul din aer cu limba. Toate mişcările lui aveau ceva foarte studiat, iar Galbraith îl privi obiectiv, amintindu-şi că era actor. Avea impresia că Harding se distra, dar nu putea înţelege de ce ar fi făcut-o, decât dacă Harding nu avea idee că ancheta implica un viol şi o crimă îşi nu făcea decât să se folosească de experienţa unui interogatoriu pentru a practica tehnicile „actoriei metodice”.

— Cunoaşteţi o femeie numită Kate Sumner? întrebă în continuare Carpenter.

Harding puse sticla deoparte şi se aplecă înainte, agresiv:

— Şi dacă o cunosc?

— Ăsta nu-i un răspuns. Daţi-mi voie să repet întrebarea. Cunoaşteţi o femeie numită Kate Sumner?

— Da.

— O cunoaşteţi bine?

— Destul de bine.

— Ce înseamnă destul de bine?

— Nu vă priveşte.

— Răspuns greşit, Steve. Ne priveşte foarte mult. Al ei era trupul pe care l-ai văzut ridicat în elicopter.

Reacţia lui îi surprinse:

— Presimţisem că ea era.

Capitolul 9

În faţă, peste apă, luminile din Swanage licăreau ca nişe nestemate strălucitoare în noapte, în spate, soarele în asfinţit dispărea sub orizont. Danny Spender căsca de-i trosneau fălcile, obosit de ziuă aceea lungă şi cele trei ore de contact cu aerul proaspăt al mării. Stătea rezemat de trupul liniştitor al lui Ingram, în timp ce fratele său mai mare ţinea mândru timona, cârmind-o pe *Miss Créant* spre casă.

— Era un neruşinat, mărturisi Danny dintr-odată.

— Cine?

— Omul ăla de ieri.

Ingram coborî privirea spre el.

— Ce-a făcut? întrebă, atent să-şi ascundă curiozitatea din glas.

— Îşi freca socoteala cu telefonul, răspunse Danny, în tot timpul cât a fost salvată doamna.

Ingram se uită spre Paul, să vadă dacă asculta, dar băiatul era prea captivat de timonă ca să le dea vreo atenţie.

— Domnişoara Jenner l-a văzut când o făcea?

Pleoapele lui Danny se coborâră.

— Nu. S-a oprit când a apărut ea de după colţ. Paul crede că şi-l lustruia – ştiţi, ca jucătorii de cricket, ca să facă bilele să se-nvârtească prin aer – da’ nu-i adevărat, se ţinea de porcării.

— De ce-l place Paul atât de mult?

Copilul trase încă un căscat enorm.

— Fiindcă nu i-a făcut gât că spionase o nudistă. Tata i-ar fi făcut. A fost *furios* când Paul a făcut rost de nişte reviste porno. Eu zic că erau plicticoase, dar Paul a zis că erau normale.

Telefonul detectivului superintendent Carpenter sună.

— Scuze, spuse el, scoţându-l din buzunarul hainei şi deschizând microfonul. Da, Campbell, răspunse. Exact... continuă...

În timp ce vorbea, privea spre un punct de deasupra capului lui Steven Harding, cu inevitabila sa încruntătură prelungită şi adâncită de umbrele pe care le arunca lampa cu gaz, în timp ce asculta raportul D.S.-ului despre întrevederea cu Tony Bridges. Îşi apăsă cu putere receptorul pe ureche când fu menţionat numele „Bibi", coborând curios ochii spre tânărul din faţa lui.

Galbraith îl privea pe Steven Harding, în timp ce conversaţia unilaterală continua. Omul asculta atent, străduindu-se să audă ce se spunea la celălalt capăt, perfect conştient că, probabil, el era subiectul discuţiei. În cea mai mare parte a timpului, privea masa, dar o dată sau de două ori ridică ochii pentru a-l privi pe Galbraith, iar acesta simţi o curioasă empatie cu el, ca şi cum amândoi, prin necunoaşterea comună a conversaţiei, ar fi fost aliaţi contra lui Carpenter.

Nu avea nicio senzaţie că Harding era vinovat, nicio intuiţie că stătea de vorbă cu un violator; totuşi experienţa îi spunea că asta nu însemna nimic. Antisocialii patologici puteau fi la fel de fermecători şi neameninţători ca toată lumea şi întotdeauna persoana care credea altfel era o potenţială victimă.

Galbraith îşi reluă inspectarea interiorului, studiind formele din umbrele rămase în afara luminii de gaz. Ochii lui se deprinseseră cu întunericul şi acum putea distinge mult mai multe decât în urmă cu zece minute.

Cu excepţia aglomeraţiei de pe masa hărţilor, toate celelalte erau puse ordonat în dulapuri sau pe rafturi şi

nimic nu indica prezenţa unei femei. Era o ambianţă masculină, cu panouri de lemn, banchete de piele neagră şi instalaţii de alamă, şi nicăieri nu intervenea nicio culoare pentru a-i împodobi simplitatea austeră. Monastic, îşi spuse el, aprobator.

Propria lui casă, o zgomotoasă instituţie plină cu jucării, creată de o soţie care reprezenta o mare putere în Trustul Naţional al Naşterilor, era prea încărcată şi... Doamne fereşte, *concentrată în jurul copiilor*!... pentru un poliţist nemărginit de obosit.

Îl interesa îndeosebi cambuza, aflată la tribord de scară. Era construită într-un alcov de lângă trepte şi conţinea o chiuvetă mică şi o plită cu gaze instalată într-o placă din lemn de tec, cu dulapuri dedesubt şi rafturi deasupra. Îi atrăsesem atenţia nişte articole împinse într-un colţ umbrit şi, odată cu trecerea timpului, reuşise să le identifice ca fiind o bucată de brânză pe jumătate consumată, învelită în celofan cu abţibild Tesco, şi o pungă cu mere. Simţi schimbarea direcţiei ochilor lui Harding urmărindu-i privirea şi se întrebă dacă omul avea idee că un medic legist putea descoperi ce mâncase victima înainte de a muri.

Carpenter închise telefonul şi-l puse pe jurnalul de bord.

— Spuneai că presimţiseşi că era cadavrul lui Kate Sumner, îi aminti el lui Harding.

— Exact.

— Poţi intra în amănunte? Să-mi explici când şi de ce ai avut senzaţia asta?

— N-am vrut să spun că presimţisem că *ea* era, ci numai că trebuia să fie o persoană pe care o cunoşteam, altfel n-aţi fi venit pe iahtul meu.

Ridică din umeri.

— Luaţi-o aşa, dacă aţi pune asemenea întrebări suplimentare de fiecare dată când cineva dă câte un telefon de urgenţă, atunci nici n-ar mai fi de mirare că ţara geme de criminali necondamnaţi.

Carpenter chicoti, deşi rămase încruntat, cu privirea aţintită spre tânărul din faţa lui.

— Să nu crezi niciodată ceea ce citeşti în ziare, Steve. Crede-mă, întotdeauna îi prindem pe criminalii importanţi.

Îl examiné atent pe actor, câteva secunde.

— Vorbeşte-mi despre Kate Sumner, îl invită el. Cât de bine o cunoştea!?

— Aproape deloc, răspunse Harding, cu indiferenţă. Am întâlnit-o de vreo duzină de ori, poate, de când ea şi soţul ei s-au mutat în Lymington. Prima dată a fost când îi era greu să împingă căruciorul fetiţei peste caldarâmul de lângă vechea Casă a Vămilor, l-am dat o mână de ajutor şi am stat puţin de vorbă înainte de a porni pe High Street ca să-şi continue cumpărăturile. După aia, mă oprea întotdeauna ca să mă întrebe ce mai făceam, de câte ori mă vedea.

— O plăceai?

Privirea lui Harding se abătu spre telefon, în timp ce-şi cumpănea răspunsul.

— Era-n regulă. Nimic deosebit

— Dar William Sumner? întrebă Galbraith. Pe el îl plăceai?

— Nu l-am cunoscut destul de bine ca să spun. Părea okay.

— După câte zice el, vă vedeţi destul de des. Te-a invitat chiar şi la ei acasă.

— Ei, şi? Mulţi mă invită la ei acasă. Nu-nseamnă că suntem prieteni la cataramă. Lymington e un oraş sociabil.

— Mi-a spus că i-ai arătat nişte fotografii de-ale tale dintr-o revistă gay. M-aş fi aşteptat să fii destul de prietenos cu un om, ca să faci aşa ceva.

Harding rânji.

— Nu văd de ce. Sunt fotografii bune. Recunosc, nu i-au prea plădut, dar asta-i problema lui. E destul de cuminte, bătrânul Will Sumner. Nu şi-ar arăta scula pentru nimic în lume, nici dac-ar muri de foame, şi cu atât mai

puţin într-o revistă gay.

— Parcă spuneai că nu-l cunoşti bine.

— Nici nu e nevoie. Ajunge doar să te uiţi la el. Probabil că arăta de vârstă medie încă de la optsprezece ani.

Galbraith era de aceeaşi părere, ceea ce făcea şi mai ciudată alegerea lui Sumner ca soţ de către Kate, considera el.

— Totuşi, e neobişnuit, Steve, să umbli arătându-le altor bărbaţi poze cu tine nud. E un obicei de-al tău? Le-ai arătat şi prin clubul de iahting, de exemplu?

— Nu.

— De ce nu?

Harding nu răspunse.

— R Poate le arăţi numai soţilor, mm? ridică Galbraith întrebător o sprânceană. Este un mod excelent de a convinge un om că n-ai planuri cu nevastă-sa. Vreau să zic, dacă te crede gay, va zice că eşti sigur, nu-i aşa? De-asta ai făcut-o?

— Nu-mi mai amintesc. Cred că eram şucărit şi el mă călca pe nervi.

— Te-ai culcat cu soţia lui, Steve?

— Nu fi prost, replică arţăgos Harding. V-am mai spus deja că abia o cunoşteam.

— Atunci, informaţia pe care-am primit-o, că nu te lăsa în pace şi te scotea din sărite, e complet greşită? întrebă Carpenter.

Ochii lui Harding se dilatară uşor, dar nu răspunse.

— A venit vreodată la bordul navei ăsteia?

— Nu.

— Eşti sigur?

Pentru prima oară, în stilul celuilalt se zări o nervozitate autentică.

Îşi cocoşă din nou umerii peste masă şi-şi trecu limba peste buzele uscate.

— Ascultaţi, nu prea înţeleg despre ce este vorba. Okay, s-a înecat o femeie şi am cunoscut-o

— Nu prea bine, dar *am* cunoscut-o. Okay – iarăşi

— Pot fi de acord că pare a fi o coincidenţă bizară că mă aflam acolo când a fost găsită – dar, ascultaţi, întotdeauna mă întâlnesc cu cunoscuţi. Asta înseamnă navigaţia – să dai de unii cu care poate-ai băut un pahar cu doi ani în urmă.

— Dar tocmai asta e baza problemei, spuse rezonabil Galbraith. Conform informaţiilor noastre, Kate Sumner nu naviga. Chiar tu ai spus că n-a Venit niciodată la bordul lui *Crazy Daze*.

— Asta nu înseamnă că n-a acceptat o invitaţie, în urma unui imbold de moment, Ieri, în Chapman's Pool era ancorat un Beneteau francez numit *Mirage*. L-am văzut prin binoclul băieţilor. Era amarat în Berton, la sfârşitul săptămânii trecute – o ştiu, fiindcă aveau la bord o puştoaică drăgălaşă care voia să afle codul toaletelor. Ei bine – *Iisuse*! – francezii ăştia puteau la fel de bine s-o fi cunoscut pe Kate ca mine. Berthon e în Lymington, nu? Kate locuieşte tot în Lymington. Poate-au luat-o la o plimbare?

— E o posibilitate, confirmă Carpenter; îl văzu pe Galbraith făcând o însemnare. Ai reţinut, întâmplător, numele „puştoaicei drăgălaşe"?

Harding clătină din cap.

— Mai ştii vreun alt prieten care ar fi putut-o lua pe Kate la bord sâmbătă?

— Nu. Cum am spus, abia o cunoşteam. Dar trebuie să fi avut vreo câţiva. Toată lumea de pe-aici cunoaşte oameni care navighează.

Galbraith arătă cu capul spre cambuză:

— Ai ieşit la cumpărături sâmbătă dimineaţă înainte de a pleca spre Poole?

— Asta ce legătură mai are?

Arţagul îi revenise în glas.

— E o întrebare simplă. Ai cumpărat sâmbătă dimineaţă brânza şi merele din cambuză?

— Da.

— Te-ai întâlnit cu Kate Sumner în oraş?

Harding ezită, înainte de a răspunde.

— Da, recunoscu el apoi. Era în faţă la Tesco, cu fetiţa.

— La ce. oră se întâmpla asta?

— Nouă jumate, cred.

Luă din nou sticla de whisky şi o culcă pe-o parte, punându-i degetul arătător pe gât pentru a o roti încet.

— N-am umblat prea mult, fiindcă voiam să plec, iar ea căuta nişte sandale pentru fetiţă. Ne-am dat bună ziua şi ne-am văzut de drum, asta a fost tot.

— Ai invitat-o să vină în larg cu tine? îl întrebă Carpenter.

— Nu.

Îşi pierdu interesul faţă de sticlă, abandonând-o cu gura îndreptată direct spre pieptul superintendentului, ca o ţeavă de puşcă.

— Ascultaţi, nu ştiu ce credeţi c-am făcut, spuse el, stăpânindu-şi iritarea, dar sunt al naibii de sigur că n-aveţi voie să-mi puneţi asemenea întrebări. N-ar trebui să aveţi un casetofon?

— Nu şi atunci când oamenii ne ajută doar la investigaţii, domnule, răspunse blajin Carpenter. De regulă, înregistrarea convorbirilor e precedată de avertizarea suspectului cu privire la o faptă care poate fi pusă sub acuzare. Asemenea interogatorii se pot efectua numai într-o secţie de poliţie, unde echipamentele adecvate îi dau ofiţerului posibilitatea de a introduce în aparat o bandă nouă, virgină, în faţa suspectului.

Zâmbi fără ostilitate.

— Totuşi, dacă preferi, ne poţi însoţi la Winfrith, unde te vom chestiona ca martor voluntar, în condiţii de înregistrare.

— Nici nu mă gândesc. Nu plec de pe iaht.

Îşi întinse braţele pe spătarul banchetei, apucând marginile de tec, ca pentru a-şi sublinia spusele.

Mişcarea îi făcu mâna dreaptă să se frece de o

bucată de material îndesată pe raftul îgust din spate; o privi alene un moment, înainte de a o strânge în palmă.

Urmă un moment de tăcere.

— Ai o prietenă în Lymington? întrebă Carpenter.

— Poate.

— Te pot întreba care e numele ei?

— Nu.

— Agentul tău a sugerat un nume. A spus că se numeşte Bibi sau Didi.

— Îl priveşte.

Pe Galbraith îl interesa mai mult ceea ce strângea Harding în pumn, fiindcă văzuse ce era.

— Ai copii? îl întrebă el.

— Nu.

— Prietena ta are copii?

Niciun răspuns.

— Ţii în mână o baveţică, indică D.l. -ul, deci e de presupus că cineva care a fost la bordul acestui iaht are copii.

Harding îşi desfăcu degetele, lăsând obiectul să cadă pe canapea.

— E aici de-o veşnicie. Nu prea fac curat.

Carpenter bătu cu palma în masă, făcând telefonul şi sticla de whisky să tresalte.

— Mă enervezi, domnule Harding, spuse el cu severitate. Asta nu-i o piesă de teatru jucată de hatârul dumitale, e o investigaţie serioasă asupra înecului unei tinere femei. Ai recunoscut că o cunoştea! pe Kate Sumner şi ai mărturisit că o văzuseşi în dimineaţa dinainte de a se îneca, dar dacă nu ştii cum a ajuns pe plaja din Dorset la o oră când ea şi fiica ei ar fi trebuit să fie în Lymington, atunci te sfătuiesc să ne răspunzi la întrebări cât de sincer şi clar poţi. Permite-mi să reformulez întrebarea.

Ochii i se îngustară.

— Ai primit recent la bord o prietenă care are un copil sau mai mulţi?

— Poate, repetă Harding.

— Niciun poate. Sau ai făcut-o sau nu.

Harding îşi abandonă poziţia „răstignită”, pentru a se prăvăli din nou înainte.

— Am mai multe prietene cu copii, spuse el îmbufnat, şi le-am primit pe toate, din când în când. Încerc să-mi amintesc care a fost cea mai recentă.

— Aş dori să aflu numele tuturor, spuse posomorât Carpenter.

— Ei bine, n-o să le aflaţi, replică Harding, dintr-odată hotărât, şi nu vă mai răspund la nicio întrebare. Nu fără avocat şi nu fără ca discuţia să fie înregistrată. Nu ştiu ce naiba mă bănuiţi că aş fi făcut, dar să mă ia dracu’ dac-o să mă săltaţi pentru asta.

— Încercăm să stabilim cum a ajuns Kate Sumner să se înece în Egmont Bight.

— Nu comentez.

Carpenter îndreptă sticla de whisky şi-şi puse un deget pe buza ei.

— De ce te-ai îmbătat aseară, domnule Harding?

Tânărul îl privi pe superintendent, dar nu spuse nimic.

— Eşti un mitoman, băiete. Ieri ai spus c-ai copilărit într-o fermă din Cornwall, când adevărul e că ai. crescut deasupra unui magazin din Lymington. l-ai spus agentului tău că prietena ta se numeşte Bibi, când de fapt Bibi e amanta stabilă a colegului tău, de patru luni încoace, l-ai spus lui William Sumner că eşti poponar, când toţi cei de pe-aici par să te creadă un Casanova. Ce probleme ai, mm? Ţi-e viaţa atât de plicticoasă încât trebuie să joci teatru ca s-o faci mai interesantă?

Gâtul lui Harding se înroşi slab.

— Iisuse, da’ căcănari mai sunteţi! şuieră el furios.

Carpenter îşi împreună mâinile peste telefon, măsurându-l cu privirea.

— Ai ceva împotrivă să aruncăm o privire pe navă, domnule Harding?

— Numai cu mandat de percheziţie.

— N-avem.

În ochii tânărului luci un licăr triumfător.

— Atunci, nici să nu vă gândiţi.

Superintendentul îl studie un moment.

— Kate Sumner a fost violată brutal, înainte de a fi aruncată în mare să se înece, spuse el rar, şi toate dovezile sugerează că violul a avut loc la bordul unei nave. Acum, dă-mi voie să-ţi explic regulile cu privire la percheziţii, domnule Harding, în lipsa consimţământului proprietarului, poliţia are mai multe posibilităţi, dintre care una – presupunând că există motive rezonabile de a-l suspecta pe proprietar vinovat de un delict care justifică arestarea – este aceea de a-l aresta şi apoi a percheziţiona incinta controlată de el, în scopul de a împiedica eliminarea dovezilor. Înţelegi implicaţiilor celor pe care ţi le-am spus, reţinând că violul şi omorul sunt delicte grave care justifică arestarea?

Harding se albi complet la faţă.

— Răspunde-mi, te rog, se răsti Carpenter. Înţelegi implicaţiile lucrurilor pe care ţi le-am spus adineaori?

— Dacă refuz, mă veţi aresta.

Carpenter dădu din cap.

Şocul fu înlocuit de furie.

— Nu-mi vine să cred că vi se permite să vă comportaţi aşa. Nu puteţi acuza oamenii de viol numai ca să le puteţi percheziţiona navele fără mandat. Ăsta-i abuz de putere.

— Uiţi câteva cauze rezonabile, începu Carpenter să le numere pe degete. *Unu*, ai recunoscut că te-ai întâlnit cu Kate Sumner sâmbătă dimineaţă la ora nouă treizeci, cu puţin timp înainte de a ridica ancora; *doi*, n-ai reuşit să dai o explicaţie adecvată motivului pentru care ţi-a luat paisprezece ore ca să ajungi de la Lymington la Poole; *trei*, ai prezentat variante contradictorii asupra modului cum ai ajuns pe drumul de coastă, deasupra locului unde a fost găsit ieri cadavrul lui Kate Sumner; *patru*, nava ta era ancorată într-o perioadă şi într-un loc apropiate de ora şi

locul găsirii fiicei sale, rătăcind singură şi traumatizată; *cinci*, pari nedispus sau incapabil să dai nişte răspunsuri satisfăcătoare la câteva întrebări directe…

Se întrerupse.

— Vrei să mai continui?

Tot calmul care-i mai rămăsese lui Harding se risipise. Arăta aşa cum era, pierit de frică.

— Toate sunt doar coincidenţe, protestă el.

— Inclusiv găsirea micuţei Hannah lângă Saltems Marina, ieri? Şi-asta tot o coincidenţă e?

— Cred că da…

Se opri brusc, cu o expresie alarmată.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, continuă el, cu glasul tot mai ascuţit. Am nevoie să mă gândeşt.

— Ei, gândeşte-te la asta, îi recomandă calm Carpenter. Dacă, la cercetarea interiorului navei, descoperim o singură amprentă aparţinându-i lui Kate Sumner…

— Bine, gata, îl întrerupse Harding, inspirând adânc pe nas şi făcând gesturi liniştitoare cu mâinile, ca şi cum detectivii ar fi trebuit să se calmeze, nu el. Ea şi fetiţa ei au fost la bord, dar nu sâmbătă.

— Atunci, când?

— Nu mai ţin minte.

— Nu merge, Steve. Recent? Demult? în ce împrejurări? Le-ai adus cu barca pneumatică? A fost Kate una dintre cuceririle tale? Ai făcut dragoste cu ea?

— Nu, fir-ar să fie! explodă el, furios. N-o puteam suferi pe ştoarfa aia tâmpită. Mereu se arunca în braţele mele, voia s-o regulez şi să mă port frumos cu ţicnită aia de fie-sa. Se-nvârteau pe la pontonul meu de alimentare, în caz că veneam după motorină. Mă scotea din răbdări, zău că da.

— Atunci, să ne înţelegem, murmură Carpenter sarcastic. Ca să nu te mai bată la cap, ai invitat-o la bord?

— Am crezut că dacă eram politicos… Of, ce mama dracu-l Haideţi, percheziţionaţi nenorocita de navă. N-o să

găsiţi nimic.

Carpenter dădu din cap spre Galbraith:

— Propun să începi în cabină. Mai ai o lampă, Steve?

Harding clătină din cap. Galbraith desprinse o lanternă de pe cloazonul dinspre prova şi apăsă pe buton să vadă dacă funcţiona.

— Merge.

Deschise uşa cabinei şi plimbă fasciculul luminos prin interior, oprindu-se aproape imediat asupra unei grămăjoare de haine de pe raftul din babord. împinse într-o parte cu capătul pixului o bluză, un sutien şi o pereche de chiloţi, pentru a dezvălui nişte pantofi mici de copil, cuibăriţi împreună pe raft. Îndreptă raza lanternei în plin asupra lor şi se retrase, pentru a-i lăsa pe Carpenter şi Harding să-i vadă.

— Ai cui sunt pantofii aceia, domnule Harding?

Niciun răspuns.

— Ale cui sunt hainele femeieşti?

Niciun răspuns.

— Dacă ai vreo explicaţie a prezenţei acestor articole la bordul vasului tău, Steve, atunci te sfătuiesc să ne-o dai acum.

— Sunt a e prietenei mele, spuse el, cu glas sugrumat. Are un băiat. Pantofii sunt ai lui.

— Cine e prietena ta, Steve?

— Nu pot să vă spun. E măritată şi n-are nimic de-a face cu povestea asta.

Galbraith ieşi din cabină, cu unul dintre pantofi agăţat în capătul pixului.

— Are un nume scris pe baretă, şefule, H. SUMNER. Iar pe podeaua de-aici sunt nişte pete, coborî el lumina lanternei spre câteva urme închise de lângă pat. Par destul de recente.

— Vreau să ştiu originea acelor pete, Steve.

Dintr-o mişcare mlădioasă, tânărul ţâşni de pe scaun şi apucă sticla de whisky cu ambele mâini, răsucind-o violent spre stânga şi silindu-l pe Galbraith să se retragă în

cabină.

— Bine, ajunge! mârâi el, pornind spre masa cu hărţi. Cu asta, aţi întrecut măsura. Plecaţi de-aci până nu fac un lucru pe care am să-l regret. Trebuie să-mi lăsaţi puţin spaţiu, pentru Dumnezeu. Am nevoie să gândesc.

Era nepregătit pentru uşurinţa cu care Galbraith îi desprinse sticla din mână şi-l răsuci cu faţa spre peretele lambrisat cu tec, în timp ce-i imobiliza mâinile la spate cu cătuşele.

— Vei avea timp destul de gândire după ce te băgăm în arestul poliţiei, spuse fără emoţie D.l. -ul, în timp ce-l împingea cu faţa în jos pe banchetă. Te arestez ca suspect de crimă. Nu ai nimic de spus, dar ţi-ar putea prejudicia apărarea dacă nu menţionezi, când eşti interogat, un lucru pe care-l vei declara ulterior în instanţă. Tot ce spui poate fi folosit ca dovadă.

Dacă William Sumner n-ar fi avut cheia uşii sale din faţă, Sandy Griffiths s-ar fi întrebat dacă locuise vreodată în Langton Cottage, căci cunoştea la minimum casa. Într-adevăr, comisarul de poliţie care rămăsese pe loc ca dublură a ei era mai informat decât el, după ce-i urmărise pe ofiţerii criminalişti examinând meticulos toate încăperile.

De fiecare dată când îi punea câte o întrebare, Sumner o privea fără expresie. În care dulap era ceaiul? Nu ştia. Unde ţinea Kate scutecele lui Hannah? Nu ştia. Putea măcar s-o conducă în camera lui Hannah pentru a culca fetiţa? Privi spre scară:

— E sus, n-aveţi cum să n-o găsiţi.

Invadarea casei sale de către echipa criminalistică părea să-l fascineze.

— Ce-au căutat? întrebă el.

— Orice poate avea legătură cu dispariţia lui Kate, răspunse Griffiths.

— Înseamnă că mă suspectează pe mine?

Griffiths şi-o potrivi pe Hannah în braţe şi întoarse copilul cu capul spre umărul ei, într-o încercare cam

zadarnică de a-i astupa urechile.

— E o procedură standard, William, dar nu cred că e bine să vorbim despre asta în faţa fetiţei. Propun să discuţi cu D.l. Galbraith, mâine.

Dar Sumner era fie prea insensibil, fie prea dezinteresat de binele fiicei lui, pentru a se conforma. Privea fix o fotografie de pe consolă a soţiei sale.

— N-aş fi putut s-o fac eu, spuse. Eram în Liverpool.

La cererea Comisariatului din Dorsetshire, poliţia din Liverpool începuse deja cercetările preliminare la Hotelul Regal. Trecuseră câteva zile de-atunci, desigur, dar nota pe care o achitase în acea dimineaţă oferea o lectură interesantă. În pofida faptului că în primele două zile folosise enorm telefonul, cafeneaua, restaurantul şi barul, exista o perioadă de douăzeci şi patru de ore, între ora prânzului de sâmbătă şi un pahar băut la bar duminică la amiază, când nu folosise niciun serviciu al hotelului.

Capitolul 10

În timpul celor douăzeci de minute cât a aşteptat în salonul de la Langton Cottage pentru a vorbi cu William Sumner, a doua zi dimineaţă, John Galbraith află două lucruri despre soţia decedată a acestuia. Primul era faptul că fusese vanitoasă.

Toate fotografiile expuse o reprezentau fie pe ea singură, fie pe ea şi Hannah, şi căută fără succes o imagine a lui William, sau măcar a unei femei mai vârstnice care ar fi putut să fie mama lui William. Frustrat, sfârşi prin a număra fotografiile existente – treisprezece – toate înfăţişând aceeaşi faţă care zâmbea drăguţ, încadrată de buclele sale aurii. Era oare un cult al personalităţii împins la extrem, se întrebă el, sau semnul unei inferiorităţi adânc înrădăcinate care avea nevoie de reamintiri continue că fotogenia era un talent ca toate celelalte?

AL doilea lucru pe care-l află fu acela că n-ar fi putut convieţui niciodată cu Kate. Părea încântată să aplice volane peste tot: perdele de dantelă cu volane, huse cu volane, fotolii cu volane – până şi abajururile aveau ciucuri

prinşi în jur. Nimic, nici chiar pereţii, nu scăpaseră gustului ei pentru hiperânfrumuseţare. Langton Cottage era o casă din secolul al XIX-lea, cu grinzi sub tavane şi şemineuri de cărămidă, iar în locul tencuielii albe simple care ar fi evidenţiat la maximum aceste elemente, Kate acoperise pereţii salonului – probabil la un cost considerabil – cu tapet imitaţie Regency, decorat cu dungi aurii, funde albe şi coşuri de fructe în culori nefireşti. Galbraith se cutremură la gândul profanării acelei camere care ar fi putut fi fermecătoare, comparând-o involuntar cu simplitatea lemnoasă a sloopului lui Steven Harding, care în prezent era studiat sub microscop de ofiţerii criminalişti, în timp ce Harding, exercitându-şi dreptul de a rămâne tăcut, îşi răcorea călcâiele într-o celulă din arestul poliţiei.

Rope Walk era o stradă liniştită, mărginită cu copaci, la vest de cluburile de iahting Royal Lymington şi Town, iar Langton Cottage se vedea clar că nu fusese ieftină. În timp ce bătea la uşă, marţi dimineaţă la opt, după două ore de somn, Galbraith se întreba cât de mare era ipoteca pe care trebuise s-o semneze William ca s-o cumpere şi cât câştiga din munca lui de chimist farmaceutic. Nu găsea nicio logică în mutarea din Chichester, de vreme ce nici Kate şi nici William nu păreau să aibă niciun fel de legături cu oraşul Lymington.

Îi descrise Griffiths, care făcu o mutră când auzi că voia să discute cu Sumner.

— Ai noroc, îi şopti ea. Hannah a urlat de i-au ieşit ochii aproape toată noaptea, aşa că mă îndoiesc că l-a lăsat cu mintea întreagă. A dormit aproape la fel de puţin ca mine.

— Intră-n gaşcă.

— Şi tu, mm?

Galbraith zâmbi:

— Cum se ţine?

— Nu prea grozav, ridică din umeri Griffiths. Tot izbucneşte în plâns şi zice că nu trebuia să se întâmple

aşa.

Coborî şi mai mult vocea:

— E foarte îngrijorat din cauza lui Hannah. Se vede, clar că fetei îi e frică de el. Face crize în clipa când intră în cameră şi se calmează la fel de repede imediat ce iese. Până la urmă, i-am ordonat să se culce, ca să-ncerc s-o adorm şi pe ea.

Galbraith părea interesat.

— Şi el cum reacţionează?

— Asta-i cel mai ciudat. Nu reacţionează deloc. Pur şi simplu ignoră totul, ca şi cum ar fi un lucru cu care s-a obişnuit.

— N-a spus de ce o face?

— A zis numai că, fiind plecat atât de mult la lucru, n-a avut timp să se apropie de ea. Ar putea fi adevărat, să ştii. Am impresia că maică-sa o ţinea în puf. În casa asta sunt atâtea măsuri de prevedere, încât nu văd cum ar fi putut Hannah să înveţe ceva. Fiecare uşă are câte o încuietoare anti-copii – până şi dulapul din propriul ei dormitor – ceea ce înseamnă că n-are voie să exploreze, nu-şi poate alege hainele, nici măcar să facă dezordine, dacă are chef. E destul de ciudat, să ştii. Arată mai mult a închisoare decât a casă cu un copil în ea. E un mod al naibii de ciudat de a-ţi creşte copiii şi, sinceră să fiu, nu mă mir că micuţa e închisă în sine.

— Ţi-a trecut prin minte, cred, că s-ar putea să-i fie frică de el fiindcă l-a văzut omorându-i mama.

Sandy Griffiths îşi desfăcu palma, făcând o mişcare legănată.

— Atâta numai că nu văd cum ar fi putut s-o facă. A scris o listă cu câţiva colegi care pot garanta că sâmbătă seară a fost în Liverpool şi, dacă alibiul rezistă, n-aveam cum să-şi fi împins soţia în apă la ora unu noaptea, în Dorset.

— Într-adevăr, fu Galbraith de acord. Totuşi…

Îşi ţuguie buzele, gânditor.

— Îţi dai seama că experţii criminalişti n-au găsit în

casa asta niciun medicament, nici măcar paracetamol? Cea ce e ciudat, dacă ne gândim că William e chimist farmaceutic.

— Poate că tocmai de-asta nu sunt. Ştie ce se bagă în ele.

— Hmmm. Sau au fost înlăturate deliberat, înainte de a ajunge noi aici.

Aruncă o privire spre scară.

— Îl placi? o întrebă el.

— Nu prea, recunoscu Griffiths, dar nu trebuie să te iei după ce zic eu. Întotdeauna am fost o slabă judecătoare de caractere, în privinţa bărbaţilor. l-ar fi prins bine o mamă de bătaie acum treizeci de ani, după părerea mea, numai ca să-l înveţe buna creştere, dar aşa cum stau lucrurile, pare să vadă în femei nişte sclave.

Galbraith râse:

— Şi ai de gând să i-o scoţi din cap?

— Dumnezeu ştie! se frecă ea la ochi. Băiatul tău a plecat cam acum o juma’ de oră şi trebuie să vină şi în locul meu cineva, când va fi luat William ca să identifice cadavrul şi să discute cu doctoriţa care a examinat-o pe Hannah. Problema că n-o văd pe Hannah lăsându-mă să plec prea uşor. Se agaţă scai de mine. Folosesc camera de oaspeţi ca să trag câte un pui de somn când pot şi m-am gândit să-ncerc să organizez o acoperire temporară cât timp doarme, ca să pot rămâne în zonă. Dar va fi nevoie să-l prind pe guvernator, ca să obţin pe cineva local.

Oftă.

— Cred că vrei să ţi-l trezesc pe William.

Galbraith o bătu pe umăr:

— Nu, îndrumă-mă doar spre camera lui. O fac eu, bucuros.

O tenta amarnic, dar clătină din cap.

— Ai s-o deranjezi pe Hannah, îşi dezveli ea dinţii într-o grimasă ameninţătoare, şi jur pe Dumnezeu că te omor dacă-ncepe iar să urle înainte să fac rost de-o cafea neagră şi-un cui de sicriu. Sunt frântă. Nu-i mai suport o

clipă urletele, fără mega-doze de cafeină şi nicotină.

— Îţi taie pofta de bebeluşi?

— Îmi taie pofta de bărbaţi. M-aş fi descurcat mai bine, dacă nu se tot zgâia peste umărul meu ca un nor negru.

Deschise uşa salonului.

— Poţi aştepta aici până vine. O să-ţi placă. Are tot atâta farmec cât o biserică.

Galbraith auzi paşi pe scară şi se întoarse spre uşa care se deschidea. Sumner avea patruzeci şi ceva de ani, dar în ziua aceea arăta mult mai bătrân, iar Galbraith bănuia că Harding i-ar fi făcut o descriere mult mai aspră dacă i-ar fi văzut pe soţul lui Kate astfel. Era neras şi răvăşit, cu chipul indescriptibil de istovit, dar dacă de durere sau de nesomn, nu se putea spune. Totuşi, ochii îi străluceau destul de viu, iar Galbraith observă acest lucru. Lipsa de somn nu ducea automat la tocirea inteligenţei.

— Bună dimineaţa, domnule, îl salută el. Îmi pare rău că vă deranjez din nou atât de devreme, dar mai am câteva întrebări să vă pun şi mă tem că nu pot aştepta.

— Nu face nimic. Luaţi loc. Am impresia că aseară nu v-am fost de prea mare folos, dar eram atât de năucit încât nu mai puteam gândi coerent.

Se aşeză într-un fotoliu, lăsându-l pe Galbraith să stea pe canapea.

— Am făcut listele acelea pe care le doreaţi. Sunt pe masa din bucătărie.

— Mulţumesc, îl privi el cercetător. Aţi apucat să dormiţi?

— Nu prea. N-am putut înceta să mă tot gândesc. Totul e atât de ilogic. Aş fi putut înţelege dacă se înecau amândouă, dar n-are niciun sens ca Hannah să fie vie, iar Kate, moartă.

Galbraith era de aceeaşi părere. El şi Carpenter îşi bătuseră capul cu acelaşi subiect, aproape toată noaptea. De ce trebuise Kate să înoate până la moarte, în timp ce fetiţa fusese lăsată să trăiască? Cea mai simplă explicaţie –

că ambarcaţiunea era *Crazy Daze*, că Hannah *fusese* la bord dar reuşise să se elibereze în timp ce Harding mergea pe jos spre Chapman's Pool nu reuşea să răspundă la întrebările privind motivul pentru care fetiţa nu fusese împinsă în mare odată cu mama ei, de ce nu-l preocupaseră pe Harding plânsetele ei care puteau fi auzite de alţi ocupanţi ai navelor din port, astfel încât o lăsase singură, şi cine îi dăduse de mâncare şi de băut şi-i schimbase scutecul în cele câteva ore dinainte de a fi fost găsită.

— Aţi avut timp să vă uitaţi prin garderoba soţiei dumneavoastră, domnule Sumner? Ştiţi dacă lipseşte ceva din hainele ei?

— N-aş putea spune... dar asta nu înseamnă mare lucru, adăugă el, gândindu-se mai bine. Înţelegeţi, nu prea observ ce poartă oamenii.

— Valize?

— N-aş crede.

— În regulă, deschise Galbraith servieta pusă pe podea, lângă el. Am să vă arăt nişte articole de îmbrăcăminte, domnule Sumner. Vă rog să-mi spuneţi dacă recunoaşteţi vreunul dintre ele.

Scoase o pungă de polietilenă cu bluza subţire găsită la bordul vasului *Crazy Daze* şi i-o întinse celuilalt s-o vadă.

Sumner clătină din cap, fără s-o ia:

— Nu-i a lui Kate.

— Cum puteţi fi atât de convins, întrebă curios Galbraith, dacă nu observaţi ce purta?

— E galbenă. Kate detesta galbenul. Spunea că nu le vine bine persoanelor blonde.

Gesticulă vag spre uşă:

— Nicăieri în casă nu e nimic galben.

— Destul de corect.

Scoase pungile care conţineau sutienul şi chiloţii.

— O recunoaşteţi pe vreuna din acestea ca aparţinându-i soţiei dumneavoastră?

Fără tragere de inimă, Sumner întinse mâna şi luă ambele pungi, examinând atent conţinutul prin celofan.

— M-ar mira să fi fost ale ei, spuse el, înapoindu-le. Ei îi plăceau dantela şi volanele, iar acestea sunt foarte simple. Le puteţi compara cu celelalte lucruri din sertarele ei, dacă vreţi. Veţi înţelege ce vreau să spun.

Galbraith dădu din cap:

— Aşa voi face. Vă mulţumesc.

Scoase punga cu pantofii de copil şi îi aşeză în palma dreaptă.

— Dar aceştia?

Sumner clătină iarăşi din cap:

— Regret. Pentru mine, toţi pantofii de copii arată la fel.

— Au numele H. SUMNER înscris pe dinăuntrul baretei.

— Atunci, ridică el din umeri, trebuie să fie ai lui Hannah.

— Nu neapărat. Sunt foarte mici, mai potriviţi pentru un copil de un an decât de trei, şi oricine poate scrie un nume în nişte pantofi.

— De ce-ar fi vrut să facă asta?

— Ca să inducă în eroare, poate.

Celălalt se încruntă:

— Unde i-aţi găsit?

Galbraith, însă, clătină din cap:

— Mă tem că nu v-o pot dezvălui, în această etapă.

Ridică din nou pantofii.

— Hannah i-ar recunoaşte, ce credeţi? Ar putea fi o pereche pe care n-o mai poartă.

— S-ar putea, dacă i-ar arăta poliţista, răspunse Sumner. N-are niciun rost să încerc eu. Urlă de-i ies ochii, ori de câte ori mă vede.

Scutură un fir de praf imaginar de pe braţul fotoliului.

— Problema e că petrec atât de mult timp la serviciu, încât n-a avut niciodată timp să se apropie de mine.

Galbraith zâmbi înţelegător, întrebându-se dacă exista un grăunte de adevăr în acea declaraţie. Cine l-ar fi putut contrazice, la urma urmei? Kate era moartă; Hannah avea limba pecetluită; iar diverşii vecini care fuseseră chestionaţi deja afirmau că ştiau foarte puţine despre William, ba chiar şi despre Kate însăşi.

„Sinceră să fiu, l-am întâlnit doar de câteva ori şi nu m-a prea impresionat. Munceşte pe brânci, desigur, dar n-au fost niciodată *oameni sociabili. Ea era foarte drăguţă, dar nu ne puteam numi prietene. Ştiţi cum ei. Nu-ţi alege vecinii; îţi sunt vârâţi pe gât...”*

nu e un om de viaţă. Kate mi-a spus odată că-şi petrece serile şi weekend-urile lucrând la formule pe computer, în timp ce ea vizionează melodrame la televizor. Mă simt groaznic când mă gândesc cum a murit. Aş vrea să fi avut mai mult timp să vorbesc cu ea. Cred că se simţea foarte singură, înţelegeţi. Noi celelalte muncim cu toatele, bineînţeles, aşa că ea era cam o raritate, stând acasă şi ocupându-se de gospodărt ne...

E *un mitocan: A luat-o pe nevastă-mea la rost în legătură cu un panou al gardului dintre grădinile noastre, zicea că trebuie înlocuit, iar când ea i-a spus că iedera lui îl trăgea în jos, a ameninţat-o cu darea în judecată. Nu, ăsta-i singurul contact pe care l-am avut cu el. Ne-a ajuns. Nu-mi place individul...”*

„O vedeam mai mult pe Kate decât pe el. Era un mariaj ciudat. Niciodată nu făceau nimic împreună. Uneori, mă întrebam oare cât de mult se plăceau unul pe altul. Kate era o dulce, dar nu prea vorbea despre William, La drept vorbind, nu cred că aveau prea multe în comun...”

— Înţeleg că Hannah a plâns aproape toată noaptea. Aşa obişnuiește?

— Nu, răspunse Sumner fără ezitare, dar în fond Kate o linişte a întotdeauna când era tulburată. Plânge după mama ei, sărăcuţa.

— Deci, n-aţi observat nicio diferenţă de comportament?

— Nu tocmai.

— Doctoriţa care a examinat-o după ce a fost dusă la secţia de poliţie din Poole era foarte îngrijorată din cauza ei, descriind-o ca nefiresc de retrasă, înapoiată ca dezvoltare şi, probabil, suferind de un soi de traumă psihică.

Zâmbi uşor.

— Şi totuşi, susţineţi că aşa ceva e absolut firesc pentru Hannah?

Sumner roşi uşor, ca şi cum ar fi fost prins cu minciuna.

— Întotdeauna a fost puţin cam…

Ezită.

— …mă rog, ciudată. Am crezut că era fie autistă, fie surdă, aşa că am pus să fie testată, dar generalistul a spus că nu era nimic în neregulă şi ne-a recomandat doar să avem răbdare. A spus despre copii că sunt manipulativi, iar dacă mama ei făcea pentru ea mai puţin decât înainte, atunci avea să fie silită să ceară ce voia şi problema se rezolva de la sine.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo şase luni.

— Cum se numeşte generalistul dumneavoastră?

— Dr. Atwater.

— Şi Kate i-a urmat sfatul?

Sumner clătină din cap:

— Nu-i stătea sufletul la asta. Hannah o putea face întotdeauna să înţeleagă ce voia şi nu găsea niciun rost de a o sili să vorbească înainte de a fi ea gata.

Galbraith notă numele medicului.

— Sunteţi un om inteligent, domnule Sumner, spuse el în continuare, deci sunt sigur că ştiţi de ce vă pun aceste întrebări.

Pe chipul obosit al celuilalt pluti umbra unui zâmbet.

— Prefer William, spuse el, şi, da, sigur că înţeleg. Fiica mea urlă de fiecare dată când mă vede; soţia mea avea destule ocazii să mă înşele, fiindcă rareori dădeam

pe-acasă; sunt furios fiindcă n-am vrut să mă mut la Lymington; ipoteca pentru casa asta e mult prea mare şi aş vrea să scap de ea; se simţea singură fiindcă nu-şi făcuse mulţi prieteni, iar nevestele sunt de cele mai multe ori omorâte de către partenerii lor, din furie, decât de străini, din pasiune.

Râse găunos.

— Cam singurul lucru în favoarea mea e un alibi beton-armat şi, credeţi-mă, mi-am petrecut aproape toată noaptea mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru asta.

Potrivit legilor care guvernează detenţia la poliţie, există o limită de timp a reţinerii unei persoane fără punere sub acuzare, iar presiunea de a găsi dovezi contra lui Steven Harding creştea cu fiecare oră ce trecea. Probele se remarcau mai mult prin absenţă. Petele de pe podeaua cabinei, care în seara trecută păruseră atât de promiţătoare, reieşiseră a fi de vomă provocată de whisky – grupa sangvină A, corespunzătoare cu a lui Harding – iar examenul microscopul al iahtului nu reuşise să găsească nicio dovadă că la bord avusese loc un act de violenţă.

Dacă rezultatele medicului legist erau corecte – *vânătăi şi abraziuni dorsale (accentuate pe omoplaţi şi fese) şi în interiorul coapselor, indicând contact sexual forţat pe o suprafaţă dură, mici pierderi de sânge din abraziuni vaginale* – podelele de lemn ale punţii, salonului sau ale cabinei ar fi trebuit să păstreze urme de sânge, ţ esuturi de piele şi chiar spermă, prinse între scânduri sau sub aşchiile de lemn. Dar nu se găsise nicio asemenea urmă. Sarea uscată de pe lemnăria punţii fusese raşchetată în profunzime, dar deşi acest lucru putea sugera că frecase scândurile cu apă de mare pentru a înlătura probele, era axiomatic ca la bordul unui iaht să se găsească sare uscată.

Pornind de la ipoteza mai probabilă că pe suprafaţa dură fusese întinsă o pătură sau o carpetă, înainte ca deasupra să fie culcată cu forţa Kate Sumner, fuseseră examinate toate articolele textile de la bord, cu rezultate la

fel de negative, deşi era mult prea evident că orice asemenea obiect ar fi fost aruncat peste bord odată cu hainele lui Kate şi orice altceva o mai putea asocia cu nava. Trupul lui Kate fusese reexaminat centimetru cu centimetru, în speranţa că i se înfipseseră sub piele aşchii de „lemn, punând-o în legătură cu *Crazy Daze*, însă fie acţiunea apei de mare asupra rănilor deschise înlăturase urmele, fie nici nu existaseră. Aceeaşi poveste era şi cu unghiile rupte. Dacă avusese ceva sub ele, dispăruse de mult.

Numai cearşafurile din cabină prezentaseră pete de spermă dar, din moment ce aşternuturile nu mai fuseseră spălate de multă vreme, era imposibil de spus dacă petele proveneau de la un contact recent. Ba chiar, întrucât pe perne şi cearşafuri nu se găsiseră decât două fire de păr străin – dintre care niciunul al lui Kate, deşi amândouă erau blonde – concluzia eră că, departe de a fi armăsarul promiscuu portretizat de căpitanul portului, Steven Harding era de fapt un masturbator singuratic.

O cantitate mică de cannabis şi o colecţie de prezervative nedesfăcute fuseseră descoperite în dulapul de lângă pat, împreună cu trei ambalaje de Mates rupte, fără conţinut. Nu se găsise niciun prezervativ folosit.

Toate containerele fuseseră examinate în căutare de benzodiazepină, rohypnol sau orice tranchilizant. Nu se găsise niciun indiciu. În ciuda unei căutări cuprinzătoare de fotografii şi reviste pornografice, nu descoperiseră niciuna. Cercetările ulterioare în maşina lui Harding şi în apartamentul din Londra fuseseră la fel de dezamăgitoare, deşi apartamentul conţinea treizeci şi cinci de filme pentru adulţi. Totuşi, toate proveneau de pe piaţă.

S-a emis un mandat de percheziţie pentru casa lui Tony Bridges din Lymington, dar nu s-a găsit nimic care să-l incrimineze pe Steven Harding sau să-l pună în legătură, pe el sau pe altcineva de acolo, cu Kate Sumner. În pofida cercetărilor detaliate, poliţia n-a putut găsi niciun alt spaţiu aflat în proprietatea sau folosinţa lui Harding şi, cu

excepţia unei singure observări. a lui vorbind cu Kate în faţa magazinului Tesco, duminică dimineaţă, nimeni nu a raportat că-i văzuse împreună.

Existau amprente digitale şi palmare care dovedeau că Hannah şi Kate Sumner fuseseră la bordul vasului *Crazy Daze*, dar peste prea multe dintre acestea se aşternuseră alte amprente, dintre care câteva erau ale lui Steven Harding, pentru ca experţii criminalişti să fie convinşi că vizita fusese recentă. Un interes considerabil trezise faptul că din salon fuseseră prelevate douăzeci şi cinci de seturi diferite de amprente, exclusiv ale lui Carpenter, Galbraith, Kate, Hannah şi Steven – cel puţini cinci dintre seturi fiind destul de mici pentru a le aparţine unor copii – unele corespunzând cu amprentele ridicate din casa lui Bridges, dar puţine dintre ele se regăsiseră şi în cabină. Prin urmare, se demonstra că Harding primise oameni la bord, deşi natura activităţilor de acolo rămânea un mister. El o explicase spunând că întotdeauna invita alţi navigatori în salon ori de câte ori acosta în câte un port şi, în lipsa probelor contrarii, poliţia i-a acceptat explicaţia. Totuşi, curiozitatea a persistat.

În privinţa brânzei şi a merelor din cambuză, ultima masă a lui Kate Sumner părea o probă concludentă pentru poliţie, până când medicul legist a atras atenţia că era imposibil să se asocieze alimentele semidigerate cu anumite produse neconsumate.

Un sortiment Golden Delicious de la *Tesco's*, combinat cu acizi gastrici, prezenta acelaşi rezultat chimic cu un Golden Delicious de la *Sainsbury's*.

Până şi baveţica de copil s-a dovedit neconcludentă, când amprentele digitale de pe surpafaţa de plastic au demonstrat că, deşi Steven Harding şi alte două persoane neidentificate o atinseseră cu siguranţă, Kate Sumner n-o făcuse.

În urma informării lui Nick Ingram, s-a acordat atenţie singurului rucsac găsit la bord, unul triunghiular negru, cu câteva ambalaje de dulciuri pe fund. Nici Paul şi

nici Danny Spender nu putuseră face o descriere exactă a rucsacului – Danny: „era unul mare şi negru...”; Paul: „era foarte mare... cred că s-ar putea să fi fost verde” – dar nu le spunea nimic despre ceea ce putuse conţine duminică dimineaţă, şi nici nu-l identificau ca fiind acelaşi pe care-l văzuseră băieţii. Steven Harding, care părea nedumerit de interesul pe care-l trezea poliţiei rucsacul lui, afirma că era cu siguranţă cel pe care-l folosise în ziua aceea, explicând că îl lăsase pe coasta colinei fiindcă avea în el o sticlă de apă de un litru şi nu avea niciun rost să se deranjeze coborându-l la cherhanale numai pentru a-l căra din nou până sus. A mai spus că P.C. Ingram nu-l întrebase nimic despre un rucsac, motiv pentru care nu-l menţionase cu acel prilej.

Ultimul cui în sicriul suspiciunilor poliţiei a fost bătut de o casieriţă de la Tesco’s, pe High Street din Lymington, care fusese de serviciu în duminică trecută.

— Sigur că-l ştiu pe Steve, a spus ea, identificând fotografia. Vine în fiecare duminică să se aprovizioneze. Dacă l-am văzut vorbind cu o femeie blondă şi un copil, săptămâna trecută? Sigur că da. Le-a zărit când se pregătea să plece şi a zis: „Fi-ţi-ar!”, aşa că eu am zis: „Care-i problema?” şi el a zis: „O cunosc pe femeia aia şi va intra în vorbă cu mine, fiindcă întotdeauna o face”, aşa că eu am zis, chipurile *geloasă*: „E foarte drăguţă”, şi el a zis: „Las-o baltă, Dawn, e măritată şi oricum sunt grăbit”. Şi avea dreptate. A vorbit într-adevăr cu el, dar el nu s-a nvârtit prea mult, doar a bătut cu degetul în ceasul de la mână şi a-ntins-o. Vreţi să ştiţi părerea mea? îşi rezervase ceva bun şi nu voia să mai amâne. Când a plecat el, femeia a părut cam dezamăgită, da’ n-o condamn pentru asta. Steve e un mascul bine. Şi eu m-aş da la el, dacă n-aş fi bunică de trei ori la rând.

William Sumner afirma că ştia foarte puţin despre administraţia gospodărească de la Langton Cottage sau activităţile regulate ale soţiei lui.

— Lipsesc din casă douăsprezece ore pe zi, de la

şapte dimineaţa până la şapte seara, îi spuse el lui Galbraith, ca şi cum ar fi fost un motiv de mândrie. Eram mult mai *au. fait* cu programul ei din Chichester, probabil fiindcă-i cunoşteam pe oamenii şi magazinele despre care vorbea. Lucrurile se înregistrează mai bine când recunoşti numele. Aici, totul e altfel.

— Steven Harding figura în conversaţiile ei? întrebă Galbraith.

— Ăsta-i canalia la care erau pantofii lui Hannah? întrebă furios Sumner.

Galbraith clătină din cap:

— Vom înainta mult mai repede dacă nu mai continui să mi-o iei înainte, William. Permite-mi să-ţi amintesc că încă nu ştim dacă pantofii îi aparţin lui Hannah.

Îi susţinu privirea.

— Şi, dacă tot veni vorba, dă-mi voie să te *previn* că dacă începi să faci speculaţii cu privire la orice are legătură cu cazul ăsta, poţi prejudicia orice act de acuzare pe care încercăm să-l întocmim. Ceea ce ar putea însemna ca ucigaşul lui Kate să rămână liber.

— Îmi pare rău, ridică Sumner mâinile, într-un gest de scuză. Continuaţi.

— Steven Harding figura în conversaţiile ei? reluă Galbraith întrebarea.

— Nu.

Galbraith trecu la listele de nume pe care i le scrisese.

— Sunt vreunii dintre bărbaţii de-aici foşti iubiţi de-ai ei? Cei din Portsmouth, de exemplu. A umblat cu unii dintre ei înainte de a umbla cu tine?

Încă o negaţie din cap:

— Toţi sunt căsătoriţi.

Galbraith se miră de naivitatea acestei declaraţii, dar nu continuă. În schimb, încercă să constituie o imagine a primei părţi din viaţa lui Kate. Era cam la fel de uşor ca şi cum ar fi construit case din paie. Istoria fragmentată pe care i-o prezentă William se remarca mai mult prin goluri

decât prin conţinut. Numele ei de fată fusese Hill, dar dacă acesta era numele de familie al mamei sau al tatălui ei, nu ştia.

— Cred că n-au fost căsătoriţi, spuse el.

— Şi Kate nu l-a cunoscut niciodată?

— Nu. Le-a părăsit când era mică.

Kate şi mama ei locuiseră într-un apartament al primăriei din Birmingham, deşi nu avea idee unde era, la ce şcoală învăţase Kate, unde urmase cursurile de secretară, nici măcar unde Lucrase înainte de a se angaja la Pharmatec UK. Galbraith îl întrebă dacă mai avea de pe vremea aceea prieteni cu care păstrase legătura, dar William clătină din cap, răspunzând că nu credea. Scoase o agendă dintr-un sertar al micului birou din colţul camerei şi-i spuse lui Galbraith că putea verifica singur.

— Dar aici nu veţi găsi pe nimeni din Birmingham.

— Când s-a mutat?

— La moartea mamei ei. Mi-a spus odată că voia să se distanţeze cât de mult putea de locul unde copilărise, aşa că s-a mutat la Portsmouth şi a închiriat un apartament deasupra unui magazin, pe o stradă lăturalnică.

— A spus de ce era important să se distanţeze?

— Cred că simţea că avea şanse mai mici de a progresa dacă rămânea pe loc. Era foarte ambiţioasă.

— Să-şi facă o carieră? întrebă surprins Galbraith, amintindu-şi afirmaţia lui Sumner din ajun cum că singura ambiţie a lui Kate fusese aceea de a-şi întemeia o familie proprie. Parcă spuneai că a renunţat bucuros la muncă, atunci când a rămas însărcinată.

Sumner tăcu o clipă.

— Cred că plănuiţi să vorbiţi cu mama mea?

Galbraith dădu din cap. Celălalt oftă:

— N-o agrea pe Kate, deci vă va spune că alerga după bani. Nu în prea multe cuvinte, poate, dar aluzia va fi clară. Poate fi foarte vitriolantă, când vrea, încheie el, cu privirea în podea.

— Şi are dreptate? îl îndemnă Galbraith, după un

moment.

— După părerea mea, nu. Singurul lucru pe care-l dorea Kate era o viaţă mai bună pentru copiii ei decât avusese ea. O admiram pentru asta.

— Iar mama ta nu?

— Nu e important, spuse Sumner. Nu-i plăcea nicio femeie pe care o aduceam în casă, ceea ce probabil explică de ce a durat atâta până să mă însor.

Galbraith privi una dintre fotografiile cu zâmbet vid de pe consolă.

— Kate avea un caracter puternic?

— A, da. Îi stătea mintea numai la ceea ce voia, zâmbi el strâmb, făcând un gest care cuprindea toată încăperea. Asta era. Visul. O casă a ei. Acceptarea în societate. Respectabilitatea. De asta ştiu că n-ar fi avut nici în ruptul capului o aventură. Pentru nimic în lume n-ar fi riscat.

Încă o demonstraţie de naivitate? se întrebă Galbraith.

— Poate nu şi-a dat seama că erau implicate riscuri, spuse el cu nepăsare. După cum singur recunoşti, nu prea stăteai pe-acasă, aşa că i-ar fi fost foarte uşor să aibă o aventură despre care să nu afli nimic.

Sumner clătină din cap:

— Nu înţelegi. Nu teama *că eu* puteam afla ar fi oprit-o. Mă avea la degetul cel mic, de prima oară când o întâlnisem.

Buzele i se subţiară într-un zâmbet răutăcios:

— Soţia mea era o puritană de modă veche.

Ceea ce-i guverna viaţa era spaima că ar fi aflat alţi oameni. Respectabilitatea era *importantă*.

Detectivului îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă-şi iubise vreodată soţia, dar preferă să n-o facă.

Orice răspuns dădea Sumner, nu l-ar fi crezut. Nutrea faţă de William aceeaşi antipatie instinctivă pe care o simţise şi Sandy Griffiths, dar nu putea decide dacă era o respingere biochimică sau o repulsie naturală pe care i-o inspira propria lui presimţire de nezdruncinat că William

Sumner îşi asasinase soţia.

Următoarea escală a lui Galbraith avu loc la The Old Convent, Osborne Creascent, în Chichester, unde locuia doamna Sumner, într-un apartament ferit, la numărul doi.

Clădirea fusese cândva o şcoală, acum fiind convertită într-o duzină de mici locuinţe, cu un administrator intern.

Înainte de a intra, privi peste drum la casele de pe partea cealaltă, de o solidă formă rectangulară, din anii 1930, întrebându-se într-o doară care fusese cea a soţilor Sumner, înainte de a o vinde pentru a-şi cumpăra Langton Cottage.

Toate erau atât de similare încât ar fi fost imposibil să-şi dea seama şi îl încerca o simpatie furişă pentru dorinţa lui Kate de a se muta.

Respectabilitatea, reflectă el, nu era neapărat totuna cu a fi plicticoasă.

Angela Sumner îl surprinse, nefiind cea la care se aştepta.

Îşi imaginase o bătrână snoabă şi autocrată, cu vederi reacţionare, şi în schimb găsi o femeie energică şi dură, imobilizată în fotoliul rulant de artrita reumatoidă, dar cu nişte ochi care străluceau de umor.

Doamna Sumner îi ceru să introducă mandatul prin fanta pentru scrisori înainte de a-l lăsa să intre, apoi îl puse să-i urmeze scaunul cu motor electric pe culoar, până în salon.

— Cred că l-aţi descusut pe William, spuse ea, iar acum vă aşteptaţi să confirm sau să neg ceea ce v-a spus.

— Aţi vorbit cu el? întrebă Galbraith, zâmbind.

Bătrâna dădu din cap, indicându-i un scaun:

— Mi-a telefonat aseară, ca să-mi spună despre moartea lui Kate.

— V-a spus cum a murit? întrebă Galbraith, aşezându-se.

— M-a şocat, deşi, sinceră să fiu, am bănuit că se întâmplase ceva îngrozitor, de cum am văzut poza lui

Hannah la televizor. Kate nu şi-ar fi abandonat niciodată fetiţa. Era înnebunită după ea.

— De ce n-aţi telefonat personal la poliţie, când aţi recunoscut fotografia lui Hannah? o întrebă el, curios. De ce i-aţi cerut lui William s-o facă?

I

Femeia oftă.

— Fiindcă îmi tot spuneam că n-avea cum să fie Hannah – vreausă zic, e atât de improbabil ca un copil ca ea să hoinărească de capul său printr-un oraş străin – şi nu voiam să pară că făceam probleme, dacă nu era ea. Am telefonat de mai multe ori la Langton Cottage şi abia ieri dimineaţă, când mi-a fost clar că n-avea să-mi răspundă nimeni, i-am telefonat secretarei lui William, iar ea mi-a spus unde era.

— Ce fel de probleme aţi fi creat?

Nu-i răspunse pe loc.

— Să zicem doar că, dacă făceam o greşeală nevinovată, Kate n-ar fi crezut că avusesem motive curate. Înţelegeţi, n-am mai văzut-o pe Hannah de acum un an, când s-au mutat, aşa că oricum nu eram sută la sută sigură că aveam dreptate. Copiii de schimbă aşa de repede, la vârsta asta.

Nu era cine ştie ce răspuns, dar Galbraith îl lăsă în pace pentru moment.

— Deci, nu ştiaţi că William plecase la Liverpool?

— N-aveam niciun motiv s-o ştiu. Nu-i pretind să-mi spună tot timpul unde e. Îmi telefonează o dată, pe săptămână şi mai trece uneori în drum, când se întoarce din Lymington, dar nu ne vârâm unul în viaţa altuia.

— E totuşi o schimbare, nu-i aşa? sugeră Galbraith. Înainte de a se căsători, n-aţi locuit în aceeaşi casă?

Bătrâna râse uşor:

— Şi credeţi că asta înseamnă că ştiam ce făcea? Se vede clar că n-aveţi copii mari, domnule inspector. Nu contează dacă locuiesc sau nu în aceeaşi casă cu părinţii, nu le poţi ţine evidenţa.

— Am un copil de şapte ani şi unul de cinci, a căror viaţă socială este deja mai interesantă decât a fost a mea vreodată. Merge din ce în ce mai rău, nu-i aşa?

— Depinde dacă sunteţi sau nu de acord să-şi deschidă aripile. Cred că, cu cât le acordaţi mai mult spaţiu, cu atât sunt mai mari şansele să vă aprecieze pe măsură ce se maturizează. În orice caz, soţul meu a transformat casa în două apartamente separate, acum vreo cincisprezece ani. El şi cu mine locuiam la parter, iar William sus, şi puteau trece zile întregi fără ca drumurile să ni se întâlnească. Aveam vieţi absolut aparte, situaţie care nu s-a schimbat prea mult nici după ce a murit soţul meu. Am devenit mai handicapată, desigur, dar sper că n-am fost niciodată o povară pentru William.

Galbraith surâse:

— Sunt convins că n-aţi fost, dar trebuie să vă fi îngrijorat puţin, ştiind că într-o bună zi avea să se însoare şi toate aranjamentele urmau să se schimbe.

Angela Sumner clătină din cap:

— Dimpotrivă. Mi-era dor să se aşeze la casa lui, dar el nu arăta nicio înclinaţie în sensul ăsta. Adora navigaţia, desigur, şi-şi petrecea cea mai mare parte din timpul liber pe Contessa lui. Avea prietene, dar niciuna pe care s-o ia în serios.

— Aţi fost mulţumită când s-a căsătorit cu Kate?

Un moment de tăcere.

— De ce n-aş fi fost?

— Nu dintr-un motiv anume, ridică din umeri Galbraith. Întrebam doar.

Deodată, ochii bătrânei licăriră:

— V-a spus, cred, că o consideram pe soţia lui o ahtiată după bani?

— Da.

— Foarte bine. Detest să fiu nevoită să mint, îşi ridică ea dosul unei mâini noduroase la obraz, pentru a împinge la o parte o şuviţă de păr scăpată. În orice caz, n-ar niciun rost să mă prefac că eram mulţumită, când toată lumea de

pe-aici vă va spune că nu eram. Femeia aia *era* ahtiată după bani, dar nu de-asta am considerat că făcea o nebunie însurându-se cu ea. Ci fiindcă aveau atât de puţine în comun. Era cu zece ani mai tânără decât el, aproape needucată şi complet îndobitocită de toate părţile materiale ale vieţii. Mi-a spus odată că ceea ce-i plăcea cu adevărat în viaţă erau *cumpărăturile*.

Clătină din cap cu uimire că o activitate atât de prozaică putea produce o culme a senzaţiei.

— Sinceră să fiu, nu-mi dădeam seama ce anume avea să-i ţină împreună. Navigaţia n-o interesa nici pe departe şi refuza categoric să aibă ceva de-a face cu acea parte a vieţii lui William.

— El a continuat să navigheze după ce s-au căsătorit?

— A, da. N-o deranja cu nimic ca el s-o facă, numai că nu voia să-l însoţească.

— A făcut cunoştinţă cu vreunul dintre prietenii lui navigatori?

— Nu în sensul la care vă referiţi, răspunse ea direct.

— Şi care e sensul acela, doamnă Sumner?

— William a spus că o bănuiţi că ar fi avut o aventură.

— Nu putem ignora această posibilitate.

— A, ba cred că puteţi, să ştiţi, îi aruncă bătrâna o privire de modă veche. Kate cunoştea preţurile tuturor şi valoarea nimicului şi, cu siguranţă, calculase costul adulterului în termenii a ceea ce putea pierde dacă William afla. În orice caz, nu s-ar fi încurcat cu niciunul dintre prietenii navigatori ai lui William din Chichester. Cu toţii erau mult mai şocaţi de soţia pe care şi-o alesese decât mine. N-a făcut niciun efort să se integreze, înţelegeţi, plus că între ea şi cei mai mulţi dintre ei era un decalaj de generaţii; Sincer vă spun, toţi erau complet năuciţi de conversaţiile ei inepte. Nu avea nicio părere despre nimic, cu excepţia telenovelelor, a muzicii pop şi a vedetelor de cinema.

— Atunci, ce îl atrăgea pe William la ea? E un om

inteligent şi, cu siguranţă, nu dă impresia cuiva căruia să-i placă inepţiile în conversaţii.

Un surâs resemnat.

— Sexul, desigur. Îşi făcuse plinul de femei inteligente. Ţin minte că mi-a spus că iubita lui dinainte de Kate – oftă – se numea Wendy Plater şi era o fată aşa de drăguţă… aşa de potrivită… încât ideea ei despre preludiu consta în a discuta efectele activităţii sexuale asupra metabolismului. Ce interesant, am spus eu, iar William a râs şi a răspuns că, dacă avea de ales, prefera stimularea fizică.

Galbraith rămase serios:

— Cred că nu e singurul, doamnă Sumner.

— N-am să vă contrazic, domnule inspector. În orice caz, Kate avea vizibil mai multă experienţă decât el, chiar dacă era cu zece ani mai tânără. Ştia că William îşi dorea o familie şi i-a dăruit un copil cât ai zice Jack Robinson.

Detectivul îi remarcă tonul rezervat, întrebându-se ce însemna.

— Atitudinea ei faţă de căsnicie însemna să-şi răsfeţe îngrozitor soţul, iar William se desfăta cu asta. Nu avea de făcut nimic altceva decât să se ducă în fiecare zi la serviciu. Era cea mai demodată formulă care se poate imagina, cu nevasta ca admiratoare-şefă şi spălătoare de sticle, iar soţul frângându-şi şalele ca aducător de pâine în casă. Cred că se poate numi o relaţie pasiv-agresivă, în care femeia îl controlează pe bărbat făcându-l să depindă de ea, în timp ce-i dă senzaţia că ea ar fi dependentă de el.

— Şi nu sunteţi de acord?

— Numai fiindcă nu e şi concepţia mea de căsătorie. Căsnicia ar trebui să fie o întâlnire a spiritelor ca şi a trupurilor „altminteri devine un deşert unde nu creşte nimic. Nu era în stare să discute cu entuziasm decât despre expediţiile ei la cumpărături şi cei cu care se întâlnise pe stradă, şi era foarte clar că William nu asculta o vorbă din tot ce spunea.

Galbraith se întrebă dacă-şi dădea seama că William

încă nu fusese eliminat ca suspect.

— Şi, ce părere aveţi? Se plictisise de ea?

Doamna Sumner medită mult timp la întrebarea lui.

— Nu, nu cred că se plictisise, răspunse ea în sfârşit, cred că-şi dădea seama că o putea considera o certitudine. De-asta zilele lui de muncă se prelungeau tot mai mult şi nu s-a opus mutării la Lymington. Ea aproba tot ce făcea el, înţelegeţi, aşa că nu trebuia să se deranjeze să-şi petreacă timpul cu ea. În relaţia lor nu era nicio provocare.

Tăcu un moment.

— Speram ca măcar copiii să fie un lucru pe care să-l poată împărtăşi amândoi, dar Kate şi-a însuşit-o pe Hannah la naştere ca pe un prerogativ al femeilor şi, dacă e să fiu cinstită, biata mititică i-a îndepărtat şi mai mult unul de altul. Urla de mama focului ori de câte ori William încerca s-o ia în braţe şi, curând, s-a plictisit de ea. Am luat-o pe Kate la rost, dacă vreţi să ştiţi, i-am spus că nu-i făcea fetiţei niciun bine înecând-o în dragostea de mamă, dar asta n-a făcut-o decât să se supere pe mine.

Oftă prelung.

— N-ar fi trebuit să mă amestec. Asta i-a alungat, desigur.

— Din Chichester?

— Da. A fost o greşeală. Au făcut prea multe schimbări în viaţa lor, şi prea repede. William a trebuit să plătească ipoteca pe locuinţa mea când a vândut casa de vizavi, iar apoi să facă una mult mai mare, pentru a cumpăra Langton Cottage. Şi-a vândut iahtul, a renunţat la navigaţie. Ca să nu mai spun că se omora cu oboseala, mergând cu maşina la serviciu în fiecare zi. Şi totul, pentru ce? Pentru o casă care nici măcar nu-i prea place.

Galbraith avu grijă să-şi ascundă interesul din glas:

— Atunci, de ce s-au mutat?

— Aşa a vrut Kate.

— Dar dacă nu se înţelegeau, de ce a acceptat William?

— Pentru sexul cu regularitate, replică ursuză

bătrâna. În orice caz, n-am spus că nu se înţelegeau.

— Aţi spus că o lua ca pe o certitudine. Nu-i acelaşi lucru?

— Deloc. Din punctul de vedere al lui William, era soţia ideală. Îi ţinea casa, îi făcea copii şi nu-l bătea la cap niciodată cu ale lui.

Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

— Se înţelegeau ca pe apă, atâta vreme cât el plătea ipoteca şi o întreţinea în stilul cu care se obişnuia ea tot mai repede. Ştiu că nu se cade să mai spui asemenea lucruri, dar era îngrozitor de banală. Puţinele prietene pe care şi le făcuse erau de-a dreptul oribile… gălăgioase… fardate exagerat… Groaznic! se cutremură ea.

Galbraith îşi împreună vârfurile degetelor sub bărbie, studiind-o cu curiozitate făţişă.

— Tare o mai antipatizaţi, nu-i aşa?

Din nou, doamna Sumnei; chibzui cu grijă răspunsul la întrebare.

— Da „o antipatizam. Nu fiindcă era peste măsură de neplăcută sau rea, ci pentru că era cea mai egocentrică femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dacă nu se învârtea în jurul ei totul – şi vreau să spun *totul* – în viaţă, manevra şi manipula până o făcea să se întâmple. Uitaţi-vă la Hannah, dacă nu mă credeţi. De ce a încurajat fetiţa să fie aşa de dependentă de ea, decât pentru că nu suporta să concureze pentru afecţiunea ei?

Galbraith se gândi la fotografiile din Langton Cottage şi la propria lui concluzie că soţia lui William Sumner fusese o femeie vanitoasă.

— Dacă n-a fost o aventură amoroasă care a ieşit prost, atunci ce credeţi că s-a întâmplat? Ce anume a convins-o s-o ia pe Hannah la bordul iahtului cuiva, când ea detesta atât de mult navigaţia?

— Ce întrebare ciudată, spuse surprinsă femeia. *Nimic* n-ar fi putut-o convinge. E clar că a fost urcată la bord cu forţa. De ce v-aţi îndoi de asta? Oricine ar fi fost dispus s-o violeze şi s-o ucidă, iar apoi să-i lase fetiţa

singură pe străzi, e evident că nu şi-ar fi făcut niciun scrupul să o silească cu ajutorul ameninţărilor.

— Atâta numai că porturile şi debarcaderele sunt locuri populate şi nimeni nu a anunţat că ar fi văzut o femeie şi un copil urcate la bordul unei nave împotriva voinţei lor.

Ba chiar, din câte putuse deduce poliţia până în acel moment, Kate şi Hannah Sumner nu fuseseră văzute în niciunul dintre punctele de acces la ambarcaţiuni din lungul râului Lymington.

Sperau să aibă mai mult noroc duminică, la revenirea turiştilor de weekend, dar până atunci orbecăiau prin beznă.

— Cred că nici nu s-ar fi putut, declară Angela Sumner cu încăpăţânare, dacă individul o ducea pe Hannah în braţe şi o ameninţa pe Kate că-i făcea ceva fetiţei dacă nu i se supunea. O iubea pe fetiţa aia până la disperare. Ar fi făcut orice, ca s-o ocrotească.

Galbraith era pe punctul de a atrage atenţia că un asemenea scenariu ar fi depins de acceptarea lui Hannah de a fi dusă în braţe de un bărbat, ceea ce părea improbabil, ţinând seama de raportul psihiatric şi de propria mărturisire a Angelei Sumner că ţipa, din toţi bojocii de fiecare dată când propriul ei tată încerca s-o ia în braţe, dar. Se gândi mai bine.

Logica era valabilă, chiar dacă metoda fusese alta… evident, Hannah primise un sedativ…

Capitolul 11

Memoriu

Pentru: *Detectiv Superintendent Carpenter*

De la: *Detectiv Inspector Galbraith*

Data: *18.8.97 – 9*: *15 p.m*.

Subiect: *Kate & William Sumner*

M-am gândit că te-ar interesa totşi declaraţiile anexe. Dintre diversele subiecte abordate, cele mai grăitoare par a fi următoarele:

1. Kate şi-a făcut puţini prieteni, iar cei pe care-i

avea proveneau din propriul ei mediu social.

2. Pare să fi manifestat foarte puţin interes faţă de prietenii soţului ei.

3. Există unele descrieri negative la adresa ei – de ex.: manipulativă, rea, înşelătoare, maliţioasă.

4. William e st resat de grijile băneşti.

5. „Casa de vis” a fost în mod clar ideea lui Kate, dar opinia de consens e că William a comis o greşeală cumpărând-o.

6. În sfârşit, ce Dumnezeu îl atrăgea la ea? A luat-o de soţie fiindcă era gravidă?

Unele vibraţii interesante, nu crezi?

SS John

Declaraţie de martor: James Purdy, Director Administrativ, Pharmatec UK

Îl cunosc pe William Şumner de când a intrat în companie, acum cincisprezece ani, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. L-am recrutat personal, de la Southampton University, unde lucra ca asistent al Profesorului Hugh Buglass, după ce-şi luase licenţa. William a condus cercetările pentru două dintre produsele noastre farmaceutice – Antiac şi Counterac – care reprezintă la un loc 12% din piaţa antiacidelor. Este un membru preţuit şi valoros al echipei, respectat în profesiunea lui. Până la căsătoria cu Kate Hill, în 1994, l-aş fi considerat pe William burlacul etern. Avea o viaţă socială activă, dar adevăratele lui interese erau munca şi navigaţia. Îmi amintesc că mi-a spus odată că că o soţie nu i-ar fi acordat niciodată genul de libertate pe care i-o asigura mama lui. Diverse femei tinere îl luaseră la ochi de-a lungul anilor, dar el evita cu abilitate orice încurcătură. Prin urmare, am fost surprins când am auzit că el şi Kate Hill plănuiau să se căsătorească. Ea a lucrat la Pharmatec timp de vreo douăsprezece luni, în perioada ’93794. Am fost extrem de îngrijorat să aflu despre moarte ei şi i-am aprobat lui William un concediu prelungit, până se va reconcilia cu pierderea şi va rezolva problemele îngrijirii fiicei lui. Din

câte ştiu, William a fost în Liverpool în timpul weekendului de 9/10 august, deşi nu am avut niciun contact cu el după ce a plecat, în dimineaţa zilei de joi, 7 august. Abia am cunoscut-o pe Kate Hill-Sumner în perioada cât a lucrat aici şi de când a plecat cred că n-am mai auzit nimic despre ea.

SS James Purdy

Declaraţie de martor: Michael Sprate, Manager Servicii, Pharmatec UK

Kate Hill-Sumner a lucrat în echipa mea din mai ’93 până în martie ’94, când a părăsit compania. Nu cunoştea stenografie, dar talentul ei de dactilografă era peste medie. Am avut una sau două probleme cu ea, mai ales pe teme de comportament. Putea fi foarte turbulentă în unele momente. Avea limbă ascuţită şi nu ezită să o folosească împotriva celorlalte secretare. Aş descrie-o ca pe o ţoapă care nu se codea, să răspândească bârfe răutăcioase în scopul de a săpa pe cineva pe care i se punea pata. A devenit deosebit de dificilă după căsătoria cu William Sumner, despre care considera în *mod clar că-i ridica statura socială şi, dacă nu se hotăra să plece de bunăvoie, aş fi căutat cu siguranţă s-o transfer din departamentul meu. Pe William nu-l cunosc decât vag, aşa că nu pot comenta relaţia dintre ei, şi n-am mai văzut-o nici n-am mai auzit nimic despre Kate, de când a părăsit Pharmatec UK. Nu ştiu nimic despre moartea ei.*

SS

Michael Sprate

Declaraţie de martor: Simon Trew, Administrator, R & *D, Pharmatec UK*

William Sumner este unul dintre principalii noştri oameni de ştiinţă. Cele mai reuşite cercetări ale lui au dus la realizarea produselor Antiac şi Counterac. Suntem optimişti că ar putea ieşi ceva interesant şi din proiectul la care lucrează în acest moment, deşi de câtva timp face aluzii că s-ar putea să ne părăsească pentru a se angaja la nişte concurenţi de-ai noştri.

Cred că presiunile de a se muta proveneau de la soţia lui. William a făcut o ipotecă scumpă acum vreo douăsprezece luni, pe care îi e greu s-o onoreze, iar mărirea de salariu pe care i-o putem oferi noi nu se compară cu ofertele din alte părţi.

Toate contractele noastre cu salariaţii conţin clauze litigioase cu privire la folosirea neautorizată a ideilor de cercetări finanţate de Pharmatec UK, aşa că, dacă se hotărăşte să plece, cercetările lui vor rămâne în interiorul firmei. Înţeleg că ezită să abandoneze proiectul într-un punct pe care-l consideră crucial, deşi obligaţiile financiare i-ar putea forţa mâna mai curând decât ar dori el. N-am cunoscut-o niciodată pe Kate Sumner.

M-am angajat în companie la doi ani după plecarea ei, iar relaţiile mele cu William au fost întotdeauna strict profesionale. Îi *admir experienţa şi priceperea, dar îl găsesc un om dificil. Umblă mereu cu nasul pe sus fiindcă se consideră subestimat, iar acest lucru cauzează fricţiuni în cadrul departamentului.*

Pot confirma că William a plecat spre Liverpool în dimineaţa de joi, 7 august, şi că am vorbit la telefon cu el imediat după ce şi-a citit articolul, în după-amiaza de vineri, 8 august.

Mi s-a părut că era bine dispus şi a confirmat o întâlnire cu mine la 10: 00 a.m. În ziua de marţi, 12 august. În cele din urmă, întâlnirea nu a mai avut loc. Nu ştiu nimic despre moartea doamnei Sumner.

SS

Simon Trew

Declaraţie de martor: Wendy Plater, Cercetători Ştiinţific, Pharmatec UK

Îl cunosc pe William Sumner de cinci ani. Am fost foarte apropiaţi la începuturile prezenţei mele în companie şi i-am vizitat, pe el şi pe mama lui, în Chichester, şi de asemenea am fost o dată sau de două ori în croazieră cu iahtul lui. Era un om liniştit, cu un simţ al umorului sec, şi am petrecut câteva momente plăcute împreună, îmi tot

spunea că nu era genul care să se căsătorească, aşa că am fost foarte surprinsă când am auzit că îl agăţase Kate Hill. La drept vorbind, crezusem că avea gusturi mai alese, deşi cred că n-a mai avut nicio şansă, după ce l-a luat ea în cătare.

Despre Kate nu pot spune nimic plăcut. Era neinstruită, vulgară, manipulativă şi mincinoasă, şi urmărea să acapareze tot pe ce putea pune mâna. Am cunoscut-o destul de bine înainte de a se mărita şi o antipatizam intens. Era o bârfitoare răutăcioasă şi gâlcevitoare, şi niciodată nu se simţea mai bine decât când cobora oamenii la nivelul ei sau chiar mai jos.

Mitomania era a doua natură a ei şi a spus despre mine nişte minciuni sfruntate pentru care n-am iertat-o niciodată. Cel mai trist este că, după căsătorie, William s-a schimbat în rău. De când s-a mutat la Lymington, a devenit un nesuferit, plângândurse încontinuu de oamenii cu care lucrează, perturbând spiritul de echipă şi smiorcăindu-se mereu că firma îl înşală.

A greşit vânzându-şi barca şi făcând o ipotecă enormă, şi-şi descarcă veninul pe colegii de muncă. Cred că nevasta a avut o influenţă îngrozitoare asupra lui; totuşi, nu pot concepe nicio împrejurare care l-ar fi putut pune pe William în legătură cu moartea ei.

Am avut întotdeauna impresia că ţinea la ea sincer. Sâmbătă seara, în 9 august, am fost la o discotecă, împreună cu colegul meu, Michael Sprate. De Kate Sumner n-am mai aflat nimic de când a plecat din Pharmatec UK şi. nu ştiu nimic despre asasinarea ei.

SS

Wendy Plater

Declaraţie de martor: Polly Garrard, Secretară, Servicii, Pharmatec UK

O cunoşteam foarte bine pe Kate Hill. Am fost colege de birou, cât timp a lucrat la Servicii. Îmi părea rău pentru ea. A avut o viaţă oribilă, înainte de a se muta la Portsmouth. La Birmingham, locuia într-o casă dărăpănată

a primăriei, iar ea şi mama ei îşi baricadau uşa fiindcă erau îngrozite de ceilalţi chiriaşi. Cred că mama ei lucra într-un magazin şi Kate a învăţat dactilografia în şcoală, dar nu pot să jur. Ţin minte că mi-a spus odată că lucrase într-o bancă, înainte de moartea mamei ei, şi au concediat-o fiindcă-şi luase liber ca să-şi îngrijească mama. Cu altă ocazie, a spus că demisionase de bunăvoie în scopul de a-şi îngriji mama. Nu ştiu care era adevărul. Nu vorbea prea mult despre *viaţa ei din Birmingham, spunând doar că fusese destul de grea. Era o fată de treabă. O plăceam. Toţi ceilalţi o găseau cam rea – înţelegeţi, pornită să înhaţe orice – dar eu o vedeam doar ca pe o persoană incredibil de vulnerabilă, care-şi căuta securitatea. E adevărat că se lua de oameni, prindea bârfe despre ei şi le răspândea, dar sunt convinsă că n-o făcea din răutate. Cred că avea o părere mai bună despre ea însăşi când ştia că nici ceilalţi nu erau perfecţi. Am vizitat-o de două ori după ce s-a căsătorit cu William şi, cu ambele ocazii, era invitată şi soacra ei. Doamna Sumner se purta foarte grosolan. Kate s-a măritat cu fiul, nu cu mama, aşa că ce-o privea pe ea că vorbea cu accent şi ţinea cuţitul ca pe-un creion? Mereu o dăscălea pe Kate cum s-o crească pe mica Hannah şi cum să fie o bună soţie, dar din câte-am văzut eu le reuşea pe amândouă fără amestecul nimănui. Cel mai înţelept lucru pe care l-a făcut a fost mutarea la Lymington şi sunt foarte necăjită că a murit. N-am mai văzut-o de peste un an şi nu ştiu nimic despre asasinarea ei.*

SS

Polly Garrard

Anexă la raportul despre Hannah Sumner („Baby Smith”), în urma conversaţiei cu William Sumner (tatăl) şi a convorbirii telefonice cu Dr. Attwater, medic generalist.

Fizic: idem.

Psihic: atât tatăl cât şi medicul sunt de acord că mama lui Hannah era exagerat de protectoare şi nu-i permitea să se dezvolte normal, jucându-se cu alţi copii sau putând să-şi exploreze singură mediul ambiant şi să

facă greşeli. Avea unele relaţii cu un grup de mame cu copii mici dar, întrucât jocurile lui Hannah tind spre agresivitate, mama ei a căutat rezolvarea într-o reducere a contactelor cu alţi copii, decât în accentuarea acestora. „Retragerea” lui Hannah e mai degrabă manipulativă decât temătoare, iar, frica” de bărbaţi are toate legăturile posibile cu reacţia de simpatie pe care i-o inspiră femeile şi nimic de-a face cu o spaimă reală. Atât tatăl cât şi medicul o descriu pe Hannah ca având un intelect sub medie şi pun pe seama acestuia, ca şi pe a stilului hiperprotector al mamei, înapoierea vorbirii ei. Doctorul Attwater n-a mai văzut-o pe Hannah după moartea mamei sale; totuşi, e convins că estimarea pe care i-am făcut-o nu diferă substanţial de cea pe care a efectuat-o el, acum şase luni.

Concluzii: deşi sunt dispusă să accept ideea că handicapurile dezvoltării lui Hannah (pe care le consider serioase) pot să nu fi fost cauzate de un eveniment recent, nu pot decât să reiterez că viaţa acestui copil trebuie să fie monitorizată încontinuu. Fără supraveghere, consider că e probabil ca Hannah să sufere de neglijare psihologică, emoţională şi fizică, întrucât William Sumner (tatăl) e imatur, îi lipsesc calităţile părinteşti şi pare să nutrească foarte puţină afecţiune pentru fiica lui.

Dr. Janet Murray

Capitolul 12

Steven Harding a fost eliberat fără punere sub acuzare, la scurt timp înaintea orelor 9: 00 a.m. ale zilei de miercuri, 13 august 1997, când ofiţerul de caz a refuzat să autorizeze continuarea detenţiei, din lipsă de dovezi.

Totuşi, a fost informat că atât maşina cât şi ambarcaţiunea lui aveau să fie reţinute, „atât timp cât va fi necesar”. Nu s-a oferit nicio altă explicaţie pentru reţinerea lor.

Cu cooperarea Comisariatului Hampshire, a fost trimis cu mandat poliţienesc în Old Street, 23, Lymington, la locuinţa lui Anthony Bridges, ordonându-i-se să se

prezinte zilnic la secţia de poliţie din Lymington, pentru a i se putea ţine cu regularitate evidenţa mişcărilor.

La sfatul unui avocat, scrisese o declaraţie amănunţită despre relaţia lui cu Kate Sumner şi activităţile din weekend-ul de 9/10 august, deşi aceasta adăuga foarte puţin pe lângă cele pe care le spusese deja poliţiei.

A explicat prezenţa amprentelor şi a pantofilor lui Hannah la bordul vasului *Crazy Daze*, în felul următor:

Au venit la bord în martie, când trăsesem nava pe uscat pentru curăţenie şi revopsirea bordajului. Crazy Daze era în docul lui Berthon, aşezată pe o sanie de lemn, iar când Kate a înţeles că nu puteam pleca fiindcă trebuia să termin vopsitul, a început să vină încontinuu la doc şi să se-nvârtească pe-acolo, făcând deranj peste tot şi enervându-mă. În *cele din urmă, numai ca să scap de ea, am acceptat s-o las să urce scara cu Hannah şi să viziteze interiorul, în timp ce eu rămâneam jos. Le-am spus să-şi scoată pantofii şi să-i lase în cabina de comandă.*

Când a sosit momentul să coboare, Kate a văzut că Hannah nu se descurca pe scară, aşa că a coborât-o în braţele mele. Am legat-o în cărucior, dar n-am observat dacă era încălţată sau nu. Sincer să fiu, nici nu m-am uitat prea atent la ea. Îţi dă fiori. Nu scoate niciodată o vorbă, doar se holbează la mine de parcă n-aş fi acolo. După un timp, am găsit în cabină o pereche de pantofi cu numele H. SUMNER scris pe ba retă. Chiar dacă erau prea mici pentru a fi cei pe care-i purtase Hannah în ziua aia, altă explicaţie a prezenţei lor acolo nu am.

*Deşi ştiam unde locuia familia Sumner, nu i-am înapoiat pantofii lui Hannah, fiind sigur că-i lăsase Kate acolo, intenţionat. N-o plăc*eam *pe Kate Sumner şi nu voiam să fiu singur cu ea în casă, ştiind că făcuse pentru mine o mare pasiune, care nu era reciprocă. Se comporta foarte ciudat şi pisălogelile ei necontenite mă îngrijorau. Nu-i pot descrie atitudinea altfel decât ca pe o hărţuire. Dădea târcoale pe la clubul de iahting aşteptându-mă să acostez cu barca pneumatică. De cele mai multe ori, stătea*

doar şi *se uita la mine, dar uneori se ciocnea de mine anume şi-şi freca sânii de braţul meu. Greşeala mea a fost că am vizitat Langton Cottage împreună cu soţul ei, la scurt timp după ce ne-a făcut cunoştinţă, pe stradă, la sfârşitul anului trecut. Cred că atunci a început să se îndrăgostească. Niciun moment n-am fost dispus să răspund avansurilor ei.*

Peste câtva timp, la sfârşitul lunii aprilie, cred, amarasem la pontonul de alimentare a lui Berthon, aşteptând să vină docherul şi să acţioneze pompa, când Kate şi Hannah au venit pe pontonul „C”, spre mine. Kate a spus că nu mă mai văzuse de-o vreme, dar zărise Crazy Daze şi avea chef de vorbă.

Ea şi Hannah au urcat la bord nepoftite, ceea ce m-a nemulţumit, l-am propus lui Kate să intre în cabina de la prova ca să ia pantofii lui Hannah de pe raftul din babord. Ştiam că în cabină erau nişte haine ale altor femei şi mi-am spus că era bine să le vadă.

Speram s-o facă să-şi dea seama că nu mă interesa. A plecat curând şi, când am intrat în cabină, am descoperit că scosese scutecul lui Hannah, care era murdar, şi-l ştersese de mizerie pe aşternut. Şi iarăşi lăsase pantofii acolo.

Cred că pe amând ouă le-a făcut deliberat, ca să-mi arate că o înfuria lenjeria femeiască din cabină.

Am început să fiu îngrijorat serios de hărţuirile lui Kate Sumner, când a descoperit unde-mi parcam maşina şi s-a apucat să-i declanşeze alarma, ca să bage zâzanie între Tony Bridges şi vecinii lui, şi mine. N-am nicio dovadă că o făcea Kate, deşi sunt sigur că ea trebuie să fi fost, fiindcă tot găseam clanţa portierei de lângă volan mânjită cu fecale.

N-am spus la poliţie despre suspiciunile mele fiindcă mă temeam să nu fiu implicat şi mai strâns cu familia Sumner. În schimb, l-am căutat pe William Sumner, în iunie, şi i-am arătat nişte fotografii de-ale mele într-o revistă gay, fiindcă voiam să-i spună nevesti-sii că eram

gay.

Îmi dau seama că trebuie să fi părut ciudat, după ce-i arătasem lui Kate probe că primeam amante la bordul lui Crazy Daze, dar mă ajunsese disperarea. Unele dintre fotografii erau foarte explicite şi l-au şocat pe William. Nu ştiu ce i-a spus nevesti-sii dar, spre uşurarea mea, ea a încetat aproape imediat să mă hărţuiască.

Am văzut-o pe stradă de vrei cinci ori, din iunie, dar nu mi-a vorbit până în dimineaţa de sâmbătă, 9 august, când mi-am dat seama că n-o puteam evita. Era în faţă la Tesco şi ne-am dat bună-dimineaţa.

Mi-a spus că voia să-i cumpere lui Hannah nişte sandale, iar eu am spus că eram grăbit să plec „fiindcă mă duceam la Poole în weekend. Numai atât am conversat. De-atunci, n-am mai văzuho. Recunosc că eram foarte supărat de persecuţiile ei şi mi se formase o puternică antipatie pentru ea, dar n-am idee cum a ajuns să se înece în mare, lângă Dorset.

O lungă convorbire cu Tony Bridges s-a transformat într-o declaraţie de confirmare. Aşa cum prevăzuse D.S. Campbell, Bridges era cunoscut de poliţia din Lymington ca fiind consumator de cannabis, dar îl priveau cu toleranţă. „Din când în când, vecinii se plâng că dă petreceri, dar alcoolul îi face să fie gălăgioşi, nu cannabisul, şi până şi brigada anti drog a ajuns în sfârşit să înţeleagă”. În mod destul de surprinzător, mai era şi un respectabil profesor de chimie la o şcoală locală. „Ce face Tony la el acasă, îl priveşte”, a spus directorul şcolii. „În ce mă priveşte pe mine, sarcinile de serviciu nu mă obligă să fac poliţie cu morala colegilor în afara orelor de curs. Dacă aş face-o, probabil mi-aş pierde câţiva dintre cei mai buni angajaţi. Tony e un profesor inspirat, care ştie să atragă elevii spre o materie dificilă. Am o părere foarte bună despre el”.

Îl cunosc pe Steven Harding de optsprezece ani. Am fost colegi de şcoală primară şi secundară şi de-atunci am rămas prieteni. Doarme la mine când nava îi e scoasă din

uz sau în timpul iernii, când e prea frig ca să rămână la bord, l-am cunoscut destul de bine părinţii până când s-au mutat în Cornwall, în 1991, dar de-atunci nu i-am mai văzut. Steve a navigat până la Falmouth acum doi ani, dar cred că alte vizite în Cornwall n-a mai făcut. Îşi împarte viaţa între apartamentul din Londra şi iahtul din Lymington.

Mi-a spus de mai multe ori, anul ăsta, că avea probleme cu o femeie numită Kate Sumner, care se ţinea după el. Le-a descris, pe ea şi fiica ei, drept ciudate, şi a spus că-l speriau. I se tot declanşa alarma maşinii şi mi-a spus că probabil Kate Sumner i-o activa, şi m-a întrebat dacă să anunţe poliţia. Era o poveste destul de stranie, aşa că n-am fost sigur dacă să-i cred sau nu. Pe urmă, mi-a arătat fecalele de pe clanţa portierei şi mi-a povestit cum ştersese Kate Sumner scutecul copilului pe cearşafurile lui. i-am spus că dacă implica poliţia avea să-i fie mai greu, nu mai uşor, şi i-am propus să-şi găsească alt loc unde să-şi parcheze maşina. Din câte ştiu, asta a rezolvat problema.

N-am vorbit niciodată cu Kate sau Hannah Sumner. Steve mi le-a arătat odată în centrul oraşului Lymington, când m-a tras după un colţ ca să nu trebuiască să vorbim cu ele. Avea o repulsie sinceră. Cred că-l intimidau rău. Pe William Sumner l-am întâlnit o dată într-o cârciumă, la începutul anului. Bea singur şi ne-a invitat pe Steve şi pe mine la aceeaşi masă. Pe Steve îl cunoştea deja, fiindcă le făcuse cunoştinţă Kate, după ce Steve o ajutase cu cumpărăturile. Eu am plecat după vreo jumătate de oră, dar Steve mi-a spus pe urmă că s-a dus acasă la William ca să continue o discuţie despre navigaţie pe care o începuseră. A spus că William avusese o Contessa şi conversa interesant.

Steve e un băiat simpatic şi are o viaţă sexuală activă. Trăieşte cu câte două fete cel puţin în acelaşi timp, fiindcă nu-i interesează să se aşeze la casa lui. E obsedat de navigaţie şi mi-a spus odată că n-ar putea avea intenţii

serioase cu o femeie care nu navighează.

Nu e genul care să se laude cu cuceririle lui şi, cum nu reţin niciodată numele, n-am idee cu cine umblă pe moment. Când nu joacă, poate găsi întotdeauna de lucru ca fotomodel. Cel mai mult pozează pentru haine, dar a făcut câteva sesiuni şi pentru reviste porno. Are nevoie de bani ca să-şi finanţeze apartamentul din Londra şi să ţină Crazy Daze pe linia de plutire, iar genul ăsta de muncă se plăteşte bine. Nu se ruşinează cu fotografiile, dar nu l-am văzut niciodată arătându-le tuturor. N-am idee unde şi le ţine.

L-am văzut pe Steve în seara de vineri, 8 august. A trecut pe la mine ca să-mi spună că a doua zi pleca spre Poole şi n-aveam să ne mai vedem până în weekend-ul următor. A precizat că avea o probă la Londra luni, 11 august, şi a spus că plănuia să prindă ultimul tren de duminică seară.

Mai târziu, un prieten comun, Bob Winterslow, care locuieşte lângă gară, mi-a spus că Steve îi telefonase de la bord ca să-l întrebe dacă putea dormi la el pe o canapea duminică noapte, pentru a prinde primul tren de luni dimineaţă.

Până la urmă, a rămas pe iaht şi a pierdut proba. E tipic pentru Steve. Tinde să vină şi să plece cum are el chef. Mi-am dat seama că Steve o rasolise luni dimineaţă, când mi-a telefonat agentul lui, Graham Barlow, ca să-mi spună că Steve nu era nicăieri la Londra şi nu răspundea la telefonul mobil. Am sunat mai mulţi prieteni ca să văd dacă nu ştia cineva unde era, apoi am împrumutat o barcă pneumatică şi m-am dus la Crazy Daze. L-am găsit pe Steve cu o mahmureală rea, motiv pentru care nu-şi făcuse apariţia.

Am petrecut weekend-ul de 9/10 august cu prietena mea, Beatrice „Bibi” Gould, pe care o cunosc de patru luni. Sâmbătă seară ne-am dus la un dezmăţ în Jamaica Club, Southampton, întorcându-ne acasă pe la patru dimineaţa. Am dormit până duminică după-amiază. Nu ştiu nimic

despre moartea lui Kate Sumner, deşi sunt absolut sigur că Steven Harding n-a avut niciun amestec. Nu e un om agresiv.

(*Nota poliţiei: dezmăţul" respectiv a avut loc cu siguranţă, dar nu se poate verifica dacă A. Bridges şi B. Gould au fost prezenţi. Estimaţie aproximativă a numărului de persoane de la Jamaica Club, sâmbătă noapte: 1.000*)

Declaraţia lui Beatrice Gould le confirma pe cele ale lui Bridges şi Harding în toate detaliile relevante.

Am nouăsprezece ani şi sunt coafeză la Get Ahead, în Lymington High Street. L-am cunoscut pe Tony Bridges la un disco, acum vreo *patru luni, şi m-a prezentat lui Steven Harding peste o săptămână. Sunt prieteni de mult şi Steve foloseşte casa lui Tony ca bază în Lymington când nu poate sta pe iaht dintr-un motiv sau altul.*

Am. ajuns să-l cunosc pe Steve destul de bine de când sunt cu Tony. Câteva prietene de-ale mele ar vrea să umble cu el dar nu-l interesează o relaţie stabilă şi tinde să evite legăturile de durată. E un timp bine şi, fiind şi actor, fetele se aruncă la picioarele lui.

Mi-a spus odată că crede că-l văd ca pe un armăsar şi nu poate suferi chestia asta. Ştiu că a avut multe probleme în sensul ăsta cu Kate Sumner. A fost drăguţ cu ea o dată, şi pe urmă nu l-a mai lăsat în pace. A zis că bănuia că se simţea singură, dar asta nu-i dădea dreptul să-i încurce lui viaţa.

A ajuns să se ascundă după colţuri, în timp ce Tony sau eu ne uitam să vedem dacă ea nu era pe partea cealaltă. Cred că trebuie să fi fost deranjată la cap. Cel mai rău lucru pe care l-a făcut a fost să şteargă scutecele murdare ale fiicei ei de maşina lui. Am găsit că era complet dezgustător şi i-am spus lui Steve c-ar trebui s-o reclame la poliţie.

Nu l-am văzut pe Steve în weekend-ul de 9/10 august. M-am dus acasă la Tony la 4: 30 p.m. sâmbătă, 9 august, şi pe la 7: 30 p.m. am plecat la Jamaica Club din

Southampton. Ne ducem mult pe-acolo fiindcă Daniel Agee e un D.J. excelent şi ne place foarte mult stilul lui. Am stat la Tony până la 10: 00 p.m. duminică seara, după care m-am dus acasă. Adresa mea permanentă e Shorn Street, 67, Lymington, unde locuiesc cu părinţii mei, dar îmi petrec cele mai multe weekend-uri şi unele nopţi din timpul săptămânii cu Tony Bridges.

Îmi place mult Steven Harding şi nu cred că a avut vreo legătură cu moartea lui Kate Sumner. El şi cu mine ne înţelegem foarte bine.

Detectivul Superintendent Carpenter stătea tăcut, în timp ce John Galbraith citea toate cele trei declaraţii.

— Ce părere ai? întreb el, când celălalt termină. Povestea lui Harding ţi se pare adevărată? Este o Kate Sumner pe care o recunoşti?

Galbraith clătină din cap:

— Nu ştiu. Încă n-o simt. Era la fel ca Harding, cam cameleonică, juca roluri diferite, în funcţie de persoane diferite.

Reflectă un moment.

— Cred că un argument în apărarea lui Harding e că, atunci când Kate lua pe cineva în răspăr, o făcea cu vârf şi-ndesat – chiar îi făcea viaţa o mizerie, cu alte cuvinte. Ai citit declaraţiile pe care ţi le-am trimis? Soacră-sa n-o plăcea deloc şi nici Wendy Plater, fosta prietenă a lui William, care a fost scoasă din cursă de Kate. Ai putea susţine că din ambele părţi nu era decât simplă gelozie, dar am impresia că a fost mai mult decât atât. Amândouă o descriu cu acelaşi termen: manipulativă. Angela Sumner a declarat-o cea mai egocentrică şi calculată femeie pe care a cunoscut-o în viaţa ei, iar prietena a spus că minciuna îi era o a doua natură. William a spus că nu-i stătea mintea decât la ceea ce voia să obţină şi că-l avea la degetul cel mic de prima oară când îl întâlnise.

Ridică din umeri.

— Dacă toate astea înseamnă sau nu că hărţuia un bărbat de care se îndrăgostise, nu ştiu. Nu m-aş fi aşteptat

să acţioneze atât de vizibil dar – îşi desfăcu el mâinile, perplex – nu se ascundea deloc în urmărirea unui stil de viaţă confortabil.

— Detest cazurile astea, John, spuse Carpenter, cu regret sincer. Biata femeie e moartă, dar caracterul i se înnegreşte oricum te-ai uita la el.

Trase spre el peste birou declaraţia lui Harding şi o bătu cu degetele, iritat.

— Vrei să-ţi spun a ce-mi miros mie toate astea? Apărarea clasică împotriva violului. *Alerga după mine cu limba scoasă*, şefu'. *Nu mai putea să-şi ţină mâinile acasă, l-am dat doar ceea ce voia şi*. *nu-s eu de vină că pe urmă a zbierat ca din gură de şarpe*. *Era o femeie agresivă şi-i plăcea sexul agresiv*.

Se încruntă şi mai mult.

— Harding nu face decât să pregătească terenul, în caz că reuşim să-l punem sub acuzare. Pe urmă, ne va spune că moartea ei a fost un accident… a căzut de la pupa şi n-a mai putut-o salva.

— Ce părere ai despre Anthony Bridges?

— Nu mi-a plăcut. E un nesimţit încrezut şi se pricepe prea al naibii de bine la interogatoriile poliţiei. Dar povestea lui şi a fâşneţei aleea se potrivesc atât de bine cu a lui Harding, încât, dacă nu cumva au între ei vreo conspiraţie bolnavă, cred că trebuie să acceptăm că spun adevărul.

Un zâmbet neaşteptat îi destinse expresia:

— Pentru moment, cel puţin. Va fi interesant să vedem dacă se schimbă ceva, după ce el şi Harding au ocazia să stea de vorbă. Ştii că l-am expediat la adresa lui Bridges.

— Harding are dreptate într-o privinţă, spuse Galbraith, îngândurat. Hannah îmi dă şi *mie* fiori.

Se apleca înainte, cu coatele pe genunchi şi o expresie tulburată pe chip.

— E la mintea cocoşului că urlă de fiecare dată când vede un bărbat. îl aşteptam pe taică-său să-mi adică nişte

liste pe care le făcuse şi ea a intrat în cameră, s-a aşezat pe mochetă în faţa mea şi a început să se mângâie. Nu avea chiloţi, şi-a ridicat doar rochia şi a-nceput de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Şi tot timpul se uita la mine şi jur pe toţi sfinţii că ştia exact despre ce era vorba.

Oftă.

— Era enervant al dracului şi să-mi zici mie cuţu dacă n-a fost iniţiată în cine ştie ce activitate sexuală, indiferent ce a spus medicul.

— Adică pariez! pe Sumner?

Galbraith stătu un moment pe gânduri.

— Ia-o aşa, aş zice că e un candidat sigur dacă, unu: alibiul nu i se confirmă şi, doi: pot descoperi cum a reuşit să obţină o navă care să-l aştepte lângă Insula Purbeck.

Pe chipul său plăcut se ivi un surâs:

— Mă calcă pe nervi, ceva de speriat, probabil fiindcă se crede deştept foc. Nu e tocmai ştiinţific dar, da, aş miza oricând pe el înaintea lui Steven Harding.

Timp de şaptezeci şi două de ore, ziarele locale şi naţionale publicaseră articole despre o anchetă de asasinat în urma găsirii unui cadavru pe o plajă a Insulei Purbeck.

Pornind de la teoria că femeia moartă şi fiica ei se aflaseră la bordul unei nave, navigatorii dintre Southampton şi Weymouth erau invitaţi să anunţe orice observare a unei femei scunde şi blonde şi a unei fetiţe de trei ani, în weekend-ul din 9/10 august.

În timpul pauzei de masă din miercurea aceea, o vânzătoare de la un mare magazin universal din Bournemouth s-a prezentat la secţia locală de poliţie şi a sugerat cu modestie că, deşi nu voia să consume timpul nimănui, i se pare că un lucru pe care-l văzuse duminică seară putea avea o legătură cu asasinarea femeii.

Se prezentă cu numele de Jennifer Hale şi spuse că fusese pe un Fairline Squadron numit *Gregory's Girl*, aparţinând unui om de afaceri din Poole, numit Gregory Freemantle.

— E iubiţelul meu, explică ea.

Sergentul de serviciu găsi descrierea amuzantă. Femeia aia sărise cu mult de treizeci de ani şi se întreba cât o fi avut iubiţelul. Spre cincizeci, probabil, dacă-şi putea permite să aibă un Fairline Squadron.

— Am vrut ca Gregory să vină personal să vă spună, mărturisi ea, fiindcă v-ar fi putut explica mai clar locul, dar a zis că nu merita deranjul fiindcă nu aveam destulă experienţă ca să ştiu ce vedeam. Le crede pe fiicele lui, înţelegeţi. Ele au spus că era un rezervor de benzină şi vai de mama cui le contrazice. Nu se ia la discuţii cu ele, ca să nu-l spună mamei lor…

Oftă greu, ca toate potenţialele mame vitrege de-a lungul veacurilor.

— Sunt două domnişorici nesuferite, sinceră să fiu. Eu credeam că ar fi trebuit să oprim ca să cercetăm, dar – clătină ea din cap – n-avea rost să ne luăm la ceartă pe chestia asta. La drept vorbind, mi-ajunsese pe-o singură zi.

Sergentul, care avea şi el copii vitregi, zâmbi înţelegător.

— Câţi ani au?

— Cincisprezece şi treisprezece.

— Vârste dificile.

— Da, mai ales părinţii lor…

Se întrerupse brusc, gândindu-se mai bine cât de mult voia să spună.

— Va fi mai uşor peste cinci ani, când vor fi crescut şi ele un pic.

Un licăr de umor luci în ochii femeii.

— Presupunând că voi mai fi prin preajmă ca să văd, ceea ce pe moment pare improbabil. Cea mai mică nu-i chiar aşa de rea, dar aş avea nevoie de-o piele ca de rinocer ca s-o mai suport încă cinci ani pe Marie. Se crede Elle McPherson şi Claudia Schiffer la un loc şi face crize dacă nu e încontinuu cocoloşită şi răzgâiată. Totuşi…

Reveni la motivul pentru care se afla acolo.

— Sunt sigură că nu era un rezervor de benzină. Stăteam aşezată în spatele dunetei şi vedeam mai bine

decât ceilalţi. Orice-ar fi fost, nu era din metal… deşi *era* negru… mi s-a păruţ o barcă pneumatică întoarsă cu fundu-n sus… una de cauciuc. Cred că s-ar putea să fi fost parţial dezumflată, fiindcă stătea destul de jos în apă.

Sergentul lua însemnări.

— De ce credeţi că avea legătură cu crima? întrebă el.

Femeia zâmbi jenată, temându-se să nu se facă de râs.

— Fiindcă era o barcă şi se afla aproape de locul unde s-a găsit cadavrul. Noi eram în Chapman's Pool când femeia a fost ridicată cu elicopterul şi am trecut pe lângă barca pneumatică doar la vreo zece minute după ce ocoliserăm St Alban's Head, în drum spre casă. Am socotit că trebuie să fi fost în jurul orei şase şi un sfert şi ştiu că mergeam cu douăzeci şi cinci de noduri, fiindcă iubiţelul meu a comentat când am ocolit Capul. Aţi spus că dumneavoastră căutaţi un iaht sau un vas de croazieră, dar eu mi-am spus, bine, dar te poţi îneca şi dintr-o barcă pneumatică, la fel de uşor ca de pe-un iaht, nu? Iar asta era clar că se răsturnase.

Carpenter primi raportul din Bournemouth la ora trei, îl analiză în conjuncţie cu o hartă, apoi îl trimise la Galbraith, cu un mesaj anexat:

Merită să se urmeze pista? *Dacă n-a ieşit la mal între St Alban*'s *Head şi Anvil Point, atunci trebuie să se fi scufundat undeva pe lângă Swanage şi nu mai poate fi găsită*. *Totuşi, momentele par foarte precise aşa că, presupun*! *nd că a eşuat înainte de Anvil Point, probabil că prietenul tău Ingram ar putea să afle unde e*. *Ai spus că are experienţă*. *Dacă nu reuşești cu el, anunţă paza de coastă*. *De fapt, ar putea merita să te adresezi lor mai întâi*. *Ştii că nu suportă să le ia caimacul oamenii de pe uscat*. *Şansele sunt slabe – nu-mi dau seama unde s-ar potrivi Hannah sau cum ar putea viola cineva o femeie într-o barcă pneumatică fără a se da cu fundu-n sus – dar nu se ştie niciodată*. S-*ar putea ca asta să fie barca de*

lângă Insula Purbeck pe care o cauţi.

În cele din urmă, paza de coastă i-a pasat sarcina lui Ingram, afirmând că aveau lucruri mai importante de făcut în toiul sezonului estival decât să caute bărci pneumatice „imaginare” prin locuri improbabile. La fel de sceptic şi el, Nick Ingram şi-a parcat maşina la Duriston Head şi a pornit pe drumul de coastă, urmând traseul pe care susţinea Harding că-l străbătuse în duminica trecută. Mergea încet, cercetând prin binoclu plaja de la poala falezei, din cincizeci în cincizeci de metri. Era la fel de conştient ca şi paza de coastă de dificultăţile de a izola o barcă pneumatică neagră dintre stâncile ude care se înşirau pe la baza falezei şi revenea încontinuu asupra unor porţiuni pe care le declarase deja curate. De asemenea, avea foarte puţină încredere în propria lui estimate că un obiect plutitor, văzut în jurul orelor 6: 15 p.m. duminică seara la vreo trei sute de metri de Seacombe Cliff – locul unde deducea că putuse ajunge un Fairline Squadron după zece minute de deplasare cu douăzeci şi cinci de noduri de la St Alban’s Head – putea ieşi pe plajă, după aproximativ şase ore, la jumătatea distanţei dintre Blackers Hole şi Anvil Point. Ştia cât de imprevizibilă era marea şi ce improbabil era ca o barcă parţial dezumflată să mai fie scoasă vreodată la mal. Cel mai probabil scenariu era că acum se afla undeva la jumătatea distanţei spre Franţa – presupunând că existase într-adevăr – sau la douăzeci de stânjeni sub apă.

O găsi puţin mäi la est de locul pe care-l prevăzuse, mai aproape de Avii Point, şi zâmbi cu îndreptăţită satisfacţie, în momentul când o văzu prin binoclul puternic. Stătea cu fundul în sus, păstrându-şi forma datorită podelei şi banchetelor de lemn, eşuată pe o porţiune de plajă inaccesibilă. Formă numărul detectivului Galbraith pe mobil.

— Cât de bun marinar sunteţi? îl întrebă. Fiindcă singura cale de a vă apropia de bărcuţa asta e pe apă. Dacă ne întâlnim în Swanage, vă pot duce eu, astă seară.

Veţi avea nevoie de cizme şi haine impermeabile, îl preveni el. O să vă udaţi pe drum.

Ingram invită doi prieteni de la salvamarul din Swanage, pentru a o ţine pe *Miss Créant* pe loc, în timp ce el îl ducea pe Galbraith la mal cu propria lui barcă pneumatică. Opri motorul exterior şi îl ridică din apă la treizeci de metri distanţă de uscat, manevrând în continuare atent cu vâslele printre vârfurile colţuroase de granit care-i aşteptau pe marinarii imprudenţi. Stabiliza bărcuţa lângă o stâncă apreciabilă – îi făcu semn cu capul lui Galbraith să coboare şi s-o ia înainte prin apă, apoi îl urmă, trăgând barca uşurată spre aşa-zisa plajă din locul acela pustiu.

— Uite-o, arătă el cu capul spre stânga, în timp ce-şi ridica barca pneumatică peste linia de plutire, dar numai Dumnezeu ştie ce caută aici. Oamenii nu abandonează fără motiv bărci pneumatice în perfectă stare.

Galbraith clătină din cap, uimit.

— Cum naiba ai zărit-o? întrebă el, privind în sus spre faleza abruptă de deasupra lor şi spunându-şi că fusese o căutare ca a acului în carul cu fân.

— N-a fost uşor, recunoscu Ingram, conducându-l spre ea. Mai bine zis, cum naiba a scăpat de stânci?

Se aplecă peste coca răsturnată.

— Trebuie să fi venit aşa, altfel i s-ar fi rupt fundul, ceea ce înseamnă că înăuntru n-a mai rămas nimic. Totuşi, ridică el o sprânceană, întrebător, o întoarcem?

Dând din cap, Galbraith apucă scândura de la pupa, în timp ce Ingram trăgea de cauciucul fundului. O îndreptară cu dificultate, căci lipsa aerului risipea rigiditatea structurii şi barca era moale ca un balon dezumflat.

Un mic crab o zbughi de dedesubt, ascunzându-se în băltoaca unei stânci din apropiere. Aşa cum prezisese Ingram, înăuntru nu erau decât podelele de lemn şi resturile unei banchete care se rupsese la mijloc, probabil în timpul trecerii peste stânci.

Totuşi, era o barcă substanţială, lungă de vreo trei metri şi lată de unul şi jumătate, cu scândura de la pupa intactă.

Ingram arătă indentaţiile din locul unde cleştii cu şuruburi ai unui motor exterior muşcaseră lemnul, apoi se ghemui să examineze două inele metalice înşurubate în oglinda pupei şi un inel fixat în podea, la prova.

— La un moment dat, a fost agăţată de gruia de la pupa unei nave. Inelele astea sunt pentru legarea corzilor, înainte de a fi ridicată sub braţele macaralei. Aşa, nu se balansează când navagazdă e în mişcare.

Căută în exterior un nume, dar nu văzu niciunul. Ridică privirea spre Galbraith, mijind ochii în soarele care apunea.

— Asta n-avea cum să se desprindă de la pupa unui vas de croazieră fără ca nimeni să observe. Ar fi trebuit ca ambele corzi ale gruiei să se rupă în acelaşi moment, iar şansele că aşa ceva să se întâmple sunt minime, cred. Dacă s-a rupt o singură coardă – cablul de la pupa, de exemplu – ai avea un obiect greu care ţi se leagănă la spate ca un pendul, iar cârma ar lua-o razna. Moment în care, încetineşti şi afli care e problema.

Tăcu o clipă.

— În orice caz, dacă se rupeau corzile, ar mai fi prinse de inele.

— Continuă.

— Aş spune că e mai probabil să fi fost lansată de pe un trailer, ceea ce înseamnă că trebuie să punem întrebări la Swanage, Kimmeridge Bay sau Lulworth.

Se ridică, privind spre vest.

— Doar dacă nu a ieşit din Chapman’s Poole, desigur, iar atunci trebuie să ne întrebăm cum a ajuns acolo. Nu există nicio cale de acces publică, aşa că nu poţi să tragi un trailer până acolo şi să lansezi o barcă doar de-amorul artei, îşi frecă el bărbia. Curios, nu-i aşa?

— N-ar fi putut să fie dusă pe uscat şi umflată *in situ*?

— Depinde cât de puternic eşti. Astea cântăresc o

tonă, îşi desfăcu Ingram braţele, ca pentru a arăta mărimea unui peşte. Stau în nişte saci uriaşi de prelată dar, credeţi-mă, e nevoie de doi oameni ca să le transporte, pe orice distanţă, iar de la Hill Bottom până pe plaja din Chapman’s Poole e o milă bună.

— Dar cherhanalele? Criminaliştii au fotografiat tot golful, iar lângă cherhanale sunt multe bărci trase pe sănii. N-ar putea fi una dintre ele?

— Numai dacă a fost furată. Pescarii care folosesc cherhanalele n-ar abandona o barcă în perfectă stare. N-am primit nicio reclamaţie de furt, dar asta s-ar putea şi pentru că nimeni nu i-a observat lipsa. Pot face nişte verificări, mâine.

— Plimbăreţi de plăcere? sugeră Galbraith.

— Mă îndoiesc, atinse Ingram coca bărcii cu piciorul. Numai dacă aveau chef de cea mai grea lopătare din viaţa lor ca s-o scoată în larg. N-ar fi putut ieşi de una singură. Canalul de la intrare e prea îngust, iar forţa valurilor ar fi împins-o înapoi peste stâncile din golf.

Zâmbi, la vederea expresiei nedumerite a lui Galbraith.

— Nu putea fi scoasă fără motor, îi explică el, iar un plimbăreţ de plăcere nu obişnuiește să poarte asupra lui mijloace de locomoţie proprii. Oamenii nu-şi lasă peste tot motoarele exterioare, cum n-ar lăsa nici lingouri de aur. Sunt piese scumpe, aşa că se ţin sub cheie. Acelaşi lucru exclude şi teoria pompării *in situ*. Nu văd pe nimeni cărând o barcă *şi* un motor exterior până în Chapman’s Poole.

Galbraith îl privi curios:

— Şi?

— Gândesc din mers, domnule.

— Nu contează. Sună bine. Continuă.

— Dacă a fost furată din Chapman’s Poole, înseamnă că e un furt premeditat. E vorba de cineva care s-a pregătit să transporte un motor greu pe o cărare lungă de-o milă, în scopul de a fura o barcă.

— De ce-ar vrea cineva să facă asta? Şi, după ce-a

făcut-o, de ce-ar abandona nava? Ciudat al dracului, nu vi se pare? Cum au ajuns înapoi la mal?

— Înot?

— Poate.

Ochii lui Ingram se îngustară ca două fante în lumina portocalie a soarelui. Câteva secunde, nu vorbi.

— Sau, poate, n-a fost nevoie, continuă el apoi. Poate nu mai erau la bord.

Îl cuprinse o tăcere îngândurată.

— Nu e nimic în neregulă cu scândura de la pupa, deci motorul exterior ar fi trebuit s-o tragă la fund imediat ce bordurile au început să se dezumfle.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că nu mai avea motorul când s-a răsturnat.

Galbraith îl aşteptă să continue şi, când Ingram n-o făcu, gesticulă nerăbdător:

— Haide, Nick. Unde baţi? Nu ştiu aproape o boabă despre bărci.

Uriaşul râse.

— Scuze. Mă întrebam ce căuta o barcă pneumatică în plină pustietate, fără motor exterior.

— Parcă spuneai că trebuia să fi avut unul.

— M-am răzgândit.

Galbraith scoase un geamăt:

— Încetezi odată să mai vorbeşti în şarade, nenorocitule? Sunt ud, îngheţ aici de moarte şi mi-ar prinde bine un păhărel.

Ingram râse din nou:

— Mă gândeam doar că modul cel mai simplu de a scoate o barcă furată din Chapman’s Poole ar fi prin tractare, presupunând că ai venit tot cu o barcă.

— În care caz, ce nevoie mai ai să furi una?

Ingram coborî privirea spre coca dezumflată.

— Fiindcă ai violat o femeie şi ai lăsat-o la bord, pe jumătate moartă? sugeră el. Şi vrei să elimini dovezile? Cred c-ar trebui să vă aduceţi, aici experţii, ca să afle de ce s-a dezumflat. Dacă are vreo înţepătură de cuţit, atunci aş

crede că intenţia a fost ca barca şi conţinutul să se scufunde în mare, când era desprinsă coarda de tractare.

— Deci, ne întoarcem la Harding?

Comisarul ridică din umeri:

— E singurul nostru suspect cu o ambarcaţiune în locul şi la momentul potrivit.

Tony Bridges asculta cu iritare crescândă interminabila tiradă a lui Steven Harding contra poliţiei. Prietenul său se plimba prin salon, furios, dând şuturi în tot ce-i stătea în cale şi repezindu-l pe Tony de fiecare dată când încerca să-i dea sfaturi. Între timp, Bibi, observatoare tăcută şi speriată a enervării tot mai mari stătea aşezată turceşte pe podea, la picioarele lui Tony, ascunzându-şi sentimentele sub o perdea de păr blond şi des şi întrebându-se dacă ar fi uşurat sau înrăutăţit situaţia anunţându-şi intenţia de a pleca acasă.

În sfârşit, Tony ajunse la capătul. răbdării.

— Vino-ţi în fie până nu te fac *afiş*, mugi el. Te porţi ca un ţânc de doi ani. Okay, deci te-a arestat poliţia. Mare brânză! Fii doar recunoscător că n-au găsit nimic.

Steve se trânti într-un fotoliu:

— Şi cine zice că n-au găsit? Au refuzat să mi-o elibereze pe *Crazy Daze*… maşina mea e pe undeva prin vreun parc auto… Ce mama dracu' să fac?

— Cheamă-ţi avocatul. De-asta-l plăteşti, pentru Dumnezeu. Numai nu-ţi vărsa pe noi durerile de burtă. Ne *plictiseşti*, pe lângă toate celelalte. Nu noi suntem de vină că te-ai dus la Poole în împuţitul ăla de weekend. Ar fi trebuit să vii la Southampton, cu noi.

Bibi se foi incomod pe podea, la picioarele lui. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, când prudenţa învinse. Furia bolborosea prin cameră ca o drojdie la foc mic.

Harding bătu cu piciorul în podea, turbat de mânie.

— Avocatul nu-i bun de nimic, mi-a spus că nenorociţi! au dreptul să păstreze dovezile atât timp cât e necesar, sau alte idioţenii legale ca ăsta…

Fraza i se pierdu într-un suspin.
Urmă o lungă tăcere.
De astă dată, afecţiunea faţă de prietenul lui Tony fu mai puternică decât prevederea, iar Bibi ridică neliniştită capul.
— Dar dacă n-ai făcut-o tu, spuse ea în stilul ei sfios, cam copilăresc, atunci nu văd de ce-ţi faci atâtea griji.
— Corect, îi dădu dreptate Tony. Nu te pot acuza fără dovezi, iar dacă te-au eliberat, înseamnă că n-au nicio dovadă.
— Îmi trebuie telefonul, spuse Harding, sărind din nou în picioare cu o energie trosnitoare. Ce-ai făcut cu el?
— L-am lăsat la Bob, spuse Tony. Cum mi-ai cerut tu.
— L-a pus la încărcat?
— Nu ştiu. N-am mai vorbit cu el de luni. Era destul de trotilat când i l-am dat, aşa că sunt toate şansele să fi uitat.
— Asta-mi mai lipsea, dădu tânărul un şut furios într-un perete.
Bridges trase o duşcă din cutia de bere, privindu-şi îngândurat prietenul pe deasupra ei.
— Ce-i aşa de important cu telefonul?
— Nimic.
— Atunci lasă-mi pereţii-n pace! scoase el un răget, sărind din fotoliu şi repezindu-şi chipul în faţa lui Harding. Puţin bun simţ, mocofane! Asta-i casa *mea*, nu bărcuţa ta prăpădită!
— Terminaţi! zbieră Bibi, ascunzându-se după fotoliu. Ce v-a apucat? înc-un minut, şi-o să vă răniţi careva.
Harding se încruntă la ea, apoi ridică mâinile:
— Bine, bine. Aştept un telefon. De-asta am draci.
— Atunci, foloseşte-l pe-ăla din hol, spuse scurt Bridges, trântindu-se la loc în fotoliu.
— Nu, se retrase Harding spre perete şi se rezemă. Ce te-a întrebat poliţia?
— Ce te-ai aştepta. Cât de bine o cunoşteai pe Kate… dacă eu credeam că hărţuirea era veritabilă… dacă te-am

văzut duminică… unde-am fost *eu*… în ce fel de pornografie lucrai…

Clătină din cap:

— Am ştiut eu că gunoaiele alea aveau să se-ntoarcă să te urmărească.

— Las-o baltă, replică obosit Harding. Ţi-am spus încă de luni că-s sătul de predicile tale împuţite. Ce le-ai zis?

Tony se încruntă prevenitor spre capul aplecat al lui Bibi, apoi o atinse cu o mână pe ceafă:

— Vrei să-mi faci o favoare, Beebs? Dă. O fugă pân-la bar şi adu un bax de opt. Sunt nişte bani pe raftul din hol.

Fata se ridică în picioare, vizibil uşurată:

— Sigur. De ce nu? Le las în hol şi mă duc acasă. Okay? întinse ea o mână, nehotărâtă. Sunt foarte obosită, Tony, şi mi-ar prinde bine o noapte cu cornu-n pernă. Nu te superi, nu-i aşa?

— Sigur că nu, îi strânse el degetele un moment, cu putere. Numai să ştiu că mă iubeşti, Beebs.

Bibi îşi smulse mâna, strângându-şi-o sub celălalt braţ, şi porni spre hol:

— Ştii că aşa e.

Tony vorbi din nou abia după ce auzi uşa din faţă închizându-se în urma ei.

— Ai grijă ce spui de faţă cu ea, îl preveni el pe Harding. A trebuit să dea şi ea o declaraţie şi nu e corect s-o implici mai mult decât este deja.

— Bine, bine… Deci, ce le-ai spus?

— Nu te interesează mai mult ce *nu* le-am spus?

— Dacă vrei.

— Perfect. Ei bine, nu le-am spus că i-ai făcut lui Kate creierii chisăliţă.

Harding inspiră adânc pe nas:

— De ce?

— M-am gândit s-o fac, recunoscu Bridges, luând un pachet de foiţe Rizla de pe podea şi începând să-şi răsucească un chiştoc de marijuana. Dar te cunosc prea

bine, colega. Eşti tu un nesimţit arogant cu o părere umflată despre tine însuţi, miji el ochii spre prietenul său, cu o revenire a umorului în privire, dar nu te văd omorând pe nimeni, şi cu atât mai puţin pe-o femeie, n-are importanţă că te şucărea de moarte. Aşa că mi-am ţinut clanţa.

— Dar, dac-am s-o regret vreodată, am să-ţi pun pe băţ pielea aia puturoasă… şi-ai face bine să mă crezi.

— Ţi-au spus că a fost violată înainte de a muri?

Bridges fluieră încet a înţelegere, ca şi cum piesele unui puzzle s-ar fi asamblat în sfârşit.

— Nu-i de mirare că-i interesau aşa de mult pozele tale porno. Violatorul mediu e un amărât jalnic în trenci murdar, care face laba cu gunoaie de-astea.

Scoase dintre pliurile fotoliului o pungă de plastic şi începu să-şi umple foiţele Rizla.

— Cred c-au fost în al nouălea cer, cu pozele alea.

— Le-am aruncat pe toate peste bord, înainte de a veni ei. Nu voiam să iasă…

Se gândi un moment:

— …confuzii.

— Iisuse, bou mai eşti! De ce nu poţi fi cinstit măcar o dată? Te căcai pe tine de frică să nu găsească dovezi c-ai avut acte sexuale cu o puştoaică minoră, că atunci nu le-ar mai fi fost deloc greu să-ţi agaţe şi un viol la activ.

— N-a fost pe bune.

— Dar aruncarea pozelor, da. Eşti un idiot.

— De ce?

— Fiindcă poţi să-ţi pariezi curu' că William le-a pomenit de fotografii. Eu *sunt* mai mult ca sigur că da. Şi-acum, se-ntreabă de ce n-au găsit niciuna.

— Şi?

— Şi vor înţelege că te-aşteptai la o vizită.

— Şi? repetă Harding.

Bridges îi mai aruncă o privire îngândurată, în timp ce lingea marginile ţigării.

— Uită-te din punctul tău de vedere. De ce te-ai fi

aşteptat la o vizită, dacă nu ştiai că trupul pe care-l găsiseră era al lui Kate?

Capitolul 13

— Putem merge la cârciumă, spuse Ingram, fixând-o pe *Miss Créant* pe trailerul ei, în spatele Jeepului, sau vă pot oferi ceva de cină, acasă.

Se uită la ceas.

— E nouă jumate, aşa că-n cârciumă e destulă gălăgie şi ne va fi greu să obţinem ceva de mâncare.

Începu să-şi scoată costumul impermeabil, care încă mai şiroia de apă după coborârea în mare, lângă plajă, pentru a o ghida pe *Miss Créant* spre remorcă în timp ce Galbraith acţiona scripetele.

— Acasă, pe de altă parte, continuă el cu un zâmbet, avem posibilităţi de uscare, o vedere spectaculoasă şi linişte.

— Am cumva impresia că ai prefera acasă? întrebă Galbraith cu un căscat, scoţându-şi cizmele largi şi întorcându-le pentru a vărsa din ele o Niagară în miniatură.

Era leoarcă de la mijloc în jos.

— E bere în frigider şi vă pot prăji biban de mare proaspăt, dacă vă interesează.

— Cât de proaspăt?

— Luni seara încă mai trăia, răspunse Ingram, scoţând din compartimentul din spate al Jeèp-ului o pereche de pantaloni şi aruncându-i inspectorului. Vă puteţi schimba la postul de salvamar.

— Mersi, răspunse Galbraith, pornind în ciorapi spre clădirea de piatră cenuşie care străjuia serviciul de salvamar din Swanage, oricând la datorie. Şi mă interesează, adăugă el, peste umăr.

Casa lui Ingram era o vilişoară cu două camere jos şi două sus, având în spate colinele joase de deasupra Falezei Seacombe, deşi cele două încăperi de la parter fuseseră unite, cu o scară deschisă urcând din mijloc şi o bucătărie adăugată în prelungire, la spate. Era în mod vizibil o

locuinţă de burlac, iar Galbraith o privi aprobator. Prea des, în ultima vreme, simţea că încă mai trebuia să fie convins cu privire la bucuriile paternităţii.

— Te invidiez, spuse el, aplecându-se să examineze o machetă detaliată meticulos a navei *Cutty Stark*, într-o sticlă de pe consolă. Singur ai făcut-o?

Ingram dădu din cap.

— În casa mea, n-ar rezista nicio jumătate de oră. Cred că tot ce-aveam de valoare s-a spart în câteva ore după ce fiul meu a primit prima minge de fotbal, chicoti Galbraith. Îmi tot spune că va câştiga o avere jucând pentru Man United, dar eu, unul, nu-l prea văd.

— Câţi ani are? întrebă Ingram, luând-o înainte spre bucătărie.

— Şapte. Sora lui are cinci.

Comisarul cel înalt scoase bibanul de mare din frigider, apoi îi aruncă lui Galbraith o bere şi-şi deschise şi lui una.

— Mi-ar fi plăcut copiii, spuse el, spintecând peştele pe burtă, scoţându-i şira spinării şi trântindu-l în pripă pe grătar; avea mişcări repezi şi precise, în pofida staturii sale masive. Problema e că n-am găsit nicio femeie dispusă să stea pe-aici destul timp ca să-mi facă.

Galbraith îşi aminti ce spusese Steven Harding luni seară, în sensul că lui Ingram îi plăcea femeia cu calul, şi se întrebă dacă nu s-ar fi putut spune mai degrabă că femeia *potrivită* nu stătea destul pe-acolo.

— Un tip ca tine s-ar descurca bine oriunde, spuse el, privindu-l cum lua nişte arpagic şi busuioc dintr-o gamă de ierburi de pe pervazul ferestrei, pentru a le toca mărunt înainte de a le presăra peste biban. Atunci, ce te ţine aici?

— Vreţi să spuneţi, în afară de priveliştea superbă şi aerul curat?

— Da.

Ingram împinse peştele într-o parte şi începu să spele de noroi nişte cartofi noi, înainte de a-i tăia felii într-o tigaie.

— Asta e tot. Peisaj superb, aer curat, o barcă, pescuit, mulţumire.

— Dar ambiţia? Nu te-ajunge frustrarea? Nu ai senzaţia că baţi pasul pe loc?

— Uneori. Apoi, îmi amintesc cât de mult am detestat cursa între şobolani când participam la ea, şi-mi trece orice frustrare.

Îl privi pe Galbraith cu un zâmbet autoironie.

— Am lucrat cinci ani la o companie de asigurări, înainte de a deveni poliţist, şi n-am putut-o suferi nicio clipă. Nu credeam în produs, dar singura cale de a merge înainte era aceea de a vinde şi mai mult din el, şi mă scotea din minţi, într-un weekend, m-am gândit îndelung la ce-mi doream de la viaţă, iar luni mi-am depus demisia.

Umplu tigaia cu apă şi o puse pe aragaz.

Detectivul se gândi acru la diversele lui poliţe de asigurare pe viaţă, înzestrare şi pensii.

— Ce nu-i în regulă cu asigurările?

— Nimic, ridică Ingram cutia în direcţia inspectorului, apoi trase o duşcă. Atâta vreme cât ai nevoie de ele… cât înţelegi termenii poliţei… cât îţi poţi permite să tot plăteşti ratele… cât ai citit şi ce scrie printre rânduri. E ca oricare alt produs. Cumpărătorule, păzea!

— Hai că-ncepi să mă îngrijorezi.

Ingram zâmbi:

— Dacă vă consolează cu ceva, la fel m-aş fi simţit şi dacă vindeam bilete de loterie.

W.P.C. Griffiths adormise, complet îmbrăcată, în camera de oaspeţi, dar se deşteptă cu o tresărire, când Hannah începu să urle în camera alăturată.

Sări din pat, cu inima bătându-i, pentru a se pomeni faţă în faţă cu William Sumner, care ieşea grăbit pe uşa fetiţei.

— Ce naiba te-a apucat? întrebă ea furioasă, cu nervii tăcuţi praştie de trezirea bruscă. Ţi s-a spus să nu intri niciodată aici.

— Credeam că dormea. Voiam doar să mă uit la ea.

— Am stabilit să n-o faci.

— Oi fi stabilit-o *tu*. Eu, *niciodată*. N-ai niciun drept să mă opreşti. E casa *mea*, iar fata e tot a *mea*.

— N-aş miza pe asta, în locul tău, se răsti Griffiths.

Era gata să adauge: drepturile tale trec pe locul doi după ale lui Hannah, pentru moment; Sumner, însă, nu-i lăsă timp.

Îl apucă braţele, strângându-le între degetele ca nişte cleşti de oţel, şi o privi ostil, cu chipul mişcându-i-se necontrolat.

— Cu cine-ai vorbit? mârâi el.

Griffiths nu spuse nimic, doar îi smulse mâinile, ridicându-le pe ale ei şi lovindu-l peste ambele încheieturi, iar Sumner se împletici pe coridor, cu un suspin înecat. Trecu însă un timp până-şi dădu seama ce reieşea din întrebarea lui.

„S-ar explica multe”, îşi spuse ea, „dacă Hannah n-ar fi copilul lui”.

Galbraith puse furculiţa şi cuţitul lângă farfurie, cu un oftat de satisfacţie. Stăteau în cămăşi pe mica verandă de lângă vilă, sub un prun bătrân şi noduros, care înmiresma aerul cu aroma de fermentaţie.

Un felinar de vânt sfârâia încet pe masă între ei, aruncând un cerc de lumină galbenă pe peretele casei şi peste peluză.

La orizont, norii argintaţi de luna pluteau peste suprafaţa mării ca nişte văluri suflate de vânt.

— O să am o problemă cu asta, spuse el. E prea al naibii de perfect.

Ingram îşi împinse şi el farfuria într-o parte, rezemându-şi coatele pe masă.

— Trebuie să-ţi placă propria ta companie. Dacă nu, e cel mai pustiu loc de pe pământ.

— Şi tu reuşești?

Chipul celui mai tânăr se încreţi într-un zâmbet amabil.

— Mă descurc, spuse el, atâta vreme cât nu-mi pică

prea des oameni ca dumneavoastră. La mine, singurătatea e o stare de spirit, nu o ambiţie.

Galbraith dădu din cap:

— Are sens.

Studie un moment chipul celuilalt.

— Vorbeşte-mi despre domnişoara Jenner, spuse el apoi. Harding ne-a dat impresia că ei doi au cam stat de vorbă înainte de a te întoarce. S-ar putea să-i fi spus ei mai mult decât ţi-a spus ţie?

— E posibil, Părea destul de relaxată cu el.

— Cât de bine o cunoşti?

Dar Ingram nu se lăsa atras atât de uşor să vorbească despre viaţa sa privată.

— La fel de bine cât îi cunosc pe toţi ceilalţi de aici, răspunse el indiferent. Pentru informarea mea personală, ce părere v-a făcut Harding?

— Dificil de zis. Se preface convingător că nu voia să aibă nimic de-a face cu Kate Sumner dar, după cum a subliniat şeful meu, antipatia e un motiv de viol şi omor la fel de întemeiat ca oricare altul. Susţine că-l hărţuia, mânjindu-i maşina cu rahat, fiindcă o respinsese. S-ar putea să fie adevărat, dar niciunul dintre noi nu-l crede.

— De ce? A existat un caz, acum trei ani, când o femeie a intrat cu Jaguar-ul soţului prin uşa din faţă a casei amantei lui. Femeile pot deveni foarte violente, când li se dau papucii.

— Atâta doar că el afirmă că nu s-a culcat niciodată cu ea.

— Poate că asta era problema ei.

— Cum de-ai trecut de partea lui, aşa, dintr-odată?

— N-am trecut. Regulile cer să-mi păstrez vederile deschise şi asta încerc să fac.

Galbraith chicoti:

— Vrea să credem că e un armăsar, probabil pe baza faptului că un om care are acces la sex la orice oră din zi şi din noapte n-are motiv să violeze pe nimeni, dar nu poate sau nu vrea să ofere numele femeilor cu care s-a culcat.

Nici el şi nici altcineva.

Ridică din umeri.

— Totuşi, nimeni nu-i pune la îndoială reputaţia ca băiat de viaţă. Toţi sunt perfect convinşi că se distrează cu femei la bord, deşi criminaliştii n-au găsit nicio dovadă în sensul ăsta. Aşternuturile-i sunt ţepene de spermă uscată, dar s-au descoperit numai două fire de păr care nu erau ale lui şi niciunul dintre ele nu-i aparţinea lui Kate Sumner. În concluzie, tipul e un onanist obsedat.

Tăcu un moment, pe gânduri.

— Problema e că afurisitul lui de iaht e de-a dreptul monastic, din toate celelalte puncte de vedere.

— Nu vă urmăresc.

— Nici urmă de materiale pornografice, continuă Galbraith. Masturbatorii obsesivi, mai ales cei care ajung la viol, şi-o freacă de le ies ochii uitându-se la casete video hard-core, fiindcă senzaţia începe şi se sfârşește cu scula, şi au nevoie de imagini din ce în ce mai explicite ca să-i ajute să ejaculeze. Atunci, cum se excită amicul nostru Harding?

— Cu ajutorul memoriei? sugeră răutăcios Ingram.

Galbraith râse.

— A pozat şi el în nişte fotografii pornografice, dar susţine că singurele exemplare pe care le-a păstrat erau cele pe care i le-a arătat lui William Sumner.

Prezentă pe scurt versiunea lui Harding şi pe cea a lui Sumner despre acea întâmplare.

— Spune că pe urmă a aruncat revista la gunoi şi, în ceea ce-l priveşte pe el, sesiunile porno devin istorie în clipa când e plătit.

— Mai probabil, a aruncat totul peste bord în clipa când i-a dat prin minte că i-aş fi putut propune numele pentru alte interogatorii.

Ingram se gândi un moment.

— L-aţi întrebat ce mi-a spus Danny Spender? De ce se masturba cu telefonul?

— A zis că nu era adevărat, că a inventat-o puştiul.

— Îmi pun capul că Danny a văzut bine.

— Atunci, de ce?

— Retrăia violul? Se excita fiindcă victima fusese găsită? Domnişoara Jenner?

— Care?

— Violul, răspunse Ingram.

— Speculaţie pură, bazată pe cuvântul unui copil de zece ani şi al unui poliţist. Niciun juriu n-o să te creadă, Nick.

— Atunci, vorbiţi mâine cu domnişoara Jenner. Aflaţi dacă a observat ceva înainte de a ajunge eu acolo. Începu să strângă farfuriile murdare.

— Totuşi, vă propun s-o luaţi cu mănuşi. Nu se simte prea bine în preajma poliţiştilor.

— Te referi la poliţişti în general sau numai la tine?

— Probabil numai la mine, răspunse cu sinceritate Ingram, l-am vândut tatălui ei pontul că omul cu care se măritase ea ridicase două cecuri fără acoperire, iar când bătrânul l-a luat la rost, escrocul a întins-o cu mica avere pe care o smulsese de la Miss Jenner şi mama ei. Când amprentele lui au fost trecute prin computer, a reieşit că jumătate din forţele poliţieneşti ale Marii Britanii îl căutau, ca să nu le mai menţionăm pe diversele neveste pe care şi le adunase pe drum. Domnişoara Jenner era numărul patru deşi, întrucât tipul nu divorţase niciodată de numărul unu, căsătoria era oricum o farsă.

— Cum se numea?

— Robert Healey. A fost arestat acum doi ani, în Manchester. Ea îl cunoştea ca Martin Grant, dar a recunoscut în instanţă încă douăzeci şi două de alte nume false.

— Şi te acuză pe tine fiindcă s-a măritat cu un pungaş? întrebă Galbraith, neîncrezător.

— Nu pentru asta. Tatăl ei suferea cu inima de ani de zile, iar şocul de a afla că erau în pragul falimentului l-a omorât. Cred că e de părere că, dacă mă duceam la ea, nu la el, l-ar fi putut convinge cumva pe Haley să le dea banii

înapoi, iar bătrânul ar fi rămas în viaţă.

— Şi ar fi putut?

— N-aş crede, puse Ingram vasele în faţa lui. Healey îşi rafinase toată escrocheria ca pe-o artă, iar deschiderea la persuasiune nu făcea parte din modul lui de operare.

— Atunci, cum lucra?

Ingram făcu o mutră acră:

— Prin farmec. Era îndobitocită după el.

— Deci, e proastă?

— Nu… doar peste măsură de încrezătoare… încercă să-şi adune gândurile.

— Tipul era profesionist. A creat o firmă fantomă cu conturi fictive şi le-a convins pe cele două femei să investească în ea – sau, mai exact spus, a convins-o pe domnişoara Jenner s-o convingă pe mama ei. Era o operaţiune foarte sofisticată. Pe urmă, am văzut hârtiile şi nu mă mir că i-au căzut în plasă. Casa era plină cu broşuri lucioase, conturi revizuite, cecuri de salarii, liste de angajaţi, declaraţii de venit intern. Ar fi trebuit să fii foarte suspicios, într-adevăr, pentru a presupune că cineva şi-ar fi dat atâta osteneală pentru a te păcăli cu o sută de mii de lire. Oricum, pe baza faptului că acţiunile companiei urcau cu douăzeci la sută pe an, doamna Jenner a retras banii de pe toate obligaţiunile şi securităţile şi i-a predat ginerelui ei un cec.

— Pe care el l-a transformat iarăşi în bani?

Ingram dădu din cap:

— Pe drum, a trecut prin cel puţin trei conturi bancare, apoi a dispărut. În total, a petrecut douăsprezece luni ca să pună la punct lovitura – nouă luni pentru a o îndupleca pe domnişoara Jenner şi trei luni însurat cu ea – şi nu numai familia Jenner a ajuns în sapă de lemn. S-a folosit de relaţiile cu ei ca să atragă şi alţi oameni, şi mulţi dintre prietenii lor şi-au fript şi ei degetele. E trist, dar în urma poveştii ăsteia au ajuns aproape izolaţi.

— Din ce trăiesc?

— Din ce reuşește ea să câştige cu grajdurile de

întreţinere a cailor de la Broxton House. Ceea ce nu e prea mult. Toată casa devine pe zi ce trece din ce în ce mai dărăpănată.

— De ce n-o vând?

Ingram îşi împinse scaunul înapoi, pregătindu-se să se ridice.

— Fiindcă nu mai e a lor. Bătrânul Jenner şi-a schimbat testamentul înainte de a muri şi i-a lăsat casa fiului său, cu condiţia ca mama şi sora lui să locuiască în continuare acolo, atâta timp cât mai e în viaţă doamna Jenner. Astea au fost condiţiile puse.

Galbraith se încruntă:

— Şi pe urmă? Fratele o să-şi arunce sora pe stradă?

— Cam aşa ceva, replică sec Ingram. Este avocat în Londra şi, cu siguranţă, nu plănuieşte să aibă un chiriaş pe proprietate când o va vinde unui antreprenor.

Înainte de a pleca s-o chestioneze pe Maggie Jenner, joi dimineaţă, Galbraith schimbă câteva cuvinte cu Carpenter pentru a-l pune la curent cu barca eşuată.

— Am trimis doi criminalişti s-o expertizeze, îi spuse el. M-aş mira să găsească ceva – Ingram şi cu mine am aruncat o privire să vedem ce-a făcut-o să se dezumfle şi, sincer, e o mizerie cam mare – dar cred că merită o încercare. Vor încerca s-o umfle din nou şi s-o lanseze dincolo de stânci dar sfatul meu e să nu te aştepţi la cine ştie ce. Chiar dacă o aduc înapoi, mă îndoiesc că vom afla mare lucru cu ajutorul ei.

Carpenter îi dădu un teanc de hârtii:

— Astea au să te intereseze.

— Ce sunt?

— Declaraţii ale oamenilor despre care Sumner a spus că-i vor susţine alibiul.

Galbraith distinse în glasul şefului său o nouă de emoţie.

— Şi i-l susţin?

Celălalt clătină din cap:

— Dimpotrivă. Rămân douăzeci şi patru de ore

neexplicate, între amiaza zilei de sâmbătă şi amiaza de duminică. Îi trecem acum prin ciur pe toţi – personalul hotelului, alţi delegaţi la Conferinţă – dar astea, arătă el cu degetul documentele din mâna lui Galbraith, sunt numele pe care ni le-a dat Sumner însuşi.

Ochii îi licăriră:

— Şi dacă ei nu sunt pregătiţi să-l acopere, nu prea văd pe nimeni altcineva s-o facă. Se pare că s-ar putea să ai dreptate, John.

Galbraith dădu din cap:

— Totuşi, cum a făcut-o?

— A navigat cândva, trebuie să cunoască Golful Chapman's la fel de bine ca Harding, ştie că se găsesc bărci care pot fi luate.

— Şi cum a adus-o pe Kate acolo?

— L-a telefonat vineri seară, i-a spus că murea de plictiseală la conferinţă şi plănuia să se întoarcă acasă mai devreme, i-a propus să facă ceva interesant, în mod excepţional, ca de pildă să-şi petreacă după-amiaza pe plaja Studiand, şi a aranjat să le aştepte pe ea şi Hannah la gară, în Bournemouth sau Poole.

Galbraith se trase de lobul urechii:

— E posibil.

Un copil de trei ani călătoreşte gratis cu trenul, iar registrele de vânzări din staţia Lymington arătau că sâmbătă se vânduseră multe bilete pentru adulţi neînsoţiţi până la Bournemouth şi Poole, fiind o călătorie scurtă şi uşoară, cu schimbarea trenului cu unul de linie principală, la Brokenhurst.

Totuşi, dacă-şi luase bilet, Kate Sumner plătise în cash, nu cu cartela de credit sau un cec. Nimeni din personalul căii ferate nu-şi amintea o femeie blondă şi scundă cu o fetiţă dar, după cum au amintit ei, traficul prin gara Lymington într-o sâmbătă din plin sezon era atât de continuu şi dens, datorită legăturii prin feribot cu Insula Wight, încât era improbabil să le fi reţinut.

— Singura întrebare fără răspuns rămâne Hannah,

continuă Carpenter. Dacă a abandonat-o în Lilliput înainte de a se întoarce la Liverpool, de ce a durat atât de mult până s-o observe cineva? Trebuie s-o fi lăsat pe la şase dimineaţa, dar domnul şi doamna Green au văzut-o abia la zece şi jumătate.

Galbraith se gândi la urmele de benzodiazepină şi paracetamol din organismul ei.

— Poate i-a dat să mănânce şi să bea şi a spălat-o la şase, apoi a lăsat-o adormită într-o cutie de carton, în uşa vreunui magazin, spuse el, gânditor. E chimist farmaceutic, nu uita, aşa că trebuie să ştie destul de bine cum poate adormi un copil de trei ani, pentru câteva ore. Cred că o face de ani de zile. După cum se comportă fetiţa în prezenţa lui, trebuie să fi fost o pacoste pentru viaţa lui sexuală din ziua când s-a născut.

Între timp, Nick Ingram umbla după bărci furate. Pescarii care şi le ţineau în Chapman’s Poole nu-l putură ajuta.

— De fapt, e primul lucru pe care l-am verificat când am auzit că femeia aia se înecase, spuse unul. V-aş fi anunţat dacă era o problemă, dar nu lipseşte nimic.

Aceeaşi poveste se repetă în Swanage şi Kimmeridge Bay.

Ultima escală, Lulworth Cove, păru mai promiţătoare.

— Mă mir că întrebaţi, spuse glasul de la celălalt capăt al firului, fiindcă ne-a dispărut una, neagră, de zece picioare.

— Pare să corespundă. Când a dispărut?

— Acu’ trei luni şi mai bine.

— De unde?

— Să nu-ţi vină să crezi, de pe plajă. Un tembel nenorocit din Spania îşi ancorează vasul în golf, se trambalează cu familia să prânzească la cârciumă, lasă motorul la locul lui cu coarda starterului atârnând, şi pe urmă vine şi-ţi face capul mare fiindcă i-au suflat-o de sub nas. După el, în Spania *nimeni* n-ar visa să fure barca

altuia – nu contează c-o lasă aşa încât până şi cretinul satului s-o poată şterpeli cât mai uşor – şi pe urmă-mi freacă ridichea cu agresivitatea pescarilor din Cornwall şi că probabil e mâna lor. I-am amintit că până-n Cornwall sunt vreo sută de mile bune, şi că pescarii spanioli sunt de-o mie de ori mai agresivi decât cei din Cornwall şi *niciodată* nu respectă legile Uniunii Europene, dar el tot zicea c-o să mă reclame la Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru că nü-i protejez pe turiştii spanioli.

Ingram râse.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nimica. L-am dus cu tot cu familia lui la împuţitul lor de vas de croazieră lung de cinşpe metri şi n-am mai auzit o vorbuliţă. Probabil a băgat dublu cât valoarea de asigurare a bărcii şi i-a acuzat pe bandiţii de englezi pentru dispariţia ei. Am făcut cercetări, bineînţeles, dar nimeni nu văzuse nimic. Şi vreau să zic, de ce să fi văzut? Aici ne vin sute de oameni în timpul săptămânii de vacanţă a băncilor şi oricine putea s-o pornească, fără nicio problemă. Păi ce fel de nătărău îşi lasă barca pe plajă cu motorul la locul lui? Am bănuit c-o luaseră nişte plimbăreţi, care au scufundat-o când s-au plictisit de ea.

— Care vacanţă bancară era?

— Aia de la sfârşitul lui mai. Jumatea trimestrului şcolar. Era ticsit peste tot.

— Spaniolul a făcut o descriere a bărcii?

— Un împuţit de manifest întreg, mai degrabă. Pregătit dinainte pentru asigurare. L-am şi bănuit că voise tocmai să-i fie şterpelită, ca să-şi cumpere ceva mai şic.

— Mi-aţi putea trimite prin fax detaliile?

— Sigur.

— Mă interesează mai ales motorul.

— De ce?

— Fiindcă nu cred că era la bord când s-a scufundat. Cu puţin noroc, încă mai e în posesia hoţului.

— Ăsta-i criminalul dumneavoastră?

— Foarte probabil.

— Atunci aveţi noroc, colega. Am aici tot felul de numere de serie, graţie amicului nostru spaniol, iar unul dintre ele e al motorului.

Capitolul 14

Raport al poliţiei din Falmouth, în urma unei convorbiri cu domnul şi doamna Arthur Harding

Subiect: *Steven Harding*

Domnul şi doamna Harding locuiesc pe Hall Road 1.8, într-un bungalow modest din vestul oraşului Falmouth. S-*au retras în Cornwall în 1991, după ce avuseseră un magazin pescăresc în Lymington, timp de douăzeci de ani şi ceva*. *Au folosit o proporţie considerabilă din capital pentru a-i plăti unicului lor copil, Steven, cursurile la un colegiu privat de teatru, după ce nu reuşise să ia note de trecere la şcoală, şi sunt întristaţi că, în consecinţă, acum trăiesc în condiţii oarecum mai strâmtorate*. *Astfel s-ar putea explica parţial de ce au faţă de fiul lor o atitudine critică şi neprietenoasă*.

Îl descriu pe Steven ca fiind o dezamăgire" şi manifestă o ostilitate considerabilă faţă de el, din cauza stilului său Jmoral" de viaţă. *Pun comportamentul său dezordonat – „nu-l interesează* decât *sexul, drogurile şi rock and roll-ul" – şi nerealizarea – „în viaţa lui n-a avut nici măcar o zi de muncă serioasă" – pe seama lenei şi a convingerii că Jumea îi e datoare să-l întreţină"*. *Domnul Harding, care este mândru de originile lui din clasa muncitoare, spuse că Steven îşi priveşte părinţii de sus, ceea ce explică de ce i-a vizitat doar o dată în şase ani*. *Vizita – în vara anului 1995 – nu a fost un succes, iar opiniile domnului Harding despre aroganţa şi ingratitudinea fiului să au fost explozive şi violente. Îşi descrie fiul cu cuvinte ca „prefăcut" „toxicoman"*, *„parazit" „posedat sexual"*, *„mincinos" „Iresponsabil"*, *deşi e clar că această ostilitate are mai mult de-a face cu incapacitatea lui de a accepta respingerea valorilor clasei muncitoare de către Steven,* decât *cu vreo cunoaştere reală a actualului stil de viaţă al fiului său, întrucât nu au mai avut niciun*

contact cu el din iulie, 1995.

Doamna Harding îl citează pe un coleg de şcoală al lui Steven, Anthony Bridges, ca având o influenţă malignă asupra vieţii lui. Conform ei, Anthony l-a iniţiat pe Steven în furturile din magazine, droguri şi pornografie, la vârsta de doisprezece ani, iar ratarea lui Steven provine de la două avertismente primite de el şi Anthony în perioada adolescenţei, de la poliţie, pentru alcoolsim şi comportament dezordonat, vandalism şi furt de materiale pornografice de la o agenţie de presă. După aceste episoade, Steven a devenit rebel şi imposibil de controlat. îl descrie pe Steven ca „prea chipeş ca să-i fie bine" şi spune că fetele se aruncau la picioarele lui încă de la o vârstă fragedă. Spune că Anthony, dimpotrivă, era întotdeauna eclipsat de prietenul său şi crede că de-asta îl amuza să-l „bage pe Steven în belele". E foarte înverşunată că Anthony, în pofida trecutului său, a avut destulă minte ca să studieze la universitate şi să-şi găsească o slujbă în învăţământ, pe când Steven a trebuit să se bazeze pe banii oferiţi de părinţii lui, pentru care nu le-a spus nicio vorbă de mulţumire.

Când doamna Harding l-a întrebat pe Steven cum şi-a putut permite să-şi cumpere iahtul Crazy Daze, Steven a recunoscut că fusese plătit pentru câteva sesiuni de pornografie hard-core. Acest lucru le-a provocat o asemenea disperare părinţilor lui, încât l-au dat afară din casă, în iulie 1995, şi de-atunci nu Iau mai văzut şi n-au mai auzit de el. Nu ştiu nimic despre activităţile, prietenii sau cunoştinţele lui recente, şi nu pot lămuri cu nimic evenimentele din 9/10 august 1997. Totuşi, insistă că, în pofida tuturor defectelor lui, nu-l cred pe Steven un om violent sau agresiv.

Capitolul 15

Maggie Jenner grebla fân într-unul din grajduri, când Nick Ingram şi John Galbraith intrară cu maşina în curtea Casei Broxton, joi dimineaţă.

Reacţia ei imediată, la fel ca în cazul oricăror

vizitatori, fu aceea de a se retrage în umbră, hedorind să fie văzută, să i se invadeze intimitatea, întrucât avea nevoie de un efort de voinţă pentru a-şi învinge tendinţa naturală de a evita orice situaţie care implica alte persoane.

Broxton House, o clădire Queen Anne pătrată, cu acoperiş ascuţit, ziduri de cărămidă roşie şi obloane la ferestrele de sus, se vedea printr-o deschizătură dintre copaci, în dreapta grajdurilor, iar Maggie îi privi pe cei doi oameni adrriirând-o în timp ce coborau din maşină, înainte de a se întoarce să pornească în direcţia ei.

Cu un zâmbet resemnat, atrase atenţia asupra sa ridicând cu furca o grămadă de fân murdar, în uşa grajdului. Nu se înnorase de trei zile şi sudoarea îi şiroia din belşug pe faţă, când ieşi în lumina fierbinte a soarelui. Era iritată de propria ei jenă şi-şi dori să fi îmbrăcat altceva în acea dimineaţă, sau ca P.C. Ingram să fi avut buna cuviinţă de a o anunţa că venea.

Cămaşa de pânză aspră cadrilată îi strângea pieptul umed ca un ciorap, iar coapsele i se frecau între ele prin blugi. Ingram o zări aproape imediat şi fu amuzat să vadă că, măcar o dată, situaţia se răsturnase şi ea, nu el, era încălzită şi stingheră, dar îşi păstra expresia nepătrunsă ca de obicei.

Maggie propti furca de peretele grajdului şi-şi şterse palmele de jeanşii deja murdari, înainte de a-şi înlătura părul din dreptul feţei asudate, cu dosul unei mâini.

— Bună dimineaţa, Nick, salută ea. Ce pot face pentru tine?

— Miss Jenner, răspunse el, cu obişnuia lui înclinare politicoasă din cap. Dumnealui este detectivul inspector Galbraith, de la Dorset H.Q. Dacă nu te deranjează, ar dori să-ţi pună câteva întrebări despre evenimentele de duminica trecută.

Maggie îşi inspectă palmele, înainte de a şi le îndesa în buzunarele pantalonilor.

— Nu vă întind mâna, domnule inspector. Nu v-ar

plăcea locurile prin care a trecut.

Galbraith zâmbi, luând scuza aşa cum era, o neplăcere faţă de contactul fizic, şi aruncă o privire plină de interes prin curtea pietruită. Pe trei lături din patru se înşirau grajduri, clădiri vechi şi frumoase de cărămidă cu uşi din lemn de stejar, dintre care numai o jumătate de duzină păreau să fie ocupate. Restul stăteau goale, cu uşile deschise, pardoselile de cărămizi măturate de paie şi coşurile de fân goale, iar Galbraith bănui că de mult timp afacerile nu mai erau prospere. La intrare, trecuseră pe lângă o pancartă decolorată, care se lăuda: BROXTON HOUSE – GRAJDURI DE CĂLĂRIE ŞI ÎNTREŢINERE, dar, la fel ca pe firmă, semnele de degradare se vedeau pretutindeni, în zidăria fărâmiţată pe care intemperiile o atacaseră două sute de ani în şir, în zugrăveala crăpată şi coşcovită, în ferestrele sparte ale potcovăriei şi biroului pe care nimeni nu se deranjase – *saci nu-şi putuse permite*? – să le înlocuiască.

Maggie îi observă privirea.

— Aveţi dreptate, spuse ea, citindu-i gândurile. Are un enorm potenţial ca şir de cabane pentru vacanţă.

— Totuşi, e păcat când se întâmplă.

— Într-adevăr.

Galbraith privi spre un padoc îndepărtat, unde doi cai păşteau fără chef iarba uscată de secetă.

— Şi ei sunt tot ai dumneavoastră?

— Nu. Noi închiriem doar padocul. Proprietarii ar trebui să stea cu ochii pe ei, dar sunt iresponsabili, sincer vă spun, şi de obicei mă pomenesc făcând pentru animalele lor nenorocite lucruri care n-au figurat niciodată în contract, zâmbi Maggie cu jale. Nu le pot băga în cap stăpânilor că apa se evaporă, iar troaca trebuie umplută din nou în fiecare zi. Uneori, îmi ies din minţi.

— Deci, e o adevărată corvoadă?

— Da, arătă ea spre o uşă de la capătul şirului de grajduri din spatele ei. Să urcăm în apartamentul meu. Vă pot oferi câte o ceaşcă de cafea.

— Vă mulţumesc.

Era o femeie atrăgătoare, îşi spuse Galbraith, în pofida murdăriei şi a stilului repezit, dar îl intriga formalismul ţeapăn al lui Ingram faţă de ea, care nu se explica atât de simplu prin povestea cu soţul bigam. După părerea ei, formalismul ar fi trebuit să se manifeste din partea ei. În timp ce-i urma pe scara de lemn, conchise că probabil comisarul îşi încercase mâna la un moment dat şi, în mod firesc, fusese refuzat pentru că juca în afara categoriei lui. Miss Jenner era un material clasa-ntâi, chiar dacă locuia într-o casă asemănătoare cu o cocină.

Apartamentul era antiteza locuinţei ordonate a lui Nick. Peste tot domnea dezordinea, în faţa televizorului stăteau îngrămădiţi pe jos saci de fasole, ziare cu rebusuri rezolvate complet sau parţial zăceau abandonate pe mese şi scaune, pe canapea era un covor murdar care mirosea inconfundabil a Bertie, iar în chiuveta din bucătărie se îngrămădeau vase nespălate.

— Scuzaţi dezordinea, spuse ea. Sunt în picioare de la cinci şi n-am apucat să curăţ.

În urechile lui Galbraith, suna ca o scuză tocită, trâmbiţată oricui care ar fi încercat să-i critice stilul de viaţă. Maggie întoarse ţeava robinetului într-o parte, pentru a înghesui ibricul dedesubt, lângă maldărul de vase murdare.

— Cum preferaţi cafeaua?

— Albă, cu două linguriţe de zahăr, vă rog, răspunse Galbraith.

— Eu o beau neagră, vă rog, Miss Jenner, spuse şi Ingram. Fără zahăr.

— V-ar deranja un Coffemate? îl întrebă Maggie pe inspector, mirosind o cutie de pe margine. Laptele s-a terminat.

Clăti superficial nişte căni murdare, sub robinet.

— De ce nu vă aşezaţi pe undeva? Dacă daţi jos carpeta lui Bertie, unul poate sta pe canapea.

— Cred că la dumneavoastră se referă, domnule,

murmură Ingram, în timp ce se retrăgeau în salon. Prerogativul inspectorului. E cel mai comod loc din casă.

— Cine-i Bertie? şopti Galbraith.

— Câinele din Baskerville. Ocupaţia lui favorită e să-şi înfigă botul între picioarele oamenilor şi să le dea limbi. Petele tind să reziste la cel puţin trei spălături, am descoperit, aşa că merită să stai picior peste picior când te-aşezi.

— Sper că glumeşti! gemu Galbraith, care pierduse deja o pereche de pantaloni buni, după baia în mare din seara trecută. Unde e?

— Afară la vâjâială, aş crede. A doua lui ocupaţie favorită e să le servească pe căţelele locale.

Inspectorul se aşeză delicat în singurul fotoliu.

— Are purici?

— Cu un zâmbet, Ingram smuci din cap spre uşa bucătăriei, murmurând:

— Îşi lasă şoarecii căcărezele în zahăr?

— Fir-ar să fie!

Ingram se retrase spre o fereastră, pentru a se aşeza precar pe pervaz.

— Să fim doar recunoscători că nu mama ei ieşise duminică la călărie, spuse el, încet. Bucătăria asta e sterilă pe lângă a ei.

Degustase ospitalitatea doamnei Jenner cu patru ani în urmă, a doua zi după fuga lui Healey, şi jurase să nu mai repete niciodată acea experienţă. Îi oferise cafea într-o ceaşcă Spode crăpată şi înnegrită de tanin, şi-n timp ce-o băuse icnise încontinuu. Niciodată nu înţelesese moravurile ciudate ale aristocraţiei pauperizate care tindea să creadă că valoarea porţelanului ivoire o depăşea pe cea a igienei.

Aşteptară în tăcere, pe când Maggie lucra la bucătărie. Atmosfera trăsnea de duhoarea bălegarului, care plutea dinspre o grămadă de paie murdare din curte, iar căldura de cuptor din apartament, sub acoperişul neizolat, era aproape insuportabilă.

Cât ai zice peşte, amândoi erau roşii la faţă şi-şi tamponau frunţile cu batistele, iar micul avantaj pe care Ingram crezuse că-l dobândise asupra lui Maggie se risipi rapid. Peste câteva minute, intră cu o tavă de cafele, pe care le împărţi înainte de a se prăvăli pe pătura lui Bertie de pe canapea.

— Deci, ce vă pot spune ce nu i-am spus deja lui Nick? îl întrebă ea pe Galbraith. Ştiu că e o anchetă despre o. crimă, din ziare, dar cum n-am văzut cadavrul, nu-mi imaginez cum v-aş putea ajuta.

Galbraith scoase nişte însemnări din buzunarul hainei.

— De fapt, e mai mult decât o anchetă despre o crimă, domnişoară Jenner. Kate Sumner a fost violată înainte de a fi aruncată în mare, aşa că omul care a ucis-o e extrem de periculos şi trebuie să-l prindem înainte de a o mai face.

Tăcu, pentru a lăsa informaţia să-şi facă efectul.

— Credeţi-mă, orice ajutor ne puteţi da va fi de mare folos.

— Dar eu nu ştiu nimic.

— Aţi vorbit cu un om numit Steven Harding, îi aminti el.

— O, Doamne, Dumnezeule, exclamă Maggie, doar nu sugeraţi că el a făcut-o?

Se încruntă spre Ingram:

— Chiar i-ai pus gând rău omului ăluia, nu-i aşa, Nick? Nu încerca decât să ajute, cu conştiinţa împăcată. Poţi la fel de bine să spui că oricare dintre oamenii care au fost în ziua aceea în Chapman’s Pool ar fi putut s-o omoare.

Ingram rămase indiferent atât faţă de expresia ei, cât şi faţă de acuzaţii.

— E o posibilitate.

— Atunci, de ce te iei de Steve?

— Nu ne luăm de el, Miss Jenner. Încercăm să-l eliminăm din anchetă. Nici eu şi nici inspectorul nu dorim să ne pierdem vremea interogând trecători nevinovaţi.

— Duminică, ai pierdut mult timp făcând-o, replică ea, iritată de insistenţa lui dezgustătoare de a o trata cu acel formalism băţos.

Ingram zâmbi, dar nu mai răspunse nimic.

Maggie se întoarse spre Galbraith:

— Mă voi strădui, deşi mă îndoiesc că vă pot spune prea multe. Ce vreţi să ştiţi?

— Ar fi de folos dacă puteţi începe prin a descrie întâlnirea cu el. Înţeleg că aţi călărit pe cărare, spre cherhanale, şi aţi ajuns la el şi la cei doi băieţi lângă maşina comisarului Ingram. Atunci l-aţi văzut prima oară?

— Da, dar nu-l călăream pe Jasper. îl duceam de dârlogi, fiindcă îl speriase elicopterul.

— Okay. Ce făceau Steven Harding şi băieţii în acel moment?

Ridică din umeri:

— Se uitau cu binoclul la o fată de pe un iaht, sau cel puţin aşa făceau Steve şi fratele mai mare. Cred că pe cel mic îl plictisea totul. Apoi, Bertie a început să se agite…

Griffiths o întrerupse:

— Aţi spus că se *uitau* prin binoclu. Cum procedau, exact? îl luau pe rând?

— Nu, mă rog, am greşit. Paul privea, iar Steve i-l ţinea doar fix.

Îi văzu sprâncenele înălţându-se întrebător şi anticipă următoarea întrebare.

— Aşa, făcu ea. un gest de îmbrăţişare cu braţele. Stătea în spatele lui Paul, cuprinzându-l cu braţele, şi ţinea binoclul astfel încât Paul să poată privi prin oculare. Copilului i se părea comic şi tot chicotea. Era destul de drăgălaş, zău aşa. Cred că încerca să-i mute mintea de la femeia moartă.

Se opri pentru a-şi aduna gândurile.

— De fapt, am crezut că era tatăl lor, până mi-am dat seama că era prea tânăr.

— Unul dintre băieţi a spus că se jucase cu telefonul înainte de sosirea dumneavoastră. L-aţi văzut făcând-o?

Maggie clătină din cap:
— Îl avea prins la centură.
— Şi ce s-a întâmplat în continuare?
— Pe Bertie l-a apucat cheful de joacă, aşa că Steve l-a prins şi a propus să liniştim băieţii, încurajându-i să-l mângâie pe Bertie şi pe Sir Jasper. A spus că era obişnuit cu animalele, fiindcă a copilărit într-o fermă din Cornwall.
Se încruntă.
— Ce importanţă au toate astea? Nu era decât prietenos.
— În ce sens, domnişoară Jenner?
Şi mai încruntată, Maggie îl privi un moment, întrebându-se vizibil unde duceau întrebările lui.
— Nu bătea pe nimeni la cap, dacă la asta vă gândiţi.
— De ce m-aş gândi că bătea la cap pe cineva?
— Fiindcă, făcu ea o mişcare iritată cu capul, v-ar uşura sarcina.
— Cum?
— Vreţi ca el să fi fost violatorul, nu? Nick, cu siguranţă, aşa crede.
Ochii cenuşii ai lui Galbraith o măsurară cu răceală:
— Un viol înseamnă puţin mai mult decât a bate pe cineva la cap. Kate Sumner primise o doză de somnifer, avea julituri pe spate, urme de strangulare la gât, rosături de frânghii la încheieturi, degete fracturate şi ruptură de vagin. A fost aruncată… *vie*… în mare, de cineva care ştia fără îndoială că înota prost şi n-avea să se poată salva, chiar presupunând că-şi revenea după efectele sedativului. De asemenea, când a murit era însărcinată, ceea ce înseamnă că şi copilul a fost asasinat odată cu ea.
Zâmbi uşor.
— Îmi dau seama că sunteţi o persoană foarte ocupată şi că moartea unei femei necunoscute nu prea reprezintă o prioritate în viaţa dumneavoastră, dar comisarul Ingram şi cu mine o luăm mai în serios, probabil fiindcă amândoi am văzut cadavrul lui Kate şi ne-a impresionat.

Maggië îşi privi mâinile.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse ea.

— Nu punem întrebări doar ca să ne distrăm, continuă Galbraith, fără ostilitate. De fapt, cei mai mulţi dintre noi găsim cazurile de acest gen foarte stresante, deşi publicul rareori o recunoaşte.

Maggie înălţă capul, cu o undă se zâmbet în ochii ei întunecoşi.

— Ce-i drept. Problema e că am impresia că vă concentraţi asupra lui Steve numai fiindcă era acolo, ceea ce nu mi se pare rezonabil.

Galbraith schimbă o privire cu Ingram.

— Mai sunt şi alte motive pentru care ne interesează, spuse el, dar singurul pe care am posibilitatea de a vi-l spune pe moment e că o cunoştea de câtva timp pe femeia moartă. îl anchetăm fie şi numai din acest motiv, indiferent dacă s-ar fi aflat duminică la Chapman's Poole sau nu.

Maggie era complet surprinsă:

— N-a spus că o cunoştea.

— V-aţi fi aşteptat s-o facă? Nouă ne-a spus că n-a văzut niciun moment cadavrul

— Nici n-ar fi putut, nu-i aşa? se întoarse ea spre Ingram. Spunea că venise dinspre St Alban's Head.

— De pe drumul de coastă de-acolo se vede foarte bine Egmont Bight, îi aminti Ingram. Dacă avea un binoclu, ar fi putut-o distinge foarte uşor.

— Dar nu avea, protestă Maggie. N-avea la el decât un telefon. Chiar dumneavoastră aţi spus.

Galbraith stătea la îndoială cum să-i pună următoarea întrebare; alese o abordare directă. Probabil că femeia avea un armăsar, doi, în grajduri, aşa că nu risca să leşine la menţionarea unui penis.

— Nick spune că Harding avea o erecţie când l-a văzut, duminică: Sunteţi de aceeaşi părere?

— Său asta, sau e incredibil de bine înzestrat.

— Oare dumneavoastră eraţi cauza, ce credeţi?

Nu-i răspunse.

— Ei?

— N-am idee. Pe moment, am avut impresia că fata de pe iaht îl excitase. Mergeţi pe plaja Studiand în orice zi cu soare şi veţi găsi zeci de tineri focoşi între optsprezece şi douăzeci şi patru de ani ascunzându-se în apă fiindcă socotelile lor reacţionează independent de creieri. Nu-i tocmai o crimă.

Galbraith clătină din cap:

— Arătaţi bine, domnişoară Jenner, iar el stătea în apropierea dumneavoastră. L-aţi încurajat în vreun fel?

— Nu.

— E *foarte* important.

— De ce? Tot ce ştiu e că bietul amărât nu se controla complet, oftă ea. Ascultaţi, îmi pare extrem de rău pentru femeia aceea. Dar dacă Steve a fost implicat, nu mi-a dat nicio indicaţie în sensul ăsta. În ceea ce mă privea pe mine, nu era decât un tânăr ieşit la plimbare, care a dat un telefon din partea unor copii.

Galbraith puse un deget pe o pagină a carnetului.

— Am aici un citat din Danny Spender, spuse el. Spuneţi-mi cât e de exact., A stat de vorbă cu doamna cu calul, răspunse Danny, dar ea nu-l plăcea la fel de mult cât o plăcea el pe ea”. Aşa se întâmpla?

— Nu, bineînţeles că nu s-a întâmplat aşa, replică ea nemulţumită, ca şi cum ideea de a i se fi făcut curte ar fi fost o anatemă, deşi cred că s-ar fi putut ca băieţii să aibă impresia asta. Am spus că avea curaj să-l ia pe Bertie de zgardă, aşa că a părut să creadă că dacă râdea mult şi-l bătea pe Jasper pe crupă îi impresiona pe copii. Până la urmă, a trebuit să mut animalele la umbră, ca să le îndepărtez de el. Jasper înghite multe, dar nu şi să primească palme la fund din două-n două minute, şi nu voiam să fiu dată în judecată dacă-i trăgea dintr-odată o copită.

— Deci Danny a avut dreptate spunând că nu-l plăceaţi?

— Nu văd ce importanţă are, răspunse ea, stânjenită.

E ceva subiectiv. Nu sunt o persoană foarte sociabilă, aşa că simpatizarea oamenilor nu e punctul meu forte.

— Ce vă displăcea la el? continuă imperturbabil Galbraith.

— O, Doamne, dar e ridicol! se răsti Maggie. Nimic. A fost absolut amabil, de la începutul până la capătul conversaţiei.

Aruncă o privire piezişă, furioasă, spre Ingram:

— Aproape ridicol de politicos, de fapt.

— Atunci, de ce nu-l plăceaţi?

Maggie inspiră adânc pe nas, în conflict clar cu sine însăşi dacă să răspundă sau nu.

— Tot punea mâna, replică ea, într-o răbufnire de furie. În regulă? Asta voiaţi? Mă irită bărbaţii care nu-şi pot ţine mâinile acasă, domnule inspector, dar asta nu face din ei violatori sau asasini. E doar modul lor de a fi.

Trase din nou aer în piept, adânc.

— Şi dacă tot a venit vorba – numai ca să vă arăt cât de puţin preţ puteţi pune pe judecata mea asupra bărbaţilor – nici în oricare dintre dumneavoastră n-aş avea încredere mai mult decât la o lungime de braţ. Dacă vreţi să ştiţi de ce, întrebaţi-l pe Nick.

Râse amar, când Galbraith coborî privirea.

— Văd că v-a şi spus. Totuşi… dacă vreţi cele mai suculente detalii ale relaţiei mele cu soţul meu bigam, depuneţi o cerere scrisă şi voi vedea ce pot face pentru dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că Harding v-a *atins*, domnişoară Jenner?

— Bineînţeles că nu, îl fulgeră ea cu o privire pârjolitoare. Nu i-am dat ocazia.

— Dar v-a atins animalele şi asta v-a revoltat?

— Nu, răspunse ursuză Maggie. Pe băieţi punea mereu mâinile. Totul era foarte macho… chestii gen ura-amice-încântat-de-cunoştinţă… înţelegeţi, o droaie de pumni în umeri şi bătăi pe spate… sinceră să fiu, de-asta am crezut că era tatăl lor.

Zâmbi cam cinic.

— E genul de emoţie superficială pe care n-o vezi decât în filmele de la Hollywood, aşa că nu m-am mirat deloc când i-a spus lui Nick că era actor.

Galbraith schimbă o scurtă privire întrebătoare cu Ingram.

— Aş spune că e o descriere exactă, recunoscu sincer comisarul. Era foarte prietenos faţă de Paul.

— În ce fel, prietenos?

— *Foarte*, răspunse Ingram. Iar Miss Jenner are dreptate. Danny îl tot împingea.

Seducător de copii? scrie Galbraith în carnet.

— L-aţi văzut pe Steve abandonând un rucsac pe pantă, înainte de a-i conduce pe băieţi la maşina lui Nick? o întrebă el apoi pe Maggie.

Femeia îl privea destul de ciudat.

— Prima oară când l-am văzut, era la cherhanale, răspunse ea.

— L-aţi văzut luând rucsacul după ce Nick a plecat cu băieţii?

— Nu mă uitam la el, se încreţi fruntea ei, cu îngrijorare. Ascultaţi… nu cumva vă repeziţi iarăşi să trageţi concluzii? Când am spus că atingea băieţii, n-am vrut să… adică… nu era necuviincios… doar, în fine, *exagerat*, dacă vreţi.

— Okay.

— Ceea ce încerc să spun este că nu-l cred pedofil.

— Aţi cunoscut vreodată unul, domnişoară Jenner?

— Nu.

— Ei bine, nu au două capete, să ştiţi. Totuşi, am reţinut, o asigură el, reproducându-i conştient intonaţia; galant, ridică de jos cana neatinsă şi o bău înainte de a scoate o carte de vizită din portofel. Aveţi aici numărul meu, continuă, ridicându-se. Dacă vă amintiţi ceva ce credeţi că este important, mă puteţi găsi aici oricând. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Maggie dădu din cap, privindu-l pe Ingram, care se

îndepărta de fereastră.

— Tu *nu* ţi-ai băut cafeaua, spuse, cu un licăr maliţios în ochi. Poate că de fapt ai fi preferat-o totuşi cu zahăr. Descopăr mereu că rahaţii de şoarece se lasă pe fund.

Ingram îi zâmbi.

— Dar firele de păr de câine nu, Miss Jenner, îşi puse chipiul şi-şi îndreptă cozorocul.

— Salutări mamei dumneavoastră.

Hârtiile şi obiectele personale ale lui Kate Sumner umpluseră câteva cutii, pe care anchetatorii le cercetau metodic de trei zile, încercând să reconstituie o imagine a vieţii femeii.

Nu exista nimic care s-o asocieze cu Steven Harding sau cu vreun alt bărbat. S-a luat legătura cu toate persoanele din agenda ei, fără nici un rezultat.

S-au dovedit a fi, fără excepţie, oameni pe care-i cunoscuse după mutarea pe coasta de sud şi corespundeau cu o listă de felicitări pentru Crăciun din sertarul de jos al biroului din salon.

Într-un dulap din bucătărie s-a găsit un caiet de şcoală cu inscripţia *Jurnal săptămânal*, dar a fost o dezamăgire, reieşind a fi doar un registru precis al cheltuielilor pe mâncare şi casă, coroborat, plus-minus o liră sterlină, cu alocaţia pe care i-o plătea William.

Corespondenţa era alcătuită aproape în întregime din scrisori de afaceri, referindu-se de obicei la munca de-acasă, deşi existau câteva scrisori private de la prieteni şi cunoştinţe din Lymington, soacra ei şi una, datată în iulie, trimisă de Polly Garrard de la Pharmatec UK.

Dragă Kate.

E o veşnicie de când n-am mai stat la o şuetă şi de fiecare dată când sun telefonul e scos din priză sau nu eşti acasă. Bagă-mi şi mie o sârmă când poţi. Mor s-aud cum o duceţi tu şi Hannah în Lymington. Să-l întreb pe William, e o pierdere de timp. El doar dă din cap şi zice:, ßine".

Mi-ar plăcea foarte mult să văd casa, de când aţi terminat toate decoraţiunile. Poate reuşesc să-mi iau liber

o zi şi să te vizitez când e William la serviciu? Aşa, n-o să se poată plânge dacă tot ce facem e să şedem la bârfă. O mai ţii minte pe Wedy Plater? Acum două săptămâni, s-a îmbătat la prânz şi l-a făcut pe Purdy „bulangiu constipat, fiindcă *era în hol când ea s-a întors târziu pe trei cărări şi i-a spus c-o să-i taie din salariu. Doamne, ce-am mai râs! Ar fi dat-o afară pe loc, dacă* nu-i *lua partea bătrânul Trew. A trebuit să-şi prezinte scuzele, dar nu regretă nimic. Zice că niciodată nu l-a mai văzut pe Purdy învineţindu-se la faţă!*

M-am gândit la tine imediat, bineînţeles, şi de asta te-am sunat. Chiar că-i o veşnicie. Sună-mă neapărat. Mă gândesc la tine.

Cu drag, Polly Garrard

Lângă ea era ataşată cu o agrafă ciorna răspunsului de la Kate.

Dragă Polly.

Hannah şi cu mine o ducem bine şi sigur că trebuie să ne faci o vizită. Sunt puţin cam ocupată pe moment, dar am să te sun imediat ce pot. Casa arată extraordinar. O să-ţi placă. Întâmplarea cu Wendy Plater a fost foarte nostimă!

Sper că faci numai bine. Vorbim curând.

Cu drag, Kate

Părinţii fraţilor Spender părură îngrijoraţi, când Ingram întrebă dacă el şi Detectivul Inspector Galbraith puteau vorbi cu Paul între patru ochi.

— Ce-a făcut? întrebă tatăl.

Ingram îşi scoase chipiul şi-şi netezi părul brunet cu latul palmei.

— Nimic, din câte ştiu eu, zâmbi el. Sunt doar câteva întrebări de rutină, atâta tot.

— Atunci, de ce vreţi să discutaţi cu el în particular?

Comisarul îi susţinu privirea:

— Fiindcă femeia moartă era goală, domnule Spender, iar Paul s-ar jena să vorbească despre asta în faţa dumneavoastră şi a soţiei.

Omul pufni amuzat:

— Probabil ne crede cei mai înfricoşători puritani.

Surâsul lui Ingram se lăţi.

— Părinţi, doar, spuse el, gesticulând spre aleea din faţa vilei închiriate. Probabil se va simţi mai comod dacă discută cu noi afară.

În cele din urmă, Paul fu surprinzător de deschis în legătură cu „prietenia” lui Steven Harding.

— Cred că pusese ochii pe Maggie şi încerca să-i arate ce bun era cu copiii, le spuse el poliţiştilor. Unchiul meu mereu face aşa. Când vine la noi acasă singur, nu-şi pierde vremea să stea de vorbă cu noi, dar dacă-şi aduce câte o prietenă, ne ia cu braţele de după umeri şi ne spune bancuri. Numai ca să le facă să creadă că ar fi un tată bun.

Galbraith chicoti:

— Şi la fel făcea şi Steve?

— Probabil. A devenit mult mai prietenos după ce-a apărut ea.

— L-ai observat jucându-se cu telefonul?

— Adică în felul cum spune Danny?

Inspectorül dădu din cap.

— Nu m-am uitat la el fiindcă nu voiam să fiu mârlan, dar Danny e destul de sigur şi e cazul să ştie, fiindcă l-a privit tot timpul.

— Şi de ce crezi că făcea Steve asta?

— Fiindcă uitase că eram şi noi pe-acolo, răspunse băiatul.

— În ce sens, exact?

Paul dădu primele semne de jenă.

— Păi, ştiţi, începu el cu sinceritate, o făcea oarecum fără să se gândească... şi tata face de multe ori lucruri fără să se gândească, de pildă îşi linge cuţitul în restaurant. Mama se supără foc pe el.

Galbraith dădu din cap a încuviinţare:

— Eşti un băiat deştept. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

Îi mângâie obrazul pistruiat, analizând problema.

— Totuşi, să te freci cu un telefon e cam altceva decât să-ţi lingi cuţitul. Nu crezi că mai degrabă se dădea mare?

— Se uitase la o fată prin binoclu, aminti Paul. Poate faţă de ea se dădea mare?

— Poate, se prefăcu Galbraith că mai chibzuia puţin. Nu crezi că e mai posibil să se fi dat mare faţă de tine şi Danny?

— Pău... vorbea mult despre femeile pe care le văzuse goale, dar simţeam cumva că nu prea era adevărat... Cred că încerca să ne facem să ne simţim mai bine.

— Danny e şi el de aceeaşi părere?

Băiatul clătină din cap:

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic. Crede că Steve i-a furat tricoul şi de-asta nu-i place de el.

— Şi e adevărat?

— Nu cred. E doar o scuză, fiindcă l-a pierdut şi mama i-a făcut gât. Avea scris pe piept DERBY FC şi costase o avere.

— Danny îl avea la el duminică?

— Zice că era în legătura în care ţinea binoclul, dar eu nu mai ţin minte.

— Okay, dădu iarăşi din cap Galbraith. Şi-atunci, Danny ce crede că urmărea Steve?

— Bănuieşte că e pedofil, răspunse indiferent Paul.

W.P.C. Sandra Griffiths fluiera atonal de una singură, în timp ce pregătea o ceaşcă de ceai în bucătăria de la Langton Cottage. Hannah stătea ca hipnotizată în faţa televizorului din salon, în timp ce Sandy binecuvânta amintirea geniului care inventase doica electronică. Se întoarse spre frigider, în căutarea laptelui, şi îl găsi pe William Sumner stând drept în spatele ei.

— Te-am speriat? o întrebă el, văzându-i mica tresărire de surpriză.

Ştii bine că da, idiot nenorocit...! Se sili să zâmbească, pentru a ascunde faptul că începea să-i dea

fiori.

— Da, recunoscu ea. Nu te-am auzit intrând.

— La fel spunea şi Kate. Uneori, se supăra rău.

Cine-o poate acuza…? începea să-l creadă voyeur, un om care se excita privind în secret o femeie care-şi vedea de treburi. Încetase să numere de câte ori îl zărise pândind de după câte o uşă, ca un intrus nebinevenit în propria lui casă.

Luă distanţă, ducând ceainicul pe masă şi trăgând un scaun. Se lăsă o tăcere prelungită, în timpul căreia William bătu îmbufnat cu vârful pantofului în piciorul mesei, împingând. a-i tăblia în burtă, cu mici smucituri.

— Ţi-e frică de mine, nu-i aşa? întrebă el pe neaşteptate.

— Ce te face să crezi asta? replică Sandy, în timp ce ţinea masa pe loc, contra loviturilor lui.

— Aseară ţi-a fost frică.

Părea mulţumit, ca şi cum ideea l-ar fi excitat, iar Sandy se întrebă cât de important era pentru el să se simtă superior.

— Nu te auto-măguli, declară ea scurt, aprinzându-şi o ţigară şi suflând intenţionat fumul în direcţia lui. Ai încredere-n ce-ţi spun, dacă mi-era măcar pe departe frică, ţi-aş fi făcut boaşele piftie. Schilodeşte-ntâi, întreabă pe urmă, asta e deviza mea.

— Nu-mi place să fumezi sau să vorbeşti vulgar în casa mea, spuse el, cu încă un şut năzuros în piciorul mesei.

— Atunci, fă o. reclamaţie. Nu înseamnă decât că mi se va da o altă misiune.

Îi înfruntă un moment privirea.

— Şi nu ţi-ar conveni deloc, este? Te-ai obişnuit prea mult să ai în casă o servitoare gratuită.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Nu înţelegi cum e. Înainte, totul mergea strună. Iar acum… ei bine, nici măcar nu ştiu ce-ar trebui să fac.

Teatrul jucat de el era amatoricesc în cel mai bun

caz, diabolic în cel mai rău, iar lui Griffiths îi provoca scârbă. *Credea cumva că o atrăgea neputinţa masculină*?

— Atunci, ar trebui să-ţi fie ruşine, se răsti ea. După cum spune asistenta care te-a vizitat, nu ştiai nici măcar unde era aspiratorul de praf, necum şi să-l foloseşti. A venit aici ca să te înveţe îndeletnicirile părinteşti şi gospodăreşti elementare, fiindcă nimeni – repet, *nimeni* – nu va lăsa un copil de trei ani în grija unui om de-o indiferenţă atât de patentată faţă de binele său.

William porni prin bucătărie, deschizând şi închizând uşile dulapurilor, ca pentru a demonstra că era familiarizat cu conţinutul lor.

— Nu e vina mea, spuse el. Aşa voia Kate. Nu mi se permitea să intervin în gospodărie.

— Eşti sigur că nu era invers? scutură Sandy scrumul ţigării în farfurioară. Vreau să spun, nu te-ai căsătorit cu o soţie, nu? Te-ai însurat cu o gospodină, care trebuia să ţină casa ceas şi să dea socoteală pentru fiecare ban pe care-l cheltuia.

— N-a fost aşa.

— Atunci, cum a fost?

— Locuiam într-o casă cu chirie ieftină, răspunse el, amar. Nu m-am însurat nici cu o soţie, nici cu o gospodină. M-am însurat cu o proprietăreasă care-mi dădea voie să stau aici atâta timp cât plăteam chiria la timp.

Iahtul francez, *Mirage*, porni în susul râului Dart la începutul după-amiezii de joi şi acostă în Dart Havn Marina, pe malul din Kongswear al estuarului, vis-à-vis de frumosul oraş Dartmouth, paralel cu calea ferată a trenurilor cu cărbuni spre Paignton. La scurt timp după oprire, se auzi un şuierat şi trenul de ora trei trecu într-un iureş de aburi, deşteptându-i proprietarului Beneteanului un dor romantic după zilele pe care nici el nu şi le mai putea aminti.

Dimpotrivă, fiica lui stătea cufundată în melancolie, incapabilă să înţeleagă de ce acostaseră lângă un mal al râului care nu se lăuda decât cu gara, în timp ce toate

lucrurile atrăgătoare – magazine, restaurante, baruri, oameni, viaţă, *bărbaţi*! – se aflau pe celălalt mal, în Dartmouth. Cu dispreţ, îşi privi tatăl scoţând camera video şi căutând prin cutie o casetă nouă, ca să filmeze locomotive cu aburi. Era ca un puştan, îşi spuse ea, cu entuziasmul lui prostesc pentru comorile Angliei rurale, când singura care conta cu adevărat era Londra. Ea rămăsese singura dintre prietenele ei care nu fusese niciodată acolo, ceea ce o copleşea. Doamne, da’ *trişti* mai-erau părinţii ei!

Tatăl se întoarse spre ea, cam iritat, întrebând-o unde erau casetele nefolosite, iar fata fu nevoită să admită că nu mai existau. Le folosise pe toate, filmând fleacuri ca să-şi omoare timpul, iar el, cu o toleranţă enervantă (era. unul dintre acei taţi înţelegători care refuză să se ia la ceartă) începu să deruleze benzile, privind prin vizor, ca s-o aleagă pe cea mai puţin interesantă pentru a o refolosi.

Când ajunse la înregistrarea unui tânăr care cobora panta de lângă Chapman’s Pool, spre doi băieţi, urmată de imagini cu el stând singur pe mal, în spatele cherhanalelor, coborî camera şi-şi privi fiica, încruntat cu îngrijorare. Fata avea paisprezece ani, iar tatăl îşi dădu seama că habar n-avea dacă era încă inocentă sau dacă ştia exact ce filmase. I-l descrise pe tânăr, întrebând-o de ce consumase atâta bandă cu el. Obrajii bronzaţi ai fetei se înroşiră intens. Din niciun motiv anume, îl văzuse acolo şi-l găsise – declară ea sfidătoare – un tip bine. În orice caz, îl cunoştea. Făcuseră cunoştinţă când stătuseră de vorbă în Lymington. *Şi*, o plăcea. Se pricepea ea la astea.

Tatăl era copleşit.

Fiica lui ridică din umeri. Ce mare lucru? Ce dacă era englez? Nu era decât un tip bine căruia-i plăceau fetele franţuzoaice, spuse ea.

Lui Bibi Gould îi căzu faţa, când ieşi cu inima uşoară din salonul de coafură din Lymington unde lucra şi-l văzu pe Tony Bridges stând pe trotuar, parţial întors în altă direcţie, cu privirea spre o tânără mamă care-şi sălta

copilul mic pe şold. Relaţia cu Tony, aşa cum era, devenise mai mult un calvar decât o plăcere şi, o fracţiune de secundă, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se retragă pe uşă, până-şi dădu seama că o văzuse cu coada ochiului. Zâmbi forţat.

— Bună, salută ea, cu o voioşie neconvingătoare.

Tony o privi lung, cu expresia lui ciudat de meditativă, observându-i şortul sumar şi tricoul tăiat care abia-i acoperea braţele, mijlocul şi picioarele bronzate. Un vas de sânge începu să-i pulseze în cap şi nu-şi mai putu ascunde enervarea din glas.

— Cu cine te-ntâlneşti?

— Cu nimeni, răspunse Bibi.

— Atunci, care-i problema? De ce arăţi aşa de ofticată că mă vezi?

— Nu-i adevărat, îşi plecă ea capul, pentru a-şi lăsa părul să-i cadă ca o perdea peste ochi, într-un mod pe care Tony nu-l putea suferi. Sunt doar obosită, atâta tot… Mă duceam acasă să mă uit la teve.

Tony întinse o mână, apucând-o de încheietura mâinii.

— Steve a dispărut. Cu el plănuiai să te întâlneşti?

— Nu fi prost.

— Unde e?

— De unde să ştiu? îşi răsuci ea braţul, încercând să se elibereze. E prietenul tău.

— S-a dus la caravană, l-ai spus că vă întâlniţi acolo?

Furioasă, Bibi reuşi să-şi smulgă mâna din strânsoare.

— Trebuie că eşti obsedat de el, să ştii… mai bine-ai discuta cu cineva problema, decât să te descarci tot timpul pe mine. Şi, pentru cultura ta general, nu toată lumea fuge să se-ascundă-n caravana-mpuţită a lui Mămica şi Tăticu’ ori de câte ori iese treaba prost. E o cocină de porci, pentru numele lui Dumnezeu… cum e şi casa ta… şi cine-are chef să se reguleze într-o cocină?

Îşi frecă încheietura, unde degetele lui îi lăsaseră

pielea înroşită, cu trăsăturile ei imature de nouăsprezece ani schimonosindu-se veninos.

— Nu e vina lui Steve că eşti aşa de ameţit încât de cele mai multe ori nici nu şi, se mai scoală, aşa că nu te mai preface că el e de vină. Problema ta e că ţi-ai pierdut-o, dar nu eşti în stare nici să vezi, dracu-l

Tony o privi cu ostilitate:

— Şi sâmbătă? Nu mie mi s-a rupt filmu' sâmbătă. M-am săturat pân-aici să mă tot baţi la cap, Beebs.

Era pe punctul de a-şi arunca năzuroasă capul pe spate, răspunzând că sexul cu el devenise atât de plicticos, încât putea foarte bine să fie şi-n comă, dar prudenţa fu mai puternică. Tony avea un stil de a riposta care nu-i plăcea prea mult.

— Mda, bine, nu mă poţi acuza pe mine pentru asta, bombăni ea spăsită. Şi nu mai cumpăra E-uri la mâna a doua de la amicii tăi de mâna a doua, bine? Aşa, poţi să mă şi omori.

Capitolul 16

FAX:

Expeditor: *P.C. Nicholas Ingram*

Destinatar: *D.l. John Galbraith*

Data: *14 august – 7: 05 p.m.*

Conţinut: *Cazul* Kate Sumner

Domnule.

M-am mai gândit la cele de mai sus, mai ales în relaţie cu raportul medico-legal şi barca eşuată, şi întrucât mâine am zi liberă, vă faxez concluziile. Recunosc că se bazează în *întregime pe ipoteza că barca eşuată a fost implicată în asasinarea lui Kate, dar sugerează o nouă perspectivă, care s-ar putea să fie demnă de interes.*

Am menţionat azi dimineaţă că: 1) există o posibilitate ca barca pneumatică să fi fost furată din Lulworth Cove la sfârşitul lunii mai, în care caz hoţul şi asasinul lui Kate ar putea fi una şi aceeaşi persoană; 2) dacă teoria mea cu Jractarea" a fost corectă, sunt mari şanse ca motorul exterior (marca: Fastrigger; Nr. serial:

240B 5006678) să fi fost înlăturat şi să fi rămas în posesia hoţului; 3) aruncaţi încă o privire în jurnalul de bord al lui Steven Harding, pentru a vedea dacă a fost în Lulworth Cove în ziua de joi, 29 mai; 4) a avut o a doua barcă la bordul iahtului Crazy Daze – care nu necesita decât o pompă cu pedală ca s-o umfle – acest lucru ar rezolva unele dintre problemele dumneavoastră criminalistice; 5) probabil că are undeva o ascunzătoare pe care încă n-aţi descoperit-o şi care s-ar putea să conţină motorul furat.

Am avut timp să analizez logistica modului în care barca pneumatică a fost luată din Lulworth Cove ziua în amiaza mare şi mi-am dat seama că Harding, sau oricare alt proprietar de navă, ar fi avut oarecari dificultăţi.

E important să recunoaştem că iahtul Crazy Daze trebuie să fi fost ancorat în mijlocul Golfului Lulworth, iar Harding n-a putut veni la ţărm decât cu propria lui barcă pneumatică. Plimbăreţii de plăcere dornici de-o croazieră ar fi atras foarte puţin atenţia (s-ar fi presupus că barca era a lor) dar un om singur, chinuindu-se cu două bărci pneumatice, ar fi ieşit în evidenţă ca măgarul între oi, mai ales din moment ce singura cale de a le scoate din Golf (doar dacă nu era dispus să-şi piardă vremea dezumflându-le) ar fi fost aceea de a le tracta în tandem sau în paralel după Crazy Daze. Este foarte neobişnuit ca un iaht să aibă două bărci şi, după reclamarea furtului, faptul ar fi atras atenţia pazei de coastă din observatorul de lângă Lulworth.

Cred că un scenariu mult mai probabil al furtului ar fi fost acela al înlăturării pe jos. Să zicem că un hoţ oportunist a observat că motorul exterior nu era fixat cu lacătul, i-a desfăcut clemele şi l-a cărat în văzul tuturor până la maşină. Să zicem că a revenit peste o jumătate de oră, ca să vadă dacă proprietarii se întorseseră şi, văzând că nu veniseră, a n clicat pur şi simplu barca deasupra capului şi astfel a luat-o şi pe ea. Nu sugerez că asasinarea lui Kate Sumner a fost premeditată cu atât de mult timp în urmă, dar ceea ce sugerez este că furtul bărcii pneumatice

spaniole în luna mai poate să fi dus la o metodă ideală pentru eliminarea trupului ei, în august. (Notă: furturile de sau de pe nave reprezintă unele dintre cele mai mari cifre din statisticile infracţiunilor de pe coasta de sud.) Recomand insistent, prin urmare, să încercaţi să aflaţi dacă între zilele de 24 – 31 mai a locuit în Lulworth sau în apropiere vreo persoană care avea legătură cu Kate. Presupun că ironia tristă a destinului va fi aceea că au fost ea, soţul şi fiica ei – în jurul oraşului Lulworth există mai multe parcuri de caravane şi campinguri – dar cred c-o să vă placă, întăreşte argumentele împotriva soţului.

Din motive care vor fi expuse mai jos, nu mai sunt convins că veţi găsi motorul exterior. Presupun! nd că s-a urmărit ca barca furată, plus conţinutul (de ex. Kate) să se scufunde, atunci motorul exterior trebuia să rămână la bord.

S-ar putea să vă amintiţi că m-am interesat de subiectul, hipotermiei" din raportul medico-legal, luni când mi l-aţi arătat. Opinia medicului legist e că victima înotase o perioadă de timp considerabilă, înainte de a se îneca, lucru care i-a cauzat stresul şi frigul. Cu acea ocazie, m-am întrebat de ce a avut nevoie de atâta timp pentru a înota pe o distanţă relativ scurtă şi am sugerat că era mai probabil să fi suferit hipotermia în urma expunerii la temperatura aerului nopţii decât la temperatura mării – aceasta din urmă fiind în general mai caldă. Ar depinde, desigur, de aptitudinile ei la înot, mai ales întrucât medicul legist precizează că a intrat în mare la minimum o jumătate de milă W-S-W *de Egmont Bight şi am presupus că trebuia să fi înotat mult mai mult decât a estimat el. Totuşi, azi-dimineaţă i-aţi spus domnişoarei Jenner despre Kate că era o înotătoare slabă şi de-atunci mă tot întreb cum ar fi putut o înotătoare slabă să plutească atât de mult, pe o mare dificilă, încât să prezinte semne de hipotermie după moarte. De asemenea, mă mai întreb de ce ucigaşul a fost convins că avea să ajungă cu bine înapoi la mal, de vreme ce în acea parte a coastei nu există*

lumini, iar curenţii sunt imprevizibili.

O explicaţie posibilă pentru cele de mai sus e aceea că femeia a fost violată pe mal, asasinul a crezut-o moartă după tentativa de strangulare şi tot exerciţiul cu „înecul" a avut rolul de a se debarasa de cadavru pe o porţiune izolată a coastei.

Puteţi accepta acest raţionament? 1) A urcat-o, goală şi leşinată, în barca furată, apoi a dus-o la o distanţă considerabilă – de la Lulworth Cove la Chapman's Poole = 8 mile marine aprox. – înainte de a o lega de motorul exterior şi a lăsa barca să se scufunde cu tot cu conţinutul (factorul de vânt rece i-ar fi provocat deja hipotermie unei femei goale); 2) după ce a fost lăsată în derivă, Kate şi-a revenit de pe urma tentativei de strangulare şi şi-a dat seama că trebuia să se salveze; 3) degetele şi unghiile rupte pot fi rezultatul eforturilor de a se elibera din legături şi apoi a desprinde clemele care ţineau motorul exterior la locul lui în scopul de a-i elimina greutatea, probabil răsturnând cu acest prilej barca; 3) a folosit barca în chip de plută şi nu s-a despărţit de ea decât când şi-a pierdut cunoştinţa sau a obosit prea tare ca să se mai ţină; 5) în toate situaţiile, presupun că barca s-a deplasat mult mai aproape de mal decât estimează medicul legist, altminteri s-a fi împotmolit, iar ucigaşul însuşi ar fi avut greutăţi; 6) ucigaşul a escaladat faleza şi s-a întors la Lulworth pe drumul de coastă, la adăpostul nopţii.

Până aici m-a dus imaginaţia, dar dacă barca a fost implicată în crimă, atunci trebuie să fi venit dinspre vest – Kimmeridge Bay sau Lulworth Cove – fiindcă era o navă prea fragilă pentru a rezista în cursa pe după St Alban's Head. Îmi dau seama că nimic din toate acestea nu explică situaţia lui Hannah, deşi nu pot să nu presimt că, dacă puteţi descoperi unde a stat ascunsă timp de două luni barca furată, s-ar putea să descoperiţi şi unde a fost violată Kate şi unde a fost lăsată Hannah în timp ce mama ei era înecată.

(Notă: Niciuna dintre cele de mai sus nu-l exclude pe

Harding violul a putut avea loc pe puntea navei lui, urmele fiind ulterior spălate, iar barca a putut fi tractată după Crazy Daze – dar oare fac din el un suspect mai puţin probabil?)

SS

Nick Ingram

Capitolul 17

Vineri dimineaţă, soarele răsărise de mai puţin de-o oră, când Maggie Jenner porni pe drumul din spatele Casei Broxton, însoţită de Bertie. Călărea un murg tânăr şi nărăvaş numit Stinger, a cărui stăpână venea în fiecare weekend din Lon? dra la vila ei din Langton Matravers pentru a călări din răsputeri prin jurul golfurilor, ca antidot faţă de presiunile muncii ei de broker financiar în capitală. Maggie îndrăgea calul, dar detesta femeia, ale cărei mâini erau cam la fel de sensibile ca două ciocane pneumatice şi care îl privea pe Stinger probabil aidoma ca pe o priză de cocaină – o doză rapidă de adrenalină.

Dacă n-ar fi acceptat să plătească mult peste preţurile medii pentru serviciile de întreţinere pe care i le asigura Maggie, i-ar fi refuzat oferta fără o secundă de ezitare, dar la fel ca în majoritatea situaţiilor din viaţa familiei Jenner, compromisul devenise cel mai sigur mod de a preîntâmpina falimentul. La St Alban’s Head Quarry, coti în dreapta, croindu-şi drum pe poartă, în valea adâncă şi largă care tăia o trecere descendentă şi înverzită spre mare, printre Capul St Alban’s la sud şi zona mai înălţată de deasupra Golfului lui Chapman, la nord. Îşi îndemnă calul la trap şi-i dădu drumul să se repeadă peste iarbă, într-o eliberare entuziastă. Era încă răcoare, dar prin aer abia dacă adia o boare de vânt şi, ca întotdeauna în asemenea dimineţi, moralul i se înălţa. Oricât de grea ar fi fost viaţa, şi uneori putea fi foarte grea, aici înceta să-şi mai facă griji. Dacă ceva avea vreun rost, atunci se apropia cel mai mult de a-l găsi, singură şi liberă, în optimismul reînnoit pe care îl genera soarele proaspăt în zorii fiecărei noi zile.

Îşi struni calul după opt sute de metri şi îl purtă la pas spre drumul de coastă mărginit de un gard, care îmbrăţişa pantele văii din ambele laturi într-o serie de trepte abrupte tăiate în faleze. Doar un drumeţ cutezător ar fi suferit chinurile coborârii numai pentru a se confrunta cu chinurile şi mai mari ale urcuşului, iar Maggie, care n-o făcuse niciodată nici pe una, nici pe cealaltă, găsi acum că era mult mai cuminte să călărească prin vale dacă voia să admire peisajul. În faţă, marea, de un albastru sclipitor, era calmă ca oglinda, fără nicio pânză la vedere, iar Maggie sări uşor din şa în timp ce Bertie, gâfâind după efortul de a ţine pasul, se tăvălea în voie prin iarba caldă, lângă copitele calului. Petrecând într-o doară căpăstrul lui Stinger peste şipca de sus a gardului, urcă dâmbul şi parcurse cei câţiva metri până la marginea falezei, pentru a sta şi a savura vasta întindere albastră unde linia de demarcaţie dintre cer şi mare era aproape invizibilă. Nu se auzeau decât foşnetele blânde ale brizanţilor pe plajă, respiraţiile animalelor şi un cântec de ciocârlie din înaltul cerului.

Ar fi fost dificil de spus, aşadar, cine fu mai surprins, Maggie sau Steven Harding, când acesta se ridică de la pământ, în faţa ei, după ce se săltase peste marginea falezei, de unde povârnişul cobora spre mare. Câteva secunde, stătu în patru labe, cu chipul palid şi neras, respirând greu şi arătând mult mai puţin plăcut decât în urmă cu cinci zile. Mai mult ca un violator; mai puţin ca un erou de la Hollywood. Inspira o tulburătoare violenţă, un anume calcul în ochii săi. negri, pe care Maggie nu le observase data trecută, dar brusca lui ridicare cât era de înalt fu aceea care o făcu să ţipe. Îngrijorarea i se transmise imediat lui Stinger care se ridică pe copitele dinapoi, smulgându-şi frâul de pe gard, iar apoi lui Bertie, care sări în picioare, cu blana zbârlită.

— Ticălos nenorocit! strigă la el Maggie, descărcându-şi spaima într-un reproş furios, când auzi fornăitul alarmat al lui Stinger şi tropotul de copite. Se

întoarse dinspre Harding, într-o încercare zadarnică de a prinde căpăstrul calului speriat înainte de a se repezi din loc.

Doamne, Te rog, să nu… valorează o avere pentru Grajdurile de întreţinere Broxton House… nu-mi pot permite să se rănească… Doamne, Te rog, Doamne, Te rog…

Harding, însă, din motive pe care numai el le ştia, se repezi prin faţa ei spre Stinger iar calul, rostogolindu-şi ochii în orbite, o luă la goană ca fulgerul în susul pantei.

— Of, Doamne! răcni Maggie, bătând cu piciorul şi dezlănţuindu-se asupra tânărului, cu faţa roşie şi urâţită de o furie incontrolabilă. Cum ai putut fi aşa de-al dracu’ de infantil, băi… băi cretinule! Ce *mă-ta* ai crezut că făceai?! Jur pe Dumnezeu că dacă Nick Ingram află c-ai fost aici, o să te răstignească pe cruce! Deja te crede un împuţit de pervers!

Era complet nepregătită pentru dosul de palmă care-i arse o lovitură razantă peste obraz şi, în momentul când căzu la pământ, cu o bufnitură răsunătoare, singurul gând din capul ei fu: *Ce Dumnezeu l-a apucat pe idiotul ăsta…*?

Ingram miji dureros ochii spre ceasul deşteptător, la şase şi jumătate, când îi sună telefonul. Ridică receptorul şi ascultă o serie de ţipete ascuţite şi neinteligibile de la celălalt capăt al firului, pe care le recunoscu ca aparţinându-i lui Maggie Jenner.

— Va trebui să te calmezi, spuse el, când în sfârşit Maggie se opri să respire. Nu înţeleg o vorbă din ce spui.

Alte ţipete.

— Vino-ţi în fire, Maggie, continuă ferm Ingram. Nu eşti o smiorcăită, aşa că nu te purta ca una de-alea.

— Scuză-mă, răspunse ea, într-o lăudabilă încercare de a se stăpâni. Steven Harding m-a lovit, aşa că Bertie s-a repezit la el… peste tot este sânge… i-am legat braţul într-un garou, dar nu rezistă… nu ştiu ce să mai fac… cred c-o să moară, dacă nu ajunge la spital.

Ingram se ridică în capul oaselor, frecându-şi furios

faţa pentru a-şi alunga somnul. Auzea zgomotul alb al spaţiului gol şi sunetul unor cântece de păsări în fundal.

— Unde eşti?

— La capătul văii carierei… lângă treptele spre drumul de coastă… la jumătatea distanţei dintre Chapman’s Poole şi St Alban’s Head… Stinger a fugit şi mă tem că-şi va rupe un picior dacă se împiedică de căpăstru…; vom pierde totul… cred că Steve moare…

Vocea îi slăbi, când întoarse capul şi telefonul dinspre direcţia semnalului.

— Omor din imprudenţă… Bertie şi-a pierdut controlul…

— Nu te mai aud, Maggie! strigă Ingram.

— Iartă-mă, reveni vocea ei, în grabă. Nu are nicio reacţie. Mi-e teamă ca Bertie să nu-i fi secţionat o arteră şi nu pot strânge garoul destul de tare ca să-i opresc hemoragia. Folosesc lesa lui Bertie, dar e prea largă şi beţele de-aici sunt toate aşa de putrede că se rup mereu.

— Atunci lasă lesa şi foloseşte altceva – ceva ce să poţi strânge în mână, un tricou eventual, înfăşoară-i-l în jurul braţului cât poţi de strâns, mai sus de cot, şi pe urmă continuă să răsuceşti capetele ca să exerciţi presiune. Dacă nu reuşești, încearcă să localizezi cu degetele artera pe parta inferioară a braţului şi apas-o tare peste os, ca să opreşti circulaţia. Dar trebuie să menţii presiunea, Maggie, altfel va începe din nou să piardă sânge, iar asta înseamnă că te vor durea mâinile.

— Okay.

— Bravo. Îţi trimit ajutoare cât pot de repede.

Întrerupse legătura şi formă numărul de la Broxton House.

— Doamnă Jenner? începu el, apăsând butonul difuzorului când auzi receptorul celuilalt aparat ridicându-se. Aici Nick Ingram.

Sări din pat şi începu să se îmbrace.

— Maggie are nevoie de ajutor şi dumneavoastră vă aflaţi cel mai aproape. Încearcă să oprească hemoragia

mortală a unui om, în valea carierei. Sunt la capătul drumului de coastă. Dacă-l luaţi pe Sir Jasper şi alergaţi acolo cu toată viteza, arunci mai are şanse, altfel…

— Dar nu sunt îmbrăcată, îl întrerupse ea, cu indignare.

— Mi se rupe-n paişpe! replică el. Mişcă-ţi fundu' acolo şi dă-i fiică-tii o mână de ajutor fiindcă, pe toţi sfinţii, oricum ai face-o pentru prima oară.

— Cum îndrăz…

Închise şi începu să dea mai multe telefoane; care aveau să ducă la trimiterea elicopterului de la Portland Search and Rescue spre St Alban's Head pentru a doua oară în nicio săptămână, când serviciul de ambulanţe îşi exprimă îndoiala că putea ajunge la un om dintr-o vale îndepărtată înainte de a sângera de moarte.

Când Nick Ingram ajunse la faţa locului, conr ducându-şi Jeepul cu o viteză sinucigaşă pe drumeagurile înguste şi în susul cărării, drama se terminase. Elicopterul stătea pe părhânt la vreo cincizeci de metri de locul accidentului, cu motorul în ralenti, Harding se ridicase în capul oaselor, conştient, în timp ce-l îngrijea un infirmier de la S.A.R., iar la încă o sută de metri la sud de elicopter, pe la jumătatea pantei, Maggie încerca să-l prindă pe Stinger, care-şi dădea ochii peste cap şi se retrăgea de fiecare dată când ea ajungea prea aproape. Încerca în mod clar să-l abată în direcţia opusă marginii, dar calul se temea prea tare de elicopter ca să meargă în direcţia lui şi nu reuşea decât să-l mâne spre gardul înalt de un metru şi treptele periculos de abrupte care mărgineau faleza.

Celia, într-o pereche de pantaloni de pijama şi o jachetă de casă pătată cu tanin, stătea arogantă într-o parte, cu o mână ţinând strâns căpăstrul lui Sir Jasper de lângă zăbală şi cu capătul acestuia înfăşurat pe cealaltă, în caz că se hotăra şi el s-o zbughească din loc. îl învrednici pe Ingram cu o privire îngheţată, menită să-l împietrească în loc, dar comisarul n-o luă în seamă, îndreptându-şi atenţia spre Harding.

— Vă e bine, domnule?

Tânărul dădu din cap. Purta blugi Levi's şi o cămaşă groasă verde pal, ambele fiind stropite copios cu sânge, iar antebraţul drept îi era bandajat strâns.

Ingram se întoarse spre infirmier:

— În ce stare e?

— Va trăi, răspunse omul. Cele două doamne au reuşit să-i oprească hemoragia. Are nevoie de cusături, aşa că-l ducem la Poole şi-l aranjăm acolo.

Îl trase pe Nick deoparte.

— Tinerei doamne i-ar prinde bine de asemenea nişte îngrijiri. Tremură ca o frunză, dar zice că e mai important să prindă calul. Problema e că şi-a rupt căpăstrul şi nu se poate apropia îndeajuns ca să-l apuce de zăbală.

Arătă cu capul spre Celia:

— Şi nici cea bătrână nu stă mult mai bine. Are artrită şi s-a lovit la şold călărind încoace. Normal ar fi să le luăm cu noi, dar refuză cu încăpăţânare să părăsească animalele. Mai e şi problema timpului. Trebuie să pornim, dar calul liber o s-o ia la goană pe bune în clipa când decolăm. Şi-aşa şi-a ieşit din minţi de frică şi era să cadă dracu' de pe faleză când am aterizat.

— Unde-i câinele?

— A dispărut. Înţeleg că tânăra doamnă a trebuit să-l bată cu lesa ca să-i dea drumul băiatului şi a tulit-o cu coada-ntre picioare.

Nick îşi ciufuli părul răvăşit de somn.

— Okay, ne mai puteţi aştepta cinci minute? Dac-o ajut pe domnişoara Jenner să prindă calul, poate-o convingem pe maică-sa să se ducă la un tratament. Ce zici?

Infirmierul privi spre Steven Harding.

— De ce nu? zice că-i destul de întremat ca să meargă pe picioare, dar o să-mi trebuiască cinci minute bune ca să-l urc şi să-l instalez. Nu vă dau şanse prea mari, dar oricum, succes.

Cu un zâmbet răutăcios, Nick îşi duse degetele la

gură şi scoase un şuierat ascuţit, înainte de a scruta ambele pante, cu ochi îngustaţi. Spre uşurarea lui, îl văzu pe Bertie ridicându-se din iarbă, pe culmea Colinei Emmetts, la vreo două sute cincizeci de metri distanţă. Mai şuieră odată, iar câinele veni spre el ca o torpilă. Când mai avea cincizeci de metri, ridică braţul şi îl coborî scurt spre pământ, apoi reveni la Celia.

— Trebuie să luăm repede o hotărâre, îi spuse el. Avem cinci minute ca să-l prindem pe Stinger înainte de a pleca elicopterul, şi cred că Maggie ar avea şanse mai mari dacă l-ar călări pe Sir Jasper. Dumneavoastră sunteţi experta. Să i-l duc eu, sau să-l las cu dumneavoastră, reţinând că nu ştiu nimic despre cai, iar Jasper riscă să se sperie de zgomot la fel de mult ca Stinger?

Celia Jenner era o femeie raţională şi nu pierdu vremea cu reproşurile. Îi dădu în mâna stângă capătul frâului, iar pe dreapta i-o potrivi lângă zăbala lui Jasper.

— Ţistuie mereu din limbă, spuse ea, şi-o să te urmeze. Nu încerca să fugi şi nu-i da drumul. Nu ne putem permite să-i pierdem pe amândoi. Aminteşte-i lui Maggie c-au să-şi iasă din minţi în clipa când decolează elicopterul, aşa că să galopeze ca toţi dracii spre mijlocul câmpului, ca să aibă mai mult spaţiu în jur.

Ingram porni în susul pantei, fluierându-l pe Bertie să-l urmeze şi chemându-l la piciorul stâng, astfel încât câinele îl însoţi ca o umbră.

— Nu ştiam că e câinele lui, îi spuse infirmierul Cellei.

— Nici nu e, răspunse ea îngândurată, privind ceea ce se întâmpla, cu mâna streaşină la ochi.

Îşi văzu fiica poticnindu-se în jos spre poliţistul cel înalt, care schimbă o vorbă cu ea înainte de a o ridica uşor în şaua lui Jasper, după care, cu un gest al braţului, îl trimise pe Bertie într-o manevră de învăluire spre marginea falezei, pentru a ocoli până în spatele calului speriat. Porni şi el pe urmele lui Bertie, oprindu-se ca un obstacol de neclintit între Stinger şi margine, pe când

dirija câinele să blocheze şi mai mult retragerea calului în susul colinei, alergând încoace şi-ncolo mai sus de el. Între timp, Maggie îl întorsese pe Sir Jasper spre carieră şi-i dăduse pinteni s-o ia la trap. Confruntat cu variantele neplăcute de a avea un câine într-o parte, un elicopter în cealaltă şi un om în spate, Stinger alese soluţia cea mai firească de a-l urma pe celălalt cal spre adăpost.

— Impresionant, comentă infirmierul.

— Într-adevăr, răspunse Celia, şi mai gânditoare. Aşa e, nu?

Polly Garrard se pregătea să plece la serviciu, când detectivul inspector John Galbraith sună la uşă şi o întrebă dacă voia să mai răspundă la câteva întrebări despre relaţia ei cu Kate Sumner.

— Nu pot, răspunse Polly, am să-ntârzii. Puteţi veni la birou, dacă doriţi.

— Perfect, dacă preferaţi aşa, o asigură el. Totuşi, v-ar putea îngreuna situaţia. Cred că nu veţi dori să tragă cineva cu urechea la unele dintre întrebările pe care am să vi le pun.

— Of, fir-ar să fie! exclamă ea imediat. Am ştiut eu c-aşa avea să se-ntâmple.

Deschise larg uşa.

— Mai bine poftiţi, îl invită conducându-l într-un salonaş, dar nu mă puteţi reţine prea mult. O jumătate de oră maximum, okay? Deja am întârziat de două ori luna asta şi mi se termină pretextele.

Se aşeză pe capătul unei canapele, rezemându-şi braţul de spătar, şi-l invită să se aşeze în celălalt capăt. Răsucindu-se cu faţa spre el, îşi îndoi un picior sub trup, astfel că fusta i se ridică până la pubis, iar sânii îi ieşiră în relief ca reacţie la tragerea umerilor înapoi. Era o poziţie deliberată, îşi spuse cu oarecare amuzament Galbraith, în timp ce se aşeza pe canapea. Era o tânără bine făcută, cu gustul tricourilor strâmte, al machiajului gros şi al lacului de unghii albastru, şi se întrebă cum ar fi suportat-o Angela Sumner pe Polly ca noră în locul lui Kate. Cu toate

păcatele ei reale sau imaginare, Kate păruse pe măsura rolului de soţie a lui William, chiar dacă îi lipseau talentele sociale şi educaţionale necesare pentru a o satisface pe soacra ei.

— Voiam să vă întreb despre o scrisoare pe care i-aţi trimis-o lui Kate în luna iulie, cu referire la unii colegi de muncă, începu el, scoţând o copie xerox din buzunarul de la piept; o desfăcu pe genunchi şi i-o întinse. Vă mai amintiţi când i-aţi scris-o?

Polly o parcurse rapid, apoi dădu din cap:

— Mhm. Îi tot telefonasem vreo săptămână încheiată şi mi-am zis, ce mama dracu', e clar că-i ocupată, aşa că mai bine să-i trimit o scrisoare şi să-i cer să mă sune ea.

Îşi boţi faţa, cu o nemulţumire caricaturală:

— Nu c-ar fi făcut-o vreodată. Mi-a trimis doar o sărăcie de scrisorică, zicând c-avea. să mă sune ea când era gata.

— Aceasta? îi arătă el o copie după ciorna lui Kate.

Femeia îi aruncă o privire.

— Cred că da. Asta spunea, mai mult sau mai puţin. Era pe-o hârtie c-un antet fandosit, ţin minte, dar m-a supărat că nu se deranjase să-mi răspundă cu o scrisoare civilizată. Adevărul e că nici nu cred că voia să vin. Bănuiesc că se temea să n-o fac de râs în faţa prietenilor ei din Lymington. Ceea ce probabil că aş fi şi făcut, adăugă ea, cu francheţe.

Galbraith zâmbi:

— L-aţi vizitat acasă imediat după ce se mutaseră?

— Nu. Nu m-au invitat niciodată. Tot zicea că pot veni de cum termină decoraţiunile, dar – făcu ea iarăşi o mutră – nu era decât un pretext ca să mă tot amâne. Nu m-a deranjat. Adevărul e că, dacă eram în locul ei, probabil şi eu aş fi făcut la fel. Se mutase de-a binelea – casă nouă, viaţă nouă, prieteni noi – şi când faci asta, pe cei vechi îi laşi în urmă, nu?

— Nu se mutase complet, sublinie el. Încă mai sunteţi colegă cu William.

Polly chicoti.

— Lucrez în aceeaşi clădire cu William, îl corectă ea, şi-l scot din minţi, ceva de speriat, spunându-le tuturor că s-a însurat cu cea mai bună prietenă a mea. Ştiu că nu-i adevărat – n-a fost niciodată, de fapt – vreau să zic, am plăcut-o, una alta, dar nu era genul de cea mai bună prietenă, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic. Mult prea închisă în sine. Nu, o fac numai ca să-l enervez pe William. Mă crede cea mai mare proastă şi era să moară când i-am spus că o vizitasem pe Kate în Chichester şi o cunoscusem pe mama lui. Nici nu mă mir. Doamne, ce cotoroanţă mai e şi aia! Predici, predici, predici. Fă asta. Nu face ailaltă. Cinstit, aş fi-mpins-o-n faţa unui autobuz, cu scaun cu tot, dacă era soacra *mea*.

— A existat vreo şansă în sensul ăsta?

— Mai scutiţi-mă! Ar trebui să fiu în comă permanentă ca să mă mărit cu William Sumner. Tipul are cam tot atâta sex-appeal cât o ridiche!

— Atunci, ce-a găsit Kate la el?

Polly îşi frecă degetul mare de cel arătător:

— Banii.

— Altceva?

— Nimic. Un pic de clasă, poate, dar un tăntălău necăsătorit, fără copii şi cu bani căuta şi un tăntălău necăsătorit, fără copii şi cu bani a căpătat.

Înclină capul într-o parte, amuzată de expresia lui neîncrezătoare:

— Mi-a spus odată că scula lui William, chiar şi când i se făcea mai tăricică, era aşa de moale că semăna mai mult cu un cârhat nefript decât c-o măciucă. Păi şi-atuncea, zic eu, cum face treaba? Şi ea, zice, c-o litră de ulei de bebeluş și degetu’ meu în cur.

Chicoti din nou, la vederea strâmbăturii de simpatie a lui Galbraith faţă de problemele altui bărbat.

— Şi lui îi plăcea, pentru numele lui Dumnezeu! Altfel, de ce s-ar fi însurat cu ea, când maică-sa scuipa venin peste tot? Okay, o fi vrut Kate bani, da’ bietul Willy

nu voia decât o borfelină care să-i spună că era formidabil fie că era, fie că nu. Mergea ca pe apă. Amândoi aveau ce voiau.

O studie un moment, întrebându-se dacă era chiar aşa de naivă pe cât dădea de înţeles.

— Chiar aşa? întrebă el. Kate a murit, nu uitaţi.

Polly redeveni imediat serioasă.

— Ştiu. Mare porcărie. Dar nu vă pot spune nimic despre asta. De când s-a mutat, n-am mai văzut-o.

— În regulă. Spuneţi-mi ce ştiţi. De ce v-a amintit de Kate întâmplarea când Wendy Plater I-a insultat pe James Purdy?

— Ce vă face să credeţi că mi-a amintit de ea?

Galbraith cită din scrisoare:

— *A trebuit* – Wendy, adică – *să-şi prezinte scuzele, dar nu regretă nimic*. *Zice că niciodată nu l-a mai văzut pe Purdy învineţindu-se la faţă*! *M-am gândit la tine imediat, bineînţeles*...

Puse pagina pe canapea, între ei.

— De ce partea asta de la urmă, Polly? De ce faptul că Purdy s-a învineţit te-a dus cu gândul la Kate Sumner?

Polly se gândi un moment.

— Fiindcă a lucrat la Pharmatec? încercă ea, neconvingător. Fiindcă îl găsea pe Purdy un bulangiu? E doar o figură de stil.

Galbraith bătu cu degetul în ciorna copiei lui Kate:

— A tăiat cuvintele *Ai promis pe cuvânt de onoare*, înainte de a scrie, mai departe*, întâmplarea eu Wendy Plater a fost foarte nostimă*! Ce i-ai primis, Polly?

Femeia părea stânjenită.

— Sute de lucruri, aş crede.

— Nu mă interesează decât cel care a avut legătură fie cu James Purdy, fie cu Wendy Plater.

Ridicându-şi braţul de pe spătarul canapelei, Polly se aplecă abătută.

— N-are nicio legătură cu asasinarea ei. A fost doar o întâmplare.

— Ce anume?

Nu-i răspunse.

— Dacă nu are într-adevăr nicio legătură cu moartea ei, atunci îţi dau cuvântul meu că rămâne între noi, o încurajă el. Nu mă interesează să-i divulg secretele, ci numai să-l găsesc pe ucigaş.

Chiar în timp ce vorbea, ştiu că afirmaţia era neadevărată. De prea multe ori, pentru victima unui viol justiţia însemna să îndure umilinţa de a i se demasca secretele. O privi pe Polly cu o compasiune neaşteptată.

— Dar mă tem *că eu* sunt cel care trebuie să decidă dacă e important sau nu.

Polly oftă.

— Mi-aş putea pierde slujba, dacă Purdy află vreodată că v-am spus.

— Nu există niciun motiv ca să afle.

— Credeţi?

Galbraith nu mai spuse nimic, ştiind din experienţă că tăcerea exercita adesea o presiune mai puternică decât cuvintele.

— În fine, ce mama dracu'! se hotărî ea. Probabil aţi ghicit oricum. Kate a avut o aventură cu el. Era nebun după cal voia să-şi părăsească névasta şi toate cele, şi pe urmă ea i-a dat cu pas şi-a spus că-n schimb avea să se mărite cu William. Lui Purdy, săracu', nu i-a venit să creadă. Nici el nu-i un boboc cu caş la gură şi se dăduse de ceasu' morţii să-i trezească interesul. Cred chiar că-i spusese nevesti-sii că voia să divorţeze. Oricum, Kate a spus că s-a învineţit la faţă şi pe urmă a căzut pe birou. După aia, a lipsit de la serviciu trei luni, aşa c-am bănuit că făcuse un atac de inimă, dar Kate a zis că nu suporta să mai vină cât timp era ea acolo.

Ridică din umeri:

— S-a apucat din nou de lucru în săptămâna de după plecarea ei, deci se pare că a avut dreptate.

— De ce l-a ales pe William? întrebă Galbraith. Nu era mai îndrăgostită de el decât de Purdy, nu?

Polly repetă gestul de a-şi freca degetele unul de altul.

— Lovelele. Purdy are o nevastă şi trei copii mari, care şi-ar fi cerut cu toţii porţia înainte de-a apuca şi Kate s-arunce o privire.

Făcu o mutră maliţioasă:

— Cum spuneam, ea voia de fapt un tip necăsătorit şi fără copii. Socotea că dacă tot trebuia să-şi verse maţele ca să facă vreun libidinos fericit, voia să aibă acces la toată averea ăluia.

Galbraith scutură din cap, nedumerit:

— Atunci ce ce şi-a mai pierdut vremea cu Purdy?

Proptindu-şi din nou braţul pe spătarul canapelei, Polly îşi repezi sânii în faţa lui.

— N-avea tată, nu? Cum nici eu n-am.

— Şi?

— Îi plăceau bărbaţii mai în vârstă, deschise ea larg ochii, în semn de invitaţie cochetă. Şi mie, dacă te interesează.

— Îi mănânci de vii? chicoti Galbraith.

Polly îi privi fix prohabul:

— Pe nemestecate îi înghit, râse ea.

Amuzat, inspectorul clătină din cap.

— Începuseşi să-mi spui de ce şi-a mai pierdut Kate timpul cu Purdy.

— El era şeful, tipul cu mălaiul. S-a gândit să-l ia la câteva tăvăleli, să-i smulgă plata pentru renovarea apartamentului, în timp ce căuta prin jur ceva mai de soi. Problema era că nu contase c-avea să se amorezeze aşa de tare, şi nu i-a mai rămas altă soluţie ca să scape de el decât cruzimea. Avea nevoie de siguranţă, nu de dragoste, înţelegi, şi nu credea s-o obţină de la Purdy, după ce nevastă-sa şi copiii îşi tăiau porţia. Avea cu treizeci de ani mai mult ca ea, nu uita. De asemenea, Purdy nu-şi mai dorea şi alţi copii, iar asta era ceea ce voia ea cu adevărat, să aibă nişte copii ai ei. În unele sensuri, era sucită de-a binelea, probabil fiindcă avusese greutăţi în copilărie.

— William ştia despre aventura cu Purdy?

Polly clătină din cap:

— Nu ştia nimeni, în afară de mine. De-asta Kate m-a pus să jur că păstram secretul. A zis că William ar fi contramandat nunta, dacă afla.

— Şi ar fi făcut-o?

— A, cu siguranţă. Păi fii atent, avea treizeci şi şapte de ani şi nu era genul care să se-nsoare. Wendy Plater fusese cât pe ce să-l înhaţe odată, până când Kate i-a băgat beţe-n roate spunându-i că era o desfrăbălată. A expediat-o aşa de repede, că nici nu ţi-ar veni să crezi.

Zâmbi, amintindu-şi.

— Kate practic a trebuit să-i bage un belciug prin nas ca să-l ducă până la ofiţerul stării civile. Poate-ar fi fost altfel, dacă mama lui era de acord, dar bătrâna Mămică Sumner şi Will erau ca Derby şi Joan, iar Kate trebuia să se dea cu capul de toţi pereţii-n fiecare noapte ca să facă sexul cât mai atractiv pentru dobitocul ăla decât să-i spele regulat rufele.

— Şi povestea cu Wendy Plater era adevărată?

Din nou, Polly păru stingherită.

— Se îmbată uneori, dar nu cu regularitate. Totuşi, cum spunea Kate, dacă Will ar fi vrut să se-nsoare cu ea, n-ar fi crezut-o, nu? A profitat doar de primul pretext valabil ca să scape.

Galbraith coborî privirea spre scrisul copilăresc al lui Kate de pe ciorna scrisorii pentru Polly, întrebându-se ce natură o fi avut lipsa ei de scrupule.

— Legătura cu Purdy a continuat şi după ce s-a măritat cu William?

— Nu, răspunse Polly cu convingere. Când Kate lua o hotărâre, aşa rămânea.

— Iar asta ar fi oprit-o să aibă relaţii cu altcineva? Să zicem că se plictisea de William şi cunoştea un bărbat mai tânăr – în circumstanţele astea, ar fi fost infidelă?

— Nu ştiu, ridică din umeri Polly. Mă cam gândeam eu că putea să aibă o aventură, fiindcă nu se mai ostenise

să-mi telefoneze de veacuri, dar asta nu-nseamnă că o şi avea. Oricum, n-ar fi fost ceva serios. Era încântată foc că se mutase la Lymington şi avea o casă onorabilă şi n-o pot vedea renunţând prea uşor la toate astea.

Galbraith dădu din cap.

— Ai ştiut vreodată că obişnuia să folosească fecale ca să se răzbune?

— Ce naiba-i aia, fe… calie?

— Rahat, explică îndatoritor Galbraith, găinaţ, balegă, treabă mare.

— Căcat!

— Exact. Ai auzit vreodată să fi mânjit cu rahat lucrurile cuiva?

Polly chicoti:

— Nu. Era prea fandosită ca să facă aşa ceva. Aproape o maniacă a igienei, de fapt. Când Hannah era mică, freca bucătăria în fiecare zi cu Dettol ca să nu aibă microbi, i-am spus că era nebună – vreau să zic, peste tot sunt microbi, nu-i aşa – dar ea tot o ţinea pe-a ei. N-aş vedea-o atingând un rahat nici într-un milion de ani. După ce-o schimba pe Hannah, îi ţinea scutecele la o lungime de braţ.

Din ce în ce mai curios, îşi spuse Galbraith.

— Okay. Dă-mi o idee aproximativă despre program. La cât timp după ce i-a spus lui Purdy că se mărita cu William a avut loc nunta?

— Nu mai ţin minte. O lună, poate.

Făcu un calcul rapid în minte.

— Deci, dacă Purdy a lipsit trei luni, înseamnă că la două luni după nuntă Kate a întrerupt serviciul fiindcă era gravidă?

— Cam aşa ceva.

— Şi în ce lună era gravidă, Polly? într-a doua? A treia? A patra?

Pe faţa tinerei apăru o expresie resemnată.

— A spus că nu conta, cu condiţia să semene cu ea, fiindcă William era atât de îndobitocit încât ar fi crezut

orice-i spunea.

Descifră corect dispreţul din expresia lui Galbraith.

— N-a făcut-o din răutate. Doar din disperare. Ştia ce înseamnă să creşti în sărăcie.

Refuzul îndărătnic al Celiei de a-l însoţi pe Harding în elicopter şi incapacitatea sa de a se îndoi din şold însemnau fie să se întoarcă acasă pe jos, cu nişte dureri îngrozitoare, fie să stea culcată pe spate în Jeepul lui Ingram, care era plin cu mantale, cizme şi echipamente de pescuit. Cu un zâmbet acru, Ingram făcu loc şi se aplecă s-o ia pe sus. Totuşi, refuză cu şi mai multă încăpăţânare să se lase ridicată în braţe.

— Nu-s un copil, se răsti ea.

— Altfel nu văd cum am putea proceda, doamnă Jenner, îi atrase el atenţia, altfel decât târându-vă pe burtă şi stând culcată cu faţa în jos acolo unde obişnuiesc eu să-mi pun peştii.

— Şi cred că ţi se pare comic.

— Doar corect. Mă tem că, orice-am face, va fi dureros.

Celia privi podeaua canelată, incomodă, şi cedă, prost dispusă.

— Numai să nu faci caz, mai spuse ea, arţăgoasă. Nu suport agitaţia.

— Ştiu.

O culese în braţe şi se aplecă în Jeep, pentru a o depune cu grijă pe podea.

— Va fi un drum cu zdruncinături, o mai preveni el, îndesând în jurul ei mantalele, ca s-o protejeze. N-ar strică să mă strigaţi, dacă nu mai suportaţi, şi voi opri.

Deja nu mai suporta, dar nu avea de gând să i-o spună.

— Sunt îngrijorată din cauza lui Maggie, scrâşni ea printre dinţi. Ar fi trebuit să se întoarcă, de-acum.

— L-a dus pe Stinger spre grajduri, nu în direcţie opusă.

— Dumitale nu ţi se întâmplă niciodată să mai şi

greşești? îl întrebă Celia, acră.

— Nu când e vorba de cunoştinţele fiicei dumneavoastră despre cai. Am încredere în ea, şi ar trebui să aveţi şi dumneavoastră.

Închise portiera şi se urcă la volan.

— Îmi prezint scuzele încă de pe-acum, strigă, pornind motorul.

— Pentru ce?

— Pentru suspensiile rablagite, murmură Ingram, ambreind şi pornind ca melcul peste iarba cu denivelări a văii.

Celia Jenner nu scoase niciun sunet, tot drumul, iar Ingram zâmbi în sinea lui, când intră pe aleea Casei Broxton. Indiferent de celelalte cusururi ale ei, bătrâna era o femeie zdravănă şi o admira pentru asta.

Deschise portiera din spate.

— Mai trăiţi? o întrebă, aplecându-se s-o ajute.

Se făcuse pământie de durere şi oboseală, dar era nevoie de mai mult decât un drum cu hopuri ca să-i stingă scânteia.

— Eşti un tânăr foarte enervant, bombăni ea, în timp ce-l apuca iarăşi cu braţul pe după gât, gemând de durere când o târî peste podeaua maşinii. Dar ai avut dreptate în legătură cu Martin Grant, recunoscu fără chef, şi întotdeauna am regretat că nu te-am ascultat. Asta te mulţumeşte?

— Nu.

— De ce? Maggie ţi-a spus că e maxima mea apropiere de o scuză.

Ingram zâmbi uşor, săltând-o la piept şi îndepărtându-se de Jeep.

— Este încăpăţânarea un motiv de mândrie?

— Nu sunt încăpăţânată, am principii.

— De, dacă n-aţi avea, îi surâse el, atâtea principii, acum aţi fi în spitalul din Poole, la un tratament cum se cade.

— E bine să le spui lucrurilor pe nume, replică ea

ursuză. Şi, sincer, dacă eram măcar pe jumătate atât de încăpăţânată pe cât pari dumneata să mă crezi, acum nici n-aş mai fi în starea asta. Obiectez să mi se pomenească la telefon despre fundul meu.

— Mai vreţi *încă* o scuză?

Celia ridică privirea, un moment, apoi îşi mută din nou ochii.

— Pentru Dumnezeu, pune-mă jos odată, îi ceru ea. E atât de nedemn, pentru o femeie la vârsta mea. Ce-ar zice fiica mea, să mă vadă aşa?

N-o luă în seamă şi porni cu paşi mari peste pietrişul plin de bălării, spre uşa din faţă a casei, lăsând-o la pământ numai când auzi sunet de paşi alergând. Maggie, roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată, apăru de după colţul casei, cu câte un baston de mers în fiecare mână. I le întinse mamei sale.

— N-are voie să călărească, îi spuse ea lui Nick, aplecându-se să-şi tragă respiraţia. Ordinul medicului. Dar slavă Domnului că nu urmează sfaturile nimănui. Singură nu m-aş fi descurcat şi, cu siguranţă, nici pe Stinger nu-l mai prindeam fără Sir Jasper.

— Nick o sprijini pe Celia cu mâinile de sub coate, în timp ce bătrâna lua bastoanele şi-şi regăsea echilibrul.

— Ar fi trebuit să mă trimiteţi înapoi la origini, spuse el.

Celia se aplecă înainte pe bastoane, ca un crab uriaş.

— Nu fi ridicol, mârâi ea, iritată. Asta-i greşeala pe care am făcut-o dată trecută.

Capitolul 18

Declaraţie

Martor: James Purdy, Director Administrativ, Pharmatec UK

Anchetator: D.I. Galbraith

La un moment dat, în vara anului 1993, lucram peste orele de program, în cabinet. Din câte ştiam, toţi ceilalţi părăsiseră instituţia. Aproximativ la orele 9: 00 p.m., în drum spre ieşire, am observat o lumină aprinsă într-un

birou de la capătul condorului. Biroul îi aparţinea lui Kate Hill, secretara Managerului de Servicii, Michael Sprate, şi fiindcă am fost impresionat de faptul că lucra atât de târziu, am intrat ca s-o felicit pentru conştiinciozitatea ei. Îmi atrăsese atenţia când s-a angajat la firmă, datorită staturii. Era scundă şi zveltă, cu păr blond şi nişte ochi albaştri remarcabili. O găseam foarte atrăgătoare, dar nu din acest motiv am intrat în seara aceea în biroul ei. Nu dăduse niciodată de înţeles prin nimic că aş fi interesat-o. Prin urmare, am fost surprins şi flatat când s-a ridicat de pe scaun şi a spus că rămăsese atât de mult cu speranţa că aveam să intru.

Nu sunt mândru de ceea ce s-a întâmplat în continuare. Am cincizeci şi opt de ani şi sunt căsătorit de treizeci şi trei de ani, şi nimeni nu mi-a făcut vreodată ceea ce a făcut Kate în seara aceea. Ştiu că pare absurd, dar e genul de lucru la care visează majoritatea bărbaţilor: să intre într-o încăpere şi o femeie frumoasă, fără absolut niciun motiv, să le ofere o relaţie sexuală. După aceea, am fost extrem de îngrijorat, fiindcă am presupus că trebuia să aibă un motiv ascuns pentru a o fi făcut. Următoarele câteva zile le-am petrecut cuprins de teamă. În cel mai bun caz, mă aşteptam să-şi permită anumite libertăţi în relaţiile cu mine; în cel mai rău, prevedeam vreo tentativă de şantaj. Totuşi, a fost extrem de discretă, nu mi-a cerut nimic în schimb şi a continuat să fie politicoasă ori de câte ori ne vedeam. Când mi-am dat seama că nu aveam niciun motiv de teamă, am început să fiu obsedat de ea şi s-o visez în fiecare noapte.

Peste vreo două săptămâni, era din nou în biroul ei când am trecut prin dreptul uşii, iar experienţa s-a repetat. Am întrebat-o de ce şi mi-a răspuns: „fiindcă aşa vreau eu”. Din acel moment, n-am mai putut face nimic ca să mă stăpânesc. În unele sensuri, ea este cea mai frumoasă întâmplare din viaţa mea şi nu regret niciun moment legătura noastră. În altele, o privesc ca pe un coşmar. N-am crezut că inimile se pot frânge, dar a mea a fost frântă

de mai multe ori de către Kate şi niciodată mai mult ca atunci când am aflat că a murit.

Legătura noastră a continuat câteva luni, până în ianuarie, 1994. În cea mai mare parte, avea loc în apartamentul lui Kate, deşi o dată sau de două ori, sub pretextul unor deplasări în interes de serviciu, am dus-o la nişte hoteluri din Londra. Eram pregătit, să divorţez de soţia mea pentru a mă recăsători cu Kate, deşi mi-am iubit întotdeauna *soţia şi niciodată n-aş fi făcut de bunăvoie nimic ca să sufere. N-o pot descrie pe Kate decât ca pe o febră intrată în sânge, care mi-a dereglat temporar echilibrul fiindcă, odată ce am exorcizat-o, am reuşit să revin la normal.*

Într-o zi de vineri, la sfârşitul lunii ianuarie, 1994, Kate a intrat în cabinetul meu pe la orele 3: 30 p.m. şi mi-a spus că urma să se mărite cu William Sumner. Am fost îngrozitor de deznădăjduit şi îmi amintesc foarte puţin din ceea ce s-a întâmplat în continuare. Ştiu că mi-am pierdut cunoştinţa şi, când mi-am revenit, eram la spital. Mi s-a spus că avusesem un atac minor de cord. După aceea, i-am mărturisit soţiei mele tot ce se întâmplase.

Din câte îmi dau seama, William Sumner nu ştie nimic despre *relaţiile mele cu Kate dinaintea căsătoriei lor. Eu unul/ cu siguranţă, nu i-am spus, nici nu i-am dat de înţeles că am fost vreodată măcar pe departe prieteni. Mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca fiica lui să fie de fapt a mea, dar n-am menţionat niciodată acest lucru nimănui, întrucât nu doresc să revendic copilul.*

Pot confirma că n-am avut niciun contact cu Kate Hill-Sumner după acea zi din ianuarie 1994 când mi-a dezvăluit decizia ei de a se mărita cu William Sumner.

SS

James Purdy

Declaraţie

Martor: Vivienne Purdy, The Gables, Drew Street, Fareham

Anchetator: D.l. Galbraith

Am aflat despre aventura soţului meu cu Kate Hill la vreo patru săptămâni după atacul lui de cord din ianuarie 1994. Nu-mi mai amintesc data exactă, dar a fost sau în ziua căsătoriei ei cu William Sumner, sau a doua zi. L-am găsit pe James cu ochii în lacrimi şi am fost îngrijorată, fiindcă progresase atât de bine. Mi-a spus că plângea fiindcă i se frângea inima şi, în continuare, mi-a explicat de ce.

N-am fost nici lezată, nici surprinsă de confesiunea lui. James şi cu mine suntem căsătoriţi de mult şi ştiam cu certitudine că avea o relaţie cu altcineva. N-a ştiut niciodată să mintă. Singura mea stare a fost uşurarea că în sfârşit se hotărî se să lămurească situaţia. N-am simţit nicio animozitate faţă de Kate Hill-Sumner, din următoarele motive.

S-ar putea să par insensibilă, dar nu mi s-a părut că a-l pierde pe omul cu care convieţuisem timp de treizeci de ani era cea mai mare nenorocire care mi s-ar fi putut întâmpla. Ba chiar, în unele privinţe aş fi privit-o ca pe o posibilitate de a începe o viaţă nouă, eliberată de îndatoriri şi responsabilităţi. Anterior evenimentelor din 1993/94, James a fost un tată şi un soţ conştiincios, dar familia a ocupat întotdeauna locul al doilea pe lângă ambiţiile şi dorinţele lui personale. Când mi-am dat seama că avea o amantă, m-am interesat discret cu privire la situaţia financiară, pentru cazul că divorţul ar fi devenit inevitabil, şi m-am convins că un partaj mi-ar fi acordat o libertate considerabilă. Mi-am reluat cariera de profesoară acum circa zece ani şi am un salariu onorabil. De asemenea, am luat măsuri adecvate de pensie pentru mine. Ca rezultat, aş fi acceptat cu siguranţă un divorţ, dacă James l-ar fi cerut. Copiii mei sunt mari şi, deşi ar fi fost nefericiţi la gândul că părinţii lor se despărţeau, am ştiut că James ar fi continuat să se intereseze de ei.

I-am explicat toate acestea lui James în primăvara anului 1994 şi i-am arătat corespondenţa pe care o purtasem cu avocatul şi contabilul meu. Cred că acest

lucru l-a făcut să se concentreze asupra variantelor care i se deschideau şi am convingerea că a renunţat la orice gând de a încerca să reactiveze relaţia cu Kate Hill-Sumner. Sper să nu mă auto-măgulesc când spun că a fost un şoc pentru el să-şi dea seama că nu mai putea lua ca pe o garanţie prezenţa mea automată în viaţa lui şi că a privit mai serios această posibilitate decât privise legătura cu Kate Hill-Sumner. Pot spune cu deplină sinceritate că nu mă urmăreşte niciun resentiment faţă de James sau Kate, fiindcă eu am fost cea care a avut de că şti gât de pe urma acestei experienţe. Ca rezultat, am mult mai multă încredere în mine însămi şi în viitorul meu.

Am aflat că lui William şi Kate Hill-Sumner li s-a născut un copil în toamna anului 1994. Printr-un calcul simplu, am socotit că e posibil să fie copilul soţului meu. Totuşi, nu am discutat cu el problema. Şi nici cu altcineva. Nu văd ce rost ar avea să le provoc şi alte necazuri părţilor implicate şi în special copilului.

N-am mai întâlnit-o niciodată pe Kate Hill-Sumner şi nici pe soţul ei.

SS

Vivienne Purdy

Capitolul 19

În Broxton House, Nick Ingram le abandonă pe ambele femei în bucătărie, pentru a da un telefon la biroul de incidente din Winfrith.

Vorbi cu detectivul superintendent Carpenter şi-i comunică detaliile activităţilor lui Harding din acea dimineaţă.

— A fost dus la spitalul din Poole, domnule, îl voi interoga ulterior cu privire la atac, dar poate că între timp doriţi să-l ţineţi sub observaţie. Nu sunt riscuri să plece nicăieri în viitorul apropiat, fiindcă are nevoie să i se coasă rana de la braţ, însă aş spune că şi-a pierdut controlul, altfel n-ar fi atacat-o pe domnişoara Jenner.

— Ce-a încercat să facă? S-o violeze?

— Nu ştie nici ea. Spune că a strigat la el când i s-a

speriat calul, aşa că i-a dat o palmă şi a doborât-o la pământ.

— Mmm, stătu Carpenter un moment pe gânduri. Credeam că dumneata şi Jack Brereton ajunseserăţi la concluzia că-l interesau băieţii mici.

— Sunt gata să recunosc că am greşit, domnule.

La celălalt capăt al firului se auzi un chicotit sec.

— Care este prima regulă a muncii de poliţie, fiule?

— Să am mereu vederi deschise, domnule.

— Mai întâi, umblatul, băiete. Concluziile, pe urmă.

Urmă un nou moment de tăcere.

— Inspectorul a plecat pe urmele lui William Sumner, după ce ţi-a citit faxul. Nu se va bucura deloc dacă omul nostru e totuşi Harding.

— Îmi pare rău, domnule. Dacă mă puteţi aştepta două ore, voi vedea dacă reuşesc să aflu ce urmărea. Va merge măi repede decât să vă trimiteţi băieţii la locul faptei.

Până la urmă, starea jalnică a celor două femei îl făcu să întârzie. Celia avea nişte dureri atât de mari, încât nu putea sta aşezată, aşa că rămăsese în mijlocul bucătăriei, cu picioarele depărtate, rezemată în cele două bastoane, arătând mai mult ca o lăcustă furioasă decât ca un crab.

Între timp, dinţii lui Maggie clănţăneau încontinuu din cauza efectelor ulterioare ale şocului.

— S-scuze, tot repeta ea, în timp ce lua o pătură de cai murdară şi cu miros urât, punându-şi-o pe umeri. Mi-e d-d-doar aş-ș-şa de fr-r-rig…

Fără ceremonie, Ingram o împinse pe un scaun de lângă aragaz şi-i spuse să stea cuminte cât timp se ocupa de mama ei.

— Deci, îi spuse el Celiei, vă veţi simţi mai comod aşezată pe un scaun sau culcată în pat?

— Culcată, răspunse bătrâna.

— Atunci, vă pregătesc un pat la parter. În care cameră preferaţi?

— Nicăieri, replică ea. O să mă facă să arăt ca o

invalidă.

Ingram îşi încrucişă braţele pe piept, încruntându-se.

— N-am timp să discut, doamnă Jenner. Sus n-aveţi cum să ajungeţi, aşa că trebuie să coboare patul la dumneavoastră.

Celia nu-i răspunse.

— În regulă, continuă el, pornind spre hol. Voi hotărî singur.

— În salon, strigă ea pe urmele lui. Şi ia patul din camera de la capătul culoarului.

Ingram îşi dădu seama că ezitarea ei avea mai mult de-a face cu refuzul de a-l lăsa să urce la etaj, decât cu teama de a fi văzută ca o invalidă.

N-avusese idee în ce condiţii disperate trăiau, până nu văzu pustietatea de la etaj.

Toate camerele aveau uşile deschise, opt cu totul, şi în mici una nu mai exista nicio piesă de mobilier, cu excepţia camerei Celiei.

Mirosul prafului vechi şi al umezelii infiltrate prin acoperişul şubred îi înţepa nările şi nu se miră că Celia începuse să sufere cu sănătatea.

Îşi aminti de plângerile lui Jane. Fielding că vânduse moştenirile de familie pentru a-şi îngriji socrii, dar situaţia lor era princiară în comparaţie cu cea de aici.

Camera din capătul coridorului era în mod vizibil a Celiei, iar patul, probabil, singurul rămas în casă.

Îi luă mai puţin de zece minute ca să-l demonteze şi să-l reasambleze în salon, unde îl instală aproape de glasvand, cu vedere spre grădină.

Peisajul nu prea inspira nimic, fiind doar o altă pustietate, necultivată şi neîngrijită, dar salonul măcar păstra ceva din fosta sa strălucire, cu toate tablourile şi aproape toată mobila intactă.

Avu timp să reflecteze că puţine dintre cunoştinţele Celiei, sau poate chiar nimeni, nu avea idee că holul şi salonul reprezentau tot ce mai rămăsese din bogăţia ei.

Dar ce fel de nebunie îi făcea pe oameni să trăiască

aşa? se întrebă el. Mândria?

Frica de a li se descoperi eşecurile?

Ruşinea?

Reveni în bucătărie.

— Cum o facem? întrebă el. Greu sau simplu?

Printre pleoapele femeii se strecurară lacrimi de suferinţă.

Zău că eşti cea mai provocatoare fiinţă, spuse ea. Eşti hotărât să-mi distrugi ultima brumă de demnitate, da?

Ingram zâmbi, în timp ce o lua cu un braţ pe sub genunchi şi cu celălalt pe după spate, ridicând-o uşurel.

— De ce nu? murmură el. S-ar putea să fie singura noastră şansă de a fi chit.

— Nu vreau să vorbesc cu dumneata, spuse furios William Sumner, blocând intrarea din faţă în calea detectivului inspector Galbraith; pe obraji îi ardeau pete de roşeaţă febrilă şi se tot trăgea de degetele mâinii stângi în timp ce vorbea, trosnindu-şi zgomotos articulaţiile. M-am săturat ca poliţia să-mi trateze casa ca pe-o afurisită de intersecţie de străzi şi m-am săturat să răspund la întrebări. De ce nu mă puteţi lăsa în pace?

— Fiindcă soţia dumneavoastră a fost asasinată, domnule, răspunse calm Galbraith, şi încercăm să descoperim cine a ucis-o. Îmi pară rău că vă e dificil să faceţi faţă situaţiei, dar zău că nu am de ales.

— Atunci, vorbiţi-mi aici. Ce vreţi să ştiţi?

Detectivul privi spre drum, unde se aduna un grup de spectatori curioşi.

— O să ne trezâm cu presa pe cap cât ai bate din palme, William, spuse el cu nepăsare. Vrei să discuţi despre aşa-zisul tău alibi în faţa unui auditoriu de ziarişti?

Privirea nervoasă a lui Sumner tresări spre mulţimea de la poartă.

— Nu e corect. Totul e-aşa de-al dracului de public. De ce nu-i alungi?

— Vor pleca din proprie iniţiativă, dacă mă primeşti în casă. Vor rămâne, dacă insişti să mă ţii în uşă. Asta-i

firea omenească, teamă mi-e.

Cu o expresie hăituită, Sumner apucă braţul poliţistului şi-l trase înăuntru. Presiunile începeau să-şi spună cuvântul, reflectă Galbraith, iar omul calm, deşi obosit, de luni, dispăruse.

Nu însemna nimic, în sine.

Şocul avea nevoie de timp pentru a fi asimilat, iar nervii începeau invariabil să cedeze când rezolvarea cu succes a unui caz rămânea de neatins.

Îl urmă pe Sumner în salon şi, la fel ca prima dată, se aşeză pe canapea.

— Cum adică, *aşa-zisul* meu alibi? întrebă omul, preferând să rămână în picioare. Eram în Liverpool, pentru Dumnezeu. Cum aş fi putut să fiu în două locuri în acelaşi timp?

Detectivul deschise servieta şi scoase câteva hârtii.

— Am luat declaraţii de la colegii tăi, angajaţi! Hotelului Regal şi bibliotecarele de la biblioteca universitară. Niciunul nu-ţi confirmă afirmaţia că ai fost în Liverpool sâmbătă seară.

I le întinse:

— Cred c-ar trebui să le citeşti.

Declaraţie de martor: Harold Marshall, doctor în medicină Campbell Ltd., Lee Industrial Estate, Lichfield, Staffordshire îmi amintesc că l-am văzut pe William la prânz în ziua de sâmbătă, 9 august 1997. Am discutat despre un articol din numărul de săptămâna trecută al revistei Lancet, despre ulcerele gastrice. William spunea că lucra la un medicament nou, care-l va bate pe departe pe actualul înaintaş. Eu eram sceptic şi am avut o dezbatere aprinsă. Nu, nu l-am văzut la cină în seara aceea, dar nici nu m-aş fi aşteptat. El şi cu mine participăm la aceste conferinţe de ani de zile şi va fi o zi însemnată cu roşu aceea când William se va hotărî să se destindă şi să ni se alăture la o distracţie veselă. A fost cu siguranţă la masa de prânz duminică, fiindcă am avut încă o discuţie în problema ulcerului.

Declaraţie de martor: Paul Dimmock, cercetător chimist, Wryton's, Holborne Way, Colchester, Essex

L-am văzut pe William în juurl orelor 2: 00 p.m., sâmbătă după-amiază.

A spus că se ducea la biblioteca universităţii pentru a face unele cercetări, ceea ce e firesc din partea lui. Nu vine niciodată la dineurile conferinţelor.

Nu-I interesează decât latura intelectuală, pe cea socială o detestă. Camera mea era la două uşi distanţă de a lui.

Ţin minte că am văzut anunţul NU DERANJAŢI pe uşă, când m-am dus să mă culc, cam la o jumătate de oră după miezul nopţii, dar nu am idee când s-a întors. Am băut un rând cu el înainte de prânz, duminică. Nu, nu părea deloc obosit. De fapt, era într-o formă mai bună ca de obicei. Ba chiar, de-a dreptul vesel.

Declaraţie de martor: Anne Smith, cercetător chimist, Bristol University, Bristol

Nu l-am văzut deloc sâmbătă, dar am băut un pahar cu el şi cu Paul Dimmock, duminică dimineaţă. Citise un articol în după-amiaza de vineri şi mă interesau unele dintre lucrurile pe care le spusese. Face cercetări pentru tratamentul medicamentos al ulcerelor la stomac şi pare să fi ajuns la nişte rezultate valabile.

Declaraţie de martor: Carrie Wilson, cameristă, Hotel Regal, Liverpool îl ţin minte pe domnul de la numărul 2235. Era foarte ordonat, şi-a desfăcut valiza şi a pus totul la loc, în sertare. Unii din ei nu se deranjează. Am terminat sâmbătă pe la amiază, dar camera lui am făcut-o când a coborât la micul dejun şi după aceea nu l-am văzut. Duminică dimineaţă avea pe uşă un anunţ NU DERANJAŢI, aşa că l-am lăsat să doarmă. Din câte-mi amintesc, a coborât pe la 11: 30 şi atunci i-am făcut camera. Da, se vedea clar că dormise în pat. Peste tot erau împrăştiate cărţi ştiinţifice şi cred că făcuse nişte studii. Ţin minte că mi-am zis că de fapt tot nu era aşa de ordonat.

Declaraţie de martor: David Forward, portar, Hotel

Regal, Liverpool

Avem spaţii de parcare limitate, iar domnul Sumner şi-a rezervat un loc cu aceeaşi ocazie când şi-a rezervat şi camera. I s-a repartizat numărul treizeci şi patru, care e în spatele hotelului. Din câte ştiu eu, maşina a rămas acolo de joi 7 până luni 11. Le cerem clienţilor să lase la noi un rând de chei, iar domnul Sumner nu şi le-a luat pe ale lui până luni. Da, se prea poate să fi plecat cu maşina, dacă mai are încă un rând de chei. La ieşire nu sunt bariere.

Declaraţie de martor: Jane Riley, bibliotecară, Biblioteca Universitară, Liverpool

(I s-a arătat o fotografie a lui William Sumner.)

Foarte puţini participant la conferinţă au venit sâmbătă la bibliotecă, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut pe acest om. Asta nu înseamnă că nu era acolo. Atâta vreme cât poartă un ecuson al conferinţei şi ştiu ce călii caută, au acces liber.

Declaraţie de martor: Les Allen, bibliotecar, Biblioteca Universitară, Liverpool

(I s-a arătat o fotografie imediat a lui William Sumner.)

A venit vineri dimineaţă. Am stat cu el cam o jumătate de oră. Dorea articole despre ulcerele peptice şi duodenale şi i-am arătat unde să le găsească. A spus că avea să revină sâmbătă, dar nu l-am observat. E o bibliotecă mare. Nu observ decât persoanele care au nevoie de ajutor.

— Înţelegi care e problema? întrebă Galbraith, după ce Sumner le citi. Avem o perioadă de douăzeci şi una de ore, de la două, sâmbătă, până la unsprezece şi jumătate, duminică, în care nimeni nu-şi aminteşte să te fi văzut. Şi totuşi, primele trei declaraţii au fost date de persoane despre care ne-ai spus că aveau să-ţi asigure un alibi beton-armat.

Sumner îl privi nedumerit.

— Dar am fost acolo, insistă el. Until dintre ei trebuie să mă fi văzut.

Împunse cu un deget declaraţia lui Paul Dimmock.

— M-am întâlnit cu Paul în hol. i-am spus că mergeam la bibliotecă şi m-a însoţit o parte din drum. Trebuie să fi fost trecut cu mult de două. Ce mama dracu', la două încă mă mai certam pentru medicament cu boul ăla nesuferit de Harold Marshall.

Galbraith clătină din cap:

— Chiar dacă era ora patru, tot nu contează. Luni, ai dovedit că puteai ajunge cu maşina la Dorset în cinci ore.

— E absurd! se răsti nervos Sumner. Trebuie să mai vorbiţi şi cu alţi oameni. Cineva trebuie să mă fi văzut. La aceeaşi masă cu mine, în bibliotecă, mai era un om. Un tip blond-roşcat, cu ochelari. Poate dovedi că am fost acolo. M-a văzut.

— Cum se numea?

— Nu ştiu.

Galbraith scoase încă un teanc de hârtii din servietă.

— Am chestionat în total treizeci de oameni, William. Astea-s restul declaraţiilor. Nu există nimeni dispus să declare că te-a văzut la un moment dat, în cele zece ore anterioare asasinării soţiei tale sau în cele zece ore ulterioare. Am verificat şi contul de la hotel. N-ai folosit niciun serviciu al hotelului, inclusiv telefonul, între prânzul de sâmbătă şi apetitivul de duminică.

Aruncă hârtiile pe canapea.

— Cum explici asta? De exemplu, unde ai mâncat sâmbătă seară? N-ai fost la dineul conferinţei şi n-ai comandat nimic la room service.

Sumner începu să-şi trosnească din nou degetele.

— N-am mâncat nimic, nu b masă ca lumea, oricum. Detest nesuferitele alea de dineuri de la conferinţe, aşa că nu voiam să ies din cameră, ca să nu mă vadă cineva. Toţi se-mbată şi seapucă de prostii. Am folosit mini-barul, am băut berea şi am mâncat alunele şi ciocolata. Astea nu apar în cont?

Galbraith dădu din cap:

— Numai că nu se precizează ora. Le-ai fi putut

mânca şi duminică dimineaţă la zece. Aşa s-ar putea explica de ce erai atât de bine dispus când te-ai întâlnit cu prietenii la bar. Dacă nu voiai să cobori, de ce n-ai comandat nimic la room service?

— Fiindcă nu mi-era chiar atât de foame, se târî Sumner spre fotoliu, prăvălindu-se în el. Ştiam c-aşa avea să se întâmple; continuă, cu înverşunare. Ştiam că pe mine aveaţi să puneţi ochii, dacă nu găseaţi pe altcineva. Toată după-amiaza am fost la bibliotecă, apoi m-am întors la hotel şi am citit cărţi şi ziare până am adormit.

Rămase tăcut, masându-şi tâmplele.

— Şi-n fond, cum aş fi putut s-o înec? întrebă el dintr-odată. Nici nu am barcă.

— Nu, confirmă Galbraith. Înecul pare să fie într-adevăr singura metodă care te exonerează.

În ochii celuilalt străluci scurt un amestec complex de emoţii:

Uşurare? *Triumf*? *Plăcere*?

— Deci, v-aţi lămurit, spuse el, copilăreşte.

— De ce vrei să fii chit cu mama mea? întrebă Maggie când Ingram reveni în bucătărie, după ce o instalase pe Celia şi telefonase la medicul local. În obraji îi revenise o oarecare culoare şi în sfârşit se oprise din tremurat.

— O glumă personală, răspunse el, umplând ibricul cu apă şi punându-l pe aragaz. Unde-şi ţine cănile?

— În dulapul de lângă uşă.

Şocase două şi le puse pe chiuvetă, apoi deschise dulapul de dedesubt, unde găsi puţin detergent lichid, leşie şi trecătoare de cratiţi.

— De când stă prost cu şoldul? întrebă el, suflecându-şi mânecile şi începând să spele chiuveta cu trecătoarele şi detergentul, pentru a o igieniza înainte de a începe măcar să se ocupe de petele din căni. După izurile tari ale câinelui murdar şi păturilor umede de cai care păreau să bântuie bucătăria ca nişte stafii de demult, avea mari bănuieli că nici chiuveta nu. era afectată exclusiv numai

spălatului vaselor.

— De şase luni. E pe lista de aşteptare pentru o operaţie de înlocuire, dar n-o văd să-i vină rândul înainte de sfârşitul anului.

Îl privi cum clătea chiuveta şi scândura de scurs.

— Ne consideri două putori, aşa-i?

— Mă tem că da, confirmă el fără ocolişuri. Aş zice că-i un miracol că niciuna dintre voi nu s-a îmbolnăvit de intoxicaţie alimentară, mai ales mama ta, care din capul locului nu stă prea strălucit cu sănătatea.

— Avem atâtea alte treburi de făcut, răspunse Maggie disperată, iar mama are de cele mai multe ori dureri prea mari ca să cureţe ca lumea… sau cel puţin aşa zice ea. Uneori, cred că-şi găseşte doar scuze ca să se eschiveze, fiindcă găseşte că e sub demnitatea ei să-şi murdărească mâinile. Alteori…

Oftă adânc.

— Ţin caii într-o curăţenie imaculată, dar curăţatul după mine şi mama este întotdeauna la coada listei. Oricum, detest să vin aici. E atât de… – îşi căută cuvântul – … deprimant.

Ingram se întrebă cum avea tupeul de a judeca stilul de viaţă al mamei ei, dar nu comentă. Din experienţa lui, stresul, depresia şi ţâfna mergeau întotdeauna mâna-n mână. În schimb, începu să frece ceştile, apoi le umplu cu leşie diluată şi le lăsă la înmuiat.

— De-asta te-ai mutat la grajduri? o întrebă el, întorcându-se.

— Nu tocmai. Dacă mama şi cu mine locuim împreună, ne luăm la ceartă. Dacă trăim separat, nu. Nimic mai simplu. Aşa, totul ne e mult mai uşor.

Arăta slăbită şi hărţuită, iar părul îi atârna în şuviţe molatice în jurul feţei, ca şi cum nu s-ar mai fi apropiat de un duş de săptămâni întregi. Nu era surprinzător, având în vedere cele prin care trecuse în acea dimineaţă, mai ales întrucât pe obraz începeau să i se înnegrească începuturile unei vânătăi, dar Ingram şi-o amintea aşa cum fusese,

înainte de Robert Healey, o femeie vibrantă şi strălucitoare, cu un umor ştrengăresc şi ochi scânteietori. Regreta dispariţia acelei personalităţi – fusese de-a dreptul orbitoare – dar Maggie continua să fie cea mai dezirabilă femeie pe care o cunoştea.

Privi într-o doară prin bucătărie.

— Dacă asta ţi se pare deprimantă, ar trebui să locuieşti o săptămână într-un azil de vagabonzi.

— O spui ca să mă simt mai bine?

— Numai în încăperea asta ar putea locui o familie întreagă.

— Vorbeşti ca Ava, afurisita de cumnată-mea, replică Maggie, iritată. După ea, trăim în plin lux, în ciuda faptului că toată şandramaua ni se dărâmă-n cap.

— Atunci de ce nu laşi smiorcăiala, ca să faci ceva constructiv, s-o schimbi? îi propuse el. Dacă ai trage o zugrăveală în camera asta, ar înveseli-o şi ai avea mai puţine motive de deprimare şi mai multe de recunoştinţă.

— *O*, Doamne, spuse ea cu voce îngheţată, mai rămâne să-mi spui să m-apuc de tricotat. N-am nevoie de terapie prin muncă, Nick.

— Atunci explică-mi cu ce te-ajută să stai şi să te plângi de mediul ambiant? Doar nu eşti neputincioasă, nu? Sau poate tu, nu mama ta, eşti aceea care crede că murdărirea mâinilor e înjositoare?

— Zugrăvitul costă.

— Apartamentul tău de deasupra. grajdurilor costă de-o mie de ori mai mult, sublinie Ingram.

Te zgârceşti să dai bani pe-o vopsea ieftină, şi totuşi plăteşti două instalaţii de gaze, două contoare de curent şi două facturi telefonice numai ca să nu ai de-a face cu mama ta. Cum îţi uşurează asta viaţa, Maggie? Nu pare deloc economic, nu? Şi ce vei face când ea o să cadă şi-o să-şi rupă şoldul atât de grav încât va rămâne imobilizată într-un scaun rulant? Vei trece din când în când ca să vezi dacă n-a murit de hipotermie în timpul nopţii fiindcă nu s-a putut băga singură în pat? Sau aşa ceva o să fie atât de

deprimant încât ai s-o eviţi cu totul?

— N-am chef de chestii de-astea, răspunse ea obosit. Şi oricum nu e treaba ta. Ne descurcăm perfect singure.

Ingram o privi un moment, apoi reveni spre chiuvetă, goli cănile de leşie şi le clăti sub robinet. Smuci cu capul spre ibric:

— Mama ta ar dori un ceai şi-ţi propun să pui mai multe linguriţe de zahăr, ca să-i ridici nivelul de energie. Îţi mai sugerez să-ţi faci şi ţie una. Medicul a spus că va fi aici la unsprezece.

Îşi şterse mâinile pe un prosop şi-şi coborî mânecile.

— Unde te duci? îl întrebă ea.

— Până pe ţărm. Vreau să-ncerc să aflu de ce s-a întors Harding. Mama ta are nişte pungi de congelator?

— Nu. Nu ne putem permite să avem congelator.

— Ţiplă?

— În sertarul de lângă chiuvetă.

— Pot s-o iau?

— Cred că da.

Îl privi cum scotea sulul de celofan şi îl vâra sub braţ.

— La ce-ţi trebuie?

— Pentru probe, răspunse el scurt, pornind spre uşă.

Maggie îl privi aproape cu deznădejde:

— Dar eu şi mama?

— Ce-i cu voi? se răsuci Ingram, încruntat.

— Doamne, nu ştiu, spuse ea nervoasă. Ştii, amândouă suntem destul de zguduite. Nenorocitul ăla m-a lovit, în caz că uitaseşi. N-ar trebui ca poliţia să stea prin preajmă, când femeile sunt atacate? Să ia declaraţii, sau ceva?

— Probabil, fu el de acord, dar azi e ziua mea liberă. Am ieşit pe teren ca să te-ajut ca prieten, nu ca poliţist, şi urmăresc pista lui Harding numai fiindcă sunt implicat în cazul Kate Sumner. Nu-ţi face griji, continuă el, cu un zâmbet liniştitor, nu te paşte niciun pericol din partea lui, atâta timp cât e în Poole, dar dacă ai nevoie de cineva care să te ţină de mână, formează nouă-nouă-nouă.

Maggie îl privi încruntată:

— Vreau să-i dau în judecată, ceea ce-nseamnă că trebuie să ne iei acum o declaraţie.

— Mmm, mă rog, să nu uităm că-i voi lua şi lui una, sublinie Ingram, şi s-ar putea să nu mai fi atât de nerăbdătoare să-i sari la jugulară, dacă preferă să te dea la rândul lui în judecată sub acuzaţia că el e cel care-a suferit vătămări fiindcă nu ţi-ai controlat câinele cum trebuie. Se va confrunta cuvântul tău cu al lui, continuă el, îndreptându-se spre uşă, ceea ce este unul dintre motivele pentru care mă întorc acum acolo.

— Cred, oftă Maggie, că eşti lezat fiindcă ţi-am spus să-ţi vezi de treburile tale?

— Câtuşi de puţin, răspunse Ingram, dispărând în oficiu.

— Vrei să spun că-mi pare rău? strigă ea pe urmele lui. Bine, în regulă… sunt obosită… sunt stresată şi nu prea bine dispusă, dar…

Scrâşni din dinţi.

— …îţi prezint scuzele mele, dacă asta vrei.

Dar cuvintele ei nimeriră în gol, căci nu mai auzi decât uşa din spate închizându-se după el.

Detectivul inspector tăcea de atâta timp, încât William Sumner devenea tot mai nervos.

— Deci, v-aţi lămurit, repetă el. N-aveam nicio posibilitate s-o înec, nu?

Neliniştea îi făcea o pleoapă să tresară şi arăta absurd de comic ori de câte ori clipea dintr-un singur ochi.

— Nu înţeleg de ce mă tot hărţuiţi. Ai spus că umbli după cineva cu o barcă, dar ştii că eu n-am niciuna. Şi nu înţeleg de ce i-aţi dat drumul lui Harding, când W.P.C. Griffiths a spus că fusese văzut, stând de vorbă cu Kate în faţă la Tesco, duminică dimineaţă.

„W.P.C. Griffiths ar fi treubit să-şi ţină gura”, reflectă nemulţumit Galbraith. Nu c-ar.fi condamnat-o. Sumner avea destulă minte ca să citească printre rândurile reportajelor din ziare despre „un tânăr actor din

Lymington care fusese reţinut pentru interogatoriu” şi apoi să pretindă explicaţii.

— Doar câteva cuvinte, spuse el, apoi şi-au văzut de drum. Kate a mai vorbit în continuare cu vreo doi tarabagii din piaţă, dar Harding nu mai era cu ea.

— Ei bine, nici eu nu eram, replică Sumner şi iar făcu cu ochiul, nervos. Deci, trebuie să fie altul, pe care încă nu l-aţi găsit.

— Cu siguranţă, situaţia se poate privi şi aşa.

Galbraith ridică o fotografie a lui Kate de pe o masă alăturată.

— Problema e că aparenţele sunt aşa de înşelătoare. Vreau să zic, Kate, de pildă. Vezi poza asta? o întoarse el spre soţ. Prima impresie pe care o dă e că-i o femeie numai lapte şi miere, dar cu cât afli mai multe despre ea, cu atât îţi dai seama că nu-i adevărat. Dă-mi voie să-ţi spun ce ştiu eu în legătură cu ea.

Ridică mâna, începând să numere pe degete în timp ce vorbea:

— Dorea bani şi n-o interesa cum îi obţinea. Manipula oamenii pentru a-şi realiza ambiţiile. Putea fi crudă. La nevoie, minţea. Scopul ei era acela de a urca scara socială şi a fi acceptată într-un mediu pe care-l admira şi, atâta vreme cât asta o apropia de ţel, era dispusă să joace orice rol i se cerea, sexul fiind principala armă din arsenalul ei. Singura persoană pe care n-a putut-o manipula a fost mama ta, aşa că a rezolvat-o pe singura cale posibilă, ieşind din zona ei de influenţă.

Îşi coborî mâna în poală, privindu-l pe celălalt cu simpatie sinceră.

— Cât timp a trecut până să-ţi dai seama că te trăgea în piept, William?

— Presupun c-ai vorbit cu poliţista aia afurisită?

— Printre alţii.

— M-a înfuriat. Am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

Galbraith clătină din cap.

— Opinia mamei tale despre căsnicia ta nu era prea diferită, îi atrase el atenţia. N-o fi folosit ea termenii „proprietărească” sau „casă cu chirie ieftină”, dar e clar că a dat impresia unei relaţii neîmplinite şi nesatisfăcătoare pentru nimeni. Alţi oameni au descris-o ca nefericită, bazată pe sex, rece, plicticoasă. Este exactă vreuna din descrierile astea? Sunt exacte toate?

Sumner îşi apăsă degetul mare şi arătătorul pe şaua nasului.

— Nu-ţi omori nevasta fiindcă te plictiseşti cu ea, mormăi el.

Galbraith se întrebă din nou cât era de naiv. Tocmai din plictiseală îşi omorau cei mai mulţi nevestele. O puteau ascunde, acuzând provocări sau gelozie, dar în ultimă instanţă motivul era de obicei dorinţa de altceva – chiar dacă acel altceva nu era decât o evadare.

— Atâta doar că mi s-a spus că nu era vorba atât de plictiseală, cât de faptul că o luai ca pe o garanţie. Iar asta mă interesează. Înţelegi, mă întreb ce-ar face un om ca tine dacă femeia pe care o iei drept garantată s-ar hotărî pe neaşteptate să nu mai continue jocul.

Sumner îl privi lung, cu dispreţ.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Sau dacă, urmă Galbraith, neînduplecat, ai descoperi că ceea ce crezuseşi o certitudine nu era adevărat. Ca de pildă, faptul de a fi tată.

Ingram presupunea că Harding se întorsese după rucsac fiindcă, în pofida declaraţiei acestuia că rucsacul era cel găsit la bordul navei *Crazy Daze* era cel pe care-l avusese asupra lui, Ingram rămânea convins că minţea. Paul şi Danny Spender insistaseră prea mult că fusese un rucsac mare, pentru ca Ingram să accepte că unul triunghiular corespundea descrierii. De asemenea, rămânea suspicios cu privire la motivul pentru care Harding îl lăsase pe loc când îi condusese pe băieţi la cherhanale. Totuşi, logica de a fi coborât pe plajă în acea dimineaţă, numai ca să urce înapoi cu mâinile goale, era

departe de a fi evidentă. Găsise altcineva rucsacul şi-l luase? îl îngreunase Harding cu un bolovan şi-l aruncase în mare? îl lăsase măcar acolo, din capul locului?

Frustrat se lăsă să alunece printr-un făgaş, în prăpastia de marnă, spre locul unde panta cu iarbă din capătul văii carierei se unduia blând către mare.

Faleza avea faţa spre apus, ferită de soare, iar Ingram se cutremură când umezeala şi frigul îi pătrunseră prin tricoul şi puloverul subţire. Se întoarse să se uite. Înapoi spre breşa falezei, făcându-şi o idee aproximativă despre locul unde trebuia să fi apărut Harding în faţa lui Maggie. Observă mai spre stânga o desprindere vizibil recentă. Porni spre ea, întrebându-se dacă Harding dislocase pământul la urcuş, dar suprafaţa era umedă de rouă şi conchise că trebuia să se fi întâmplat cu câteva zile în urmă.

Îşi îndreptă atenţia spre plaja de jos, pornind peste iarbă pentru a privi mai de aproape. În crăpăturile stâncilor se adunaseră lemne aduse de valuri şi ambalaje vechi de plastic, dar nu se vedea nici urmă de rucsac negru sau verde.

Dintr-odată, se simţi epuizat, întrebându-se ce naiba căuta acolo. Plănuise să-şi petreacă ziua lenevind la bordul lui *Miss Créant* şi nu-i convenea deloc că renunţase ca să alerge după cai verzi pe pereţi. Ridică ochii spre norii purtaţi de briza dinspre sud-vest, oftând enervat în vânt…

Maggie puse o ceaşcă de ceai pe masă, lângă patul mamei sale.

— L-am făcut foarte dulce, spuse ea. Nick a zis că ai nevoie să ţi se ridice nivelul de energie.

Privi pătura ajunsă într-un hal fără de hal, roasă şi plină de pete, după care observă dârele de tanin de pe jacheta Celiei. Se întrebă cum or fi arătat cearşafurile – trecuse o veşnicie de când Broxton House nu se mai lăudase cu o maşină de spălat – şi-şi dori furioasă să nu fi introdus cuvântul „putoare” în conversaţia cu Nick.

— Aş prefera un brandy, oftă Celia.

— Şi eu, răspunse Maggie scurt, dar n-avem.

Se opri lângă fereastră, privind grădina, cu ceaşca ei între mâini.

— De ce vrea să fie chit cu tine, mamă?

— L-ai întrebat?

— Da. A spus că e o glumă personală.

Celia chicoti.

— Unde-i acum?

— A plecat.

— Sper că i-ai mulţumit din partea mea.

— Nu i-am mulţumit. A-nceput să-mi dea ordine, aşa că i-am zis vreo două şi l-am expediat.

Mama ei o privi curioasă un moment.

— Ce ciudat din partea lui, spuse ea, întinzând mâna după ceai. Ce fel de ordine îţi dădea?

— Ipocrite.

— Aha, înţeleg.

Maggie clătină din cap.

— Mă îndoiesc, spuse ea, vorbind spre grădină. E la fel ca Matt şi Ava, crede că societatea ar valorifica mai bine casa asta dacă am fi evacuate şi i s-ar da unei familii fără adăpost.

Celia sorbi o înghiţitură de ceai, rezemându-se apoi de perne.

— Atunci, înţeleg de ce te-ai înfuriat aşa de tare, spuse ea cu voce calmă. Întotdeauna este enervant când altcineva are dreptate.

— Te-a făcut putoare şi a zis că-i un miracol că n-ai murit de intoxicaţie alimentară.

Bătrâna stătu un moment pe gânduri.

— Îmi vine greu s-o cred, dacă nu era dispus să-ţi spună de ce voia să fie chit cu mine. De asemenea, e un tânăr politicos şi nu foloseşte cuvinte ca „putoare”. Ăsta-i mai mult stilul tău, nu-i aşa, scumpo?

Privi o clipă spatele rigid al fiicei sale dar, în lipsa unui răspuns, continuă:

— Dacă voia *într-adevăr* să fie chit cu mine, mi-ar fi

băgat beţe-n roate demult. Am fost extrem de grosolană cu el şi de-atunci o regret încontinuu.

— Ce-ai făcut?

— Cu două luni înainte de nunta ta, a venit la mine cu un avertisment despre logodnicul tău, iar eu…

Celia se întrerupse, pentru a-şi aminti cuvintele pe care le folosise Maggie.

— …i-am zis vreo două şi l-am expediat.

Nici ea şi nici Maggie nu se puteau gândi la omul care nu-şi croise drum în viaţa lor sub adevăratul lui nume, Robert Healey, ci numai sub numele pe care ajunseseră să-l asocieze cu el, Martin Grant.

Era mai greu pentru Maggie, care trăise trei luni ca doamna Martin Grant, înainte de a se pomeni confruntată cu sarcina deloc de invidiat de a informa băncile şi corporaţiile că nici numele şi nici titlul nu-i mai aparţineau.

— Recunosc, probele contra lui Martin erau foarte subţiri, continuă Celia. Nick l-a acuzat că încercase să-i escrocheze pe socrii lui Jane Fielding de câteva mii de lire sterline, dându-se drept comerciant de antichităţi – totul bazându-se pe insistenţa doamnei Fielding că Martin era omul care venise la uşa lor – dar dacă l-aş fi ascultat pe Nick, în loc de a-l face cu ou şi cu oţet…

Tăcu o clipă.

— Problema era că m-a enervat. Mă tot întreba dacă ştiam despre trecutul lui Martin, iar când i-am spus că tatăl lui Martin era cultivator de cafea în Kenya, Nick a râs şi a răspuns: ce convenabil.

— L-ai arătat scrisorile pe care ni le-au scris?

— *Chipurile* ni le-au scris, o corectă Celia. Şi, da, sigur că i le-am arătat. Erau singurele dovezi că Martin provenea dintr-o familie respectabilă. Dar, după cum pe bună dreptate a indicat Nick, adresa era a unei căsuţe poştale din Nairobi, care nu dovedea nimic. A spus că oricine putea purta corespondenţă falsă prin intermediul unei căsuţe poştale anonime. Ceea ce voia era fosta adresă a lui Martin din Marea Britanie şi nu i-am putut da decât

adresa apartamentului închiriat de Martin în Bournemouth.

Oftă.

— Dar, cum spunea Nick, nu e nevoie să fii fiul unui Cultivator de cafea ca să închiriezi un apartament, şi mi-a spus că ar fi înţelept să fac câteva cercetări înainte de a-i permite fiicei mele să se mărite cu un om despre care nu ştiam nimic.

Maggie se întoarse s-o privească:

— Atunci, de ce n-ai făcut-o?

— Of, nu ştiu, oftă maică-sa. Poate fiindcă Nick era aşa de-ngrozitor de pompos… Poate deoarece, cu singura ocazie când am îndrăznit că pun la îndoială calităţile de soţ ale lui Martin – arcui ea sprâncenele – m-ai făcut căţea băgăreaţă şi ai refuzat să vorbeşti cu mine câteva săptămâni. Cred că te-am întrebat dacă te-ai fi putut într-adevăr mărita cu un om căruia-i era frică de cai, nu?

— Da-aa, răspunse încet fiica ei, iar eu ar fi trebuit să te ascult. Acum îmi pare rău că n-am făcut-o.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ce i-ai spus lui Nick?

— Cam cea ce tocmai ai spus tu despre el, răspunse Celia. L-am numit un pinguin nevricos cu complexul lui Hitler şi l-am făcut albie, de porci pentru că avea tupeul de a-mi defăima viitorul ginere. Pe urmă, l-am întrebat în ce zi susţinea doamna Fielding că-l văzuse pe Martin şi, când mi-a spus, am minţit că nu era posibil, fiindcă în ziua aia Martin ieşise la călărie cu tine şi cu mine.

— O, Doamne! exclamă Maggie. Cum ai fost în stare?

— Fiindcă niciun moment nu mi-a trecut prin minte că s-ar fi putut ca Nick să aibă dreptate, răspunse Celia, cu un zâmbet ironic. La urma urmei, nu era decât un poliţist comun, iar Martin era ditamai gentlemanul. Absolvent la Oxford. Old Etonian. Moştenitorul unei plantaţii de cafea. Deci, acum cine câştigă marele premiu pentru prostie, scumpo? Tu, sau eu?

Maggie clătină din cap.

— N-ai fi putut măcar să-mi spui? Dacă ştiam dinainte, poate eram mai atentă.

— A, n-aş crede. Întotdeauna ai fost aşa de crudă cu Nick, după ce Martin a comentat că bietul băiat se înroşea ca o sfeclă ori de câte ori te vedea. Mi-aduc aminte că râdeai şi spuneai că până şi sfeclele au mai mult sex-appeal decât neanderthalienii supraponderali în uniforme de poliţişti.

Maggie se foi, amintindu-şi.

— Ai fi putut să-mi spui pe urmă.

— Sigur c-aş fi putut, replică obtuz Celia, dar n-am găsit niciun motiv de a-ţi da o scuză să arunci vina în seama mea. Erai la fel de vinovată ca mine. Tu trăiai cu nemernicul ăla în Bournemouth şi, dacă ar fi trebuit să-i descopere cineva golurile poveştii, tu erai aia. Nu mai erai în niciun caz un copil, Maggie. Dacă i-ai fi cerut să-i vizitezi sediul firmei, măcar o dată, tot edificiul fraudei lui s-ar fi prăbuşit.

Maggie oftă, exasperată – faţă de sine însăşi, faţă de mama ei, faţă de Nick Ingram.

— Şi crezi că eu nu ştiu asta? De ce-ţi închipui că nu mai am încredere în nimeni?

Celia îi susţinu un moment privirea, apoi întoarse capul.

— M-am întrebat de multe ori, murmură ea. Câteodată, îmi spun că din încăpăţânare, alteori cred că din imaturitate. De obicei, o pun pe seama faptului că te-am răsfăţat când erai mică şi de-asta ai devenit orgolioasă.

Ochii i se aţintiră din nou asupra lui Maggie.

— Ştii, e culmea aroganţei să pui la îndoială motivele altora, când refuzi încontinuu să ţi le analizezi pe ale tale. Da, Martin era un escroc, dar de ce ne-a ales pe noi ca victime? Nu te-ai întrebat niciodată?

— Aveam bani.

— Mulţi oameni au bani, scumpo. Puţini dintre ei sunt înşelaţi aşa cum am păţit noi. Nu, continuă ea, cu o fermitate neaşteptată, eu am fost pungăşită fiindcă eram

lacomă, iar tu fiindcă ţi se părea cel mai firesc lucru ca bărbaţii să te găsească atrăgătoare. Dacă n-o făceai, te-ai fi mirat de obiceiul ridicol al lui Martin de a le spune tuturor celor pe care-i întâlnea cât de mult te iubea.

Era *aşa* de american şi *aşa* de nesincer, încât nici nu înţeleg cum de l-am crezut.

Maggie reveni spre fereastră, pentru ca mama ei să nu-i vadă ochii.

— Într-adevăr, spuse ea, cu voce nesigură. Nici eu… acum.

Un pescăruş coborî spre mal, ciugulind ceva alb care se rostogolea la marginea apei. Amuzat, Ingram îl privi un timp, aşteptându-se să-şi ia din nou zborul cu un peşte mort în cioc, dar când abandonă prada şi plecă dezgustat, cu un ţipăt răguşit, comisarul porni de-a lungul apei, curios să vadă ce era acea străfulgerare albă intermitentă care apărea câte un moment între valuri. *O pungă agăţată de pietre*? *O.cârpă*?

Se umfla neplăcut când fiecare val o umplea, înainte de a se ridica brusc într-o vâltoare de spumă când năvălea un val mai mare.

Capitolul 20

Galbraith se aplecă înainte, împreunându-şi sub bărbie mâinile pistruiate. Arăta complet nealarmant, aproape blajin de fapt, ca un şcolar cu chip rotund căutând să se împrietenească. Era un actor talentat, ca majoritatea poliţiştilor, şi-şi putea schimba starea de spirit după cum îi cereau împrejurările. îl ispitea pe Sumner să i se confeseze.

— Cunoşti Lulworth Cove, William? murmură el, pe un ton de conversaţie.

Celălalt păru să tresară, dar era imposibil de spus dacă din vinovăţie sau datorită bruşte! schimbări de tactică.

— Da.

— Ai fost recent acolo?

— Din câte-mi amintesc, nu.

— Nu prea e un lucru pe care să-l uiţi, nu?

Sumner ridică din umeri:

— Depinde ce înţelegi prin recent. Am mers de câteva ori cu barca, dar asta a fost cu ani în urmă.

— N-ai închiriat nicio caravană sau vilă? Poate te-ai dus cu familia într-o vacanţă?

Celălalt clătină din cap:

— Kate şi cu mine n-am avut decât o singură vacanţă împreună, pe care ne-am făcut-o într-un hotel din Lake District. A fost un dezastru, continuă el, obosit de amintire. Fetiţa nu putea să adoarmă, aşa că trebuia să stăm treji noapte de noapte, uitându-ne la televizor ca să nu urle din răsputeri, deranjând vecinii. Ne-am gândit să aşteptăm până mai creştea, înainte de a încerca din nou.

Părea convingător, iar Galbraith dădu din cap:

— Hannah e cam dificilă, nu-i aşa?

— Kate se descurca perfect.

— Poate fiindcă o îndopa cu tranchilizante?

Sumner făcu o mutră prudentă.

— Nu ştiu nimic de asta. Trebuie să întrebaţi medicul.

— L-am şi întrebat. Zice că n-a recomandat niciodată sedative sau somnifere, nici pentru Kate şi nici pentru Hannah.

— Atunci e clar.

— Lucrezi în domeniu, William. Probabil poţi obţine eşantioane gratuite din fiecare medicament de pe piaţă. Şi, să recunoaştem, cu toate conferinţele astea pe la care mergi, nu pot exista prea multe produse farmaceutice pe care să nu le cunoşti.

— Vorbeşti prostii, replică Sumner, făcând cu ochiul necontrolat. Şi eu am nevoie de reţete, ca toată lumea.

Galbraith dădu iarăşi din cap, ca pentru a-l convinge pe William că îl credea.

— Totuşi… nu te-ai aşteptat la un copil cu probleme şi care să te solicite, când te-ai căsătorit, nu-i aşa? Cel puţin, ţi-a afectat viaţa sexuală.

Siimner nu răspunse.

— Probabil ţi-ai spus că era un târg avantajos, la început. O soţie drăguţă, care adora pământul pe care păşeai. De acord, n-aveai prea multe în comun cu ea, iar paternitatea lăsa mult de dorit, dar una peste alta viaţa era roz. Sexul mergea bine, aveai o ipotecă pe care ţi-o puteai permite, drumul până la serviciu era un fleac, mama ta îţi supraveghea acţiunile soţiei în timpul zilei, cina te aştepta pe masă când veneai seara şi erai liber să pleci pe mare oricând voiai.

Făcu o pauză.

— Apoi, v-aţi mutat la Lymington şi treaba a început să se acrească. Probabil Kate îşi pierdea tot mai mult intereşul de a te face fericit, fiindcă nu mai era nevoie să se prefacă. Obţinuse ceea ce dorea – să scape de pânda soacrei...ro casă a ei... respectabilitate – toate dându-i încrederea de a-şi face sieşi şi lui Hannah o viaţă care nu te includea şi pe tine.

Îl privi pe celălalt curios.

— Şi, deodată, a venit rândul tău să fii luat drept garantat. Atunci ai început să bănuieşti că Hannah nu era a ta?

Spre surprinderea lui, Sumner râse.

— Am ştiut de când avea câteva săptămâni că nu putea fi a mea. Kate şi cu mine avem grupa sangvină O, iar Hannah are grupa A. Asta înseamnă că tatăl ei trebuie să aibă fie grupa A, fie AB. Nu-s prost. M-am căsătorit cu o femeie gravidă şi nu mi-am făcut iluzii în legătură cu ea, orice-aţi crede dumneata sau maică-mea.

— Nu i-ai cerut socoteală lui Kate?

Sumner îşi apăsă cu un deget pleoapa care palpita.

— Nu tocmai, l-am arătat doar tabelul de Excludere Părintească pe baza sistemului ABO şi i-am explicat că doi părinţi cu grupa o nu pot procrea decât un copil cu grupa O. A fost şocată că descoperisem atât de uşor dar, întrucât n-o făcusem decât cu scopul de a-i demonstra că nu eram atât de naiv pe cât părea să mă creadă, problema n-a

devenit niciodată un motiv de discuţii între noi. N-aveam nimic împotrivă s-o recunosc pe Hannah ca pe fiica mea, iar asta era tot ceea ce dorea Kate.

— Ţi-a spus cine era tatăl?

Celălalt clătină din cap:

— N-am vrut să ştiu. Presupun că vreun coleg de serviciu – sau fost coleg – dar, întrucât după plecare a rupt toate legăturile cu Pharmatec, cu excepţia câte unei vizite rare a lui Polly Garrard, am ştiut că tatăl nu mai figura în viaţa ei.

Mângâie braţul fotoliului.

— Probabil n-ai să mă crezi, dar nu găseam niciun rost să mă aprind pentru cineva care devenise irelevant.

Avea dreptate.

Galbraith nu-l credea.

— Presupun că faptul că Hannah nu e fiica ta explică dezinteresul pe care i-l arăţi?

Încă odată, Sumner nu răspunse, iar tăcerea dintre ei se prelungi.

— Spune-mi ce s-a încurcat când v-aţi mutat la Lymington, îi ceru apoi Galbraith.

— Nu s-a încurcat nimic.

— Deci, vrei să spui că din ziua *întâi* – accentuă el cuvântul – căsnicia a fost ca traiul cu o proprietăreasă? E o formulă destul de neatrăgătoare, nu?

— Depinde ce vrei, răspunse Sumner. Totuşi, cum ai descrie *dumneata* o femeie a cărei concepţie de stimulare intelectuală înseamnă a urmări telenovele, care n-are gust la absolut nimic, e atât de mândră de casa ei încât crede că ordinea şi curăţenia sunt vecine cu dumnezeirea, preferă cârnaţii arşi cu fasole în locul biftecurilor şi ţine de bunăvoie socoteala fiecărui chior pe care-l cheltuieşte oricare dintre noi?

Glasul îi dobândise o asprime care în urechile lui Galbraith suna mai mult ca vinovăţia de a expune neajunsurile soţiei sale decât nemulţumirea faţă de ele însele, având impresia că William nu se putea hotărî dacă-

şi iubise soţia sau o detestase. Dar, dacă asta îl făcea ori nu vinovat de moartea ei, Galbraith nu ştia.

— Dacă o dispreţuia! atât de mult, de ce te-ai mai însurat cu ea?

Sumner îşi rezemă capul de spătar, privind spre tavan.

— Pentru că, în schimbul ajutorului de a ieşi din groapa pe care şi-o săpase, îmi oferea sex la discreţie.

Întoarse capul spre Galbraith, cu ochii lucind de lacrimi.

— Pe *mine*, numai asta mă interesa. Atâta-l interesează pe oricare bărbat. Nu-i aşa? Sex la orice oră din zi şi din noapte. Kate mi-ar fi supt-o de douăzeci de ori pe zi dacă i-o ceream, numai s-o recunosc pe Hannah ca fiica mea.

Amintirea îi producea puţină plăcere, după câte se părea, fiindcă lacrimile îi şiroiau în dâre tulburi pe obraji, în timp ce pleoapa necontrolată clipea… şi clipea…

Trecu o oră şi jumătate până când Ingram reveni la Broxton House, aducând cu el un obiect înfăşurat în mai multe straturi de celofan.

Maggie îl văzu trecând prin dreptul ferestrei de la bucătărie şi intră în oficiu ca să-i deschidă. Era ud până la piele şi se rezema de tocul uşii, cu capul în piept, frânt de oboseală.

— Ai găsit ceva? îl întrebă ea.

Ingram dădu din cap, ridicând pachetul:

— Trebuie să dau un telefon dar nu vreau să fac apă pe jos. Presupun că aveai la tine mobilul azi dimineaţă, îl pot împrumuta puţin?

— Îmi pare rău, nu-l aveam. L-am luat pe gratis, acum doi ani, în schimbul chiriei pe un an, dar era atât de scump încât nu mi-am mai reînnoit abonamentul şi nu l-am folosit de douăsprezece luni. E pe undeva prin apartament.

Îi deschise larg uşa.

— Mai bine intră. Am o derivaţie în bucătărie, iar apa nu le face niciun rău dalelor de piatră de la carieră.

Buzele îi tresăriră scurt:

— Ba chiar, s-ar putea să le folosească. Mi-e groază să mă gândesc când au văzut ultima oară o cârpă.

Ingram lipăi după ea, cu pantofii clefăind din mers.

— Cum mi-ai telefonat azi dimineaţă, dacă nu aveai mobil?

— L-am folosit pe al lui Steve, răspunse ea, arătând un Philips G.S.M. pe masa din bucătărie.

Împingându-l într-o parte cu dosul degetului, Ingram puse obiectul împachetat în ţiplă alături.

— Ce caută aici?

— L-am băgat în buzunar şi am uitat de el. Mi-am amintit abia când a început să sune. De când ai plecat, a sunat de vreo cinci ori.

— Şi ai răspuns?

— Nu. M-am gândit că te poţi ocupa tu de el, la întoarcere.

Ingram merse spre telefonul de pe perete şi-l ridică din furcă.

— Eşti foarte încrezătoare, murmură el. Dacă mă hotărâm să vă las pe tine şi mama ta să fierbeţi un timp în suc propriu?

— N-ai fi făcut-o, spuse ea cu convingere. Nu eşti genul.

Încă se mai întreba cum să ia această declaraţie, când i se făcu legătura cu detectivul superintendent Carpenter.

— Am pescuit din mare un tricou de băiat, domnule… îi aparţine aproape sigur unuia dintre fraţii Spender. Are inscripţia Derby County GFC pe piept, iar Danny susţinea că Harding i-l furase.

Ascultă câteva momente.

— Da, Danny l-ar fi putut scăpa accidental… Sunt de acord, nu înseamnă că Harding ar fi pedofil.

Îndepărtă telefonul de ureche, în timp ce lătrăturile lui Carpenter îi loveau timpanele.

— Nu, n-am găsit încă rucsacul dar, dacă tot veni

vorba… sunt destul de sigur că ştiu unde e.

Alte răsteli.

— Da, pariez că după el s-a întors…

Se strâmbă în receptor.

— A, da, domnule, aş spune că e cu certitudine în Chapman’s Poole.

Îşi consultă ceasul.

— La cherhanale, peste o oră. Ne vedem acolo.

Puse receptorul la loc, văzu în ochii lui Maggie amuzamentul faţă de dificultăţile lui şi gesticulă cu bruscheţe spre hol.

— Doctorul a fost s-o examineze pe mama ta? Da?

Maggie dădu din cap.

— Şi?

— I-a spus că a fost nebună să nu accepte oferta infirmierului de a o interna la urgenţă azi dimineaţă, apoi a mângâiat-o părinteşte şi i-a dat nişte analgezice.

Buzele i se arcuiră într-un nou zâmbet vag.

— A mai spus şi că are nevoie de un cadru Zimmer şi un fotoliu cu rotile, şi a sugerat să merg azi după-amiază cu maşina până la cel mai apropiat depozit al Crucii Roşii şi să văd ce pot face pentru ea.

— Pare logic.

— Sigur că da, dar de când figurează logica în viaţa mamei mele? Spune că dacă-i bag în casă asemenea parascovenii, n-o să le folosească şi nu va mai vorbi niciodată cu mine. Şi nu glumeşte. Mai degrabă s-ar târî în patru labe, decât să-i dea cuiva impresia că i-a expirat termenul.

Slobozi un oftat istovit.

— Trimiteţi propuneri prin poştă, vă rog, pe adresa Azilului de Nebuni Broxton House. Ce naiba să fac?

— Aşteaptă, îi propuse el.

— Ce anume?

— Un leac miraculos sau o cerere de cadru Zimmer. Nu este proastă, Maggie. Logica va învinge, după ce va trece peste iritarea faţă de tine, de mine şi de medic. Până

atunci, fii bună cu ea. Azi dimineaţă, s-a schilodit pentru tine, iar puţină recunoştinţă şi înţelegere ar putea-o pune pe picioare mai repede decât orice altceva.

— L-am spus deja că nu m-aş fi descurcat fără ea.

Ingram păru amuzat:

— Aşa mamă, aşa fiică, mm?

— Nu înţeleg.

— *Ea* nu poate zice „îmi pare rău”. *Tu* nu poţi zice „mulţumesc”.

Dintr-odată, se făcu lumină.

— Aha, înţeleg. Deci de-asta ai plecat ofuscat acum două ore. De recunoştinţă aveai nevoie. Ce proastă sunt. Am crezut că te înfuriaseşi fiindcă ţi-am spus să-ţi vezi de treaba ta.

Îşi cuprinse trupul slab cu braţele, zâmbind nesigur.

— Ei bine, îţi mulţumesc, Nick. Îţi sunt extrem de recunoscătoare pentru asistenţă.

Ingram se trase de moţul de pe frunte.

— N-aveţi pentru ce, Miss Jenner, rostogoli el tărăgănat silabele. Dar o doamnă ca dumneavoastră n-are nevoie să-i mulţumească unui om pentru că şi-a făcut datoria.

Ochii ei nedumeriţi îi cercetară un moment pe ai lui, înainte de a-şi da seama că o ironiza, iar nervii întinşi la limită îi cedară cu înverşunare.

— În pizda mă-tii! îi repezi ea un pumn furios în falcă, după care ieşi în antreu, trântind uşa după ea.

Doi poliţişti din Dartmouth ascultau cu interes ceea ce le spunea francezul, în timp ce fiica lui stătea lângă el într-o tăcere jenată, jucându-se încontinuu cu părul.

Omul vorbea bine engleza, deşi cu accent străin, pe când explica atent şi precis unde fusese cu iahtul său în duminica trecută. Se prezentase la poliţie, spunea, fiindcă citise în presă că femeia ridicată de pe plajă fusese asasinată. Puse pe comptoar un exemplar din ziarul *Telegraph* de miercuri, în caz că nu ştiau la ce anchetă se referă.

— Doamna Kate Sumner, spuse el. Sunteţi la curent cu această chestiune?

Cei doi confirmară, aşa că franceziil scoase din geantă o casetă video şi o depuse lângă ziar.

— Fiica mea l-a filmat pe un om, în ziua aceea. Înţelegeţi – nu ştiu nimic despre acel om. S-ar putea – cum spuneţi – să fie nevinovat. Dar sunt neliniştit.

Împinse videocaseta peste comptoar.

— Nu e bine ce face, aşa că vizionaţi-o. Da? E important, poate.

Telefonul mobil al lui Harding era un mic aparat sofisticat, cu capacitatea de emisie şi recepţie internaţională. Avea nevoie de cartelă S.I.M. şi număr P.I.N., dar cum amândouă erau încărcate, probabil de Harding însuşi, telefonul funcţiona. Altfel, Maggie nu l-ar fi putut folosi. Cartela avea memorie extinsă şi, în funcţie de cât de mult programa în ea utilizatorul, putea înmagazina numere de telefon şi mesaje, plus ultimele zece numere formate şi ultimele trei de la care se sunase.

Pe display erau afişate „5 apeluri fără răspuns” şi un semn de „mesaje înregistrate”. Cu o privire precautã spre uşa holului, Ingram intră în meniu, găsi „Poşta. vocală”, urmată de „Cutia poştală”, apăsă butonul de Apel” şi duse aparatul la ureche. În timp ce asculta, îşi masă uşurel obrazul, întrebându-se dacă lui Maggie îi trecea prin minte ce pumn puternic avea.

— *Aveţi trei mesaje noi*, spuse o voce feminină depersonalizată.

— *Steve*?

Un glas sâsâit, de categorie uşoară – *străin*? – deşi Ingram nu-şi dădea seama dacă era de bărbat sau de femeie.

— *Unde eşti*? *Mi-e frică*. *Te rog*, *sună-mă*. *Te-am căutat de douăzeci de ori de duminică*.

— *Domnul Harding*?

Glas bărbătesc, categoric străin.

— *Aici Hotel Angélique*, *Concarneau*. *Dacă doriţi să*

vă reţinem camera, trebuie să confirmaţi rezervarea până azi la amiază, folosind o cartelă de credit. Regret, dar fără această confirmare rezervarea nu mai poate fi onorată.

— *Salut*, urmă glasul unui englez. *Unde mama mă-tii eşti, labagiu tâmpit? Era vorba să te culcuşești aici, pentru Dumnezeu. Drac*u' *să te ia, asta-i adresa la care te-a plasat poliţia şi jur pe toţi sfinţii că te dau pe mâna lor dacă mă mai bagi într-o altă belea. Doar să nu te-aştepţi ca data viitoare să-mi mai ţin clanţa. Te-am prevenit că-ţi pun pielea aia puturoasă pe băţ dacă mă iei de fraier. A, şi-n caz că te interesează, un ziarist îşi tot bagă nas*u' *şi vrea să ştie dacă-i adevărat c-ai fost interogat despre asasinarea lui Kate. Mă bate la cap ceva de groază, aşa că mişcă-ţi fundu-ncoace un-doi până nu te las în rahat pân-la gât.*

Ingram apăsă butonul *End* pentru a întrerupe legătura, apoi reluă tot precesul, notând ideile principale pe dosul unei hârtii rupte dintr-un blocnotes fixat sub telefonul de pe perete. Apoi, apăsă de două ori butonul cu săgeată, pentru a derula numerele ultimilor zece apelanţi. Elimină „Poşta vocală" şi le notă pe celelalte, împreună cu ultimele zece apeluri făcute de Harding, dintre care primul era cel al lui Maggie către el. Pentru mai multă siguranţă – *Ce mama drăc*u-l *Unde intră mia, intră şi suta*! – derulă lista de sub „Nume" şi le notă odată cu numerele.

— Faci ceva ilegal? îl întrebă Maggie, din uşă.

Era atât de absorbit încât n-o auzise deschizând-o şi ridică privirea, cu o tresărire vinovată.

— Nu şi dacă detectivul Galbraith are deja informaţiile astea, îşi îndreptă el palma, făcând o mişcare de balans. Încălcare probabilă a drepturilor lui Harding, conform Legii de Protecţie a Datelor, dacă nu le are. Depinde dacă telefonul era pe *Crazy Daze* când au percheziţionat-o.

— Steven Harding nu va şti că i-ai ascultat mesajele când i-l înapoiezi? Robotul nostru telefonic nu le reia pe cele pe care le-ai ascultat decât dacă dai banda de la

început.

— Poşta vocală e altfel. Dacă nu vrei să auzi încontinuu mesajele, trebuie să le ştergi, zâmbi el. Dar dacă are bănuieli, să sperăm că va crede că i le-ai încurcat tu, când ai dat telefon.

— De ce să mă amestece şi pe mine?

— Fiindcă ştie că mi-ai telefonat. Numărul meu e în memorie.

— O, Doamne, făcu ea, resemnată. Şi te-aştepţi să mint pentru tine?

— Nu.

Ingram se ridică, înlănţuindu-şi mâinile după cap şi întinzându-şi muşchii umerilor sub hainele umede.

Era atât de înalt, încât aproape atingea tavanul şi stătea ca un colos în mijlocul bucătăriei, dominând cu uşurinţă o încăpere destul de mare ca să adăpostească o familie întreagă.

Privindu-l, Maggie se întrebă cum îl putuse numi vreodată neanderthalian supraponderal. Fusese descrierea făcută de Martin, îşi aminti ea, şi o enerva insuportabil de tare gândul că o adoptase atât de docilă, numai fiindcă-i făcuse să râdă pe nişte oameni pe care cândva îi crezuse prieteni, dar acum fugea de ei ca de ciumă.

— Ei bine, am s-o fac, spuse ea, cu o hotărâre neaşteptată.

Coborând braţele, Nick clătină din cap.

— Nu mi-ar folosi la nimic. Tu n-ai putea minţi nici ca să-ţi salvezi viaţa. Şi, à-propos, ăsta-i un compliment, continuă el, văzând-o că începea să se încrunte, aşa că nu e nevoie să-mi mai dai una. Nu-i admir pe oamenii care mint.

— Îmi pare rău, spuse ea scurt.

— Nu e cazuLA fost vina mea. Nu trebuia să te tachinez.

Începu să adune obiectele de pe masă.

— Acum unde te duci?

— Acasă, să mă schimb, apoi la cherhanalele din

Chapman's Poole. Dar am să mai trec după-amiază, înainte de a merge să-l vizitez pe Harding. După cum pe bună dreptate mi-ai amintit, trebuie să-ţi iau o declaraţie.

Tăcu o clipă.

— Vom vorbi în amănunt despre asta mai târziu, dar n-ai auzit nimic înainte să apară?

— Ca de pildă?

— Căderi de marnă?

Maggie clătină din cap:

— Nu-mi amintesc decât ce linişte era. De-asta m-a speriat atât de tare. Eram singură, şi peste-o clipă l-am văzut ghemuit la pământ în faţa mea, ca un câine turbat. Era foarte anormal. Nu ştiu ce făcea acolo, dar prin zonă sunt multe bălării şi tufişuri, aşa că probabil m-a auzit venind şi s-a lăsat jos să se ascundă.

Ingram dădu din cap:

— Dar hainele lui? Erau ude?

— Nu.

— Murdare?

— Adică, înainte de a se umple de sânge?

— Da.

Acelaşi gest.

— Ţin minte că mi-am spus că nu se bărbierise, dar nu-mi amintesc să mă fi gândit că era murdar.

Ingram strânse la un loc pachetul de celofan, însemnările şi telefonul, ridicându-le de pe masă.

— Okay. Excelent. În după-amiaza asta am să iau o declaraţie.

Îi susţinu un moment privirea.

— Va fi în regulă, îi spuse el. Harding n-o să se mai întoarcă.

— N-ar îndrăzni, strânse Maggie pumnii.

— Numai dacă n-are minte, murmură Ingram, îndepărtându-se de ea.

— Ai nişte brandy în casă?

Schimbarea de subiect era atât de bruscă, încât avu nevoie de puţin timp de gândire.

— Da… murmură el prudent, temându-se la un nou atac dacă îndrăznea s-o întrebe de ce-i cerea. Bănuia că în pumnul ei intraseră patru ani de furie frustrată şi-şi dorea să-l fi ales pe Harding ca sac de antrenament, nu pe el.

— Poţi să-mi împrumuţi puţin?

— Sigur. Ţi-l aduc când mă întorc de la Chapman's Poole.

— Dacă mă aştepţi un moment să-i spun mamei unde mă duc, vin cu tine. Mă pot înapoia pe jos.

— Nu va avea nevoie de tine?

— Vreo oră, nu. Analgezicele au făcut-o să-i fie somn.

Bertie stătea culcat pe prag, la soare, când Ingram opri Jeepul în faţa porţii. Maggie nu mai fusese niciodată acasă la Nick, dar întotdeauna îl invidiase pentru ordinea din grădină. Era ca un reproş la adresa tuturor vecinilor lui mai puţin organizaţi, cu tufişurile sale de lemn-câinesc tunse decorativ, trandafirii şi hortensiile înregimentate în rânduri strânse în faţa zidurilor de piatră galbenă ale casei.

Se întreba adesea de unde-şi găsea vreme pentru plivit şi prăşit, când îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu barca, iar în momentele cele mai critice o punea pe seama faptului că era un om plicticos şi-şi compartimenta viaţa conform unui program raţional de sarcini.

Câinele îşi săltă capul lăţos şi bătu cu coada în preş, înainte de a se ridica alene în picioare, căscând.

— Deci, aici vine, spuse ea. De multe ori m-am întrebat. Cât timp ţi-a luat ca să-l instruieşti, pentru informarea mea generală?

— Nu mult. E un câine inteligent.

— De ce te-ai deranjat?

— Fiindcă scormoneşte ca un maniac şi m-am săturat să-mi tot distrugă grădina, replică el prozaic.

— O, Doamne, exclamă Maggie, vinovată, iartă-mă. Problema e că pe mine nu mă bagă niciodată în seamă.

— Şi are nevoie?

— E câinele *meu*.

Ingram deschise portiera.

— L-ai făcut s-o înţeleagă clar?

— Sigur că da. Vine aici în fiecare seară, nu-i aşa?

Aplecându-se în spate să ia grămada de probe, Ingram îi spuse:

— Nu la proprietate mă refeream. Mă întrebam dacă Bertie ştie sau nu că e câine. În ceea ce-l priveşte pe el, e şeful la tine. În casă. Primeşte primul de mâncare, doarme pe canapeaua ta, îţi linge vasele. Pariez că până şi-n pat te dai mai încolo ca să aibă mai mult loc, nu-i aşa?

Maggie se înroşi uşor.

— Şi ce dacă? îl prefer pe el în patul meu decât pe dihorul dinainte. În orice caz, e echivalentul cel mai apropiat al unei sticle cu apă fierbinte.

Ingram râse:

— Vii în casă, sau vrei să aduc eu brandy-ul afară? Garantez că Bertie n-o să te facă de râs. Are maniere alesè, de când l-am luat la rost pentru că-şi ştersese fundul de covorul meu.

Maggie stătu nehotărâtă. Nu dorise niciodată să intre, fiindcă ar fi aflat despre el lucruri pe care nu voia să le ştie. Cel puţin, în casă avea să fie o curăţenie nesuferită, îşi spuse ea, iar afurisitul ei de câine urma s-o facă de ruşine, respectând precis toate ordinele.

— Vin, spuse ea sfidătoare.

Carpenter primi un telefon de la un sergent de poliţie din Dartmouth tocmai când se pregătea să plece spre Chapman's Poole. Ascultă descrierea imaginilor de pe banda video a francezului, apoi întrebă:

— Cum arată?

— Un metru şaptezeci, constituţie medie, puţină burtică, păr brunet rar.

— Parcă spuneai că e tânăr.

— Nu. Vreo patruşcinci, cel puţin. Fiică-sa are păişpe.

Carpenter se încruntă, umplându-şi fruntea de

şanţuri.

— Nu afurisitul de francez, strigă el, coategoale de pe video!

— A, scuzaţi. Da, e tânăr, nici vorbă. Puţin peste douăzeci, aş zice. Păr brunet destul de lung, tricou fără mâneci şi şort de ciclism. Musculos. Bronzat. Un bulangiu mişto, de fapt. Fata care l-a filmat a zis că i se părea că semăna cu Jean-Claude Van Damme. Dacă nu vă e cu supărare, acum e pierită complet, nu-i vine să creadă că nu şi-a dat seama de ce se ţinea, când te gândeşti c-are-o vargă cât un împuţit de salam. Ăsta ar putea face avere în filmele porno.

— Bine, bine, îl temperă nervos Carpenter. Am înţeles. Şi zici că făcea laba într-o batistă?

— Aşa se pare.

— Nu s-ar putea să fi fost un tricou de copil?

— Poate. E greu de spus. De fapt, mă şi mir că amicul francez s-a prins ce făcea nenorocitul. E destul de discret. Numai fiindcă are scula aşa de-a dracu’ de mare se vede cât de cât ceva. Prima oară când m-am uitat, am crezut că-şi cojea o portocală-n poală.

De la celălalt capăt al firului se auzi un râs gros.

— Totuşi, ştiţi ce se zice despre francezi. Toţi sunt nişte labagii. Deci cred că amicul nostru o cam practică şi el şi a ştiut la ce să se uite. Am sau n-am dreptate?

Carpenter, care-şi petrecea toate vacanţele în Franţa, îndreptă două degete spre telefon şi se prefăcu că apăsa pe trăgaci – prostu’ dracu’, îşi spuse el – dar când vorbi în glas nu i se simţea nici urmă de iritare.

— Ai spus că tânărul avea un rucsac. MI-I poţi descrie?

— Genul standard, de camping. Verde. Nu are să aibă prea multe în el.

— Mare?

— A, da. Treabă completă.

— Şi ce-a făcut cu el?

— S-a aşezat pe el în timp ce şi-o freca.

— Unde? în care parte din Chapman's Poole? La est? La vest? Descrie-mi peisajul.

— La est. Francezul mi-a arătat pe hartă. Labagiul nostru era pe plajă, sub Emmetts Hill, cu faţa spre Canal. Avea în spate o pantă verde.

— Şi ce-a făcut cu rucsacul după ce-a stat pe el?

— Nu ştiu. Filmul se termină.

După ce-i csru să trimită caseta prin curier, împreună cu numele francezului, itinerariul propus pentru restul vacanţei acestuia şi adresa lui din Franţa, Carpenter îi mulţumi sergentului şi închise.

— Tu ai făcut-o pe-asta? întrebă Maggie, privind macheta navei *Cutty Stark* din sticla de pe consolă, în timp ce Ingram cobora la parter în uniformă, încheindu-şi nasturii de la manşete.

— Da.

— Mă gândeam eu. E la fel ca toate celelalte din casa asta. Atât de…

Gesticulă cu paharul prin aer:

— …*bine crescute*.

Ar fi putut spune masculine, minime sau monastice, într-un ecou al descrierii făcute de Galbraith bărcii lui Harding, dar nu voia să fie nepoliticoasă. Era aşa cum prevăzuse, nesuferit de curat şi nesuferit de plicticos. Nu exista nimic care să spună că acea casă aparţinea unei personalităţi interesante, doar metri întregi de pereţi palizi, covoare palide, perdele palide şi tapiţerie palidă, întrerupte ocazional de câte un ornament pe un raft. Nu-i trecea niciun moment prin minte că era legat de casă prin munca lui dar, chiar dacă i-ar fi venit ideea, tot s-ar fi aşteptat la nişte pete de individualism dominant prin toată uniformitatea.

Ingram râse:

— Am cumva impresia că nu-ţi place?

— Ba nu, îmi place. Doar că-i prea… ăă…

— Gigea? sugeră el.

— Da.

— Am făcut-o când aveam doişpe ani, îşi flexă Nick degetele enorme sub nasul ei. Acum, n-aş mai putea s-o fac.

Îşi îndreptă cravata.

— Cum e brandy-ul?

— Foarte bun, se aşeză ea pe un scaun. Are exact efectul care trebuie. Nimereşte drept la ţintă.

Ingram îi luă paharul gol.

— Când ai băut alcool ultima dată?

— Acum patru ani.

— Să te duc cu maşina până acasă?

— Nu, închise Maggie ochii. Am să adorm.

— Voi vedea ce face mama ta la întoarcerea din Chapman's Poole, îi promise el, îmbrăcându-şi jacheta. Între timp, nu-ţi încuraja câinele să se aşeze pe canapeaua mea. Vă prinde rău la caracter amândurora.

— Şi dac-o fac ce-o să se întâmple?

— Acelaşi lucru care i s-a întâmplat lui Bertie când şi-a şters fundul pe covorul meu.

În pofida încă unei zile cu soare strălucitor, Chapman's Poole era pustiu. Briza dinspre sud-vest crease nişte valuri neplăcute şi nimic nu-i descuraja pe vizitatori mai sigur decât riscul de a avea rău de mare la ora mesei. Carpenter şi doi detectivi comisari îl urmau pe Ingram în direcţia opusă cherhanalelor, spre o zonă însemnată pe plaja stâncoasă cu bucăţi de lemn aduse de valuri.

— Nu vom şti până nu vedem banda video, desigur, spuse Carpenter, orientându-se după descrierea locului unde stătuse Harding făcută de sergentul din Dartmouth, dar pare să fie pe-aici. Cu siguranţă, era în partea asta a golfului.

Se opriseră pe o lespede de stâncă, la marginea apei, iar Carpenter atinse o grămăjoară de pietre cu vârful pantofului.

— Şi aici ai găsit tricoul?

Ingram dădu din cap, în timp ce se ghemuia şi-şi vâra mâna în apa care plescăia la baza stâncii.

— Dar era înfipt de-a binelea. Un pescăruş a încercat să-l smulgă şi n-a reuşit, iar eu m-am făcut leoarcă până l-am scos.

— E chiar atât de important?

— Harding era perfect uscat când l-am văzut, deci nu se poate ca după tricou să fi venit. Cred că ăsta a stat aici câteva zile.

— Mmmm, cugetă Carpenter un moment. Materialul se blochează uşor între stânci?

Ingram ridică din umeri:

— Orice se poate bloca, dacă îi vine cheful unui crab.

— Mmmm, făcu din nou Carpenter. În regulă. Unde-i rucsacul ăla?

— E doar o deducţie, domnule, şi cam aproximativă, răspunse Ingram, ridicându-se.

— Ascult.

— Okay, deci, mi-am bătut capul zile-n şir cu drăcia asta. E clar că nu voia să i-l vadă niciun poliţist, altfel l-ar fi adus cu el la cherhanale, duminică. Pe acelaşi principiu, n-a fost nici pe navă când aţi percheziţionat-o – cel puţin, după părerea mea – ceea ce mie îmi sugerează că într-un fel îl poate incrimina şi trebuia să se descotorosească de el.

— Cred că ai dreptate, răspunse Carpenter Harding vrea să credem că avea la el rucsacul negru pe care l-am găsit la bord, dar sergentul din Dartmouth mi l-a descris pe cel din imaginea video ca fiind verde. Şi-atunci, ce-a făcut cu el, mm? Şi ce încearcă să ascundă?

— Depinde dacă avea un conţinut valoros pentru el. Dacă *nu*, atunci l-a aruncat în ocean la întoarcerea spre Lymington. Dacă *da*, l-a lăsat într-un loc accesibil, dar nu prea evident.

Ingram îşi puse mâna streaşină la ochi şi arătă spre panta din spatele lor.

— Acolo a avut loc o mică avalanşă. Am observat-o fiindcă e în stânga locului unde domnişoara Jenner l-a văzut pe Harding apărând în faţa ei. Marna e de o

instabilitate notorie – motiv pentru care falezele astea sunt pline cu anunţuri de avertizare – şi am impresia că desprinderea de-acolo e destul de recentă.

Carpenter îi urmări privirea:

— Crezi că rucsacul e dedesubt?

— S-o luăm aşa, domnule, nu mă pot gândi la un mod mai rapid sau mai comod de a îngropa ceva decât declanşând o avalanşă de marnă pe deasupra. N-ar fi prea greu de făcut. împingi o piatră cu piciorul şi, una-două, ai o alunecare de teren convenabilă peste ceea ce vrei să ascunzi. Nimeni n-o să observe. Asemenea alunecări au loc în fiecare zi. Fraţii Spender au declanşat una când au scăpat binoclul tatălui lor şi nu pot să nu mă gândesc că asta i-a dat lui Harding ideea.

— Adică a făcut-o duminică?

Ingram dădu din cap.

— Şi azi dimineaţă a revenit ca să se asigure că n-a umblat nimeni?

— Presupun că cel mai probabil e să fi intenţionat să-l recupereze, domnule.

Carpenter se încruntă în stilul său feroce spre comisar:

— Atunci, de ce nu-l avea în mână când l-ai văzut?

— Fiindcă marna s-a uscat la soare şi s-a compactat. Cred că tocmai se pregătea să caute un hârleţ, când a dat întâmplător peste domnişoara Jenner.

— Asta ţi-e cea mai bună sugestie?

— Da, domnule.

— Cam eşti un maniac al sugestiilor, nu-i aşa, băiete? întrebă el şi mai încruntat. L-am pus pe D.l. Galbraith să alerge prin juma’ din Hampshire pe urmele sugestiilor pe care ni le-ai faxat azi-noapte.

— Nu înseamnă că sunt greşite, domnule.

— Nu înseamnă nici că sunt corecte. Luni am pus o echipă să treacă prin ciur zona asta şi n-au găsit nimic.

Ingram smuci din cap spre golful următor:

— Au căutat în Egmont Bight, domnule, şi cu tot

respectul cuvenit, în acel moment pe nimeni nu interesa acţiunile lui Steven Harding.

— Mmm. Echipele astea de cercetare costă bani, băiete, şi aş prefera ceva mai multă certitudine înainte de a băga banii contribuabililor în ghiceli, privi Carpenter spre mare. Aş înţelege că a revenit la locul crimei ca să-şi retrăiască emoţia – e genul de lucru pe care l-ar putea face un om ca el – dar spui că nu-l interesa asta.

Ingram nu spusese aşa ceva, dar n-avea de gând să-l contrazică. Din ce ştia el, superintendentul avea oricum dreptate. Poate că tocmai pentru asta revenise Harding. Propria lui teorie cu avalanşa arăta îngrozitor de nesemnificativă pe lângă magnitudinea unui psihopat umflându-se în pene peste locul crimei.

— Ei? întrebă Carpenter.

Comisarul zâmbi jenat:

— Am adus un hârleţ de-acasă. E în Jeepul meu.

Capitolul 21

Galbraith se ridică şi merse spre una dintre ferestrele cu vedere la stradă. Mulţimea dinainte se împrăştiase, deşi două bătrâne continuau să converseze pe trotuar, privind ocazional spre Langton Cottage. Le urmări câteva minute în tăcere, indivindu-le pentru normalitatea vieţii lor. Cât de des apucau să asculte micile secrete necurate ale suspecţilor de crimă?

Uneori, când auzea confesiunile unor oameni ca Sumner, se imagina pe sine însuşi într-un rol de preot care întindea o mână binecuvântătoare doar ascultând, dar nu avea nici autoritatea şi nici dorinţa de a ierta păcatele şi se simţea invariabil diminuat de postura de receptacul al confidenţelor lor furişe.

Se întoarse cu faţa spre celălalt.

— Deci, o descriere mai exactă a mariajului vostru ar fi aceea de a spune că era o formă de sclavie sexuală? Kate dorea cu atâta disperare să se asigure că fiica ei creştea în genul de securitate pe care ea n-a avut-o niciodată, încât ai putut-o şantaja?

— Am spus că *ar* fi făcut-o, nu că a făcut-o sau că eu i-aş fi cerut-o vreodată.

Triumful se strecura pe furiş în ochii lui Sumner, ca şi cum ar fi câştigat un punct important.

— Cu dumneata nu există cale de mijloc, nu-i aşa? Acum o jumătate de oră, mă tratai ca pe un cretin fiindcă-ţi închipuiai că m-a dus de nas ca s-o iau de nevastă. Acum, mă acuzi de înrobire sexuală pentru că m-am săturat atât de tare de minciunile ei despre Hannah încât i-am atras atenţia – foarte delicat, în fond – că ştiam adevărul. De ce i-aş fi cumpărat casa asta, dacă ea nu avea niciun cuvânt de spus în relaţia dintre noi? Dumneata însuţi ai spus că mi-era mult mai bine în Chichester.

— Nu ştiu. Explică-mi.

— Fiindcă o iubeam.

Galbraith scutură din cap, nervos:

— Îţi descrii căsnicia ca pe o zonă de război, şi pe urmă te-aştepţi să înghit baliverne din astèa. Care a fost adevăratul motiv?

— Ăsta a *fost* adevăratul motiv. Mi-am iubit soţia şi i-aş fi dat tot ce-şi dorea.

— Iar în acelaşi timp, o şantajai să-ţi ia muie oricând îţi venea ţieş cheful?

Atmosfera din cameră era înăbuşitoare, iar Galbraith simţea că devenea crud ca răspuns la cruzimea din căsnicia între Kate şi William. Nu se putea dezbăra de amintirile cu mica femeie gravidă pe lespedea din morgă şi doctorul Warner care-i ridica nepăsător mâna în scopul de a i-ţi legăna înainte şi-napoi ca să demonştreze convingător că avea degetele fracturate. Scrâşnetul oaselor i se înfipsese în creier ca un vierme şi nu mai visa decât abatoare.

— Înţelegeţi, nu mă pot hotărî dacă ai iubit-o sau ai urât-o. Sau poate că era câte puţin din amândouă? O relaţie ură/iubire care s-a împuţit?

Sumner clătină din cap. Dintr-odată, arăta înfrânt, ca şi cum jocurile de care se ţinea n-ar mai fi meritat efortul.

Galbraith îşi dorea să fi înţeles ce încerca să rezolve William cu răspunsurile lui şi îl studia perplex. William era fie extrem de franc, fie extrem de abil la a înceţoşa o problemă.

Una peste alta, dădea impresia de cinste, iar lui Galbraith îi trecu prin minte că, într-un mod încrâncenat, încerca să demonstreze că soţia lui era genul de femeie care ar fi putut determina cu uşurinţă un bărbat s-o violeze. Îşi aminti ce spusese James Purdy despre Kate. *Nimeni nu mi-a făcut vreodată ceea ce a făcut Kate în seara aceea… E genul de lucru la care visează majoritatea bărbaţilor… N-o pot descrie pe Kate decât ca pe o febră intrată în sânge…*

— Ea te-a iubit, William?

— Nu ştiu. N-am întrebat-o niciodată.

— Fiindcă te temeai să nu spună că nu?

— Dimpotrivă. Ştiam că avea să spună da.

— Şi nu voiai să te mintă?

Omul dădu din cap.

— Nici mie nu-mi place să fiu minţit, murmură Galbraith, cu ochii aţintiţi într-ai lui Sumner. Înseamnă că persoana cealaltă te crede atât de prost încât să crezi orice-ţi spune. Te-a minţit în legătură cu amantul?

— N-avea niciun amant.

— E sigur că l-a vizitat pe Steven Harding la bordul iahtului „sublinie Galbraith. Amprentele ei s-au găsit peste tot. Ai aflat? Poate bănuiai că nici copilul pe care-l purta în pântec nu era ai tău? Poate te temeai să nu-ţi arunce în braţe încă un bastard?

Sumner îşi privi mâinile.

— Ai violat-o? continuă Galbraith, neînduplecat. Făcea parte şi asta din târgul pentru a o recunoaşte pe Hannah ca fiind fiica ta? Dreptul de a o poseda pe Kate oricând o doreai?

— De ce-aş fi vrut s-o violez când n-aveam nevoie?

— Mă interesează doar un da sau un nu, William.

Ochii celuilalt scăpărară cu furie.

— Atunci, nu, fir-ar să fie. Nu mi-am violat niciodată soţia.

— Poate îi administrai rohypnol ca să fie mai docilă?

— Nu.

— Atunci spune-mi de ce era. Hannah atât de conştientă din punct de vedere sexual? continuă Galbraith. Aveai contacte cu Kate în faţa ei.

Furia îi creştea.

— E revoltător.

— Da sau nu, William.

— Nu.

Cuvântul ieşi într-un suspin sugrumat.

— Minţi, William. Acum o jumătate de oră, mi-ai povestit cum erai nevoit să stai cu ea într-o cameră de hotel fiindcă nu se mai oprea din plâns. Cred că la fel se întâmpla şi acasă. Cred că relaţiile sexuale cu Kate o implicau pe Hannah ca spectator, fiindcă te săturaseşi atât de tare de prezentarea ei ca scuză pentru fricţiunile nesfârşite încât insistai s-o faceţi în faţa ei. Am dreptate?

Sumner îşi îngropă faţa în mâini, începând să se legene înainte şi-napoi.

— Habar n-ai cum e… nu ne lăsa în pace… nu doarme niciodată… ne pisa, ne pisa tot timpul… Kate o folosea ca pe o pavăză…

— Ăsta-i un da?

Răspunsul fu o şoaptă abia auzită:

— Da.

— W.P.C. Griffiths a spus că ai intrat în camera lui Hannah noaptea trecută. Vrei să-mi spui de ce?

O nouă şoaptă:

— N-ai să mă crezi dacă-ţi spun.

— Poate.

Sumner ridică o faţă brăzdată de lacrimi.

— Voiam s-o privesc, spuse el, deznădăjduit. E tot ce mi-a mai rămas ca să-mi amintească de Kate.

Carpenter îşi aprinse o ţigară, în timp ce cazmaua mânuită atent de Ingram dezvăluia prima chingă a unui

rucsac.

— Bună treabă, băiete, spuse el aprobator.

Îl trimise pe unul dintre detectivi la maşină să aducă nişte mănuşi de unică folosinţă şi folii de polietilenă, după care privi cum Ingram continua să înlăture marna din jurul pânzei boţite.

Ingram mai avu nevoie de zece minute pentru a degaja complet obiectul şi a-l transfera pe folia de polietilenă. Era un rucsac greu de camping, verde, cu o chingă peste mijloc pentru sprijin suplimentar şi dedesubt laţuri prin care să se poată introduce cortul. Era vechi şi uzat, iar cadrul integral fusese scos din cine ştie ce motiv, lăsând între agăţătorile cusute doar margini destrămate de prelată. Dar franjurile erau vechi şi ele, iar ceea ce-l convinsese pe proprietar să înlăture rama ţinea în mod clar de trecutul îndepărtat. Stătea pe folie, turtit sub greutatea chingilor, cu conţinutul ocupând mai puţin de o treime din volum.

Carpenter îl instrui pe un detectiv comisar să sigileze fiecare obiect în câte o pungă criminalistică, pe măsură ce le scotea, iar pe celălalt să le noteze pe o hârtie, după care se ghemui lângă rucsac, desfăcu atent cataramele cu degetele înmănuşate şi dădu clapeta la o parte.

— Articole, dictă el. Un binoclu 20 x 60, cu numele şters, probabil Optikon… o sticlă de apă minerală, Volvic… trei pachete de snacks-uri, goale, îmi h’s… o şapcă de baseball, New York Yankees… o cămaşă cadrilată cu albastru şi alb – bărbătească – confecţionată de River Island… o pereche de pantaloni de bumbac crem – bărbăteşti – tot de River Island… o pereche de cizme maro stil safari, mărimea şapte.

Căută în buzunare şi scoase nişte coji de portocală stricate, alte pachete goale de snacks-uri, un pachet de Camel desfăcut cu o brichetă vârâtă printre ţigări, şi o cantitate mică de substanţă ce părea a fi cannabisâmpachetată în ţiplă. Miji ochii spre cei trei poliţişti.

— Ei? Ce înţelegeţi din grămăjoara asta? Ce-i aici aşa de incriminator încât Nick nu trebuia să ştie că era în posesia sa?

— C-ul, spuse unul. Nu voia să fie prins cu cannabis asupra lui.

— Poate.

— Dumnezeu ştie, adăugă celălalt.

Superintendentul se ridică.

— Dar tu, Nick? Tu ce părere ai?

— Aş zice că cel mai interesant articol sunt cizmele, domnule.

Carpenter dădu din cap:

— Prea mici pentru Harding, care are un metru optzeci bine, şi prea mari pentru Kate Sumner. Atunci, de ce cară după el o pereche de cizme mărimea şapte?

Nimeni nu oferi niciun răspuns.

D.l. Galbraith tocai ieşea din Lymington, când Carpenter îi transmise prin telefon instrucţiuni să-l găsească pe Tony Bridges şi să-l bage pe „micul nemernic” în menghină.

— Ne-a ascuns informaţii, John, declară el, descriindu-i apoi înamănun ţime conţinutul rucsacului lui Harding şi imaginile de pe banda video a francezului şi textual mesajele pe care le preluase Ingram de la poşta vocală. Bridges *trebuie* să ştie mai mult decât ne-a spus, aşa că, la nevoie, arestează-l pentru complicitate. Află de ce şi când plănuia Harding să plece în Franţa şi descoperă orientarea sexuală a lăbarului, dacă poţi. Totu-i al naibii de sucit, drept îţi spun.

— Ce fac dacă nu-l găsesc pe Bridges?

— Era în casă acum două, trei ore, fiindcă ultimul mesaj a venit de la telefonul lui. E profesor, nu uita, deci nu s-a dus la serviciu, decât dacă are o slujbă de vacanţă. Sfatul lui Campbell: caută-n cârciumi.

— Se face.

— Cum, a mers cu Sumner?

Galbraith re gândi un moment.

— Cedează. Mi-a părut rău pentru el.

Deci, e mai puţin cert?

— Sau mai mult, replică sec Galbraith. Depinde de punctul de vedere. E clar că femeia avea o aventură despre care ştia şi el. Cred că a *vrut* s-o omoare… motiv din care, probabil, cedează.

Din fericire pentru Galbraith, Tony Bridges nu era numai acasă, ci şi trosnit-pulbere cu acelaşi prilej. Atât de trosnit, încât îi deschise uşa complet gol. Galbraith îşi făcu o clipă scrupule dacă să bage un om într-un asemenea hal prin „menghina" lui Carpenter, dar numai o clipă. În ultimă instanţă, singurul lucru care contează pentru un poliţist e ca martorul să spună adevărul.

— L-am spus boului c-o să-l verificaţi, spuse certăreţ Bridges, conducându-l pe coridor spre haosul din salon. Vreau să zic, nu faci pe prostul cu jegurile, decât dacă eşti total cretin. Problema lui e că nu urmează sfaturile – niciodată nu ascultă o vorbă din ce-i spun. Crede că m-am vândut şi zice că părerile mele nu mai fac nici cât o ceapă degerată.

— Vândut cui? se interesă Galbraith, croindu-şi drum spre un scaun liber şi amintindu-şi că Harding, se spunea, prefera nuditatea la bordul lui *Crazy Daze*. Se întrebă posomorât dacă nu cumva goliciunea devenise dintr-odată o parte esenţială din cultura tineretului şi speră că nu. Nu-I prea încânta ideea unor aresturi ale poliţiei pline de drogaţi cu piepturi păroase şi coşuri pe buci.

— Societăţii, replică Bridges, aşezându-se turceşte pe podea şi scoţând un chiştoc pe jumătate fumat dintr-o scrumieră din faţa lui. Slujbă permanentă. Salariu.

Îi întinse ţigara:

— Vrei?

Galbraith clătină din cap.

— Ce fel de slujbă?

Citise toate rapoartele despre Harding şi prietenii lui, ştia tot ce era de ştiut despre Bridges, dar pe moment nu-i convenea s-o dezvăluie.

— Profesor, ridică din umeri tânărul.

Era prea drogat – sau *părea* prea drogat, cum fu Galbraith destul de cinic să-şi amintească – pentru a-şi aminti că dăduse deja poliţiei acea informaţie.

— Okay, leafa nu-i strălucită, dar, ce naiba, vacanţele-s mişto. Şi-i mai bine decât să-ţi fâţâi curul prin faţa unui fotograf de două parale. Problema cu Steve e că nu-i prea plac puştii. A trebuit să lucreze cu nişte împuţiţi mici şi i-a tăiat tot cheful.

Se cufundă într-o tăcere mulţumită, cu chiştocul lui.

Galbraith afişă o expresie surprinsă:

— Eşti profesor?

— Exact, miji ochii Bridges, prin fum. Şi nu te-aprinde. Consum regulat cannabis în timpul liber şi nu doresc mai mult să-mi împart obiceiul cu Copiii decât vrea directorul meu să-şi împartă whisky-ul.

Era o scuză atât de simplă, încât aduse pe faţa detectivului un zâmbet. Existau argumente mai solide pentru legalizare, considerase el dintotdeauna, dar consumatorul mediu era fie prea obtuz, fie prea subtil ca să le propună.

— Okây, okay, răspunse el, ridicând mâinile într-un gest de capitulare. Nu e căprăria mea, aşa că n-am nevoie de predici.

— Ba cum să n-ai. Toţi sunteţi la fel.

— Mai mult mă interesează pornografia lui Steve. Înţeleg că n-o aprobi?

Trăsăturile tânărului se crispară într-o expresie tenebroasă.

— L-o porcărie ieftină. Eu sunt profesor. Nu-mi plac mizeriile astea.

— Ce fel de porcărie e? Descrie-mi-o.

— Ce-i de descris? Are – un stâlp cât Turnul Eiffel şi-i place să şi-l arate, ridică el din umeri. Da’ asta-i problema lui, nu a mea.

— Eşti sigur?

Bridges miji dureros ochii prin fumul de cannabis.

— Asta ce-ar vrea să-nsemne?

— Mi s-a spus că trăieşti în umbra lui.

— Cine ţi-a spus?

— Părinţii lui Steve.

— Să nu crezi o vorbă din ce spun ăştia, răspunse el, cu dispreţ. M-au judecat acum zece ani şi de-atunci nu şi-au mai schimbat opinia. Cred că am o influenţă proastă.

Galbraith chicoti:

— Şi ai?

— Hai să zicem aşa, părinţii *mei* cred că *Steve* are o influenţă proastă. Am avut unele mici necazuri când eram mai tineri, dar totul e trecut şi-ngropat.

— Şi ce predai? întrebă Galbraith, privind prin cameră şi întrebându-se cum putea trăi cineva într-o asemenea mizerie. Mai interesant, cum putea un om atât de sordid să se laude cu g prietenă? Oare şi Bibi era la fel de sordidă?

Descrierea făcută de Campbell decorului după întrevederea de luni cu Bridges fusese sinistră. „E o hazna”, spusese el. „Tipul e diliu, casa pute, e-ncurcat cu o boarfă care-arată de parcă s-a culcat cu jumate din bărbaţii din Lymington şi, pentru numele lui Dumnezeu, e profesor.

— Chimie, rânji Bridges la vederea expresiei lui Galbraith, interpretând-o pe dos. Şi, da, ştiu cum să se sintetizez acid lysergic diethylamid. Mai ştiu şi cum să arunc în aer Palatul Buckingham. Chimia e o materie utilă. Problema e...

Se întrerupse să tragă din ţigară, gânditor.

— ...Problema e că oamenii care-o predau sunt aşa de plicticoşi, încât le omoară copiilor tot interesul cu mult înainte de-a ajunge la părţile interesante.

— Dar tu nu?

— Nu. Eu sunt bun.

Galbraith îl putea crede. Rebelii, oricât de taraţi, erau întotdeauna charismatici pentru tineret.

— Prietenul tău e în spitalul din Poole, îi spuse el. L-a

atacat un câine pe Insula Purbeck, azi dimineaţă, şi a trebuit să fie transportat cu elicopterul ca să i se coasă braţul.

Îl privi întrebător.

— Ai idee ce căuta acolo? Având în vedere faptul că poliţia l-a lăsat condiţionat la adresa asta şi presupunând că ai unele cunoştinţe despre ceea ce face.

— Regret, colega, aici te înşeli. Steve e ca o carte închisă pentru mine.

— Ai spus că-l preveniseşi c-aveam să vin să-l verific.

— Nu dumneata personal. Nu te-am cunoscut în viaţa mea. I-am spus c-aveau să vină jegurile. Asta-i altceva.

— Totuşi, dacă, a trebuit să-l previi, Tony, înseamnă c-ai ştiut că se pregătea s-o ia la picior. Deci, unde plănuia să se duce şi ce-avea de gând să facă?

— Ţi-am spus. Pentru mine, tipu-i o carte închisă.

— Credeam c-aţi fost colegi de şcoală.

— Ne-am îndepărtat.

— Nu doarme aici când nu stă la bord?

— Nu prea des.

— În ce relaţii era cu Kate?

Bridges clătină din cap.

— Tot ce ştiu despre ea e scris în declaraţie, spuse el solemn. Dac-aş şti altceva, ţi-aş spune.

Griffiths se uită la ceas.

— Ei, aici avem o mică problemă, fiule, spuse el, afabil. Stai prost cu timpul, aşa că nu-ţi mai pot acorda decât treizeci de secunde.

— Să fac ce, colega?

— Să spui adevărul, îşi desprinse Galbraith cătuşele de la cingătoare.

— Încearc-o pe-alta, pufni Bridges. N-o să mă arestezi.

— Ba fii sigur că da. Şi-s un ticălos dur, Tony. Când arestez un preş de picioare ca tine, îl iau aşa cum e, chit c-are – un cur ca o pizza şi i-a intrat cariciul la apă.

Bridges chicoti gutural.

— Presa te-ar crucifica. Nu poţi târî un tip gol pe străzi pentru posesiune ilegală. Nu mai e o crimă.

— Pune-mă la-ncercare.

— Atunci, hai.

Galbraith îşi fixă o cătuşă pe încheietura propriei mâini, apoi se întinse înainte şi pe cealaltă i-o aplică lui Tony.

— Anthony Bridges, te arestez ca suspect de complicitate în violul şi omorul comis sâmbătă trecută, noaptea, asupra doamnei Kate Sumner de la Langton Cottage şi agresiunea fizică gravă de azi dimineaţă asupra domnişoarei Margaret Jenner de la Broxton House.

Se ridică şi porni spre uşă, trăgându-l pe Bridges după el.

— Nu eşti obligat să spui nimic care ţi-ar putea prejudicia apărarea.

— Rahat! strigă tânărul, ridicându-se clătinat pe picioare. E o glumă, nu?

— Nicio glumă, smulse detectivul ţigara dintre degetele lui, aruncând-o, încă aprinsă, pe coridor. Motivul pentru care Steven Harding a fost atacat de un câine azi dimineaţă e că a încercat să agreseze altă femeie, în acelaşi loc în care a murit Kate Sumner. Acum poţi fie să-mi spui ce ştii, fie să mă însoţeşti la Winfrith unde vei fi pus oficial sub acuzare şi interogat pe bandă de magnetofon.

Îl măsură cu privirea şi râse:

— Serios, mie mi-e totuna. Aş face economie de timp dacă ai vorbi acum dar, clătină el din cap cu regret, aş fi dezolat ca vecinii tăi să piardă distracţia. Trebuie că viaţa lângă tine e un iad pentru ei.

— De la ţigara aia o să-mi ia casa foc!

Galbraith privi chiştocul care fumega blând pe podeaua de lemn.

— E prea verde. N-o întreţii corect.

— Că te şi pricepi.

— Încearcă-mă, îl smuci el pe Bridges spre uşă. Unde

eram? A, da. S-ar putea să-ţi îngreuneze apărarea dacă nu menţionezi, la interogatoriu, un lucru pe care-l vei declara ulterior în instanţă.

Deschise uşa şi îl împinse afară.

— Tot ce spui poate fi reţinut ca probă.

Îl îmboldi pe Bridges pe trotuar, în faţa unei bătrâne surprinse cu păr alb ca vata şi ochi mari cât două mingi de golf, înapoia ochelarilor cu lentile groase.

— Bună dimineaţa, doamnă, salută el politicos.

Femeia rămase cu gura căscată.

— Am parcat în spate la Tesco, îi mai spuse Galbraith lui Bridges, aşa că ajungem mai repede pe High Street.

— Nu mă poţi duce pe High Street aşa. Spuneţi-i, doamnă Crane.

Bătrâna se aplecă înainte, punându-şi mâna pâlnie la ureche:

— Ce să-i spun, dragă?

— Of, Iisuse! Nu contează! Lăsaţi-o baltă!

— Nu-s sigură că pot, murmură ea, pe un ton confidenţial. Ştii că eşti gol?

— Normal că ştiu! strigă Bridges în urechea el surdă. Poliţia îmi refuză drepturile şi dumneavoastră sunteţi martoră!

— Ce drăguţ. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu martoră la ceva, se umplură brusc ochii bătrânei de amuzament. Am să-i povestesc soţului meu. N-o să mai poată de plăcere. De ani de zile tot spune că atunci când arzi lumânarea la ambele capete nu reuşești decât să micşorezi feştila.

Şi se îndepărtă, râzând veselă:

— Şi, ştii, eu mereu am crezut că-i o glumă.

Galbraith zâmbi pe urmele ei.

— Ce să fac cu uşa? întrebă el, apucând clanţa. S-o trântesc?

— Iisuse, nu! se repezi Bridges înapoi, pentru a ţine uşa. N-am cheie, pentru Dumnezeu.

— Ţi-ai şi pierdut curajul?

— Pot să te dau în judecată pentru asta.

— Nicio şansă. Tu ai ales, nu uita. Ţi-am explicat că dacă trebuie să te arestez te iau aşa cum eşti, şi mi-ai răspuns: atunci, hai.

Bridges privi înnebunit în lungul străzii, în timp ce de după colţ apărea un bărbat, iar Galbraith fu I< isplătit cu o năvală împiedicată spre adăpostul coridorului. Închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea, oprind continuarea fugii printr-o smucitură din cătuşe.

— Bun. O luăm de la început? De ce s-a întors Steve la Chapman’s Poole azi-dimineaţă?

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiam c-a fost acolo.

Bridges făcu ochii mari, când Galbraith întinse din nou mâna spre clanţă.

— Ascultă, boule, tipul ăla care vine pe stradă o ziarist şi toată dimineaţa m-a bătut la cap despre Steve. Dacă ştiam unde-i nenorocitul, îl trimiteam pe idiot după el, da’ nu reuşesc nici măcar să-l prind pe mobil.

Arătă cu capul spre salon:

— Cel puţin, hai acolo unde nu ne-aude nimeni, bombăni el. Probabil ascultă la uşă şi nici dumneata nu vrei mai mult ca mine să ai presa în cârcă.

Galbraith îşi desprinse cătuşa de pe mână şi îl urmă din nou pe Bridges în salon, călcând din mers pe chiştocul aprins.

— Vorbeşte-mi despre relaţia dintre Steve şi Kate, îi ceru el, aşezându-se la loc. Şi să fie convingător, Tony, adăugă, cu un oftat, scoţându-şi carnetul din buzunar, fiindcă, A: am draci; B: mă calci pe nervi; şi C: mi se fâlfâie dacă mâine dimineaţă îţi apare numele în toate ziarele ca probabil suspect de viol şi crimă.

— Nu i-am înţeles niciodată atracţia. N-am întâlnit-o decât o dată şi, în ce mă priveşte pe mine, e cea mai plictisitoare femeie pe care-am cunoscut-o vreodată.

Era într-o cârciumă, vinerea la prânz, şi ea nu era în stare decât să şadă şi să se uite la Steve de parc-ar fi fost Leonardo DiCaprio. Şi dacă nu ţi-e cu supărare, când

deschidea gura să vorbească, era şi mai rău. Doamne, că proastă mai era! Să porţi o conversaţie cu ea, era ca şi cum ai fi ascultat vopseaua uscându-se.

Cred că trăia cu regim de telenovele, fiindcă orice spuneam îi amintea de ceva ce se întâmplase în „Sărmana Maria” sau „Suflet de femeie” şi după un timp a început să mă calce pe nervi. Mai târziu, l-am întrebat pe Steve ce mama dracu-l apucase, iar el a râs şi mi-a zis că nu conversaţia-l interesa la ea. După părerea lui, avea un cur ca un vis şi altceva nu mai conta. La drept vorbind, nu cred c-a avut vreodată de gând să iasă aşa de serios. S-au întâlnit pe stradă, odată după incidentul cu căruciorul lui Hannah, iar ea l-a invitat acasă. Steve a spus că i-a luat minţile. Se chinuia să găsească un subiect de conversaţie la o cafea, în bucătărie, şi-n clipa următoare tipa se căţăra peste el. Singura parte proastă era că puştoaica stătea în scaunul ei şi se uita cum făceau treaba, deoarece Kate a spus că Hannah ar fi zbierat ca din gură de şarpe dacă încerca s-o scoată afară.

În ceea ce-l privea pe Steve, asta a fost tot. Cel puţin, aşa mi-a spus el. Pam, pam, mersi madam, pa că eu m-am dus. Aşa că m-am cam mirat când m-a întrebat dac-o putea aduce aici de vreo două ori, în trimestrul de toamnă. Era în timpul zilei, când bărbatul ei era la lucru, aşa că eu n-am văzut-o niciodată. Alte dăţi, o făceau pe iahtul lui sau la ea în casă, dar cel mai mult în break-ul lui, Volvo. Mergeau până în New Forest şi băgau în puştoaică paracetamol ca să doarmă pe fotoliul din faţă, în timp ce ei treceau la fapte în spate. Toată povestea a durat ca la vreo două luni, până când Steve a început să se plictisească. Problema era că ea n-avea nicio calitate, decât curul. Nu bea, nu fuma, nu ieşea pe mare, nu avea simţul umorului şi nu voia decât ca Steve să primească un rol în „Vecinii”. Era o jale, zău aşa. Cred că ăsta era visul suprem pentru ea, să fie încurcată cu un erou de telenovelă şi să se fălească fotografiată la braţul lui.

Cu toată cinstea, nu cred că i-a trecut vreun moment

prin minte c-o tăvălea numai fiindcă era disponibilă şi nu-l costa un ban. Mi-a spus c-a rămas ca trăsnită când a anunţat-o că se săturase şi nu voia s-o mai vadă. Atunci, a devenit nasoală.

Cred că păcălise idioţi ca bărbatu-său atâta timp, încât o scotea din minţi să descopere că unul mai tânăr o luase doar la o plimbare, l-a mânjit cu rahat toate cearşafurile din cabină, după care început să-i pornească alarma maşinii şi să i-o împroaşte şi pe-aia cu căcat. Steve nu mai avea unde să se-ntoarcă. Pe ce punea mâna, toate aveau căcat pe ele. Ceea ce l-a şucărit cel mai rău a fost barca pneumatică. Într-o vineri, a venit şi-a găsit-o plină pân-la glezne cu apă şi rahaţi. A zis că probabil îi adunase săptămâni de zile. Oricum, atunci a început să se gândească s-o reclame la poliţie.

Eu i-am zis că era o idee sonată. Dacă te bagi într-o mizerie din asta, am spus, în veci nu mai scapi. Şi n-o să se ia de tine numai Kate, ci şi William. N-ai cum să te culci cu nevestele altora şi să te-aştepţi ca ăia să-nchidă ochii, l-am spus să se liniştească şi să-şi mute maşina într-un alt loc de parcare. Şi barca? a-ntrebat el. I-am răspuns c-aveam să-i împrumut eu una pe care să nu i-o recunoască. Şi asta a fost tot. Nimic mai simplu. Am rezolvat problema. Din câte ştiu eu, n-a mai avut bătăi de cap cu ea.

Trecu un timp până când Galbraith să răspundă. Ascultase atent, luase însemnări, şi nu vorbi decât după ce termină de scris.

— L-ai împrumutat o barcă pneumatică? întrebă el.

— Sigur.

— Cum arăta?

Bridges se încruntă:

— La fel ca orice barcă pneumatică. De ce vrei să ştii?

— Din curiozitate. Ce culoare era?

— Neagră.

— De unde-o aveai?

Bridges începu să culeagă foiţe Rizla din pachet,

înşirându-le pe jos ca într-un joc de puzzle.

— Dintr-un catalog de comenzi prin poştă, cred. E cea pe care o aveam înainte de a-mi cumpăra barca nouă.

— Steve o mai are?

Ezită, înainte de a clătina din cap:

— N-am cum să ştiu, colega. Nu era pe *Crazy Daze* când aţi percheziţionat-o?

Gânditor, detectivul se bătu peste dinţi cu creionul. Îşi amintea cuvintele de miercuri ale lui Carpenter: *Nu mi-a plăcut. E un nesimţit încrezut şi se pricepe prea al naibii de bine la interogatoriile poliţiei*.

— Okay, spuse el în continuare. Să revenim la Kate. Zici că problema s-a rezolvat. Ce s-a întâmplat în continuare?

— Nimic. Asta a fost tot. Sfârşitul poveştii. Dacă nu pui la socoteală faptul că ea a apărut moartă pe-o plajă din Dorset, în weekend-ul când întâmplător era şi Steve acolo.

— Îl pun la socoteală. Şi mai pun şi faptul că fiica ei a fost găsită rătăcind pe o stradă principală, la aproximativ două sute de iarzi de locul unde era ancorată nava lui Steve.

— A fost o înscenare, replică Bridges. Ar trebui să-l iei la trei păzeşte pe William. Avea mult mai multe motive s-o omoare pe Kate decât Steve. Doar îl înşelase, nu?

Galbraith ridică din urmă:

— Atâta doar că William nu-şi ura nevasta, Tony. Ştia cum era când a luat-o de soţie şi nu-l interesa. Steve, pe de altă parte, intrase într-o belea şi nu ştia cum să mai scape.

— Asta nu-nseamnă că e un asasin.

— Poate a considerat că avea nevoie de o soluţie finală.

Bridges clătină din cap.

— Steve nu-i aşa.

— Şi William Sumner este?

— N-am de unsă ştiu. Nu l-am cunoscut niciodată.

— După declaraţia ta, tu şi Steve aţi băut cu el într-o seară.

— Okay, rectificare. Nu-I *cunosc* pe individ. Am stat cinşpe minute maximum şi am schimbat cel mult o jumate de duzină de cuvinte cu el.

Galbraith îşi împreună degetele în faţa gurii, studiindu-l pe tânăr.

— Dar pari să ştii o mulţime despre el. Şi despre Kate, deşi pe fiecare dintre ai l-ai întâlnit doar o dată.

Steve reveni cu atenţia la foiţele lui, mutându-le în diverse poziţii cu vârfurile degetelor.

— Steve vorbeşte mult.

Inspectorul păru să-i accepte explicaţia, căci dădu din cap:

— De ce plănuia Steve să se ducă în Franţa săptămâna asta?

— Nici nu ştiam că plănuia.

— Îşi făcuse o rezervare la un hotel din Concarneau, care s-a anulat azi dimineaţă, când n-a mai confirmat-o.

Dintr-odată, expresia lui Bridges deveni prudentă.

— Nu mi-a spus o vorbă.

— Te-ai fi aşteptat s-o facă?

— Sigur.

— Ai spus că vă îndepărtaserăţi, îi aminti Galbraith.

— O figură de stil, colega.

Ochii inspectorului se întunecară cu dispreţ.

— Okay, ultima întrebare. Unde-i ascunzătoarea lui Steve, Tony?

— Ce ascunzătoare? întrebă nevinovat celălalt.

— În regulă. Să te iau altfel. Unde-şi ţine echipamentele, în afara navei, când nu le foloseşte? Barca şi motorul exterior, de exemplu.

— Peste tot. Aici. În apartamentul din Londra, în maşină.

Galbraith clătină din cap:

— N-am găsit nicio pată de ulei. Şi am căutat peste tot.

Zâmbi amabil.

— Şi nu-ncerca să mă convingi ca un ruptor de barcă

nu curge când îl culci pe-o parte, fiindcă n-am să te cred.

Bridges îşi scărpină bărbia, dar nu spuse nimic.

— Nu eşti paznicul lui, fiule, murmură cu blândeţe Galbraith, şi nicio lege nu spune că atunci când prietenul tău îşi sapă singur groapa, trebuie să te-arunci şi tu împreună cu el.

Omul făcu o mutră acră.

— L-am prevenit, să ştii, l-am spus că-i mai bine să ofere de voie bună informaţiile, decât să i se smulgă cu cleştele. Totuşi, n-a vrut să mă asculte. Avea ideea aia sonată că poate controla totul, din prima zi când l-am întâlnit. Şi să ai vorbeşti de bombe amorsate. Uneori, îmi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată pe bulangiul ăsta tâmpit, fiindcă m-am săturat pân-aici să tot mint pentru el.

Ridică din umeri:

— Da, ştii… îmi *este* prieten.

Chipul băieţesc al lui Galbraith se încreţi într-un zâmbet. Sinceritatea tânărului eram cam la fel de credibilă ca o aserţiune a Ku Klux Klan-ului că nu e o asociaţie de rasişti, şi-i amintea de expresia: apără-mă Doamne de prieteni, că de duşmani mă păzesc singur.

Privi alene prin cameră. Existau prea multe nepotriviri, îşi spuse el, mai ales în privinţa amprentelor digitale, şi simţea că era îndreptat într-o direcţie în care nu voia să meargă. Se întrebă de ce găsea Bridges necesar acest lucru.

Fiindcă ştia că Harding era vinovat? Sau fiindcă ştia că nu era?

Capitolul 22

Un telefon de la Comisariatul Dorsetshire la administratorul Hotelului Angélique din Concarneau, un frumos orăşel litoral din sudul Bretaniei, dezvălui faptul că domnul Steven Harding telefonase în ziua de 8 august, cerând o cameră de două persoane pentru trei nopţi, de sâmbătă, 16 august, pentru el şi doamna Harding.

Dăduse numărul telefonului mobil pentru a putea fi găsit, spunând că se deplasa cu nava pe lângă coastele

Franţei, în săptămâna 11 – 17 august, şi nu putea fi sigur de data exactă a sosirii.

Stabilise să confirme rezervarea cu nu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de a sosi. În absenţa unei asemenea confirmări, fiind mare cerere de camere, managerul îi lăsase pe robotul telefonic un mesaj şi contramandase rezervarea când domnul Harding nu-i răspunsese la apel.

Nu-l cunoştea pe domnul Harding şi nu putea spune dacă el sau doamna Harding mai locuiseră vreodată în hotel. Unde se afla hotelul, exact, în Concarneau?

La două străzi distanţă de cheu, dar foarte aproape de magazine, mare şi plajele fermecătoare.

Şi de debarcadere, desigur.

O verificare completă a numerelor înregistrate în telefonul mobil al lui Harding, care nu fusese accesibil poliţiei în momentul arestării fiindcă se aflase sub un teanc de ziare în casa lui Bob Winterslow, a produs o serie de nume deja cunoscute şi contactate de anchetatori.

Numai un singur apel a rămas neelucidat, fie pentru că abonatulâşi ascunsese cu deliberare numărul, fie deoarece deturnase apelul printr-o centrală – probabil străină – astfel încât cartela S.I.M. nu-l putuse înregistra.

Steve? Unde eşti? Mi-e frică. Te rog, sună-mă. Te-am căutat de douăzeci de ori de duminică.

Înaintë de a se întoarce la Winfrith, detectivul superintendent Carpenter îl luă pe Ingram deoparte pentru o informare.

Petrecuse o mare parte din ultima oră cu telefonul lipit de ureche, în timp ce comisarul şi doi detectivi continuaseră să sape prin alunecarea de marnă şi să cerceteze plaja, în căutarea infructuoasă a altor probe.

Le urmărise eforturile cu ochi îngânduraţi, notând în carnet diversele informaţii care-i parveneau.

Nu fu surprins de eşecul lor de a mai găsi şi altceva. Marea, aşa cum aflase din descrierile pazei de coastă despre trupuri dispărute fără urmă, pentru a nu mai fi

revăzute niciodată, era o prietenă a ucigaşilor.

— Harding va fi externat de la spitalul din Poole la ora cinci, îi spuse el comisarului, dar încă nu sunt gata să vorbesc cu el. Trebuie să văd banda video a francezului şi să-l interoghez pe Tony Bridges, înainte de a mă mai apropia de el.

Îl bătu pe poliţistul cel înalt pe spate:

— Apropo, ai avut dreptate în legătură cu ascunzătoarea. Foloseşte un garaj de lângă clubul de iahting din Lymington. John Galbraith e pe drum într-acolo, ca să arunce o privire. Ceea ce am nevoie să faci tu, băiete, e să-l înhaţi pe prietenul nostru Steve pentru atacarea domnişoarei Jenner şi să-l ţii la răcoare până mâine dimineaţă. Nu te complica – ia măsuri să creadă că e arestat numai pentru agresiune. Eşti în stare?

— Numai după ce iau o declaraţie de la domnişoara Jenner, domnule.

Carpenter se uită la ceas.

— Mai ai două ore şi jumătate. Vezi să-şi păstreze povestea. N-am chef să bată în retragere fiindcă nu vrea să fie implicată.

— N-o pot sili, domnule.

— Nu ţi-o cere nimeni, replică destul de iritat Carpenter.

— Şi dacă nu e atât de dispusă pe cât speraţi dumneavoastră?

— Atunci, foloseşte-ţi farmecul, îşi repezi superintendents sprâncenele încruntate sub nasul lui Ingram. Constat că face minuni.

— Casa e a bunicului meu, spuse Bridges, dirijându-l pe Galbraith să treacă de clubul de iahting pentru a intra pe drumul din dreapta, care era mărginit cu case rare şi plăcute, adăpostite după garduri vii joase. Se afla în capătul mai înstărit al oraşului, nu departe de Rope Walk, unde locuia familia Sumner, iar Galbraith îşi dădu seama că pesemne Kate trecuse prin faţa casei bunicului lui Tony

ori de câte ori intra în oraş. Mai înţelese şi că Tony trebuia să provină dintr-o familie „bună" şi se întrebă cum îşi priveau părinţii lui rebela progenitură şi dacă-i vizitau vreodată locuinţa boemă.

— Bunicul locuieşte singur, continuă Tony. Nu mai vede atât de bine încât să şofeze, aşa că mi-a împrumutat mie garajul, ca să-mi ţin barca, indică el o intrare, la o sută de metri mai în faţă. Pe-acolo. Lucrurile lui Steve sunt în spate.

Îl privi pe detectiv în timp ce opreau pe scurta alee.

— Steve şi cu mine avem singurele rânduri de chei.

— E chiar atât de important?

Bridges dădu din cap:

— Bunicul n-are idee ce e înăuntru.

— N-o să-i prindă prea bine, dacă sunt droguri, comentă fără emoţie Galbraith, deschizând portiera. Pe toţi vă paşte pârnaia, oricât de orbi, surzi sau muţi sunteţi.

— Niciun drog, replică ferm Bridges. Nu traficăm.

Galbraith clătină din cap, cu o neîncredere cinică.

— Nu ţi-ai putea permite să fumezi asemenea cantităţi, fără să faci şi trafic, spuse el pe un ton care nu admitea răspuns. E o realitate. Salariul unui profesor nu poate finanţa o dependenţă ca a ta.

Garajul era separat de casă, la douăzeci de metri mai în spate. Galbraith se opri privindu-l un moment, înainte de a întoarce capul spre colţul cu Rope Walk.

— Cine vine-aici cel mai des? întrebă el plictisit. Tu sau Steve?

— Eu, răspunse destul de prompt tânărul. Îmi scot barca de două, trei ori pe săptămână. Steve îl foloseşte doar ca depozit.

Galbraith arătă spre garaj:

— Ia-o înainte.

În timp ce mergeau către uşă, zări mişcarea unei perdele la o fereastră de la parter şi se întrebă dacă bunicul Bridges era chiar atât de neştiutor despre cele ce intrau în garajul lui pe cât afirma Tony.

Bătrânii, medită el, erau mult mai curioşi decât tinerii. Stătu pe loc, în timp ce Bridges descuia poarta dublă şi o deschidea larg. Toată partea din faţă era ocupată de o barcă portocalie de patru metri, pe un trailer, dar când Tony o trase afară, în spate apăru o gamă întreagă de produse importate şi vizibil ilicite – stive ordinate de cutii cu cuvintele VIN DE TABLE înscrise vizibil pe ele, navete cu bere Stella Artois, învelite în polietilenă, şi rafturi pline cu cartuşe de ţigări. Ei, ei, îşi spuse Galbraith, cu oarecare amuzament, oare Tony chiar se aştepta să creadă că buna contrabandă de modă veche a bunurilor „legale” era cea mai gravă infracţiune pe care o comiseseră vreodată el sau prietenul său? Pardoseala de ciment îl interesa mai mult. Încă mai prezenta semne de umezeală, de pe urma unei spălări cu furtunul, şi se întrebă ce fusese înlăturat cu acel prilej.

— Ce încearcă? întrebă el. Să depoziteze un stoc întreg de contrabandă? Greu îi va fi să convingă Vama şi Accizele că toate astea-s numai pentru uzul lui personal.

— Nu-i chiar atât de grav, protestă Bridges. Ascultă, tipii din Dover aduc în fiecare zi mai mult decât ce-i aici, cu bacurile. Şi scot bani. E o lege tâmpită. Vreau să zic, dacă guvernul nu-i în stare să coboare preţurile pe alcool şi ţigări la acelaşi nivel cu restul Europei, atunci e normal ca unii ca Steve să facă şi puţină contrabandă. E de la sine înţeles. Toată lumea o face. Dai o fugă până-n Franţa şi eşti tentat, nimic mai simplu.

— Şi ajungi în puşcărie, când pune cineva mâna pe tine. Nimic mai simplu, îl îngână inspectorul, sardonic. Cine-l finanţează? Tu?

Bridges clătină din cap:

— Are un om de legătură la Londra care cumpără de la el.

— Acolo le duce de-aici?

— Împrumută furgonul unui coleg şi le transportă cam o dată la două luni.

Galbraith desenă cu degetul o linie în praful de pe

capacul deschis al unei cutii, apoi îl dădu încet la o parte. Pe fundul tuturor cutiilor de pe duşumea se vedea o urmă umedă, unde apa le saturase.

— Cum le transbordează de pe navă pe mal? întrebă el, ridicând o sticlă cu vin de masă roşu şi citind eticheta. Cred că nu le aduce cu barca pneumatică, altfel ar fi observat cineva.

— Atâta timp cât nu arată a ladă cu vin, nu-i nicio problemă.

— Şi a ce arată?

— A ceva banal. Saci de gunoi, rufe murdare, plăpumi. Dacă îndeasă o duzină de sticle în ciorapi ca să nu zăngăne şi pe urmă le împachetează în rucsac, nimeni nu se uită la el. Sunt obişnuit! să-l vadă transported lucruri pe iaht şi înapoi – lucrează de destul timp. Alteori, amarează la un ponton şi foloseşte câte un cărucior de port. Oamenii îngrămădesc în ele fel de fel de boarfe, la sfârşit de weekend. Vreau să zic, dacă bagi câteva navete de Stella Artois într-un sac de dormit, cine-o să observe? Mai la obiect, cui o să-i pese? Toţi se aprovizionază la angrourile din Franţa, înainte de a veni acasă.

Galbraith făcu o numărătoare aproximativă a lăzilor cu vin.

— Aici sunt vreo şase sute de sticle de vin. l-ar lua ore-ntregi ca să le mute pe toate astea cu duzina, ca să nu mai pomenesc berea şi ţigările. Chiar spui serios că nimeni nu s-a întrebat niciodată ce tot plimbă de colo-colo cu rucsacul în barcă?

— Nu aşa duce grosul. Eu subliniam doar că nu-i atât de greu să debarci marfă de pe nave pe cât pare a fi. Le transportă mai mult noaptea. Sunt sute de locuri pe coasă unde poţi debarca marfa, câtă vreme ai pe cineva care să te-aştepte.

— Tu, de exemplu?

— Din când în când, recunoscu Bridges.

Galbraith se întoarse spre barca de pe trailer.

— I le duci cu asta?

— Uneori.

— Deci, te sună pe mobil şi-ţi zice că va fi în cutare sau cutare loc, la miezul nopţii. Adu-ţi barca şi furgonul colegului şi ajută-mă la descărcat.

— Mai mult sau mai puţin, decât că de cele mai multe ori vine pe la trei dimineaţa şi-l aşteptăm câte doi, trei, în locuri diferite. Îi e mai uşor dacă-l poate alege pe cel mai apropiat de el.

— Ca de pildă? întrebă nepăsător Galbraith. Nu înghit gogoaşa cu sutele de locuri de descărcare. Toată coasta e amenajată.

Bridges zâmbi:

— Ai fi uimit. Ştiu cel puţin zece rampe de acostare pe râuri, între Chichester şi Christchurch, unde poţi paria că proprietarii lipsesc douăşase de weekend-uri din cinzeşdouă, ca să nu mai menţionez plajele de pe Southampton Water. Steve e un marinar bun, cunoaşte regiunea ca-n palmă şi, dacă vine cu fluxul ca să nu eşueze, se poate apropia destul de mult de mai. Okay, ne mai udăm şi noi puţin, mergând încoace şi-ncolo, şi putem avea ceva drum de făcut până la maşină, dar doi tipi solizi pot de obicei să ducă o încărcătură întreagă într-o oră. O joacă de copii.

Galbraith clătină din cap, amintindu-şi udătura de pe plaja Insulei Purbeck şi dificultăţile de a ridica şi coborî bărci cu scripeţii.

— Mie mi se pare o muncă a dracului de grea. Cât câştigă dintr-un transport ca ăsta?

— Între cinci sute şi o mie de lire la un drum.

— Şi tu cu cât te-alegi?

— Pe mine mă plăteşte în natură. Ţigări, bere, ce-o fi.

— Pentru o descărcare?

Bridges dădu din cap.

— Şi chiria pe garaj?

— Folosesc *Crazy Daze* când vreau. E un troc cinstit.

Galbraith îl privi gânditor:

— Te lasă să navighezi, sau o împrumuţi doar ca să-ţi

tăvăleşti gagicile?

— Nu lasă pe *nimeni* să navigheze cu ea, zâmbi Bridges. E mândria şi bucuria lui. Ar omorât pe oricine i-ar lăsa un semn.

— Mmmm, ridică Galbraith o sticlă de vin alb din altă cutie. Şi când ai folosit-o ultima oară la o tăvăleală?

— Acu' două săptămâni.

— Cu cine?

— Cu Bibi.

— Doar cu Bibi? Sau îţi mai faci de cap şi cu altele, fără ştirea ei?

— Iisuse, nu te laşi niciodată, este? Doar cu Bibi, şi dacă zici altceva, fac o reclamaţie... oficială.

Inspectorul vârî sticla în cutie, cu un zâmbet, şi trecu la alta.

— Cum faceţi? îl suni pe Steve la Londra şi-i spui că vrei iahtul pentru un weekend? Sau ţi-l oferă el când n-are nevoie?

— Apuc să-l folosesc în timpul săptămânii. El îl foloseşte în weekend-uri. E un aranjament uşor, ne convine la amândoi.

— Deci, e ca şi casa ta? Oricine se poate îngrămădi la un clei scurt, când are chef? îi aruncă el tânărului o privire dezgustată. Mi se pare destul de sordid. Toţi folosiţi aceleaşi cearşafuri?

— Sigur, zâmbi Bridges. Alte vremuri, alte obiceiuri, colega. În zilele noastre, te bucuri de viaţă, nu te mai legi de vederi convenţionale despre cum să te comporţi.

Subiectul păru dintr-odată să-l plictisească pe Galbraith.

— Cât de des se duce Steve în Franţa?

— Probabil merge pe-o medie de una la fiecare două luni. Nu-i mare lucru, numai pileală şi cuie de sicriu. Dacă face cinci mii de sterline într-un an, socoteşte c-a lucrat bine. Dar e-un mizilic, pentru numele lui Dumnezeu. De-asta i-am spus c-ar trebui să treacă pe curat. Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla ar fi câteva luni în puşcărie.

Altceva ar fi dac-ar lucra cu droguri dar, scutură el viguros din cap, de-astea nu se-atinge nici cu prăjina.

— L-am găsit cannabis într-un dulap.

— Of, haide, oftă Bridges. Mai fumează şi el câte-un chiştoc. Asta nu-l face un baron Columbian al drogurilor. La modul ăsta, oricine trage un păhărel înseamnă că face contrabandă de alcool cu ditamai camionul. Ascultă, ai încredere-n mine, nu aduce nimic mai periculos decât vinul roşu.

Galbraith mută două cutii.

— Şi câini? întrebă el, ridicând o cuşcă de plastic din spatele lor şi întorcându-se spre Bridges ca s-o vadă.

Tânărul ridică din umeri:

— De câteva ori, poate. Ce rău e-n asta? întotdeauna se asigură că au certificatul antirabic.

Privi fruntea lui Galbraith înnegurându-se.

— E o lege tâmpită, repetă el, ca pe o mantră. Şase luni de carantină îl costă pe stăpân o avere, câinii sunt nefericiţi în timpul ăla şi niciunul n-a fost diagnosticat vreodată cu rabie, de când aplică ţara asta legile antirabice.

— Scuteşte-mă, Tony, i-o reteză enervat detectivul. Personal, cred că e o lege smintită aia care îi permite unui heroinoman ca tine accesul la o sută de mile de nişte copii impresionabili, dar n-am să-ţi rup picioarele ca să nu te mai apropii de ei. Cât taxează?

— Cinci sute, şi nu-s niciun heroinoman în mă-sa, replică el, cu iritare sinceră. Heroina-i pentru idioţi. Ar trebui să te mai reciclezi la terminologia drogurilor.

Galbraith nu-l luă în seamă.

— Cinci sute, hai? O sumă frumuşică. Pe persoană cât cere? Cinci *mii*?

Observă o ezitare clară.

— Despre ce vorbeşti?

— *Pe Crazy Daze* s-au găsit douăzeci şi cinci de seturi de amprente diferite, fără să le punem la socoteală pe ale lui Steve, Kate şi Hannah Sumner. Tocmai ai explicat două

– ale tale şi ale lui Bibi – ceea ce ne lasă cu douăzeci şi trei nejustificate. Cam multe amprente, Tony.

Bridges ridică din umeri:

— Chiar dumneata ai spus, duce o viaţă sordidă.

— Mmmm, murmură Galbraith. Am zis-o, nu? Ochii i se îndreptară din nou spre remorcă.

— Frumoasă barcă. E nouă?

Bridges îi urmări privirea.

— Nu prea, o am de nouă luni.

Detectivul se apropie să privească cele două motoare exterioare.

— Pare nouă, remarcă el, plimbându-şi un deget peste cauciuc. Imaculată, chiar. Când ai spălat-o ultima oară?

— Luni.

— Şi-ai clătit şi duşumeaua garajului, pentru siguranţă, nu?

— S-a udat cu aceeaşi ocazie.

Galbraith bătu cu palma în bordurile bombate ale bărcii.

— Când ai scos-o ultima oară?

— Nu mai ştiu. Acum o săptămână, poate.

— Atunci, de ce a trebuit s-o speli luni?

— N-a trebuit, răspunse Bridges, redevenind prudent. Îmi place doar s-o îngrijesc.

— Atunci, să sperăm că Vama şi Accizele N-au să ţi-o facă bucăţi în căutare de droguri, fiule, replică poliţistul cu compasiune prost prefăcută, fiindcă n-au să-ţi înghită mai mult decât mine povestea că vinul roşu e cel mai periculos import al lui Steve.

Arătă cu capul spre fundul garajului:

— Ăsta-i doar un paravan, în caz că eşti anchetat pentru ceva mai grav. Ca intrările frauduloase în ţară. Cutiile astea stau aici de luni de zile. S-a depus praful pe ele, de-mi pot scrie numele în el.

În drum spre casă, Ingram se opri la Broxton House să vadă de Celia Jenner şi fu salutat cu entuziasm de

Bertie, care se repezi afară pe uşa de la intrare, dând din coadă.

— Ce face mama ta? o întrebă el pe Maggie, întâlnind-o în hol.

— Mult mai bine. Brandy-ul şi analgezicele au urcat-o într-al nouălea cer şi zice că vrea să se scoale.

Porni spre bucătărie.

— Murim de foame, aşa că pregătesc nişte sandvişuri. Vrei şi tu?

O urmă cu Bertie după el, întrebându-se cum să-i spună politicos că ar fi preferat să meargă acasă şi să şi le facă singur, dar îşi ţinu gura când văzu în ce stare era bucătăria.

Nu atingea tocmai un etalon de spital, dar mirosul de detergent care se înălţa din podele, bufeturi, masă şi instalaţii reprezenta un progres enorm faţă de aroma veche şi indescriptibilă de câine murdar şi pături de cai umede care-i şocase înainte mirosul şi papilele gustativele.

— N-aş zice nu, răspunse el. N-am mai mâncat nimic de-aseară.

— De părere ai? întrebă Maggie, începând să taie pâine, brânză şi roşii.

Nick nu se prefăcu că nu ştia la ce se referea.

— Una peste alta, e un progres enorm. Prefer duşumeaua în culoarea asta, atinse el cu vârful bocancului uriaş o dală de piatră. Nu-mi dădusem seama că era portocalie, nici că nu trebuia să mi se încleieze picioarele la tot pasul.

Maggie râse încet.

— Am muncit pe brânci. Cred că n-a mai văzut o cârpă de patru ani, de când mama i-a spus doamnei Cottrill că nu-şi mai putea permite s-o plătească.

Aruncă o privire critică prin încăpere.

— Dar ai dreptate. Un strat de vopsea ar conta enorm. M-am gândit să cumpăr în după-amiaza asta şi s-o trântesc în weekend. N-o să dureze mult.

Ar fi trebuit să-i aducă brandy-ul demult, îşi dădu

seama Nick, minunându-se de optimismul ei. Şi ar fi făcut-o, dac-ar fi ştiut că ea şi mama ei trăiau pe jantă de patru ani. Nu degeaba se numea alcoolul restaurator, cu toate păcatele lui. Privi interesat spre tavanul plin cu pânze de păianjen.

— S-ar desprinde imediat, dacă nu le cureţi şi pe-alea de-acolo. N-ai o scară?

— Nu ştiu.

— Eu am una acasă. Am s-o aduc diseară, după ce-mi termin treburile pe ziua de azi. În schimb, vrei să-ţi amâni ieşirea la cumpărături atâta cât să-mi dai o declaraţie despre atacul lui Harding asupra ta de azi-dimineaţă? îl voi interoga la ora cinci şi înainte de asta am nevoie de versiunea ta asupra incidentului.

Maggie privi neliniştită spre Bertie care, la comanda din deget a lui Ingram, se aşezase lângă aragaz.

— Nu ştiu. M-am gândit la ceea ce mi-ai spus şi acum sunt îngrijorată că-l va acuza pe Bertie că a scăpat de sub control şi l-a atacat *pe el*, în care caz mă voi confrunta cu o acţiune în temeiul Legii Câinilor Periculoşi, iar Bertie va fi executat. Nu crezi c-ar fi mai bine s-o lăsăm baltă?

Nick îşi trase un scaun şi se aşeză, privind-o.

— Probabil va încerca oricum să aducă o contrareclamaţie, Maggie. E cea mai bună apărare a lui împotriva a tot ceea ce ai avea tu de spus.

Tăcu o clipă.

— Dar dacă-l laşi să atace primul, atunci îi predai avantajul. Asta vrei?

— Nu, bineînţeles că nu, dar Bertie *scăpase* de sub control. Şi-a înfipt colţii în braţul idiotului şi nici pe bani nu l-am mai putut desprinde.

Furioasă, întoarse o privire feroce spre câine, apoi înfipse cuţitul într-o tomată, împrăştiind seminţe peste tot fundul de lemn.

— Până la urmă, a trebuie să-l iau la bătaie pentru a-l face să-i dea drumul şi n-am s-o pot nega dacă Steve mă dă în judecată.

— Cine a atacat primul, Bertie sau Steve?

— Eu, probabil. Urlam măscări la Steve, aşa că mi-a dat una, şi-n clipa următoare Bertie atârna de braţul lui ca o lipitoare uriaşă şi păroasă.

Pe neaşteptate, izbucni în râs.

— De fapt, când stau să-mi amintesc, e de-a dreptul comic. Mi s-a părut că dansau, până când din botul lui Bertie a început să curgă salivă înroşită. Pur şi simplu n-am înţeles ce-avea-n cap Harding. Mai întâi, apare ca din pământ, apoi se repede la Stinger şi pe urmă mă loveşte pe mine şi începe să danseze cu câinele meu. Parcă eram într-o casă de nebuni.

— De ce crezi că te-a lovit?

Maggie zâmbi stânjenită.

— Probabil fiindcă l-am înfuriat. L-am făcut pervers.

— Asta nu-i o scuză ca să te pălmuiască. Insultele verbale nu-s totuna cu agresiuna fizică, Maggie.

— Atunci, poate că ar trebui să fie.

— Omul te-a lovit, remarcă el curios. De ce-i găseşti scuze?

— Fiindcă, dacă stau să mă gândesc, am fost incredibil de grosolană. Cu siguranţă, l-am făcut ticălos nenorocit şi creţin şi i-am spus că l-ai fi răstignit pe cruce dacă aflai c-a fost acolo. De fapt, tu eşti de vină. Nu m-aş fi speriat aşa, de tare, dacă nu veneai ieri să mă chestionezi despre el. Mi-ai sădit în minte ideea că era periculos.

— *Mea culpa*, replică el blajin.

— Ştii ce-am vrut să spun.

Ingram recunoscu, cu gravitate.

— Şi altceva ce i-ai mai spus?

— Nimic, am urlat doar la el ca o ţoapă, fiindcă mă şocase aşa de tare. Problema e că şi el era şocat, aşa că amândoi ne-am repezit fără să judecăm… el în felul lui… eu, într-al meu.

— Asta nu-i o scuză pentru violenţa fizică.

— Nu? întrebă ea sec. Pe-a mea ai scuzat-o, adineaori.

— Adevărat, îşi aminti Ingram, frecându-şi obrazul. Dar dacă eu aş fi ripostat, Maggie, şi-acum ai mai fi zăcut leşinată.

— Şi-asta ce vrea să-nsemne? Că bărbaţii trebuie să dovedească mai multă responsabilitate decât femeile? îl privi ea, cu un surâs vag. Nu ştiu dacă să te acuz de înfumurare sau de ignoranţă.

— Ignoranţă pe toate planurile. Nu ştiu nimic despre femei, decât că foarte puţine dintre ele mi-ar putea face cu un pumn knock-out, îi zâfnbi el din ochi. Dar ştiu al naibii de bine că pe oricare dintre ele aş putea s-o las lată. Motiv pentru care – spre deosebire de Steven Harding – nici n-aş visa să ridic mâna asupra uneia.

— Da, dar tu eşti atât de înţelept şi de vârstă mijlocie, Nick, replică ea arţăgoasă, iar el nu e. În orice caz, nici nu-mi amintesc măcar cum s-a întâmplat. Totul s-a sfârşit atât de repede. Cred că sună jalnic, dar mi-am dat seama că nu-s prea bună ca martoră.

— Nu înseamnă decât că eşti normală. Foarte puţini oameni au o memorie exactă.

— Ei bine, adevărul e că, din câte cred, voia să-ncerce să-l prindă pe Stinger înainte de a o lua la fugă şi nu m-a lovit decât când l-am. făcut pervers.

Umerii i se înmuiară cu deznădejde, ca şi cum curajul inspirat de brandy i s-ar fi evaporat brusc.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Vedeam totul atât de clar, înainte de a mă fi lăsat Martin pe butuci, dar acum nu mă mai pot hotărî în legătură cu nimic. Azi-dimineaţă, aş fi insistat să-l dau în judecată, dar acum îmi dau seama că aş *muri* dacă i s-ar întâmpla ceva lui Bertie. îl iubesc la nebunie pe animalul ăsta prostănac şi refuz categoric să-l sacrific numai pentru un principiu. Merită oricând să primesc o palmă de la un derbedeu. Ce mama dracului, e *credincios*. De acord, te vizitează din când în când, dar întotdeauna se întoarce noaptea la mine, pentru că mă iubeşte.

— Okay.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Da.

Maggie îl privi cu suspiciune:

— Eşti poliţist. De ce nu insişti?

— Fiindcă eşti destul de inteligentă ca să iei singură hotărârile şi nimic din ce-aş putea spune eu nu te va face să te răzgândeşti.

— Ai perfectă dreptate, puse ea unt pe o felie de pâine, aşteptându-l să continue; când Ingram n-o făcu, începu să se neliniştească. îl vei interoga totuşi pe Steve?

— Evident. E meseria mea. Salvările cu elicopterul nu sunt ieftine şi cineva trebuie să dea socoteală pentru necesitatea celei de azi dimineaţă. Harding a fost internat în spital, cu muşcături de câine, aşa că am responsabilitatea de a stabili dacă atacul asupra lui a fost provocat sau neprovocat. Unul dintre voi a fost agresat azi-dimineaţă şi trebuie să-ncerc să aflu care anume. Dacă ai noroc, se va simţi la fel de vinovat ca tine şi-o să iasă meci nul. Dacă nu ai, diseară voi reveni să-ţi cer o declaraţie ca răspuns la aserţiunea lui că nu-ţi ţineai câinele sub control.

— Ăsta-i şantaj.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, legea vă acordă ţie şi lui Steven Harding drepturi egale. Dacă el spune că Bertie l-a atacat neprovocat, voi ancheta acuzaţia şi, dacă ajung la concluzia că are dreptate, voi preda rezultatele la Serviciul de Procuratură al Coroanei, cu propunerea de a fi dată în judecată. Poate că nu-I plac, Maggie, dar dacă aflu că spune adevărul, am să-l sprijin. Pentru asta mă plăteşte societatea, indiferent de sentimentele personale şi indiferent de modul cum le-ar putea afecta pe persoanele implicate.

Maggie se răsuci în loc, rezemându-se cu spatele de bufet.

— Nu ştiam că eşti un ticălos.

— Iar eu, rămase Ingram neînduplecat, nu ştiam că te crezi mai presus de restul lumii. Din partea mea nu vei

primi favoruri, când e vorba de lege.

— Îmi vei face o favoare dacă-ţi dau o declaraţie?

— Nu, voi fi şi cu tine la fel de cinstit cum sunt cu Harding, dar sfatul meu e că vei fi în avantaj dacă-ţi depui prima declaraţia.

Înhăţând cuţitul de pe fundul de tăiat, Maggie i-l agită pe sub nas.

— Atunci, fă bine dracu' şi ai dreptate, spuse ea feroce, că de nu, îţi tai testiculele – *personal* – şi-am să râd în timp ce-o fac. Îmi *iubesc* câinele.

— Şi eu, o asigură Ingram, punând un deget pe prăselele cuţitului pentru a-l da uşurel la o parte. Deosebirea e că eu nu-l încurajez să mă umple de bale ca s-o dovedesc.

— Am sigilat garajul pentru moment, îi spuse Galbraith la telefon lui Carpenter, dar va trebui să stabilim priorităţile cu Vama şi Accizele. Avem nevoie de o echipă criminalistă aici cât mai repede, dar dacă vrei o acuzaţie concludentă sub care să-l arestezi pe Steven Harding, atunci probabil ţi-o va putea oferi faptul că aduce emigranţi ilegali angro şi-i debarcă de-a lungul coastei de sud… Da, asta ar explica fără-ndoială amprentele din zona salonului. Nu, nici urmă de motor exterior Fastrigger furat…

Îl simţi pe tânărul de lângă el foindu-se şi-l privi cu un zâmbet distrat.

— Da, pe Tony Bridges îl aduc acum. A acceptat să dea o nouă declaraţie… Da, doarte cooperant William?… Nu, nu-l elimină nici pe el mai mult decât pe Steve… Mmm, ne-am întors de unde-am pornit, teamă mi-e.

Vârî telefonul în buzunarul de la piept, întrebându-se de ce nu s-o fi gândit niciodată să se apuce şi el de actorie. La celălalt capăt al firului, superintendentul Carpenter privi surprins un moment receptorul, înainte de a-l pune în furcă. Habar n-avea ce voise să spună John Galbraith.

Deşi nu-şi dăduse seama, Steven Harding fusese pus sub urmărire de către o femeie detectiv comisar din clipa

internării în spital. Stătea neobservată de el, în oficiul surorilor, asigurându-se că rămânea pe loc, dar în fond nici Harding nu părea grăbit să plece. Flirta încontinuu cu surorile, iar acestea, spre marea iritare a poliţistei, răspundeau la fel. Îşi petrecea orele de aşteptare meditând la naivitatea femeilor şi întrebându-se câte dintre aceleaşi surori ar fi insistat vehement că nu-l încurajaseră cu nimic, dacă şi când se hotăra să le violeze. Cu alte cuvinte, ce anume constituia încurajare? O atitudine pe care o femeie ar fi descris-o ca pe un flirt inocent? Sau una pe care un bărbat ar fi numit-o avans categoric?

Cu destulă uşurare, îi trecu sarcina comisarului de poliţie Ingram, pe culoar.

— Sora şefă îl externează la cinci dar, cupă cum merge treaba, nici nu mai sunt sigură că va pleca, spuse ea amărâtă. Le-a dus cu zăhărelul pe toate surorile şi pare hotărât s-o lungească. Cinstit vorbind, dacă-l dau jos din pat, nu m-aş mira să ajungă în alt culcuş moale şi cald. Eu, una, nu-i găsesc nicio atracţie, dar, în fond, nici nu m-au prea interesat vreodată onaniştii.

Urmăreşte spectacolul. Dacă nu pleacă din proprie iniţiativă, la cinci fix, aici îi pun cătuşele.

— N-am nimic împotrivă, acceptă ea veselă. Nu se ştie niciodată, poate vei avea nevoie de o mână de ajutor.

Caseta video era dificil de privit, nu din cauza conţinutului, care era atât de discret pe cât garantase sergentul din Dartmouth, ci fiindcă imaginea se tot ridica şi cobora odată cu tangajul navei francezului. Totuşi, fiica acestuia reuşise să-l înregistreze pe Harding de aproape, pe o lungime considerabilă.

Carpenter, aşezat la birou, urmări o dată secvenţa până la capăt, apoi acţionă cu telecomanda pentru a relua din momentul unde Harding se aşezase pe rucsac. Imortaliză imaginea în stopeadru, adresându-se echipei de detectivi înghesuiţi în cabinetul lui.

— Ce credeţi că face?

— Îi dă drumul lui Godzilla? pufni în râs unul.

— Îi semnalizează cuiva, spuse o femeie.

Carpenter derulă înapoi câteva fotograme pentru a urmări, invers, panoramarea obiectivului peste pata albă şi neclară a navei de croazieră cu motor, pe a cărei punte stătea culcată cu faţa în jos o siluetă tulbure în bikini.

— De acord, răspunse el. Singura întrebare este: cui?

— Nick Ingram a făcut lista navelor care erau acolo în acea zi, interveni alt detectiv. N-ar trebui să fie prea greu de găsit.

— Era un Fairline Squadron cu două adolescente la bord, spuse Carpenter, întinzând raportul din Bournemouth despre barca pneumatică abandonată. *Gregory's Girl* din Poole. Începeţi cu asta. Aparţine unui om de afaceri din Poole, numit Gregory Freemantle.

Ingram se desprinse de perete, blocând coridorul, când Steven Harding, cu braţul într-o eşarfă, ieşi pe uşa salonului, la ora cinci fără un sfert.

— Bună ziua, domnule, salută el, politicos.

Sper că vă simţiţi mai mai bine.

— Ce-ţi pasă?

— Întotdeauna mă interesează soarta persoanelor la a căror salvare ajut, zâmbi Ingram.

— Ei, cu dumneata nu vorbesc. Eşti nesimţitul care le-a trezit interesul pentru nava mea.

Ingram îi arătă mandatul:

— V-am interogat duminică. P.C. Ingram, Comisariatul Dorsetshire.

Ochii lui Harding se îngustară.

— Au spus c-o pot reţine pe *Crazy Daze* atâta timp cât e necesar, dar n-au vrut să explice ce le dă dreptul. N-am făcut nimic, aşa că nu mă pot acuza, dar e clar că-mi pot fura nava fără niciun motiv.

Îl sfredeli pe Ingram cu privirea sa furioasă:

— Şi la urma urmei, ce-nseamnă „atâta timp cât e necesar”?

— Pot exista oricâte motive pentru care se consideră necesară reţinerea articolelor confiscate, explică

îndatoritor comisarul, deşi cam inexact; regulile privitoare la reţinere erau extrem de tulburi, iar poliţiştii îşi făceau puţine scrupule la îngroparea aşa-ziselor probe sub munţi de hârţoage, pentru a nu le mai restitui. În cazul lui *Crazy Daze*, probabil înseamnă că n-au terminat expertiza criminalistică, dar după ce o vor încheia, ar trebui să-i puteţi efectua aproape imediat eliberarea.

— Gogoşi! Mi-o ţin ca să n-o şterg în Franţa.

Ingram clătină din cap:

— Va trebui să mergi puţin mai departe decât în Franţa, Steve, îl corectă el blând. În zilele noastre, toată lumea din Europa cooperează.

Făcu un pas într-o parte, gesticulând spre co ridorul din spatele lui:

— Mergem?

Harding se retrase.

— Visează-nainte. Nu merg nicăieri cu dumneata.

— Mă tem că n-ai încotro, răspunse Ingram, chipurile cu regret. Domnişoara Jenner te-a acuzat de agresiune, ceea ce înseamnă că trebuie să insist să răspunzi la câteva întrebări. Aş prefera să vii de bunăvoie, dar la nevoie te voi aresta.

Smuci din bărbie în lungul culoarului, înapoia lui Harding:

— Ăsta nu duce nicăieri – am verificat, preciză el, arătând o uşă din celălalt capăt, unde o femeie consulta un avizier. Pe-acolo e singura ieşire.

Harding începu să-şi scoată braţul din eşarfă, calculându-şi vizibil şansele de a o lua la fugă pe lângă malacul ăla prostovan de-o sută de kile, cu uniformă şi-un moţ pe frunte de care se tot trăgea, dar ceva îl făcu să se răzgândească. Poate faptul că Ingram era mai înalt cu aproape un cap decât el. Poate o bănuia pe femeia de lângă uşă că era defectivă. Poate vedea în zâmbetul leneş al lui Ingram ceva care-l convingea că probabil făcea o greşeală…

Ridică din umeri, indiferent:

— Ce naiba! Altceva tot n-am ce să fac. Dar pe scumpa dumitale Maggie ar trebui s-o arestezi, nu pe mine. Mi-a furat telefonul.

Capitolul 23

Aşezat la loc sigur pe locul din stânga al Range Roverului de poliţie unde ingram îl putea ţine sub supraveghere, Harding stătu cu umerii cocoşaţi într-o tăcere ursuză aproape în tot timpul drumului înapoi spre Swanage.

Ingram nu făcu nicio încercare de a intra în vorbă cu el. Din timp în timp ochii li se întâlneau, când cerceta traficul din stânga, dar poliţistul nu simţea pentru Harding nimic din empatia pe care, o cunoscuse Galbraith la bordul lui *Crazy Daze*. Nu vedea pe chipul tânărului decât [maturitate, pentru care îl dispreţuia.

Îi amintea de toţi delincvenţii minori pe care-i arestase de-a lungul anilor, dintre care niciunul nu avea experienţa sau înţelepciunea de a înţelege inevitabilitatea consecinţelor. Vedeau totul în termenii crimei şi ai pedepsei şi ai posibilităţilor de a face sau nu „pârnaie”, şi niciodată din perspectiva distrugerii lente a vieţii lor.

În timp ce treceau prin orăşelul Corfe Castle, cu ruinele sale medievale dominând o spărtură din creasta de calcar Purbeck, Harding rupse tăcerea.

— Dacă duminică nu te-ai fi repezit să tragi concluzii pripite, spuse el pe un ton rezonabil, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Nimic din ce?

— Din toate. Arestarea mea. Asta, îşi atinse el eşarfa. N-ar trebui să fiu aici. Mă aştepta un rol, la Londra. Ar fi putut fi consacrarea mea.

— Singurul motiv pentru care te afli aici e că ai atacat-o pe domnişoara Jenner azi dimineaţă, îi atrase atenţia Ingram. Ce legătură are cu asta evenimentele de duminică?

— Nici nu m-ar fi cunoscut, dacă nu era asasinată Kate.

— Adevărat.

— Şi nu vrei să crezi că nici cu aia n-am avut nicio legătură – niciunul nu vreţi să credeţi – dar nu e drept, se plânse Harding, cu o bruscă izbucnire de înverşunare. Nu e decât o coincidenţă afurisită, la fel ca întâlnirea cu Maggie de azi dimineaţă. Crezi că m-aş fi arătat în faţa ei dacă ştiam că era acolo?

— De ce nu?

Maşina acceleră, când ieşiră din limita vitezei de patruzeci şi cinci de kilometri pe oră.

Harding întoarse o privire posomorâtă spre profilul lui Ingram:

— Ai idee cum e ca poliţia să-ţi pândească fiecare mişcare? Mi-aţi luat maşina, iahtul. Sunt obligat să locuiesc la o adresă pe care voi mi-aţi ales-o. Parc-aş fi într-o închisoare fără ziduri. Sunt tratat ca un criminal, când n-am făcut nimic, dar dacă-mi pierd calmul fiindcă o muiere tâmpită mă tratează ca pe Jack Spintecătorul, sunt acuzat de agresiune.

Ingram rămase cu ochii spre drumul din faţă lui.

— Ai lovit-o. Nu crezi că avea dreptul să te trateze ca pe Jack Spintecătorul?

— Numai fiindcă nu mai înceta cu urletele, îşi roase Harding unghiile. Cred că i-ai spus că sunt un violator, şi normal că te-a crezut. Asta m-a scos din ţâţâni. Duminică, s-a purtat cumsecade cu mine, iar azi…

Rămase tăcut.

— Ştiai că era posibil să fie acolo?

— Fireşte că nu. De unde să fi ştiut?

— Călăreşte prin valea aia aproape în fiecare dimineaţă. Este una dintre puţinele zone unde-şi poate mâna caii în galop. Oricine o cunoaşte ţi-ar fi putut spune asta. Mai este şi unul dintre puţinele locuri cu acces uşor pe plajă de pe drumul de coastă.

— Nu ştiam.

— Atunci de ce eşti aşa de surprins că s-a speriat de tine? S-ar fi speriat de orice om care apărea ca din senin

pe un cap pustiu, când nu se aştepta.

— De dumneata nu s-ar fi speriat.

— Eu sunt poliţist. Are încredere în mine.

— Şi-n *mine* avea încredere, replică Harding, până i-ai spus că sunt un violator.

Acelaşi lucru îl subliniase şi Maggie, iar Ingram recunoscu că era just – faţă de sine însuşi, dacă nu şi faţă de Harding.

Era cea mai grosolană nedreptate să distrugă reputaţia unui om nevinovat, indiferent pe ce cale, şi cu toate că nici el şi nici Galbraith nu spuseseră clar că acel tânăr era un violator, aluzia fusese destul de limpede. Un timp, îşi continuării drumul în tăcere.

Şoseaua spre Swanage se îndrepta către sud-est, de-a lungul crestei Purbeck, iar marea îndepărtată se vedea intermitent printre coastele cu păşuni.

Soarele încălzea braţul şi gâtul lui Ingram, dar Harding, aşezat la umbră în stânga maşinii, se strânse mai mult, parcă înfrigurat, privind fără vedere pe fereastră.

Părea căzut în letargie, iar Ingram se întrebă dacă încă mai încerca să născocească cine ştie ce apărare, sau dacă evenimentele de dimineaţă îşi spuseseră în sfârşit cuvântul.

— Javra aia a ei ar trebui împuşcată, spuse el pe neaşteptate.

Deci, continua să scornească o apărare, reflectă Ingram, întrebându-se de ce-i luase atâta timp ca să ajungă până aici.

— Domnişoara Jenner susţine că nu încerca decât s-o apere, spuse el blajin.

— M-a sfâşiat, în mă-sa.

— Nu trebuia s-o loveşti.

Harding oftă prelung.

— Nici n-am vrut, recunoscu el, parcă dându-şi seama că o continuare a discuţiei în contradictoriu n-ar fi fost decât o pierdere de timp. Probabil că n-aş fi făcut-o, dacă nu mă numea pervers. Ultimul om care a făcut asta a

fost tatăl meu, pentru care l-am lăsat lat.

— Şi el de ce te-a făcut pervers?

— Fiindcă e un bătrân de modă veche şi i-am spus că făcusem nişte poze porno ca să câştig bani, strânse tânărul pumnii. Aş vrea ca oamenii să nu-şi mai bage nasul în treburile mele. Mă calcă pe nervi, cum toţi îmi ţin mereu predici despre modul cum îmi trăiesc viaţa.

Ingram clătină din cap, iritat.

— Nimic nu se dă pe gratis, Steve.

— Şi asta ce legătură are?

— Trăieşte acum, plăteşti mai târziu. Toate te ajung din urmă cândva. Nimeni nu ţi-a promis un castel în Spania.

Harding întoarse privirea pe fereastra din stânga, tratând cu răceală atitudinea pe care o considera în mod clar superioară, poliţienească.

— Nu-nţeleg ce mama mă-sii vrei să spui.

Ingram zâmbi uşor.

— Ştiu că nu înţelegi, aruncă el o privire piezişă. Ce căutai azi dimineaţă pe Emmetts Hill?

— Mă plimbam, atâta.

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Ingram să izbucnească în râs:

— Numai de-atâta eşti în stare?

— E adevărul.

— Pe dracu'. Ai avut toată ziua ca să-ţi pregăteşti o explicaţie dar, pe toţi sfinţii, dacă numai pe asta ai putut-o găsi, înseamnă că ai o părere foarte proastă despre poliţişti.

Tânărul întoarse capul spre el, cu un zâmbet fermecător:

— Aşa e.

— Atunci, va trebui să vedem dacă ţi-o putem schimba, zâmbi Ingram, aproape la fel de încântător. Nu-i aşa?

Gregory Freemantle îşi turna un pahar în camera din faţă a apartamentului său din Poole, când prietena sa

introduse pe uşă doi detectivi.

În atmosferă se simţea o tensiune palpabilă, iar celor doi poliţişti le fu evident că nimeriseră în toiul unui conflict.

— D.S. Campbell şi C.D. Lahghâm, îi prezentă ea scurt. Vor să-ţi vorbească.

Freemantle semăna cu Peter Strângfellow, un fante tomnatic cu păr blond şi lăţos şi începuturile disperării în liniile fleşcăite din jurul ochilor şi al gurii.

— O, Doamne, gemu el, doar n-aţi luat-o în serios în legătură cu nenorocitul ăla de rezervor, nu? Nu ştie o boabă de marinărie…

Stătu un moment pe gânduri.

— …şi nici despre copii, la o adică, da' asta n-o opreşte să dea din gură.

Ridică o mână, mişcând degetul mare şi următoarele două, în imitaţia unei guri.

Era genul de om care trezeşte o ostilitate instinctivă, iar D.S. Campbell o privi cu simpatie pe prietena lui.

— Mu era un rezervor, domnule, ci o barcă pneumatică răsturnată. Şi, da, am luat foarte în serios informaţia domnişoarei Hale.

Freemantle îşi ridică paharul în direcţia femeii:

— Bună asta, Jenny.

În ochii săi se-citea deja o alcoolemie mult peste medie, dar înghiţi totuşi cele două degete de whisky sec fără să clipească.

— Ce doriţi? îl întrebă el pe Campbell. Nu-i Invită să ia loc, întorcându-se doar spre sticlă pentru a-şi mai turna un whisky.

— Încercăm să eliminăm persoanele din ancheta de asasinat al lui Kate Sumner, îl lămuri Campbell, şi ne interesează toţi cei care au fost în Chapman's Poole duminică. Înţelegem că v-aţi aflat acolo la bordul unui Fairline Squadron.

— Ştiţi bine că da. V-a şi spus ea.

— Cine mai era cu dumneavoastră?

— Jenny şi cele două fiice ale mele, Marie şi Fliss. Şi a fost un coşmar afurisit, dacă vă interesează. Cumperi un iaht ca să fie toată lumea mulţumită, şi pe urmă nu-s în stare decât să se muşte unele pe altele. Am să vând drăcia.

Ochii îmbibaţi de alcool i se umplură cu autocompasiune.

— Nu-i nicio distracţie să merg de unul singur, şi e şi mai puţin distractiv să iei cu tine o menajerie de mâţe.

— Purta vreuna dintre fiicele dumneavoastră un bikini şi stătea culcată cu faţa în jos la prova, duminică între orele douăsprezece treizeci şi unu, domnule?

— Nu ştiu.

— Are vreuna dintre ele un prieten numit Steven Harding?

Freemantle ridică indiferent din umeri.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da un răspuns, domnule Freemantle.

— Ei bine, n-o să primiţi niciunul, fiindcă nu ştiu şi nici nu-mi pasă, replică el agresiv. Mi-e pân-aici de femei pe ziua de azi.

Ridică din nou paharul.

— Soţia mea îmi serveşte un preaviz că intenţionează să-mi ruineze compania, pentru a lua trei sferturi din cât valorez. Fiica mea de cincisprezece ani îmi spune că e gravidă şi vrea să fugă-n Franţa cu un bleg pletos care se dă actor, iar iubita mea – smuci el paharul spre Jenny Hale – aia de-acolo, îmi zice că numai eu sunt de vină, fiindcă m-am eschivat de la responsabilităţile de soţ şi tată. Aşa că, noroc! în sănătatea bărbaţilor!

Campbell se întoarse spre femeie:

— Ne puteţi ajuta, domnişoară Hale?

Tânăra se uită întrebătoare spre Gregory, căutându-i în mod clar sprijinul, dar când acesta refuză să-i privească ochii, ridică mărunt din umeri.

— Ei, bine, spuse ea, oricum nu plănuiam să mai stau pe-aici după seara asta. Marie, fata de cincisprezece ani, purta bikini şi făcea plajă la prova, înainte de masă. Stătea

pe burtă, pentru ca tatăl ei să nu vadă că i se cam umflase, şi-i făcea semne iubitului, care-i răspundea de pe plajă frecându-se. În restul timpului, purta un sarong, ca să ascundă faptul că era însărcinată. De atunci, ne-a spus că iubitul ei se numeşte Steve Harding şi că e actor la Londra. Am ştiut că ticluia ceva, fiindcă era surescitată din clipa când plecaserăm din Poole, şi mi-am dat seama că trebuia să aibă legătură cu băiatul de pe mal, pentru că după plecarea lui a devenit veninoasă de-a binelea şi de-atunci a fost numai un coşmar.

Oftă.

— Pentru asta ne certam. Azi când s-a întors, cu una din crizele ei, i-am spus lui taică-său că ar trebui să arate puţin interes pentru ceea ce se întâmplă, fiindcă mi-era clar de o bună bucată de vreme că nu era numai gravidă, ci lua şi droguri. Acum, a izbucnit războiul pe faţă.

— Marie mai e aici?

Jenny dădu din cap:

— În dormitorul de oaspeţi.

— Unde locuieşte în mod normal?

— La Lymington, cu mama şi sora ei.

— Ştiţi ce plănuiau să facă ea şi iubitul ei duminică?

Fata aruncă o privire spre Gregory.

— Voiau să fugă împreună în Franţa, dar când s-a găsit cadavrul femeii ăleia a trebuit să abandoneze planul, fiindcă se uitau prea mulţi oameni. Mi se pare că Steve are un vas pe care-l lăsase în Sumner şi ideea era ca Mount Ephraim să dispară ca din senin la Chapman's Poole, după ce zicea că pleca într-o plimbare spre Worth Matravers. S-au gândit că dacă se schimba cu nişte haine bărbăteşti pe care i le adusese Steve şi o lua pe Uscat spre bac, puteau fi în drum spre Franţa până la căderea serii şi nimeni n-ar fi aflat unde se dusese, nici cu cine.

Clătină din cap:

— Şi-acum, ameninţă că se sinucide dacă taică-său nu-i dă voie să se lase de şcoală şi să se mute cu Steve, la Londra.

În timp ce garajul din Lymington şi conţinutul său erau percheziţionate sistematic de ofiţerii criminalişti în căutare de dovezi, Tony Bridges era interogat oficial ca martor, în condiţii de înregistrare, de către detectivul superintendent Carpenter şi detectivul inspector Galbraith.

Totuşi, refuză să repete ceva din ceea ce-i spusese lui Galbraith despre prezumtivele activităţi de contrabandă ale sale şi ale lui Harding şi, întrucât această problemă fusese predată serviciului de Vămi şi Accize, Carpenter era mai puţin ofuscat de refuzul său decât ar fi fost altfel. În schimb, preferă să-l şocheze pe Bridges arătându-i banda cu Harding masturbându-se, apoi îl întrebă dacă prietenul său avea obiceiul de a comite acte indecente în public.

În mod surprinzător, Bridges *fu* şocat.

— Iisuse! exclamă el, ştergându-şi fruntea cu mâneca. De unde să ştiu eu? Aveam vieţi separate. De faţă cu mine, n-a făcut niciodată aşa ceva.

— Nu-i chiar aşa de grav, murmură Galbraith, care stătea aşezat lângă Carpenter. Doar o lăbuţă discretă. De ce faci atâta caz, Tony?

Tânărul îl privi nervos.

— Am impresia că e mai grav decât atât. Altfel, nu mi-aţi fi arătat-o.

— Eşti un băiat deştept, comentă Carpenter, oprind imaginea în stop-cadru, în momentul când Harding se ştergea. Ăia pe carê-l foloseşte e un tricou. Se distinge emblema Derby FC în faţă. Îi aparţine unui băiat de zece ani, numit Dapny Spender. Puştiul crede că Steve i l-a furat duminică pe la amiază, iar peste o jumătate de oră îl vedem ejaculând în el. Tu-l cunoşti mai bine ca oricine. Ai spus că avea gust la băieţei?

Bridges păru şi mai surprins.

— Nu, bombăni el.

— Avem un martor care spune că Steve tot punea mâinile pe cei doi băieţi care găsiseră cadavrul lui Kate Sumner. Unul dintre băieţi afirmă că-şi folosea telefonul

mobil ca să-şi provoace o erecţie în faţa lor. Mai avem şi un poliţist care susţine că şi-a menţinut erecţia, în timp ce băieţii erau prin apropiere.

— Of, pe naiba! îşi umezi Bridges cu limba buzele uscate. Ascultaţi, întotdeauna am crezut că nu putea suferi copiii. Nu suportă să lucreze cu ei, nu suportă când eu vorbesc despre şcoală.

Privi spre imaginea încremenită de pe ecranul televizorului.

— Asta trebuie să fie o confuzie. Okay, are el ceva cu sexul – discută prea mult, îi plac filmele deocheate, se laudă cu tăvăleli câte trei într-un pat, chestii de-astea – dar numai cu femei. Pariez pe ultimul cent că e hetero.

Carpenter se aplecă, examinându-l atent, apoi îşi îndreptă privirea spre ecranul televizorului.

— Chestia asta te ofensează serios, nu? De ce, Tony? Ai mai recunoscut şi pe altcineva în secvenţă?

— Nu. O găsesc doar obscenă; atâta tot.

— Nu poate fi mai neplăcută decât fotografiile porno pe care le face.

— N-am de unde şti. Nu le-am văzut niciodată.

— Trebuie să fi văzut unele din fotografiile lui. Descrie-ni-le.

Bridges clătină din cap.

— Includ şi puşti? Ştim că a făcut câteva poze gay. Pozează şi cu copii?

— Nu ştiu nimic despre asta. Va trebui să vorbiţi cu agentul lui.

Carpenter făcu o însemnare.

— Cercurile de pedofili plătesc dublu decât toţi ceilalţi.

— N-au nimic de-a face cu mine.

— Eşti profesor, Tony. Ai o responsabilitate mai mare decât alţii faţă de copii. Prietenul tău pozează cuxopii?

Tânărul tăgădui din nou.

— În scopurile înregistrării, zise Carpenter în microfon, Anthony Bridges a refuzat să răspundă.

Consultă o hârtie din faţa lui.

— Marţi, ne-ai spus că Steve nu era genul care să vorbească despre cuceririle lui, iar acum susţii că se lăuda cu numere de câte trei într-un pat. Care e adevărul?

— Că se laudă, spuse Bridges mai încrezător, aruncând o privire spre Galbraith. Aşa am aflat despre Kate. Mereu îmi povestea ce făceau.

Galbraith îşi frecă ceafa cu o mână pistruiată, pentru a-şi masa muşchii îndureraţi de cât şofase în acea zi.

— Atâta numai că pare să fie numai gura de el, Tony. Prietenul tău-preferă acţiunile solitare. Pe plăji. Pe iaht. În apartament. Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva minţea în privinţa relaţiilor lui cu femeile?

— Nu. De ce m-aş fi întrebat? E un tip bine. Femeile-l plac.

— În regulă, s-o luăm altfel. Pe câte dintre femeile astea le-ai cunoscut efectiv? Cât de des le aduce la tine acasă?

— N-are nevoie. Le duce pe iahtul lui.

— Atunci, de ce nu există nicio urmă? S-au găsit la bord vreo două articole de îmbrăcăminte femeieşti şi o pereche de pantofi de-ai lui Hannah, dar nimic care să sugereze că vreo femeie s-a culcat cu el.

— N-aveţi de unde şti.

— Ei, haide, făcu Galbraith, exasperat, doar eşti chimist. Cearşafurile lui sunt pătate cu spermă peste tot, dar nimic nu sugerează nici pe departe că mai era şi altcineva cu el în pat când ejacula.

Bridges întoarse capul spre superintendent, cam descumpănit:

— Nu vă pot spune decât ceea ce ştiu de la Steve. Nu eu sunt. de vină dacă ameţitul minţea.

— Într-adevăr, încuviinţă Carpenter, dar continui să ne bagi ce gât bărbăţia lui.

Scoase dintr-un dosar de pe masă declaraţia lui Bridges şi o întinse îţi faţa lui, ţinându-i marginile proptite cu palmele.

— Se pare că ai ceva cu felul cum arată, lată de ai spus la începutul săptămânii. *Steve e un băiat simpatic,* citi el, *şi are o viaţă sexuală activă. Trăieşte cu câte două fete cel puţin în acelaşi timp*…

Ridică sprâncenele, întrebător:

— Ai ceva de comentat în legătură cu asta?

Era clar că Tony n-avea idee încotro se îndrepta acea direcţie de interogatoriu şi dorea timp de gândire. Un fapt care-i interesa pe ambii poliţişti. Era ca şi cum ar fi încercat să prezică mutările unei partide de şah şi începuse să intre în panică fiindcă matul părea inevitabil.

Din ce în ce mai des, ochii lui săgetau spre ecranul televizorului, după care se îndepărtau rapid, ca şi cum n-ar fi putut suporta imaginea din stop cadru.

— Nu ştiu ce vreţi să spun.

— În termeni simpli, Tony, încercăm să coroborăm portretul făcut de tine lui Steve cu probele criminalistice. Vrei să credem că prietenul tău a avut o relaţie prelungită cu o femeie mai vârstnică, măritată, dar ne e greu să confirmăm realitatea unei asemenea legături. De exemplu, i-ai spus colegului meu că Steve a dus-o pe Kate la tine acasă cu un prilej, şi totuşi, în ciuda faptului vădit că în casa ta nu s-a mai făcut curăţenie de luni de zile, n-am găsit nicăieri nicio amprentă aparţinându-i lui Kate Sumner. De asemenea, nu există nimic care să sugereze că ea ar fi fost vreodată în maşina lui Steve, deşi afirmi că o ducea cu numeroase ocazii la New Forest, pentru a avea relaţii sexuale pe bancheta din spate.

— A spus că aveau nevoie de locuri discrete, în caz că erau văzuţi împreună. Se temeau să nu-i găsească William fiindcă, din câte spune Steve, era atât de gelos încât l-ar fi apucat demenţa dacă afla că aia-l înşela.

Sub privirea neconvinsă a lui Carpenter, se pleoşti.

— Nu eu sunt de vină dacă m-a minţit, protestă el.

— L-a descris pe William ca pe un om încorsetat şi între două vârste, spuse gânditor Carpenter. Nu-mi amintesc să fi sugerat că era agresiv.

— Mie aşa mi-a spus.

Galbraith se foi pe scaun.

— Deci, toate cunoştinţele tale despre *pretinsa* – avu el grijă să sublinieze cuvântul – aventură a lui Steve cu Kate provin dintr-o singură întâlnire cu ea la cârciumă şi din ceea ce avea chef Steve să-ţi spună despre ea?

Bridges dădu din cap, dar nu răspunse.

— În scopurile înregistrării, Anthony Bridges a dat din cap afirmativ. Deci, îi era ruşine de relaţia lor, Tony? De-asta n-ai apucat s-o întâlneşti decât o dată? Chiar tu ai spus, nu înţelegeai ce îl atrăgea la ea.

— Era căsătorită, răspunse Bridges. Doar nu era să facă paradă prin oraş cu o femeie măritată, nu?

— A făcut *vreodată* paradă cu o femeie prin oraş, Tony?

Urmă o lungă tăcere.

— Majoritatea iubitelor lui sunt măritate, spuse el în sfârşit.

— Sau imaginare? sugeră Carpenter. Cum era şi afirmaţia că Bibi i-ar fi fost iubită?

Bridges păru derutat, ca şi cum s-ar fi chinuit să înţeleagă nişte adevăruri auzite doar pe jumătate, care începeau să aibă sens. Nu răspunse.

Galbraith îndreptă un deget spre ecranul televizorului.

— Ceea ce începem să bănuim e că toată vorbăria lui era un paravan al pasivităţii. Poate se prefăcea că-i plăceau femeile fiindcă nu voia să ştie niméni că gusturile lui se îndreptau într-o cu totul altă direcţie? Poate bietul nenorocit nu vrea nici el însuşi s-o recunoască şi se descarcă discret ca să-şi păstreze controlul?

Îl arătă pe Bridges cu degetul, acuzator:

— Dar, dacă e adevărat, care e concluzia despre tine şi Kate Sumner?

Tânărul clătină din cap/

— Nu înţeleg.

Scoţând carnetul din buzunar, inspectorul începu:

— Să-ţi citez câteva lucruri pe care le-ai spus despre ea: *Cred că trăia cu regim de telenovele*… *Kate a spus că Hannah ar fi zbierat ca din gură de şarpe*… *Cred că păcălise idioţi ca bărbatu-său atâta timp*… Şi-aş putea să mai continui. Ai vorbit despre ea un sfert de oră, fluent şi fără niciun îndemn din partea mea.

Puse carnetul pe masă.

— Vrei să ne spui cum de ştii atât de mult despre o femeie pe care ai întâlnit-o doar o dată?

— Tot ce ştiu e ce mi-a spus Steve.

Carpenter dădu din cap spre magnetofon:

— Ăsta-i un interogatoriu oficial în condiţii de înregistrare, Tony. Dă-mi voie să reformulez întrebarea, ca să nu mai fie loc de nicio confuzie. Reţinând că soţii Sumner au venit recent în Lymington, că atât Steven Harding, cât şi William

Sumner au negat existenţa unei relaţii între Steven şi Kate Sumner, şi că tu, Anthony Bridges, susţii că n-ai întal. nit-o decât o dată, cum explici cunoştinţele extinse şi corecte pe care le ai despre ea?

Marie Freemantle era o blondă înaltă şi mlădioasă, cu păr. ondulat, lung până la talie, şi ochi imenşi ca de căprioară, scăldaţi în lacrimi.

Odată ce se asigură că Steve era viu şi nevătămat şi tocmai răspundea la întrebări despre motivul pentru care venise în Chapman’s Pool duminică, se şterse la ochi şi-i învrednici pe poliţişti cu un zâmbet triunghiular îndelung exersat.

La drept vorbind, amândoi erau mişcaţi de frumuseţea ei din primul moment când o văzuseră, deşi simpatiile le-au fost curând destrămate de firea egocentrică şi irascibilă care se ascundea dedesubt.

Şi-au dat seama că nu era foarte inteligentă, când a devenit clar că nu-i trecuse niciun moment prin minte că o chestionau fiindcă Steven Harding era suspect în asasinarea lui Kate Sumner.

Fata preferă să nu le vorbească în prezenţa tatălui ei

şi a iubitei lui, manifested o pizmă colosală, mai ales faţă de femeie, pe care o descria ca pe o căţea băgăcioasă.

— O urăsc, încheie ea. Totul a fost perfect, până şi-a băgat ea coada.

— În sensul că aveai voie întotdeauna să faci ce voiai? suferă Campbell.

— Sunt destul de mare.

— Cât de mare erai când ai avut primul contact sexual cu Steven Harding?

— Aveam cincisprezece ani, îşi foi ea umerii. Dar asta nu-nseamnă nimic, în vremurile noastre. Majoritatea fetelor pe care le cunosc şi-au început viaţa sexuală la treisprezece.

— De cât timp îl cunoşti?

— De şase luni.

— Cât de des ai avut relaţii sexuale cu el?

— De multe ori.

— Unde o făceaţi?

— Cel mai des, pe iaht.

Campbell se încruntă:

— În cabină?

— Rareori. În cabină pute. Scoate o pătură pe punte şi o facem la soare sau sub stele. E superb.

— Ancoraţi la geamandură? întrebă Campbell, cu o expresie destul de şocată; la fel ca Galbraith, înainte, se mira de prăpastia care părea să se fi deschis, pe neobservate, între generaţia lui şi cea a tineretului din prezent. În văzul tuturor de pe bacul spre Insula Wight?

— Bineînţeles că nu, replică ea indignată, fâţâindu-şi din nou umerii. Mă culege din câte un loc şi mergem la o plimbare.

— De unde de culege?

— Din fel de fel de locuri. Vorba lui, ar încurca-o dacă cineva ar şti că umblă cu o fată de cinşpe ani şi crede că, dacă nu foloseşti prea des acelaşi loc, nimeni nu observă.

Ridică din umeri, recunoscând că erau necesare şi alte explicaţii.

— Dacă foloseşti un port o dată la două săptămâni, cine să mai ţină minte? Şi pe urmă, mai sunt şi platourile de sare. Pornesc pe cărarea din Yacht Haven, iar el trage o fugă cu barca pneumatică şi mă ia. Uneori, mă duc la Poole cu trenul şi ne întâlnim acolo. Mama crede că sunt cu tata, tata crede că-s cu mamă. Nimic mai simplu, îl sun doar pe mobil şi el îmi zice unde să mă duc.

— I-ai lăsat azi dimineaţă un mesaj la telefon?

Mount Ephraim dădu din cap:

— El nu mă poate suna, ca să nu intre mama la bănuieli.

— Cum v-aţi cunoscut?

— La clubul de iahting din Lymington. Era un bal în ziua de Sfântul Valentin, iar tata a luat bilete fiindcă încă mai e membru, deşi acum locuieşte în Poole. Mama a zis că Fliss şi cu mine puteam să mergem, dacă tata ne supraveghea, dar el s-a dat pierdut ca de obicei şi ne-a lăsat de capul nostru. Era pe vremea când umbla cu curva aia de secretară. O *uram*, pe bune. Mereu încerca să-l întărâte contra mea.

Campbell fu ispitit să spună că nici nu i-ar fi fost greu.

— Tatăl tău ţi-a făcut cunoştinţă cu Steve? îl cunoştea?

— Nu. Un profesor de-al meu. Era prieten cu Steve de ani de zile.

— Care profesor?

— Tony Bridges, se arcuiră buzele pline ale fetei într-un zâmbet maliţios. De veacuri a pus ochii pe mine şi-ncerca să-mi facă nişte avansuri jalnice „când Steve i-a tăiat macaroana. Doamne, ce s-a mai ofticat. Tot trimestrul m-a împuns încontinuu, încercând să afle ce se întâmpla, dar Steve mi-a zis să nu-i spun, ca să nu-l bage la apă pentru sex cu minore. Crede că Tony e aşa de gelos, încât ne-ar face viaţa un iad, dac-ar putea.

„Campbell se gândi la discuţia cu Bridges de luni seară.

— Poate se simte răspunzător pentru tine.

— Nu ăsta-i motivul, replică ea cu dispreţ. E un amărât trist – *ăsta-i* motivul. Niciuna din prietenele lui nu rămâne cu el fiindcă-i trosnit mai tot timpul şi nu mai e-n stare să facă treaba ca lumea. Umblă cu coafeza asta de vreo patru luni, iar Steve zice c-o îndoapă cu droguri ca să nu se plângă că nu mai e apt de nimic. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, e ceva în neregulă cu el – mereu încearcă să pipăie fetele la ore – dar boul nostru de director e prea bătut în cap ca să facă ceva.

Campbell schimbă o privire cu colegul său.

— De unde ştie Steve c-o îndoapă cu droguri? întrebă el.

— L-a văzut. E ca un Mickey Finn. Dizolvi o tabletă în bere şi tipa leşină.

— Ştii ce drog foloseşte?

O nouă ridicare din umeri:

— Vreun soi de somnifer.

— Nu mai explic nimic fără un avocat de faţă, spuse încăpăţânat Bridges. Ascultaţi, femeia aia era bolnavă la cap. Credeţi că puştoaica aia a ei e sucită? Ei bine, aveţi încredere în ce vă spun, e la fel de întreagă ca mine şi ca voi, în comparaţie cu maică-sa.

W.P.C. Griffiths auzi zgomotul sticlei sparte din bucătărie şi ridică imediat capul, îngrijorată.

O lăsase pe fetiţă uitându-se la televizor în salon şi, din câte ştia, William era tot în cabinetul lui de la etaj. unde se retrăsese, furios şi revoltat, după convorbirea cu D.l. Galbraith.

Încruntată de nedumerire, străbătu tiptil coridorul şi deschise uşa salonului, pentru a-l găsi pe Sumner imediat dincolo de prag.

Acesta întoarse spre ea un chip pământiu, apoi gesticulé neputincios spre fetiţa care mergea hotărâtă prin cameră, luând fotografiile mamei ei şi aruncându-le, cu ţipete guturale şi ascuţite, în şemineul neaprins.

Ingram puse o ceaşcă de ceai în faţa lui Steven

Harding şi se aşeză pe un scaun, de cealaltă parte a mesei. Era nedumerit de atitudinea celuilalt.

Se aşteptase la un interogatoriu lung, punctat de negaţii şi contra-acuzaţii. Când colo, Harding îşi recunoscuse vina şi confirmase tot ceea ce era scris în declaraţia lui Maggie.

Acum nu mai aştepta decât să fie pus oficial sub acuzare şi reţinut până a doua zi dimineaţă. Singura lui reală grijă era telefonul.

Când Ingram i-l dăduse sergentului de custodie şi-l înscrisese formal în inventarul bunurilor lui Harding, acesta păruse uşurat.

Dar, dacă fiindcă fusese înapoiat sau pentru că era scos din funcţiune, Ingram nu-şi putea da seama.

— Ce-ar fi să-mi vorbeşti cu titlu personal? îl invită el. Numai ca să-mi satisfaci curiozitatea. Nu înregistrăm pe bandă. Nu avem niciun martor. Numai noi doi.

Harding ridică din umeri:

— Despre ce vrei să vorbim?

— Despre tine. Despre ceea ce se întâmplă. De ce erai pe drumul de coastă duminică. Ce te-a adus înapoi la Chapman’s Poole azi-dimineaţă.

— Ţi-am mai spus odată. Aveam chef să mă plimb, încercă el cu succes uh zâmbet ţanţoş.

— În regulă, îşi desfăcu Ingram palmele pe marginea mései, pregătindu-se să se ridice. Ţi-ai săpat singur groapa. Numai să nu te plângi pe urmă că nimeni n-a încercat să te-ajute. Tot timpul ai fost suspectul principal. Cunoşteai victima, ai iaht, te aflai la locul faptei, ai minţit în legătură cu ceea ce făceai acolo. Ai idee ce impresie vor face toate astea în faţa juraţilor, dacă procuratura hotărăşte să te acuze de violul şi asasinarea lui Kate Sumner?

— Nu se poate. N-au nicio dovadă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ţi minţile-n cap, Steve! replică el iritat, aşezându-se la loc pe scaun. Tu nu citeşti ziarele? Unii au intrat în puşcărie pe baza unor

dovezi mai slabe decât ale procuraturii din Winfrith contra ta. În regulă, nu sunt decât probe circumstanţiale, dar juraţilor nu le plac coincidenţele mai mult decât nouă şi, sincer, comicăriile tale de azi dimineaţă numai de folos nu ţi-au fost. Tot ce dovedesc e că femeile te înfurie destul de tare ca să le ataci.

Tăcu, aşteptând un răspuns care nu sosi.

— Dacă te interesează, în raportul pe care l-am scris luni, am menţionat că atât domnişoara Jenner cât şi eu aveam dificultăţi să acceptăm o erecţie. După aceea, unul din fraţii Spender a spus că-ţi foloseai telefonul ca obiect de masturbare înainte de sosirea domnişoarei Jenner.

Ridică din umeri:

— Poate că n-o fi avut nimic de-a face cu Kate Sumner, dar în instanţă nu va suna deloc bine.

O roşeaţă difuză se răspândi pe gâtul şi faţa lui Harding.

— E o lăbăreală!

— Dar adevărată.

— Mi-aş dori pe toţi sfinţii să nu-i fi ajutat în veci pe puştii ăia, izbucni el, furios. Dacă nu erau ei, acum n-aş fi intrat în toată porcăria asta. Mai bine-mi vedeam de drum şi-i lăsam să se descurce singuri.

Îşi împinse părul din jurul feţei cu ambele mâini, rezemându-şi fruntea în palme.

— Iisuse Christoase! De ce trebuie să scrii aşa ceva într-un raport?

— Fiindcă s-a întâmplat.

— Ba nu s-a întâmplat deloc aşa, spuse el posomorât, cu roşeaţa umilinţei stăruindu-i în obraji.

— Atunci, cum? îl privi un moment Ingram. La sediu se crede că te-ai întors ca să te umnfli-n pene pentru viol şi asta ţi-a provocat erecţia.

— Baliverne! se răsti furios tânărul.

— Ce altă explicaţie ai? Dacă nu gândul la trupul lui Kate Sumner te-a excitat, atunci trebuie să fi fost domnişoara Jenner sau băieţii.

Harding înălţă capul, privindu-l lung pe poliţist, cu ochii dilatându-i-se de repulsie şocată.

— Băieţii? repetă el.

Lui Ingram îi trecu prin minte că expresia feţei lui era puţin cam prea teatrală şi-şi reaminti, la fel cum făcuse şi Galbraith, că avea de-a face cu un actor.

Se întrebă care avea să fie reacţia lui Harding când i se spunea despre banda video.

— Îţi puneai mereu mâinile pe ei, aminti el. Conform domnişoarei Jenner, îl îmbrăţişai pe Paul de la spate, când ea a ocolit cherhanaua.

— Nu-mi vine să cred, exclamă Harding, disperat. Îi arătam doar cum să folosească binoclul corect.

— Dovedeşte.

— Cum aş putea?

Ingram îşi înclină scaunul înapoi, întinzându-şi în faţă picioarele lungi, cu mâinile înlănţuite după ceafă.

— Spune-mi ce căutai la Chapman's Poole. Hai să privim adevărul în faţă, orice-ai fi făcut, nu poate fi mai rău decât ceea ce se pune în momentul de faţă pe seama acţiunilor tale.

— Nu mai scot o vorbă.

Comisarul privi un semn de pe tavan.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi spun ce cred că făceai. Te-ai dus acolo ca să te întâlneşti cu cineva, murmură el. Cred că era o fată şi mai cred că se afla pe una dintre nave, dar planurile pe care ţi le făcuseşi cu ea s-au spulberat în momentul când peste tot au început să forfotească poliţişti şi gură-cască.

Reveni cu atenţia la Harding.

— Dar de ce să ţii totul secret, Steve? Ce Dumnezeu intenţionai să faci cu ea, încât preferi să fii arestat sub suspiciunea de viol şi crimă decât să dai o explicaţie?

Trecuseră două ore când sosi avocatul, graţie bunicului lui Tony, iar după o scurtă discuţie cu clientul şi în urma asigurărilor din partea poliţiei că, datorită alibiului, Tony nu era suspectat de implicare în moartea lui

Kate Sumner, îi recomandă să le răspundă la întrebări.

— Okay, da, am ajuns s-o cunosc pe Kate destul de bine. Locuieşte – locuia – la vreo două sute de metri de garajul bunicului meu. Obişnuia să vină şi să stea de vorbă cu mine ori de câte ori mă aflam acolo, fiindcă ştia că eram prieten cu Steve. Era o curvinştină în toată regula, mereu flirta, mereu îşi căsca ochii ăia albaştri de bebeluş ai ei şi tot povestea cum se ţinea după ea cutare sau cutarebărbat. Credeam că-mi făcea avansuri, mai ales când a spus că lui William nu prea i se mai scula. Mi-a spus c-a consumat litri întregi de ulei ca să-l ajute pe amărâtul ăla şi o făcea să se strice de râs. Făcea nişte descrieri pitoreşti de nu se poate, dar nu părea să-i pese că Harding asculta, sau că eu puteam ajunge să mă împrietenesc cu William.

Părea tulburat, ca şi cum amintirea l-ar fi bântuit.

— V-am spus că era bolnavă. Dacă tot veni vorba, cred că-i plăcea să fie crudă cu oamenii. Probabil a făcut un iad din viaţa nenorocitului ăluia. E clar că s-a excitat plesnindu-mă când am încercat s-o sărut. M-a scuipat în mutră şi-a zis că nu era chiar atât de disperată.

Rămase tăcut.

— Când s-a întâmplat asta?

— La sfârşitul lui februarie.

— Şi pe urmă ce-a mai fost?

— Nimic, l-am spus să se care. După aia, Steve a-nceput să facă aluzii că i-o trăgea. Cred că i-o fi spus că-i făcusem un demers, aşa că s-a gândit şi el să se fudulească niţel, doar ca să aibă mai mult efect. A zis că toţi o avuseseră, în afară de mine.

Carpenter trase în faţa lui o hârtie şi apăsă pe butonul pixului.

— Fă-mi o listă, îi ceru el. Toţi cei despre care ştii că au avut de-a face cu ea.

— Steven Harding.

— Continuă.

— De altcineva nu ştiu.

Superintendentul îşi lăsă din nou pixul pe masă şi îl privi lung pe Bridges:

— Nu e de-ajuns, Tony. O descrii ca pe-o curviştină, şi pe urmă-mi oferi un singur nume. Asta mă face să am foarte puţină încredere în părerea ta despre caracterul lui Kate. Presupunând că spui adevărul, ştim doar de trei bărbaţi care au avut relaţii cu ea – soţul ei, Steven Harding şi încă unul, din trecut.

Îi sfredeli ochii cu privirea.

— După toate standardele, e un număr modest pentru o femeie de treizeci de ani. Sau ai numi curviştină orice femeie care a avut trei amanţi? De exemplu, prietena ta: câţi parteneri a avut Bibi?

— Pe Bibi să n-o amestecaţi, replică furios Bridges. N-are nicio legătură.

Galbraith se aplecă înainte.

— Ţi-a oferit un alibi pentru sâmbătă noaptea, îi aminti el. Înseamnă că are o legătură foarte strânsă.

Îşi împreună mâinile în dreptul gurii, studiindu-l atent pe Bridges.

— Ştia că o plăceai pe Kate Sumner?

Avocatul puse o mână pe braţul tânărului:

— Nu e nevoie să răspunzi.

— Ei bine, am să răspund, i-o dădu el la o parte. M-am săturat să tot încerce s-o tragă-n porcăria asta şi pe Bibi.

I se adresă lui Galbraith:

— Kate nu-mi plăcea deloc. Mi-era silă de târfa aia tâmpită. Am crezut doar că ar fi mers uşor, atâta tot, aşa c-am încercatei eu o dată. Ascultă, era o sâcâitoare. Se distra excitându-i pe fipi.

— Nu asta te-am întrebat, Ţony. Te-am întrebat dacă Bibi ştia că o plăceai pe Kate.

— Nu, mormăi el.

Galbraith dădu din cap:

— Dar ştia despre *Steve* şi Kate?

— Da.

— Cine i-a spus? Tu, sau Steve?

Bridges se cocoşă furios în scaun.

— Steve, mai mult. Începuse să se enerveze foarte tare când Kate s-a apucat să mânjească maşina lui cu rahatul lui Hannah, aşa că i-a explicat ce se întâmpla.

Galbraith se rezemă de spătar, lăsându-şi mâinile să cadă pe tăblia mesei.

— Femeilor puţin le pasă de maşini, dacă tipul de la volan nu e important pentru ele. Eşti sigur că prietena ta nu te trage-n piept?

Bridges sări de pe scaun, furios.

— Eşti *aşa* de deştept! Crezi că le ştii pe toate, nu? S-a nfuriat fiindcă era clanţa plină de căcat când a vrut ea să deschidă portiera. Asta a enervat-o. Nu fiindcă ar interesa-o Steve sau maşina, ci fiindcă i s-a umplut toată mâna de mizerie. Eşti aşa de prost că nici singur nu poţi să-nţelegi?

— Dar asta nu dovedeşte ce-am spus? întrebă netulburat Galbraith. Dacă mergea cu maşina lui Steve, trebuie să se fi cunoscut cu el mai bine decât din vedere.

— *Eu* conduceam maşina, replică Bridges, neluând în seamă mâna avocatului, pentru a se apleca peşte masă, cu faţa înfiptă într-a inspectorului. Am verificat clanţa de lângă volan şi era curată, aşa că am deblocat portierele. Nu mi-a trecut nicio clipă prin, minte că boarfa aia împuţită schimbase tactica. De data asta, rahatul era pe clanţa din stânga. Şi-acum, bagă la cap, idiotule. Încă mai era moale când Bibi a pus mâna, ceea ce-nsemna că aia trebuia să-l fi lăsat acolo cu câteva minute înainte. Şi mai însemna că mâna lui Bibi puţea de-ţi muta na-Su. Eşti în stare să urmăreşti toate astea, sau vrei să-ţi repet?

— Nu, răspunse blajin Galbraith. Magnetofonul este destul de sigur. Cred că am înţeles.

Arătă cu capul spre scaunul din cealaltă parte a mesei.

— Stai jos, Tony.

Îl aşteptă să se aşeze la loc.

— Ai văzut-o pe Kate plecând?

— Nu.

— Ar fi trebuit s-o vezi. Ai spus că fecalele erau încă moi.

Tony îşi împinse ambele mâini prin părul oxigenat şi se aplecă peste masă.

— Era o droaie de locuri unde putea să se ascundă. Probabil ne pândea.

— Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva tu erai ţinta, şi nu Steve? O declari bolnavă la cap şi spui că te-a scuipat.

— Nu.

— Trebuie să fi ştiut că Steve te lăsa că circuli cu maşina lui.

— Din când în când. Nu prea des.

— Azi după-amiază mi-ai spus că tu şi Steve aveaţi un aranjament în legătură cu garajul bunicului tău şi *Crazy Daze*. Un troc cinstit, l-ai numit.

— Da.

— Ai mai spus că ai dus-o acolo pe Bibi acum două săptămâni.

— Şi dacă am dus-o?

— Bibi nu e de aceeaşi părere cu tine, l-am telefonat acasă la părinţii ei acum două ore şi a spus că n-a fost niciodată pe *Crazy Daze*.

— A uitat, răspunse Bridges cu nepăsare. În noaptea aia, era beată pulbere. Şi ce importanţă are, de fapt?

— Să zicem că ne interesează nepotrivirile.

Tânărul ridică din umeri:

— Nu văd cu ce contează. N-are nicio legătură cu nimic.

— Nouă ne place să fim exacţi, îşi consultă Galbraith carnetul. Potrivit ei, motivul pentru care n-a fost niciodată la bordul lui *Crazy Dàze* e că Steve ţi-a interzis să-l mai foloseşti în săptămâna dinainte de a o fi cunoscut pe ea. *Tony îi făcea mizerie pe iaht când era beat*, citi el, *iar lui Steve i-a sărit muştarul. A zis că Tony îi putea folosi în continuare maşina, dar pe* Crazy Daze *nu mai avea acces*.

Ridică privirea.

— De ce-ai minţit că ai dus-o pe Bibi la bord?

— Ca să-ţi şterg zâmbetul ăla încrezut de pe buze, cred. Mă enervează felul cum vă purtaţi. Toţi sunteţi nişte fascişti, se aplecă el înainte, cu ochii scăpărându-i de furie. N-am uitat că aveai de gând să mă târâi pe străzi în curu' gol, chiar dacă tu oi fi uitat.

— Şi ce-are asta de-a face cu Bibi?

— Voiai un răspuns aşa că ţi l-am dat.

— Şi ce zici de răspunsul ăsta în schimb? Ştiai că Bibi fusese la bord cu Steve, aşa că te-ai hotărât să oferi o explicaţie pentru prezenţa amprentelor ei acolo. Ştiai, de asemenea, că aveam să le găsim şi pe ale tale, fiindcă ai fost pe *Crazy Daze* luni şi ai crezut că era mai sigur să susţii că fuseseşi acolo împreună cu Bibi. Dar singurul loc de unde am ridicat amprentele tale din cabină, Tony, era trapa din faţă, câtă vreme ale lui Bibi erau pe toată tăblia de la capul patului. Îi place să stea ea deasupra, cred? Aşa-i? Am dreptate? Bridges lăsă capul în piept, nenorocit.

— Du-te-n mă-ta.

— Probabil te făcea să te caţări pe pereţi stilul lui Steve de a-ţi tot sufla prietenele.

Capitolul 24

Maggie îşi coborî braţele îndurerate, bătând cu degetul în ceas, când Nick se înghesui prin uşa bucătăriei, aducând o scară de aluminiu.

Stătea cocoţată precar pe un scaun de grădină, deasupra mesei din bucătărie, cu părul plin de pânze de păianjen şi mânecile suflecateam bibate cu apă până la refuz.

— Vreau să ştiu şi eu ce oră e? întrebă ea. E zece făr-un sfert şi mâine dimineaţă trebuie să mă scol la cinci ca să văd de cai.

— Doamne sfinte, femeie! declară el, pe un ton plângăreţ. N-ai să mori după o singură noapte nedormită. Trăieşte periculos şi vezi cum îţi place.

— Te-aştept de câteva ore.

— Atunci, nu te mărita cu un poliţist, replică el, instalându-şi scara sub partea necurăţită a tavanului.

— Cred c-ar fi cel mai bine.

Nick îi zâmbi:

— Vrei să spui că te gândeai?

— În niciun caz, răspunse Maggie, ca şi cum l-ar fi provocat ca măcar să încerce s-o poarte cu vorba. Nu voiam să spun decât că niciun poliţist nu mi-a cerut vreodată mâna.

— N-ar îndrăzni.

Ingram deschise dulapul de sub chiuvetă şi se aplecă să caute prin el instrumente de curăţat şi găleţi. Maggie era mai sus decât el – la fel ca în rarele situaţii când se întâlneau, ea fiind călare – şi simţea o tentaţie îngrozitoare de a profita ca să-i toarne apă pe ceafă.

— Nici să nu te gândeşti, o preveni el, fără să ridice capul, sau te laş să faci toată porcăria asta de treabă singură.

Preferă să-l ignore, alegând demnitatea în locul umilinţei.

— Cum a mers? îl întrebă, coborând de pe scaun pentru a-şi înmuia buretele în găleata de pe masă.

— Binişor.

— Mă gândeam eu. Dai din coadă, se urcă ea la loc pe scaun. Ce-a zis Steve?

— Adică, pe lângă că a confirmat tot ce-ai scris în declaraţie?

— Da.

— Mi-a spus ce făcea la Chapman’s Poole duminică, ridică Ingram privirea spre ea. E totalmente idiot, dar nu cred că e un violator sau asasin.

— Deci te-ai înşelat în privinţa lui?

— Probabil.

— Bine. Face rău la caracter ca toate să iasă cum vrei tu. E pedofil sau nu?

— Depinde cum defineşti pedofilia, trase el un scaun în faţă şi se aşeză călare, cu coatele rezemate pe spătar,

încântat s-o privească lucrând. E căzut în limbă după o puştoaică de cinşpe ani care-i aşa de nefericită acasă că tot ameninţă că se omoară. Se pare că-i o tipă absolut trăsnet, înaltă de aproape un metru optzeci, arată de douăşcinci de ani „ar trebui să fie supermodel şi face capetele să se întoarcă după ea oriunde s-ar duce. Părinţii ei sunt despărţiţi şi se ceartă ca pisica şi câinele, maică-sa e invidioasă pe ea, tatăl are un şir întreg de piţipoance, e gravidă în luna a patra cu Steve, refuză să avorteze, plânge la pieptul lui bărbătesc ori de câte ori se întâlnesc – probabil că de-asta o găseşte atrăgătoare, ridică Ingram sardonic o sprânceană – şi e atât de disperată să nască şi atât de disperată să fie iubită, încât de două ori a-ncercat să-şi taie venele. Soluţia lui Steve la toate problemele astea a fost s-o şteargă amândoi cu *Crazy Daze* în Franţa, unde puteau trăi – altă înălţare sarcastică a sprâncenei – un vis de iubire fără ca părinţii ei să aibă idee unde s-a duş sau cu cine.

Maggie chicoti:

— Ţi-am spus eu că e un bun samaritean.

— Barbă-albastră, mai degrabă. Aia are cinşpe ani.

— Şi arată de douăzeci şi cinci.

— Dacă-l crezi pe Steve.

— Şi tu nu-l crezi?

— Să zicem aşa, spuse Nick cu nepăsare, nu l-aş lăsa să se-apropie nici la o jumate de milă de-o fiică de-a mea. E obsedat sexual, amorezat la culme de sine însuşi şi are moralul unui cotoi de gang.

— Cam ca dihorul cu care m-am măritat eu, cu alte cuvinte?

— Fără discuţie, îi zâmbi el. Dar, în fond, eu am prejudecăţi, bineînţeles.

În ochii lui Maggie se zări o lucire amuzată.

— Şi-atunci ce s-a întâmplat? L-au deraiat Paul şi Danny şi toată treaba s-a sfârşit în coadă de peşte?

Ingram dădu din cap:

— Şi-a dat seama, când a trebuit să se identifice, că

nu mai avea niciun sens să continue, şi i-a făcut semn amicei să abandoneze planul. De-atunci, a mai avut o conversaţie lacrimogenă cu ea la telefon, în drum spre Lymington, duminică seară, după care nu i-a mai putut vorbi, pentru că era fie arestat, fie despărţit de telefon. Regula e să-l cheme întotdeauna numai ea şi, cum n-a mai primit nicio veste, tremură de frică să nu se fi sinucis.

— Şi e adevărat?

— Nu. Unul dintre mesajele de pe mobil era de la ea.

— Totuşi… bietul băiat. Iarăşi l-ai închis, mu? Cred că-i e rău de îngrijorare. Nu-l puteai lăsa să stea de vorbă cu ea?

Ingram se miră de meandrele firii omeneşti. Ar fi pariat că simpatiile ei se îndreptau spre fată.

— Nu e voie.

— Ei, haide, replică ea, revoltată. Asta-i o cruzime.

— Nu. Raţiune. Personal, n-aş avea încredere în ăsta nici cât să dau cu el de-a azvârlita. A comis mai multe delicte, nu uita. Atacul asupra ta, sex cu o minoră, conspiraţie pentru răpire, ca să nu mai menţionez indecenţe grosolane şi comiterea de acte obscene în public…

— O, Doamne! Doar nu l-ai acuzat că a avut o erecţie, sper?

— Nu încă.

— Chiar *eşti* crud, spuse Maggie cu dezgust. E evident că la iubita lui se uita prin binoclu. Pe acelaşi principiu, ar fi trebuit să-l arestezi pe Martin de fiecare dată când îmi punea mâna pe fund.

— N-aş fi putut, răspunse el serios. N-ai obiectat niciodată, deci nu constituia agresiune.

În ochii ei luci o luminiţă:

— Şi cu indecenţa ce s-a întâmplat?

— Nu l-am prins niciodată cu pantalonii în vine, spuse Nick cu regret. Am încercat, dar de fiecare dată era mai rapid decât mine.

— Încerci să mă înveseleşti?

— Nu. Îţi fac curte.

Pe jumătate adormită, Sandy Griffiths miji spre acele luminescente ale ceasului ochii care o usturau, văzu că era ora trei şi încercă să-şi amintească dacă William ieşise cu câtva timp în urmă.

Încă o dată, ceva îi tulburase picoteala intermitentă. Bănuia că fusese uşa din faţă închizându-se, deşi nu putea fi sigură dacă auzise cu adevărat sunetul sau doar îl visase. Ascultă paşi pe trepte dar, auzind numai tăcere, se împletici jos din pat şi-şi trase pe ea capotul. Cu copiii bănuia că ar fi putut rezista – cu un soţ, *NICIODATĂ*...

Aprinse lampa de pe palier şi deschise uşa dormitorului lui Hannah. O rază de lumină căzu peste pătuţul cu gratii, iar îngrijorarea i se potoli imediat.

Fetiţa stătea aşezată în acea nemişcare concentrată care părea a doua ei natură, sugându-şi degetul mare şi holbându-se fix cu expresia ei de o curioasă intensitate.

Dacă o recunoscuse pe Griffiths, n-o arătă prin nimic. În schimb, privea prin ea ca şi cum mintea ei ar fi văzut alte imagini, dincolo de femeie, care nu aveau nicio bază reală, iar Griffiths îşi dădu seama că dormea adânc.

Astfel se explicau gratiile patului şi încuietorile de la toate uşile. Erau instalate pentru a proteja o somnambulă, înţelese ea cu întârziere.

De afară, înăbuşit prin uşile închise, auzi zgomotul unui motor de maşină pornind, urmat de schimbarea vitezelor şi scrâşnetul pneurilor pe alee.

Ce naiba-l mai apucase pe afurisitul ăla? se întrebă ea.

Chiar credea că abandonarea fiicei sale înainte de crăpatul zorilor avea să-i atragă simpatia serviciilor de asistenţă socială? *Sau tocmai asta era*?

Se hotărâse să scape de responsabilitate o dată pentru totdeauna?

Obosită, se rezemă de tocul uşii şi studie cu compasiune copia blondă şi cu ochii goi a lui Kate, gândindu-se la ceea ce spusese medicul când văzuse

fotografiile sparte din şemineu.

E revoltată pe mama ei pentru că a părăsit-o… e o expresie absolut normală a durerii… convingeţi-l pe tatăl ei s-o dezmierde… e cea mai sigură cale de a umple golul…

Dispariţia lui William Sumner stârni câteva nedumeriri în camera cazului de la Winfrith, când Griffiths o anunţă, dar foarte puţin interes real.

La fel ca de atâtea alte ori în viaţa lui, încetase să mai conteze.

În schimb, atenţia se îndreptă asupra lui Beatrice „Bibi” Gould care, când poliţiştii bătură în uşa părinţilor ei, duminică dimineaţă la ora şapte, invitând-o la Winfrith pentru alte interogatorii, izbucni în plâns şi se încuie în baie, refuzând să mai iasă.

Ameninţată cu arestarea imediată pentru obstrucţionarea justiţiei şi promiţându-i-se că o puteau însoţi părinţii, acceptă în sfârşit să vină. Frica ei părea disproporţionată faţă de cererea poliţiei şi, când i se ceru s-o explice, spuse:

— Toţi au să se supere pe mine.

În urma unei scurte apariţii în faţa magistraţilor sub acuzaţia de agresiune, Steven Harding fu invitat şi el la continuarea interogatoriilor. Fu adus de Nick Ingram care, căscând, profită de ocazie pentru a-i împărtăşi câteva fapte ale vieţii tânărului imatur de lângă el:

— Ca să se reţină, Steve, ţi-aş fi rupt picioarele dacă o lăsa! gravidă pe fiica mea la cincisprezece ani. Şi dacă tot veni vorba, ţi le rupeam şi dacă o atingeai doar cu un deget.

Harding rămânea neabătut:

— Viaţa nu mai e aşa. Nimeni nu le poate ordona fetelor să se comporte altfel decât vor ele. Singure hotărăsc.

— Uită-te atent la buzele mele, Steve. Am spus că *ţie* ţi-aş fi rupt picioarele, nu fie-mii. Crede-mă, ziua în care voi găsi un bărbat de douăzeci şi patru de ani pângărind o fată frumoasă de-a mea va fi ziua când ticălosul îşi va dori

să-şi fi ţinut fermoarul închis.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Harding pregătindu-se să răspundă.

— Şi să nu-mi spui c-a dorit-o la fel de tare ca tine, mârâi el, că voi fi tentat să-ţi rup şi braţele. Orice canalie poate convinge o adolescentă vulnerabilă să vină-n pat, atâta timp cât îi promite c-o s-o iubească. E nevoie de un bărbat pentru a-i da timp să afle dacă promisiunea valorează ceva.

Bibi Gould refuză ca tatăl ei s-o însoţească în camera de interogatoriu, dar se rugă ca mama să stea alături şi s-o ţină de mână. De cealaltă parte a mesei, detectivii Carpenter şi Galbraith reluară declaraţia precedentă. Fata se pierdu cu totul în faţa expresiei încruntate a lui Galbraith, care nu trebui să spună decât atât:

— Credem că ne minţi, domnişoară.

Porţile adevărului se deschiseră pe loc:

— Tata nu vrea să-mi petrec weekend-urile la Tony… zice că mă ieftinesc… l-ar veni toţi dracii dacă ar şti c-am leşinat. Tony a spus că era intoxicaţie alcoolică fiindcă vomam sânge, dar eu cred c-a fost E-ul prost pe care i l-a vândut prietenului… După ce mi-am revenit, mi-a fost rău ore-ntregi… Dacă află tata, mă omoară… Nu-I poate suferi pe Tony… Crede că are o influenţă proastă.

Şi-şi rezemă capul de umărul mamei sale, suspinând din rărunchi.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Carpenter.

— În weekend-ul trecut. Trebuia să mergem la un disco din Southampton, aşa că Tony a făcut rost de nişte E de la cunoscutul ăsta al lui…

Se opri, ezitând.

— Continuă.

— Toţi au să se supere, se văicări ea. Tony a zis că de ce să-l băgăm la apă pe prietenul lui numai fiindcă iahtul lui Steve a fost unde nu trebuia.

Cu un efort considerabil, Carpenter reuşi să-şi destindă sprâncenele într-o expresie oarecum apropiată de

blândeţea părintească.

— Nu ne interesează prietenul lui Tony, Bibi, ne interesează numai să aflăm cât mai exact unde era toată lumea în weekend-ul trecut. Ne-ai spus că ţii la Steven Harding, continuă el cu falsă bunăvoinţă, şi îl va ajuta considerabil dacă putem lămuri unele discrepanţe din povestea lui. Tu şi Tony susţineţi că nu I-aţi văzut sâmbătă, fiindcă v-aţi dus la un disco din Southampton. Aşa este?

— E adevărat că nu l-am văzut, îşi trase ea nasul. Cel puţin, eu… cred că Tony, poate… dar la disco n-am mai ajuns. Începea abia la zece, aşa că Tony a zis că puteam foarte bine să intrăm în stare mai devreme. Problema e că eu nu mai prea ţin minte… Am băut de la cinci şi pe urmă am luat E-ul…

Şi iarăşi începu să plângă pe umărul maică-sii.

— Ca să fie clar, Bibi, spui că ai luat o tabletă de Ecstasy primită de la prietenul tău, Tony Bridges?

Tonul lui o alarmă şi mai mult.

— Da, şopti ea.

— Ai mai leşinat vreodată în compania lui Tony?

— Uneori… dacă beau prea mult.

Gânditor, Carpenter îşi mângâie bărbia.

— Ştii la ce oră ai luat sâmbătă tableta?

— Pe la şapte, cred. Nu mai ţin bine minte.

Îşi suflă nasul într-un Kleenex.

— Tony a spus că nu-şi dăduse seama cât de mult băusem, şi că dacă ştia, nu mi-ar fi dat-o. A fost groaznic… Niciodată n-am să mai beau, nici n-am să mai iau Ecstasy… Toată săptămâna mi-a fost rău.

Ridică privirea, cu un zâmbet gol.

— Cred că e adevărat ce se spune. Tony zice c-am avut noroc că n-am murit.

Galbraith se simţea mai puţin înclinat să se poarte părinteşte.

După opinia lui privată, era o fâşneaţă tembelă cu prea mult caş la gură şi prea puţin autocontrol şi se gândea serios la misterele naturii şi ale chimiei care

însemnau că o asemenea fată putea face un om întreg la minte să se comporte ca un ţicnit.

— Te-ai îmbătat din nou luni, îi aminti el, seara, când detectivul sergent Campbell a vizitat casa lui Tony.

Bibi îi aruncă pe sub sprâncene o privire atât de Urâtă, încât îi acri toate resturile de simpatie care i-ar mai fi rămas.

— Nu băusem decât două beri, spuse ea. Credeam că mă făceau să mă simt mai bine – dar nu m-au făcut.

Carpenter bătu cu pixul în masă, pentru a-i atrage atenţia înapoi spre el.

— La ce oră te-ai trezit duminică dimineaţă, Bibi?

— Nu ştiu, ridică ea din umeri, cu milă de sine însăşi. Tony a zis că mi-a fost rău cam zece ore şi nu mi-a trecut până duminică seara la şapte. De-asta am întârziat acasă la părinţi.

— Deci, duminică dimineaţă pe la nouă?

Fata dădu din cap:

— Cam atunci.

Apoi, îşi întoarse faţa udă de lacrimi spre mama ei:

— Îmi pare-aşa de rău, mămico. N-am să mai fac niciodată.

Doamna Gould o strânse de umăr, privindu-i rugătoare pe cei doi poliţişti:

— Asta-nseamnă că va fi inculpată?

— Pentru ce, doamnă Gould?

— Că a luat Ecstasy?

Superintendentul clătină din cap:

— Mă îndoiesc. După cum se prezintă situaţia, nu există nicio dovadă că a luat.

Rohypnol, poate…

— Dar eşti o domnişoară foarte neînvăţată, Bibi, şi sper că n-ai să mai vii la poliţie să te smiorcăi data viitoare când mai accepţi tablete necunoscute şi neidentificate de la un bărbat. Îţi convine sau nu, răspunzi de propriul tău comportament şi sfatul cel mai bun pe care ţi-l pot oferi e să mai asculţi şi de tatăl tău din când în când.

„Bine zis, şefule”, replică Galbraith în sinea lui.

Carpenter îşi încercă norocul cu – declaraţia anterioară a lui Bibi.

— Nu-mi plac mincinoşii, domnişoară. Nici unuia din noi nu-i plac. Cred că şi colegului meu, detectivul inspector Galbraith, i-ai spus aseară o minciună, nu-i aşa?

Ochii fetei se dilatară într-un fel de panică, dar nu răspunse.

— Ai spus că n-ai fost niciodată pe *Crazy Daze*, când noi credem că ai fost.

— N-am fost.

— Ai oferit un set de amprente la începutul săptămânii. Corespund cu mai multe seturi găsite în cabina iahtului lui Steve. Eşti bună să ne explici prezenţa lor, în lumina afirmaţiei că n-ai fost acoloniciodată? se încruntă el.

— Păi… Tony nu ştie, înţelegeţi… o, Doamne! începu ea să tremure de nervozitate. Eu doar… Steve şi cu mine ne-am îmbătat într-o seară când Tony era plecat. Ar *suferi* aşa de tare dac-ar afla… are ideea asta că Steve arată bine şi ar *muri* să afle că am… în fine, ştiţi dumneavoastră…

— Că ai avut relaţii sexuale cu Steven Harding la bordul lui *Crazy Daze*?

— Eram beţi. Nici nu mai ţin minte mare lucru. N-a *însemnat* nimic, insistă ea disperată, ca şi cum infidelitatea s-ar fi putut scuza atunci când alcoolul slăbea inhibiţiile. Dar poate că ideea *de in vino veritas* era prea obscură pentru ca o fată imatură de nouăsprezece ani s-o înţeleagă.

— De ce te temi aşa de mult ca Tony să nu afle? întrebă curios Carpenter.

— Nu mă tem, holbă ea ochii şi mai tare, într-o vizibilă demonstraţie că minţea.

— Ce-ţi face, Bibi?

— Nimic. Doar că… uneori, îl apucă rău de tot gelozia.

— Pe Steve?

Dădu din cap.

— Şi cum se manifestă?

— N-a făcut-o decât o dată. Mi-a prins degetele cu portiera maşinii, după ce m-a găsit în bar cu Steve. El a zis c-a fost un accident, dar… în fine… Cred că n-a fost.

— Asta s-a întâmplat înainte sau după ce te-ai culcat cu Steve?

— După.

— Deci ştia ce făcuserăţi?

Fata îşi apăsă mâinile pe obraji.

— Nu văd cum ar fi putut să afle… a fost plecat toată săptămâna, dar de-atunci… ei bine, e… *ciudat*…

— Când a fost asta?

— În vacanţa trecută.

Carpenter îşi consultă agenda.

— Între douăzeci şi patru şi treizeci şi unu mai?

— Ştiu că era o vacanţă bancară.

— Perfect, zâmbi el încurajator. Doar una sau două întrebări mai am, Bibi, şi pe urmă am terminat. Îţi aminteşti o ocazie când Tony te ducea undeva cu maşina lui Steve şi Kate Sumner mânjise clanţa portierei din stânga cu fecalele fiicei sale?

Pe faţa tinerei apăru o expresie de silă.

— A fost oribil. M-am murdărit pe toată mâna.

— Îţi mai aduci aminte când a fost?

Se gândi puţin.

— Cred că pe la începutul lui iunie. Tony spusese că avea să mă ducă la cinema în Southampton dar a trebuit să mă spăl atât de mult pe mâini ca să dau jos toată mizeria, încât până la urmă nu ne-am mai dus.

— Deci, după ce te culcaseşi cu Steve?

— Da.

— Mulţumesc. Ultima întrebare. Unde locuia Steve când era plecat?

— La *mile* distanţă, sublinie ea. Părinţii lui au o caravană în Lulworth Cove şi Tony se duce singur acolo întotdeauna când trebuie să-şi încarce bateriile. Eu îi tot spun c-ar trebui să se lase de predat fiindcă nu poate

suferi deloc copiii. Zice că dacă va face o căderea nervoasă va fi vina *lor*, chiar dacă toţi ceilalţi vor spune că e fiindcă a fumat prea mult cannabis.

Interogatoriul lui Steven Harding fu mai dur. îl informară că Marie Freemantle dăduse poliţiei o declaraţie despre relaţia lor şi că, din cauza vârstei ei, putea fi pus sub acuzare.

Totuşi, refuză serviciile unui avocat, spunând că nu avea nimic de ascuns. Părea să presupună că Marie fusese chestionată în urma conversaţiei lui neoficiale cu Nick Ingram din seara precedentă şi nici Carpenter nici Galbraith nu-i schimbară opinia.

— Eşti actualmente în relaţii cu o fată de cincisprezece ani pe nume Marie Freemantle? îl întrebă Carpenter.

— Da.

— Despre care ştiai că e minoră când ai avut prima oară contact sexual cu ea?

— Da.

— Unde locuieşte Marie?

— Pe Dancer Road cincizeci şi patru, Lymington.

— De ce ne-a spus agentul tău că ai o prietenă pe nume Marie domiciliată la Londra?

— Fiindcă acolo crede el că stă. l-a luat câteva lucrări şi, cum ea nu voia ca părinţii ei să afle, am dat adresa unui magazin din Londra care joacă rolul de mijlocitor poştal.

— Ce fel de lucrări?

— Imagini nud.

— Pornografice?

Harding păru stânjenit.

— Numai porno soft.

— Video sau fotografii?

— Fotografii.

— Erai şi tu în poze cu ea?

— În unele, recunoscu el.

— Unde sunt acum fotografiile?

— Le-am aruncat peste bordul iahtului.

— Fiindcă te reprezentau comiţând acte indecente cu o fată minoră?

— Nu arată minoră.

— Răspunde la întrebare, Steve. Le-ai aruncat peste bord fiindcă te reprezentau comiţând acte indecente cu o fată minoră?

Harding dădu din cap.

— În scopul înregistrării, Steven Harding a dat din cap afirmativ. Tony Bridges ştia că te culcai cu Marie Freemantle?

— Ce treabă are Tony cu asta?

— Răspunde la-ntrebare, Steve.

— Nu cred. Nu i-am spus niciodată.

— A văzut fotografiile cu ea?

— Da. A venit pe iaht luni şi erau pe masă.

— Înainte de luni le mai văzuse?

— Nu ştiu. Mi-a făcut mizerie pe iaht acum patru luni.

Îşi plimbă limba prin gura uscată.

— Poate să le fi găsit atunci.

Carpenter se rezemă în scaun, jucându-se cu pixul între degete.

— Ceea ce trebuie să-l fi înfuriat, spuse el, mai mult enunţiativ decât interogativ. Îi este elevă şi avea şi el o slăbiciune pentru ea, deşi fără să o atingă, din cauza funcţiei lui, lucru despre care ştiai.

— Păi… ăă… cred că da.

— Înţelegem că ai cunoscut-o pe Marie Freemantle în data de 14 februarie. S-a întâmplat în timp ce aveai relaţia cu Kate Sumner?

— N-am avut nicio relaţie cu Kate Sumner, clipi el din ochi nervos, încercând, la fel ca Tony în seara trecută, să anticipeze direcţia în care se îndreptau întrebările. M-am dus o dată la ea acasă şi s-a cam… mă rog… s-a aruncat pe mine. A fost okay, dar niciodată nu mi-au prea plăcut femeile mai în vârstă. I-am spus clar că nu mă interesa nimic de durată şi am crezut că a înţeles. N-a fost decât un

clei scurt în bucătărie – nimic de ce să te agiţi.

— Deci, când Tony ne spune că relaţia a durat trei, patru luni, minte?

— Of, Iisuse! se enervă şi mai tare Harding. Ascultaţi, poate i-oi fi dat impresia asta. Vreau să zic, o ştiam pe Kate… înţelegeţi, ca pe-o cunoştinţă… de-o bucată de vreme, înainte să fim efectiv împreună, şi s-ar putea să… în fine, să-i fi dat lui Tony impresia că era puţin mai mult decât a fost de fapt. A fost doar o glumă, serios. El e cam puritan.

Carpenter îl privi un moment, înainte de a-şi coborî ochii spre o hârtie de pe masă, din faţa lui.

— La trei luni după ce ai cunoscut-o pe Marie, în perioada 24 – 31 mai, ai avut o aventură de-o noapte cu Bibi Gould, prietena lui Tony Bridges. E adevărat?

Harding scoase un geamăt slab.

— Ei, haideţi! Aia chiar *n-a fost* nimic. Ne-am îmbătat la cârciumă şi am dus-o pe *Crazy Daze* să doarmă până-i trecea, pentru că Tony era plecat şi lăsase casa încuiată. S-a dat la mine cam tare şi… ce să zic, cinstit, nu-mi mai aduc aminte mare lucru. Eram trotilat şi nu pot să jur că s-a întâmplat ceva care să merite atenţie.

— Tony ştie?

Nu răspunse imediat.

— Nu… ia ascultaţi, de ce-i tot daţi cu Tony?

— Răspunde la întrebare, te rog. Tony ştie că te-ai culcat cu prietena lui?

— Nu ştiu. În ultima vreme, nu mai era tocmai în apele lui, aşa că mă întrebam dacă nu cumva m-a văzut-o aducând-o înapoi, a doua zi dimineaţă.

Cu un gest îngrijorat, se trase de părul care-i cădea peste frunte.

— Fusese vorba să stea toată săptămâna la caravana alor lui, dar Bob Wintersipw a zis că l-a văzut în ziua aia acasă la bunicul lui, pregătindu-se să-şi tracteze barca.

— Îţi mai aminteşti în ce zi era?

— În lunea vacanţei bancare. Salonul de coafură al

lui Bibi nu e deschis în vacanţele bancare, motiv pentru care a şi putut să rămână peste noapte, duminică.

Aşteptă ca detectivul să vorbească şi, când acesta tăcu, ridică mărunt din umeri.

— Ascultaţi, n-a fost cine ştie ce. Plănuiam să mă lămuresc cu Tony dacă zicea vreodată ceva…

Altă ridicare din umeri.

— …dar n-a zis.

— Spune ceva în mod normal când te culci cu prietenele lui?

— Nu mi-am făcut un obicei din asta, ce Dumnezeu! Problema e… în fine, Bibi era la fel ca… la fel cum era şi Kate. Încerci să te porţi frumos cu o femeie, şi-n clipa următoare se caţără pe tine.

Carpenter se încruntă:

— Spui că te-au forţat să ai contacte sexuale cu ele?

— Nu, dar…

— Atunci slăbeşte-mă cu scuzele.

Îşi consultă din nou însemnările.

— Cum i-a venit agentului tău ideea că Bibi era prietena ta?

Harding se trase iarăşi de păr, având bunul simţ de a arăta jenat.

— Fiindcă i-am spus că era fată de viaţă.

— În sensul că ar fi fost dispusă să facă poze porno?

— Da.

— Agentul tău i-ar fi menţionat asta lui Tony?

Harding clătină din cap:

— Dacă-i spunea, Tony m-ar fi sfâşiat în bucăţi.

— Numai că pentru Kate Sumner nu te-a făcut bucăţi, nu-i aşa?

Întrebarea îl nedumeri vizibil:

— Tony n-o cunoştea pe Kate.

— Cât de bine o cunoştea! *tu*, Steve?

— Tocmai asta-i nebunia. Aproape deloc… okay, am făcut-o o dată, dar… în fine, asta nu-nseamnă că ajungi să cunoşti pe cineva, nu? Pe urmă am evitat-o, fiindcă era

penibil. După aia, a început să mă trateze de parcă aş fi nedreptăţit-o în vreun fel.

Carpenter scoase declaraţia lui Harding:

— Ai afirmat că era obsedată de tine, Steve. *Ştiu că făcuse pentru mine o mare pasiune*... citi el. *Dădea târcoale pe la clubul de iahting aşteptându-mă să acostez*... *De cele mai multe ori, stătea doar şi se uita la mine, dar uneori se ciocnea de mine anume şi-şi freca sânii de braţul meu*... E adevărat ceva din toate astea?

— Poate c-am exagerat un pic. S-a învârtit într-adevăr vreo săptămână, până şi-a dat seama că nu mă interesa. Pe urmă, a cam... mă rog, a abandonat ideea, cred. N-am mai văzut-o din nou până n-a făcut figura cu scutecul.

Carpenter căută în dosar declaraţia lui Tony Bridges.

— Lată ce-a spus Tony: *Mi-a spus de mai multe ori, anul ăsta, că avea probleme cu o femeie numită Kate Sumner, care se ţinea după el*... Te-ai hotărât să exagerezi un pic când i-ai spus lui Tony?

— Da.

— Ai numit-o pe Kate „curviştină”?

Harding îşi pleoşti umerii.

— Era doar o expresie.

— L-ai spus despre Kate că era uşor de tras?

— Ascultaţi, n-a fost decât un banc. Era încuiat rău de tot cu sexul. Toţi îl tachinau, nu numai eu... pe urmă a apărut Bibi şi... în fine, s-a mai destupat ia cap.

Carpenter îl studie atent o clipă.

— Deci, te-ai culcat cu Bibi doar de banc?

Harding îşi privi mâinile.

— N-am făcut-o dintr-un motiv anume. S-a întâmplat şi atât. Vreau să spun, chiar *era* uşor. Singurul motiv pentru care se învârteşte cu Tony e că are ceva cu mine. Ascultaţi, se aplecă el în scaun, nu vreau să vă faceţi o idee greşită despre toată povestea asta.

— Şi care e ideea greşită, Steve?

— Nu ştiu, dar mi se pare că vi s-a pus pata pe Tony.

— Avem motive, răspunse Carpenter, trăgând altă hârtie din teancul aflat în faţa lui şi ascunzându-i cuprinsul cu degetele făcute căuş. Ni s-a spus că l-ai văzut dându-i lui Bibi un drog numit…

Coborî ochii spre hârtie, ca şi cum cuvântul ar fi fost scris acolo.

— …*rohypnol*, ca să nu se plângă de slabele lui performanţe. E adevărat?

— Of, fir-ar să fie! îşi rezemă Harding capul în mâini. Cred că Marie a dat din gură, nu?

Începu să-şi mângâie tâmplele cu degetele, cu mişcări încete, circulare, iar Galbraith fu fascinat de graţia acţiunilor lui.

Era un tânăr extraordinar de frumos şi nu-l surprindea că fusese găsit de Kate mai atrăgător decât William.

— E adevărat, Steve?

— Oarecum. Mi-a spus că i-a scăpat-o o dată, când ea îi făcea o mulţime de mizerii, dar eu nu l-am văzut făcând-o şi, din câte pot şti, minţea cu neruşinare.

— De unde ştia despre rohypnol?

— Toată lumea ştie.

— L-ai spus tu?

Harding înălţă capul pentru a privi hârtia din faţa superintendentului, întrebându-se vizibil câte informaţii erau scrise acolo.

— Bunicul lui nu mai doarme prea bine de când i-a murit soţia, aşa că medicul i-a recomandat rohypnol. Tony mi-a povestit, aşa că eu am râs şi am răspuns că-i putea rezolva toate problemele dacă punea şi el mâna pe puţin Nu-i vina mea dacă bulangiul ăsta idiot l-a şi folosit.

— Tu l-ai folosit, Steve?

— Mai lăsaţi-mă! La ce-mi trebuia?

Un zâmbet vag trecu peste chipul lui Carpenter, în timp ce schimba tactica.

— Cât de curând după incidentul cu scutecul a început Kate să pună fecale pe maşină şi să-i declanşeze

alarma?

— Nu ştiu. După câteva zile, poate.

— De unde-ai ştiut că ea era?

— Fiindcă lăsase rahatul lui Hannah pe cearşafurile din iahtul meu.

— Lucru care s-a întâmplat pe la sfârşitul lunii aprilie?

Harding dădu din cap.

— Dar ea n-a început această…

Carpenter căută o expresie potrivită.

— … „campanie de murdărire” decât după ce şi-a dat seama că nu erai interesat să dai curs unei relaţii cu ea?

— Nu sunt eu de *vină*, răspunse deznădăjduit Harding. Era aşa de… *de*… *plicticoasă*.

— Întrebarea pe care ţi-am pus-o, Steve, repetă Carpenter cu răbdare, a fost dacă şi-a început campania „de murdărire” după ce şi-a dat seama că nu-ţi trezea interesul?

— Da, îşi înfipse el podurile palmelor în pleoape, făcând un efort de a-şi aminti detaliile. Mi-a făcut viaţa un iad, până n-am mai putut suporta. Atunci m-am gândit să-l conving pe William să-i spună că eram curist.

Superintendentul parcurse cu un deget declaraţia lui Harding.

— Ceea ce s-a întâmplat în iunie?

— Da.

— Ai avut vreun motiv anume de a aştepta o lună şi jumătate ca să-i pui capăt?

— Fiindcă devenea tot mai rău, nu mai bine, spuse tânărul, cu o izbucnire neaşteptată de furie, ca şi cum amintirea încă l-ar mai fi durut, adânc. Am crezut că avea să se plictisească dacă nu-mi pierdeam răbdarea, dar când a început să-mi ia la ochi barca pneumatică, mi-am zis că pân-aici. M-am gândit că pe urmă avea să-nceapă cu *Crazy Daze* şi nici mort n-aş fi lăsat-o să-mi facă una ca asta.

Carpenter dădu din cap, ca şi cum ar fi găsit explicaţia rezonabilă. Trase din nou declaraţia lui Harding

şi urmări pe text cu degetul.

— Deci, l-ai căutat pe William şi i-ai arătat nişte poze de-ale tale dintr-o revistă gay, fiindcă voiai să-i spună soţiei lui că erai gay?

— Da.

— Mmm, întinse Tony Bridges mâna după declaraţia lui Tony Bridges. Tony, pe de altă parte, zice că atunci când i-ai spus că voiai s-o reclami pe Kate la poliţie pentru hărţuire, el te-a sfătuit ca în schimb să-ţi muţi maşina. Conform lui, *asta* a rezolvat problema. De fapt, i s-a părut destul de amuzant când i-am spus aseară că soluţia ta pentru a scăpa de hărţuielile lui Kate a fost să-i arăţi lui William fotografii gay de-ale tale. A spus: *De când îl ştiu, Steve a avut un obraz ca talpa bocancului*.

Harding ridică din umeri:

— Ei, şi? A mers. Numai asta mă interesa.

Încet, Carpenter îndreptă hârtiile de pe masă, în faţa lui.

— De ce crezi că asta a fost? îl întrebă el. Vreau să zic, nu sugerezi serios că o femeie atât de furioasă pentru că fusese refuzată încât era gata să te hărţuiască şi să te intimideze luni de zile avea să renunţe pur şi simplu când afla că erai gay? Şi-n fond, eşti sau nu eşti? Recunosc, nu sunt expert în dezordinile mintale, dar aş crede că intimidarea ar fi devenit cu atât mai gravă. Nimănui nu-i convine să fie făcut de râs, Steve.

Harding îl privi perplex;

— Doar că *a încetat*.

Superintendents clătină din cap:

— Nu poţi înceta un lucru pe care nu l-ai început niciodată, fiule. A, cu siguranţă, a şters scutecul lui Hannah pe cearşaful tău într-un moment de iritare, ceea ce probabil i-a dat lui Tony ideea, dar nu Kate se răzbuna pe tine, ci prietenul tău. Era o răzbunare deosebit de potrivită, la urma urmei. Tu l-ai iritat ani de zile. Probabil l-a încântat la nebunie să ţi-o plătească şi el cu aceeaşi monedă. Singurul motiv pentru care a încetat a fost

ameninţarea ta de a te adresa poliţiei.

Pe chipul lui Harding apăru un zâmbet greţos, ca o acuarelă diluată. Părea să-i vină rău, îşi spuse Carpenter, cu satisfacţie.

Mama lui William Sumner renunţase de mult la încercările de a-şi determina fiul să vorbească. Surprinderea iniţială în faţa apariţiei lui neanunţate la uşa ei făcuse loc fricii şi, la fel ca o ostatică, încerca să-l liniştească, nu să-l înfrunte.

Indiferent ce anume îl adusese înapoi în Chichester, nu era un lucru pe care el să fi vrut să i-l împărtăşească. Părea să alterneze între furie şi spaimă, legănându-se înainte şi-napoi în accese de mişcare frenetică, numai pentru a se prăbuşi într-o letargie înlăcrimată când îi trecea criza. Nu-I putea ajuta. Păzea telefonul cu fanatismul unui nebun, iar bătrâna, handicapată de nemişcare şi groază, se retrase într-o observare tăcută.

În ultimele douăsprezece luni, devenise un străin pentru ea, iar un soi de antipatie înfrânată o împingea spre cruzime. Constată că-l desconsidera. Întotdeauna îi lipsise şira spinării, îşi spunea ea, motiv pentru care Kate dobândise atât de uşor ascendentul asupra lui. Gura i se strânse între riduri dispreţuitoare, în timp ce asculta suspinele seci care-i zguduiau făptura slabă şi, când în sfârşit rupse tăcerea, femeia îşi dădu seama cu un sentiment fatalist că ar fi putut prevedea ce avea să spună.

— …N-am ştiut ce să fac…

Bănuia că-şi ucisese soţia. Acum, se temea că-şi omorâse şi copilul.

Când uşa celulei se deschise, Tony Bridges se ridică în picioare şi îl privi pe Galbraith cu un zâmbet stingherit. Încarcerarea îl împuţinse, arăta ca un om mărunt şi nesemnificativ, care descoperise ce însemna ca viaţa să-i fie controlată de alţii. Se terminase cu atitudinea ţanţoşă de ieri, înlocuită de o recunoaştere nervoasă a faptului că puterea lui de convingere se tocise în zidul de piatră al neîncrederii poliţiei.

— Cât mă veţi ţine aici?

— Atât cât va fi necesar, Tony.

— Nu ştiu ce vreţi de la mine.

— Adevărul.

— Tot ce-am făcut a fost să fur o barcă.

Galbraith clătină din cap. I se păru că vedea un regret momentan în privirea speriată care o întâlni un moment pe a lui, înainte de a se retrage pentru a-l lăsa pe tânăr să treacă. Era un soi de remuşcare, presupunea.

— …*N-am vrut s-o fac. N-am făcut-o – nu cu adevărat. Kate ar mai trăi şi acum, dacă n-ar fi încercat să mă împingă peste margine. Din vina ei a murit. Ne înţelegeam de minune, până s-a repezit la mine şi, când m-am dezmeticit, era în apă. Nu mă poate acuza nimeni pentru asta. N-ar fi fost normal s-o înec şi pe Hannah, dacă aveam de gând s-o omor pe mama ei*?…

Capitolul 25

Broxton House dormita paşnic în lumina soarelui de după-amiază, când Nick Ingram îşi opri maşina în faţa porticului de la intrare. Ca întotdeauna, se opri să-i admire liniile curate, în unghiuri drepte, şi tot ca întotdeauna, îi regretă lenta deteriorare. Pentru el, mai mult poate decât pentru familia Jenner, reprezenta ceva valoros, un memento viu că frumuseţea exista în toate; dar la o adică, în pofida muncii lui, Nick era de un sentimentalism durabil, câtă vreme ele nu erau. Uşile duble stăteau larg deschise, ca o invitaţie pentru orice hoţ în trecere, iar Ingram luă geanta Celiei de pe masa din hol, în drum spre salon. Tăcerea se aşternuse peste casă ca o pătură de praf, iar Ingram se îngrijoră dintr-odată că sosise prea târziu. Până şi propriii săi paşi pe duşumeaua de marmură se auzeau doar ca o şoaptă în marea pustietate care-l înconjura.

Deschise încet uşa salonului şi păşi înăuntru. Celia stătea rezemată de perne, cu ochelarii bifocali alunecaţi în vârful nasului şi gura deschisă, sforăind uşor, iar Bertie îşi ţinea capul pe perna de lângă ea. Arătau ca un tablou din

Naşul, iar Nick se stăpâni cu greu să nu râdă sonor. Sentimentalul din el privea cu drag. Poate că Maggie avea dreptate, îşi spuse. Poate că fericirea avea mai mult de-a face cu contactul fizic decât cu igiena. Cui îi păsa de taninul din ceştile de ceai, când aveai o sticlă păroasă cu apă fierbinte gata oricând să se culce alături de tine şi să te iubească, în vreme ce nimeni altcineva n-o mai făcea? Bătu uşurel într-un panou al uşii şi privi amuzat cum Bertie deschise prudent un ochi, apoi îl închise la loc, cu vizibilă uşurare, dându-şi seama cu vizibilă uşurare că Nick nu avea nicio pretenţie la loialitatea lui.

— Nu dorm, să ştii, spuse Celia, ridicând o mână să-şi potrivească ochelarii. Te-am auzit intrând.

— Vă deranjez?

— Nu, se săltă ea mai sus, trăgându-şi jacheta peste piept, într-o încercare tardivă de a-şi proteja demnitatea.

— Nu trebuia să vă lăsaţi geanta pe masa din hol, îi spuse el, apropiindu-se s-o pună pe pat. V-o putea fura oricine.

— N-au decât, dragul meu. N-am înăuntru nimic demn de luat.

Îl privi atentă.

— Te préfer în uniformă. îmbrăcat aşa, arăţi ca un grădinar.

— Am spus c-o ajut pe Maggie la zugrăvit şi nu pot vopsi în uniformă, îşi trase el un scaun. Unde e?

— Unde i-ai spus dumneata. În bucătărie, oftă Celia. Sunt îngrijorată din cauza ei, Nick. N-am crescut-o pentru munca manuală. Până termină, va avea nişte mâini de marinar.

— Le şi are deja. Nu poţi să mături grajdurile şi să cari găleţile cailor Zi de zi, rămânând cu mâinile fine. Se exclud reciproc.

Celia ţistui dezaprobator:

— Un gentleman nu observă aşa ceva.

Întotdeauna ţinuse la ea. Nu ştia de ce, decât că atitudinea ei directă îl atrăgea. Poate îi amintea de propria

lui mamă, o femeie Cockney practică, decedată de zece ani. Cu siguranţă, îi era mai uşor să se înţeleagă cu oamenii care spuneau ce aveau pe suflet decât cu cei care-şi învăluiau sentimentele în zâmbete ipocrite.

— Ba probabil să observă, să ştiţi. Numai că nu menţionează.

— Dar tocmai asta e, prostuţule, replică ea arţăgoasă. Un gentleman se cunoaşte după maniere.

Ingram zâmbi:

— Deci preferaţi un mincinos în locul unui om cinstit? Nu impresia asta mi-aţi dat-o acum patru ani, când şi-a făcut Robert Healey numărul.

— Robert Healey era un bandit.

— Da, dar unul simpatic.

Celia se încruntă la el:

— Ai venit aici ca să mă enervezi?

— Nu, am venit să văd dacă vă simţiţi bine.

— Ei bine, mă simt, îl alungă ea cu un gest. Du-te şi găseşte-o pe Maggie. Sunt sigură că se va bucura să te vadă.

Ingram nu schiţă nicio mişcare.

— A fost chemată vreuna dintre dumneavoastră două ca martoră la procesul lui Healey?

— Ştii bine că nu. A fost judecat doar pentru ultima înşelăciune. Noi, toţi ceilalţi, a trebuit „să stăm mai în spate, ca să nu încurcăm pricina, ceea ce m-a înfuriat mai tare ca orice. Voiam să apar în instanţă, ca să-i spun netrebnicului ăluia părerea nea despre el. N-aveam să-mi mai primesc niciodată banii înapoi, dar cel puţin puteam să mă răzbun.

Îşi încrucişă braţele peste piept.

— Oricum, nu e un subiect asupra căruia să doresc să stărui. Este nesănătos să scormoneşti trecutul.

— Aţi citit reportajele despre proces? continuă el, neluându-i în seamă declaraţia.

— Unul sau două, răspunse scurt Celia, până am renunţat, de furie.

— Ce v-a înfuriat?

Buza bătrânei începu să tresară într-un uşor tic nervos.

— Îi descriau victimele ca pe nişte femei singure, disperate după iubire şi atenţie. În viaţa mea nu m-a scandalizat mai rău ceva. Ne făceau să părem nişte proaste.

— Dar cazul dumneavoastră nu a fost judecat, îi atrase Nick atenţia, iar acea descriere se aplică ultimelor lui victime – două surori vârstnice şi nemăritate, care locuiau singure într-o fermă izolată din Cheshire. O ţintă perfectă pentru Healey, cu alte cuvinte. N-a fost descoperit decât fiindcă a încercat să grăbească frauda, falsificându-le numele pe cecuri. Administratorul băncii a fost destul de îngrijorat ca să se adreseze poliţiei.

Ticul continua să tresară.

— Atâta doar că, uneori, îmi spun că era adevărat, zise ea cu dificultate. Nu m-am gândit niciodată că eram singure, dar am cam înflorit într-adevăr când a intrat în vieţile noastre şi mă simt umilită de fiecare dată când îmi amintesc.

Ingram duse mâna în buzunarul de la spate al blugilor şi scoase o tăietură dintr-un ziar.

— Am adus ceva ce vreau să vă citesc. Ceea ce i-a spus judecătorul lui Healey înainte de pronunţarea sentinţei.

Netezi hârtia pe genunchi.

— *Eşti un om educat, cu un I.Q. Înalt şi stil fermecător*, citi Ingram, *iar aceste calităţi te fac extrem de periculos. Manifeşti o desconsideraţie lipsită de scrupule faţă de sentimentele victimelor dumitale, iar în acelaşi timp exerciţi un considerabil farmec şi inteligenţă pentru a le convinge de sinceritatea dumitale. Prea multe femei au fost amăgite de dumneata pentru ca cineva să creadă că naivitatea LOR* – accentuă el cuvântul – *a fost singurul motiv al succeselor dumitale şi sunt convins că reprezinţi o reală ameninţare la adresa societăţii.*

Depuse hârtia pe pat.

— Judecătorul a recunoscut că Healey *era* un om fermecător şi inteligent.

— Totul era o prefăcătorie, răspunse Celia, căutându-şi consolarea la Bertie, pe care începu să-l scarpine între urechi. Era actor.

Ingram se gândi la talentul actoricesc foarte modest al lui Steven Harding şi clătină din cap.

— N-aş crede, spuse el cu blândeţe. Nimeni n-ar putea menţine o asemenea prefăcătoare timp de un an. Farmecul era veritabil, ceea ce v-a atras şi pe dumneavoastră şi pe Maggie, şi am impresia că problema amândurora e greutatea de a vă reconcilia cu acest lucru. Trădarea lui devine mult mai gravă dacă l-aţi plăcut.

— Nu-i adevărat, scoase ea un şerveţel de sub pernă, pentru a-şi sufla nasul. Cel mai mult mă supără faptul că am crezut că ne plăcea şi *el* pe noi. Nu suntem chiar atât de greu de iubit, nu-i aşa?

— Deloc. Sunt sigur că vă adora pe amândouă. Toată lumea vă iubeşte.

— Of, nu fi absurd! se răsti Celia. Dacă ne iubea, nu ne-ar fi jefuit.

— Ba cum să nu, îşi rezemă Ingram bărbia în mâini, privind-o. Problema dumneavoastră, doamnă, e că sunteţi o conformistă. Presupuneţi că toţi ceilalţi trebuie să se comporte la fel şi chiar o fac. Dar Healey era un escroc profesionist. Hoţia era meseria lui. Şi-a făcut din ea o carieră de zece ani, nu uitaţi. Asta nu înseamnă că nu ţinea la dumneavoastră, cum nu însemnă nici că eu n-aş ţine la dumneavoastră, dacă aş fi nevoit să vă arestez.

Gura i se arcui într-un zâmbet strâmb.

— Dacă nu vrem să murim de foame, facem cee; ce ştim cel mai bine pe lumea asta, iar dacă acel lucru ne întristează, plângem de nu mai putem.

— Prostii.

— Oare? Credeţi că mie îmi face plăcere să arestez un copil de zece ani pentru vandalism când ştiu că provine

dintr-o familie dezorganizată, că fură fiindcă nu ştie să citească şi că va fi bătut cu cureaua de maică-sa fiindcă e prea proastă ca să-l trateze altfel? îl pedepsesc pe băiat pentru că asta sunt plătit să fac, dar ţin de-o mie de ori mai mult la el decât la maică-sa. Şi criminalii sunt oameni, ca toţi ceilalţi, şi nicio lege nu spune că nu pot fi agreabili.

Celia îl privi peste lentilele bifocale.

— Da, dar pe Martin *nu* l-ai plăcut, Nick, aşa că să nu susţii contrariul.

— Într-adevăr, recunoscu el, nu l-am plăcut, dar era un sentiment personal. L-am considerat un flecar de nota' A. Sincer să fiu, însă, n-am crezut niciun moment că doamna Fielding spunea adevărùl când l-a acuzat că-i furase antichităţile. În ceea ce mă privea pe mine, era mai imaculat decât zăpada… de-a dreptul perfect, de fapt… visul oricărei tinere femei.

Zâmbetul i se strâmbă şi mai mult.

— Am presupus – şi încă o mai cred, pentru că nu corespundea cu modul de operare al lui Healey – că era vorba de senilitate doamnei Fielding, şi singurul motiv pentru care am venit la dumneavoastră era că n-am putut rezista ispitei de a-i mai tăia din nas lui Healey.

Ridică ochii spre ai ei.

— Cu siguranţă, nu m-a ajutat să descopăr nimic din ceea ce urmărea de fapt. Chiar şi când Simon Farley mi-a spus că dăduse două cecuri fără acoperire la cârciumă şi mi-a cerut s-o rezolv repede fiindcă nu voia scandal, nici nu mi-a dat prin minte că Martin era un profesionist. Dacă bănuiam, aş fi abordat altfel situaţia şi poate că nu v-aţi fi pierdut banii, iar soţul dumneavoastră ar fi fost şi acum în viaţă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea enervată, trăgându-l atât pe tare pe Bertie de urechi încât bietul animal îşi încreţi fruntea de durere. Nu-mi începe să te simţi şi dumneata vinovat.

— De ce nu? Dacă eram mai bătrân şi mai înţelept, mi-aş fi putut face mai bine treaba.

Într-o manifestare de tandreţe necaracteristică pentru ea, Celia îi puse o mână pe umăr.

— Mi-a fost destul de greu să fac faţă propriei mele vinovăţii, fără a mă mai apăsa şi a dumitale şi a lui Maggie. După cum spune ea, tatăl ei a murit fiindcă a strigat la el. *Eu* îmi amintesc că a făcut o criză de nervi şi, după două săptămâni, a căzut mort când a băut peste măsură în cabinet. Dacă e să-i dau crezare fiului meu, a murit de inimă rea, fiindcă Maggie şi cu mine îl tratam ca pe un proscris în propria lui casă.

Oftă.

— Adevărul e că Keith suferea de alcoolism cronic, cu antecedente cardiace, şi putea muri în orice clipă, deşi e clar că escrocheriile lui Martin numai bine nu i-au făcut. Şi nu era ca şi cum ar fi fost furaţi banii lui Keith. Ai mei erau. Tatăl meu mi-a lăsat zece mii în testament, acum douăzeci de ani, şi am reuşit să-i înmulţesc până la o sută de mii, jucând la bursă.

Amintirea o făcu să se încrunte iritată, înainte de a-l bate scurt pe umăr:

— Toate astea-s ridicole. Una peste alta, singurul vinovat e Robert Healey şi refuz să las pe oricine altcineva să-şi asume răspunderea.

— Asta vă include şi pe dumneavoastră şi Maggie, sau veţi continua să vă puneţi cenuşă-n cap pentru ca şi noi, ceilalţi, să ne simţi vinovăţi prin asociere?

Îl privi un moment gânditoare.

— Am avut dreptate ieri în legătură cu dumneata. Eşti un tânăr *foarte* provocator, îşi agită ea o mână spre hol. Du-te şi fă-te util. Ajut-o pe fiica mea.

— Se descurcă perfect şi singură. Probabil că doar am să stau să mă uit.

— Nu vorbeam despre vopsitul bucătăriei, replică Celia.

— Nici eu, dar răspunsul rămâne acelaşi.

O clipă, îl privi fără expresie, apoi scoase un chicotit gutural:

— Pe principiul că cel care aşteaptă le primeşte pe toate?

— Până acum a mers, întinse el mâna spre una dintr-ale ei, prinzându-i-o strâns. Sunteţi o femeie intuitivă, doamnă J. Întotdeauna am dorit să vă cunosc mai bine.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ţi minţile-n cap! îi împinse ea mâna. Încep să cred că Robert Healey era un novice pe lângă dumneata.

Îl ameninţă cu degetul:

— Şi nu mă mai numi „doamnă”. E copleşitor de *infra dig* şi mă face să mă simt ca o spălătoreasă.

Închise ochii şi trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit să-i decerneze bijuteriile coroanei.

— Mă poţi numi Celia.

…Nu mai puteam gândi normal, asta era problema… dacă m-ar fi ascultat, doar, în loc să strige tot timpul… Cred că ceea ce m-a surprins a fost forţa ei… Altfel, nu i-aş fi rupt degetele… a fost uşor… erau foarte mici, ca nişte iadeşuri, dar râu e genul de lucru pe care ar dori un om să-l facă… să zicem aşa, nu sunt mândru că am făcut-o…

Nick o găsi pe Maggie în bucătărie, cu braţele încrucişate, privind pe fereastră la caii din padocul uscat de secetă. Pe tavan se aşternuse un strat de emulsie albă strălucitoare, dar niciunul dintre pereţi încă nu fusese atins, iar ruloul de zugrăvit era abandonat în tasă, unde vopseaua se întărea.

— Ia uite la dobitoacele astea nenorocite, spuse ea. Cred c-am să telefonez, ca să-i dea în judecată pe bestiile de proprietari.

O cunoştea prea bine.

— Ce te sâcâie de fapt?

Maggie se răsuci în loc, sfidătoare:

— Am auzit totul. Ascultam la uşă. Probabil te-ai crezut foc de deştept?

— În ce sens?

— Martin şi-a dat osteala s-o seducă pe mama înainte de a mă seduce pe mine. Atunci, am fost impresionată de

tactica lui. Pe urmă, am înţeles că era singurul lucru care m-ar fi putut atenţiona că era un escroc şi un mincinos.

— Poate a descoperit că-i mergea mai uşor cu ea, sugeră ponderat Nick. Mă bucură, mama ta. Şi, ca să se ştie, n-am intenţia să te seduc. Ar fi ca şi cum mi-aş croi drum printr-o jumătate de milă de sârmă ghimpată – o muncă a naibii de grea, dureroasă şi fără niciun rezultat.

Îl învrednici cu un zâmbet sucit:

— Ei bine, nu te aştepta să te seduc *eu* pe *tine*, replică ea arţăgoasă, fiindcă o să te-apuce bătrâneţele.

Nick desprinse din tasă sulul de zugrăvit şi îl băgă sub apa de la robinet.

— Crede-mă, nimic nu e mai departe de intenţiile mele. Mi-e prea frică să nu m-aleg cu o falcă ruptă.

— Martin n-a avut nicio problemă.

— Nu, confirmă el sec. Dar, în fond, Martin n-ar fi avut probleme nici cu un elefant, dacă ieşeau ceva bani. Mama ta are o perie de frecat? Trebuie să scoatem vopseaua întărită din tasa asta.

— Trebuie să cauţi în bucătărie.

Îl privi într-o tăcere furioasă cum scormonea prin resturile vechi de patru ani, în căutarea ustensilelor de curăţat.

— Ipocrit mai eşti, continuă ea. Tocmai ai petrecut o jumătate de oră activând respectul de sine al mamei prin ai spune cât de adorabilă este, dar eu mă pomenesc comparată cu un elefant.

Se auzi un râs înfundat.

— Martin nu s-a culcat cu mama ta.

— Şi ce contează asta?

Nick ieşi cu o găleată plină de cârpe solidificate.

— Mă deranjează faptul că dormi cu un câine, spuse el sever. Al dracului să fiu dac-am să închid ochii şi faţă de un dihor.

Se lăsă o scurtă tăcere, înainte ca Maggie să pufnească în râs.

— Pe moment, Bertie e în pat cu mama.

— Ştiu. E cam cel mai prost câine de pază pe care l-am cunoscut vreodată.

Scoase grămada de cârpe din găleată şi le ridică să le inspecteze.

— Asta ce naiba mai e?

Alte râsete.

— Indispensabilii tatălui meu, idiotule. Mama-i foloseşte în loc de cârpe, fiindcă nu costă nimic.

— A, just, puse el găleata în chiuvetă, pentru a o umple cu apă. Înţeleg logica. Era un tip masiv, tatăl tu. Aici e destul material ca să ajungă la un costum *trois pices*.

Desprinse o pereche de chiloţi-pantaloni în dungi.

— Sau un şezlong, încheie el, îngândurat.

Ochii lui Maggie se îngustară bănuitori:

— Nici să nu te gândeşti să mă seduci cu chiloţii tatălui meu, canalie, că de nu, îţi vărs toată găleata aia-n cap.

Nick îi zâmbi:

— Asta nu-i seducţie, Maggie, e curte. Dacă voiam să te seduc, aş fi adus cu mine câteva sticle de brandy.

Stoarse chiloţii-şort şi îi ridică să-i cerceteze.

— Totuşi… dacă presupui că ăştia ar da rezultate…

…de cele mai multe ori suntem numai eu, nava şi marea… îmi place aşa… mă simt comod înconjurat de spaţiu… oamenii te pot călca pe nervi, după un timp… mereu vor ceva de la tine… de obicei, dragoste… dar totul e destul de superficial… Marie? E okay… nimic nemaipomenit… sigur că mă simt responsabil pentru ea, dar nu pentru totdeauna… nimic nu e veşnic… decât marea… şi moartea…

Capitolul 26

John Galbraith se opri lângă maşina lui William Sumner, pe strada din Chichester, şi se aplecă să privească pe fereastră.

Vremea era încă frumoasă, iar căldura acoperişului înfierbântat de soare îi ardea faţa. Porni pe cărare spre apartamentul Angelei Surhner şi sună la uşă. Aşteptă

zornăitul lanţului.

— Bună ziua, doamnă Sumner, salută Galbraith, când ochii strălucitori ai femeii priviră prin deschizătură. Cred că William e la dumneavoastră, arătă el spre maşina parcată. Pot vorbi cu el?

Oftând, bătrâna scoase lanţul şi deschise larg uşa.

— Am vrut să vă telefonez dar, când i-am propus, a smuls firul din perete.

Galbraith dădu din cap:

— Am încercat de mai multe ori, însă nu răspundea nimeni. Dacă aţi fost acasă, aşa se explică. M-am gândit să vin oricum.

Doamna Sumner îşi întoarse fotoliul rulant, pentru a-l conduce pe coridor.

— Tot spune că nu ştie ce să facă. Asta înseamnă că el a omorât-o?

Galbraith îi puse o mână pe umăr, liniştitor:

— Nu. Fiul dumneavoastră nu e un asasin, doamnă Sumner. O iubea pe Kate. Cred că i-ar fi dat şi luna de pe cer, dacă i-o cerea ea.

Se opriră în uşa salonului. William stătea prăbuşit într-un fotoliu, cuprinzându-şi protector trupul cu braţele şi ţinând telefonul în poală, cu obrazul neras şi ochii înroşiţi şi umflaţi de prea mult plâns şi prea puţin somn. Galbraith îl studie îngrijorat, recunoscând că era oarecum responsabil pentru că-l împinsese până la limită. Putea scuza amestecul în secretele lui William şi Kate, în numele justiţiei, dar nu era decât o logică rece. Ar fi putut să fie mai delicat, îşi spuse el – întotdeauna puteai fi delicat – dar, din păcate, delicateţea rareori ducea la adevăr.

Strânse umărul. Angelei Sumner.

— Poate ne faceţi un ceai, îi propuse el, dându-se la o parte pentru a-i lăsa loc să-şi întoarcă scaunul. Aş dori să-i spun lui William câteva cuvinte între patru ochi, dacă e posibil.

Femeia dădu din cap, recunoscătoare:

— Voi aştepta până mă chemaţi.

Galbraith închise, uşa în urma ei, ascultând ţiuitul motorului electric care se pierdea spre bucătărie.

— L-am prins pe asasinul lui Kate, William, spuse el, aşezându-se pe scaunul din faţa lui.

Steven Harding a fost acuzat oficial de răpire, viol şi omucidere, şi va fi trimis curând în închisoare pentru a aştepta procesul. Vreau să subliniez că soţia ta nu a fost părtaşă la ceea ce i s-a întâmplat ci, dimpotrivă, s-a luptat din răsputeri pentru a se salva pe sine însăşi şi pe Hannah.

Tăcu o clipă pentru a cerceta chipul lui William, dar când văzu că nu avea nicio reacţie, continuă:

— Nu voi susţine că n-a avut relaţii sexuale cu Steven Harding, anterior evenimentelor din săptămâna trecută, fiindcă a avut. Totuşi, n-a fost decât o aventură scurtă, acum câteva luni, şi a urmat unei campanii prelungite a lui Harding de a o face să-i cedeze. Totuşi – ceea ce e foarte important, denatură el deliberat adevărul în favoarea lui Kate – e clar că s-a hotărât foarte repede să pună capăt relaţiei, când şi-a dat seama că pentru ea căsnicia eră mai importantă decât o slăbiciune oarecare pentru un bărbat mai tânăr. Nenorocul ei a fost neputinţa de a recunoaşte că Steven Harding e obsedat de sine însuşi şi periculos de imatur, şi că avea motive să se teamă de el.

O nouă pauză.

— Se simţea singură, William.

Din pieptul celuilalt ieşi un suspin sugrumat.

— Am urât-o atât de mult… Am ştiut că era mai mult decât o cunoştinţă oarecare, când ea a spus că nu voia să mai vină la noi în casă. La început, flirtase cu el, apoi s-a înrăit şi a început să-l facă în tot felul… Cred că se plictisise de ea…

— Atunci ţi-a arătat Harding fotografiile?

— Da.

— De ce a făcut-o, William?

— A spus că voia să i le-arăt lui Kate, dar…

Ridică la gură o mână tremurătoare.

Galbraith îşi aminti un lucru pe care-l spusese Tony

în seara trecută.

Singurul motiv pentru care Steve face pornografie e faptul că ştie că se vor uita numai nişte tipi anormali. N-are complexe cu sexul, aşa că-l excită să se gândească la ei frecându-şi-o cu pozele lui…

— Dar de fapt voia să ţi le arate ţie?

Sumner dădu din cap:

— Voia să dovedească faptul că soţia mea s-ar fi culcat cu oricine – chiar şi cu un bărbat care prefera alţi bărbaţi – decât că se culce cu mine.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

— Cred că i-a spus că nu eram prea grozav. Am răspuns că nu voiam să văd pozele, aşa că a pus revista pe masă în faţa mea şi mi-a spus…

Se chinui să reia cuvintele, închizând chinuit ochii, ca pentru a şterge amintirea.

— S-o sug”.

— A spus că se culcase cu Kate?

— N-a avut nevoie. Am ştiut, când Hannah l-a lăsat s-o ia în braţe pe stradă, că se întâmpla ceva… pe mine nu mă lăsase niciodată s-o fac.

Din ochii obosiţi i se prelinseră alte lacrimi.

— Ce a spus, William?

Sumner îşi ciupi buzele.

— Că viaţa lui devenise insuportabilă de când Kate îi freca lucrurile cu scutecele lui Hannah şi că dacă n-o puneam să înceteze avea să anunţe poliţia.

— Şi l-ai crezut?

— Kate era… aşa, spuse el, cu glas întretăiat. Putea fi foarte veninoasă când nu ieşea cum voia ea.

— L-ai arătat revista?

— Nu.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Am ţinut-o în maşină.

— De ce?

— Ca să mă uit… să-mi amintesc…

Îşi rezemă capul de spătarul fotoliului, cu privirea în

tavan.

— Ca să am ce urî, cred.

— L-ai vorbit lui Kate despre asta?

— N-avea niciun rost. Ar fi minţit.

— Şi-atunci ce ai făcut?

— Nimic, răspunse el simplu. Am continuat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Întârziam la lucru… stăteam în cabinetul meu… o evitam… Nu puteam *gândi*, înţelegi. Mă tot întrebam dacă era al meu copilul.

Se întoarse spre poliţist:

— Era?

Galbraith se aplecă înainte, prinzându-şi mâinile între genunchi:

— Medicul legist a estimat vârsta foetusului la paisprezece săptămâni, ceea ce plasează concepţiunea la începutul lunii mai, dar legătura lui Kate cu Harding s-a terminat la sfârşitul lui martie, îi pot cere medicului să facă un test A.D.N. dacă vrei o probă certă, dar cred că nu încape nicio îndoială că era însărcinată cu fiul tău. Nu se culca pe unde apuca, William.

Tăcu, pentru a lăsa informaţia să-şi facă efectul.

— Dar nu încape nicio îndoială că Steven Harding a acuzat-o pe nedrept de hărţuire. Da, s-a dezlănţuit o dată, într-un moment de furie, dar probabil numai fiindcă era revoltată pe sine însăşi pentru că-i cedase. Adevăratul făptaş era un prieten al lui Harding. Kate l-a refuzat, aşa că s-a folosit de ea ca de un paravan pentru propria lui răzbunare, fără a se gândi o clipă în ce pericol o punea.

— *N-am crezut niciodată că avea să-i facă ceva… Iisuse! Credeţi că am vrut s-o omoare? Era o fiinţă tristă… singură… plicticoasă… Doamne, dacă avea vreo bucurie, trebuie că şi-o ţinea bine ascunsă… Ascultaţi, ştiu că sună nasol – acum nu mai sunt nici eu mândru – dar mi s-a părut comic felul cum reacţiona Steve. Se căca pe el de fiica ei. Povestea aia cu ascunsul după colţuri era adevărată. Credea c-avea să-l atace în mijlocul străzii, dacă reuşea să-l prindă pe nepregătite. Tot vorbea despre filmul. Atracţie*

fatală” *şi spunea că greşeala lui Michael Douglas a fost că n-a lăsat personajul lui Glenn Close să moară când a încercat să se sinucidă.*

— De ce nu ne-ai spus înainte? întrebase Carpenter.

— Fiindcă trebuie să crezi că cineva e vinovat, înainte să te bagi în belea. Nici într-un milion de ani n-aş fi crezut că Steve avea vreo legătură. Nu-i place violenţa.

— Încearcă atunci cu violarea, replicase Carpenter. În principiu, crezi că există cineva sau ceva ce să nu *fi fost violat de prietenul tău*? *Ospitalitatea… prietenia… căsnicia*)., *femei… fete… fiecare afurisită de lege la care te poţi gândi… Nu ţi-a trecut niciun moment prin minte, Tony, că un om de-o patologie antisocială atât de intensă ca Steven Harding, atât de indiferent faţă de sensibilităţile altora, putea să reprezinte un pericol pentru o femeie despre care credea că-l teroriza*?

Sumner continuă să privească în tavan, ca şi cum răspunsurile s-ar fi găsit undeva în suprafaţa albă a acestuia.

— Cum a adus-o pe iaht, dacă ea nu mai era interesată? întrebă el sec. Ai spus că nimeni n-a mai văzut-o cu el, după ce au vorbit în faţă la Tesco.

— *Mi-a zâmbit ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, le spusese Harding, m-a întrebat ce mai făceam şi cum mergea cu actoria. Am răspuns că mare tupeu avea să mai vorbească măcar cu mine după ceea ce făcuse, iar ea n-a făcut decât să râdă şi mi-a spus să-mi bag minţile-n cap., Niai făcut a favoare”, a zis., N-ai învăţat să-l apreciez pe William şi dacă eu nu-ţi port nicio ranchiună, de ce mi-ai purta tu?” i-am spus că ştia al naibii de bine de ce-i purtam râcă, aşa c-a-nceput să se zbârlească. „Ţi-am plătit-o cu aceeaşi monedă”, a răspuns., Ai fost un căcănar”. Şi a plepat. Cred că asta m-a înfuriat cel mai tare – nu suport când oamenii îmi întorc spatele – dar ştiam că femeia din Tesco se uita, aşa că am traversat High Street şi am luat-o pe după tarabele pieţei de vis-à-vis, urmărind-o. Nu plănuiam decât să-i spun totul în faţă, să-i zic că avea*

noroc că nu mersesem la poliţie…

— Sâmbătă e zi de piaţă pe Hight Street, în Lymington, spuse Galbraith, aşa că locul era ticsit de vizitatori din afară. Oamenii nu observă mare lucru în mijlocul unei mulţimi. A urmărit-o de la distanţă, aşteptând să se întoarcă din nou spre casă.

— *Părea destul de furioasă, deci cred c-o enervasem. A luat-o pe Captain's Row, aşa c-am ştiut că probabil se ducea acasă, l-am dat o şansă, să ştiţi. M-am gândit că dacă o lua pe sus, o lăsam în pace, dar dacă o lua pe drumul de Jos, pe lângă clubul de iahting şi garajul lui Tony, aveam să-i dau o lecţie*…

— Foloseşte un garaj de la vreo două sute de iarzi de casa voastră, continuă Galbraith. A ajuns-o din urmă când trecea prin dreptul lui şi a convins-o să intre cu Hannah înăuntru. Mai fusese de câteva ori, cu prietenul lui Harding, Tony Bridges, aşa că e clar că nu s-a aşteptat să fie vreun motiv de îngrijorare.

— *Femeile sunt nişte boarfe-aşa de proaste. Cred orice, atâta vreme cât tipul pare sincer. N-a trebuit decât să-i spun că-mi părea rău, să-mi storc câteva lacrimi – sunt actor, aşa că mă pricep – şi iarăşi a fost toată numai zâmbete şi-a zis că ba nu, ei îi părea rău, nu voise să fie crudă şi n-am fi putut să lăsăm morţii cu morţii şi să rămânem prieteni? Aşa că eu am zis, sigur, ce-ar fi fost să-i dau nişte şampanie din garajul lui Tony ca să vadă că nu mai aveam niciun gând rău?*

Poţi s-o bei cu William, i-am zis, numai să nu-i spui că e de la mine. Dacă era cineva pe stradă, sau dacă moş Bridges se uita de după perdele, n-aş fi făcut-o. Dar a fost al dracului de uşor. După ce-am închis uşile garajului, am ştiut că puteam să fac orice voiam…

— Trebuie să-ţi aminteşti cât de puţin îl ştia, William. Conform lui Harding însuşi, toate cunoştinţele ei despre el proveneau din două luni de complimente şi atenţii continue, timp în care voise să se culce cu ea, o scurtă perioadă de amor nesatisfăcător pentru amândoi, care a

făcut ca *el* s-o trateze cu refuz şi *ea* să se răzbune meschin cu scutecul lui Hannah pe cearşafurile lui din cabină, după care au urmat patru luni de evitări reciproce. În ceea ce o privea pe ea, era o istorie veche, Nu ştia că maşina lui era mereu mânjită cu fecale, nu ştia că el te interpelase şi-ţi spusese s-o opreşti, aşa că, atunci când a acceptat un pahar de şampanie în garaj, a luat cu sinceritate oferta de pace drept ceea ce părea.

— *Dacă nu mi-ar fi spus că William era plecat în weekend, n-aş fi mers până la capăt, dar ajungi să ai sentimentul că unele lucruri sunt sortite să se întâmple. A fost vina ei, serios... O tot ţinea că n-avea la ce să se întoarcă acasă, aşa că i-am oferit un pahar. Dacă e să fiu cinstit, aş spune că a căutat-o cu luminarea. Se vedea de la o poştă că murea de încântare să fie singură cu mine. Hannah nu era o problemă. M-a plăcut întotdeauna. Sunt cam singurul, în afară de mama ei, care-o putea lua în braţe fără să-nceapă să urle...*

— Am adormit-o, folosind un drog hipnotic pe bază de benzodiazepină numit rohypnol, pe care l-a dizolvat în şampanie. Se numeşte drogul pentru violuri la întâlniri, fiindcă e uşor de administrat unei femei fără ştirea ei. Este destul de puternic ca s-o adoarmă pentru şase-zece ore şi, în cazurile raportate până acum, femeile declară perioade intermitente de luciditate, când ştiu ce li se întâmplă, dar sunt incapabile să facă ceva. Înţelegem că se fac demersuri pentru a-l trece în programul 3 de droguri controlate, în 1998, adăugându-i un colorant albastru şi făcându-l mai greu de dizolvat, dar pe moment e deschis tuturor abuzurilor.

— *Tony îşi ţine proviziile de droguri în garaj, sau cel puţin aşa făcea până a auzit că m-aţi arestat, când a intrat şi le-a scos pe toate. Luase rohypnolul de la bunicul lui, fiindcă bietul bătrân tot adormea în timpul zilei. Odată, l-a găsit în bucătărie cu gazul deschis la maximum, fiindcă îi căzuse capul în piept înainte de a apuca să apropie chibritul de arzător. Tony voia să plaseze rohypnolul, dar i-*

am spus că-i putea prinde bine cu Bibi, aşa că l-a păstrat. Cu Kate, a mers ca un vis. S-*a stins ca o luminare. Singura problemă era că o lăsase şi pe Hannah să bea puţină şampanie, iar când a ieşit, Hannah a căzut pe spate, cu ochii larg deschişi. Am crezut că muţise...*

— E foarte neclar cu privire la ceea ce intenţiona să-i facă lui Kate. Spune că voia să-i dea o lecţie, dar dacă a avut de la bun început intenţia s-o violeze şi apoi s-o omoare, nu poate sau nu vrea să spună.

— *Nu voiam să-i fac niciun rău lui Kate, numai să-i dau o temă de gândire. Mă şucărise cu toată chestia aia cu rahatul şi mă sâcâia îngrozitor. Totuşi, când lui Hannah i s-a rupt filmul, a trebuit să mă mai gândesc. A fost destul de înspăimântător, să ştiţi. Vreau să zic, să omori un copil, chiar şi accidental, e pe nasoale. M-am gândit să le las pe amândouă acolo unde erau şi s-o tulesc cu Mount Ephraim în Franţa, dar mi-era frică să nu le găsească Tony înainte de a mă întâlni cu ea şi-i spusesem deja că plecam la Poole în weekend. Cred că statura mică a lui Kate mi-a dat ideea să le iau pe amândouă cu mine...*

— Le-a urcat la bord sub nasul tuturor, continuă Galbraith. A adus-o pe *Crazy Daze* la unul din pontoanele vizitatorilor de lângă clubul de iahting şi a transportat-o pe Kate în husa de prelată unde-şi ţine barca pneumatică atunci când n-o foloseşte. Sunt nişte saci voluminoşi, se pare, destul de mari ca să încapă înăuntru opt picioare de cauciuc dezumflat, plus scândurile podelei şi ale banchetelor, şi spune că nu i-a fost deloc greu s-o înghesuie pe Kate înăuntru. Pe Hannah a dus-o la bord în rucsac, iar căruciorul l-a luat sub braţ, în văzul tuturor.

— *Oamenii nu-şi pun niciodată întrebări, dacă faci ceva pe faţă. Cred că are o legătură cu psihicul britanic şi faptul că niciodată nu ne amestecăm decât dacă e absolută nevoie. Uneori, însă, cam ai vrea s-o facă. E aproape ca şi cum ai fi silit să faci unele lucruri pe care de fapt nu le vrei. Tot ziceam în simea mea, întrebaţi-mă ce-am în sac, nenorociţilor, întrebaţi-mă de ce duc un cărucior de copil*

sub braţ. Dar nu m-a întrebat nimeni, bineînţeles…

— Apoi, a plecat spre Poole, spuse Galbraith. Se apropia amiaza şi spune că nu se gândise ce-avea să facă în continuare, după ce le sechestra pe Kate şi Hannah la bord. Zice că era stresat şi nu mai putea gândi normal – ridică el ochii spre Sumner – cam la fel ca în descrierea ta de adineaori, şi pare într-adevăr să fi optat pentru a nu face nimic, a le lăsa închise şi inconştiente în saci, pe principiul că ce nu se vede, nu există.

— *Cred că-mi dădusem seama tot timpul că trebuia să le arunc peste bord, dar tot amânam. Am ieşit în Canal ca să am mai mult spaţiu în jur şi, pe la şapte, le-am cărat sus pe punte ca să termin treaba. Totuşi, n-am putut s-o fac. Auzeam scâncete din rucsac, aşa că ştiam că Hannah mai trăia M-am bucurat. N-am vrut niciun moment să le omor, pe niciuna din ele…*

— Afirmă că pe la şapte şi jumătate a început să-şi revină şi Kate, iar atunci a eliberat-o şi a lăsat-o să se aşeze lângă el în cabina de comandă. Mai susţine că ea a avut ideea să se dezbrace. Totuşi, având în vedere că lipseşte şi verigheta, presupunem că în realitate s-a hotărât să-i înlăture de pe trup tot ce putea ajuta la identificarea ei, înainte de a o arunca peste bord.

— *Ştiu că era speriată şi mai ştiu că probabil a făcut-o ca să-ncerce să mi se bage sub piele, dar eu nu i-am cerut niciun moment să se dezbrace şi nici n-am silit-o să facă sex cu mine. Luasem deja hotărî rea să le duc înapoi. Altfel, n-aş fi schimbat direcţia şi n-ar fi ajuns niciodată în Egmont Bight, l-am dat ceva de mâncare, pentru că spunea că-i era foame. De ce-aş fi făcut asta, dacă urma s-o omor.:?*

— Ştiu că e dureros pentru tine, William, dar credem că a stat câteva ore imaginându-şi ce avea să-i facă înainte de a o ucide, iar după ce a dezbrăcat-o, şi-a pus în aplicare acele fantezii. Totuşi, nu ştim cât de conştientă era Kate, nici cât ştia din ceea ce se întâmpla. Una dintre dificultăţile pe care le întâmpinăm este aceea că pe *Crazy*

Daze nu s-a găsit nicio urmă recentă a prezenţei lui Kate şi Hannah la bord. Credeam că a ţinut-o pe Kate goală pe punte cam cinci ore, de la şapte-treizeci şi până la o jumătate de oră după miezul nopţii, ceea ce ar explica semnele de hipotermie şi lipta probelor criminalistice care s-o asocieze cu interiorul. Încă mai căutăm dovezi în exterior, dar mă tem că duminică, în timpul înapoierii la Lymington, a avut la dispoziţie câteva ore ca să spele puntea cil găleţi întregi de apă sărată.

— *Okay, am întrecut limita de la început, recunosc. După un timp, situaţia a scăpat de sub control – vreau să zic, a intrat în panică de mama focului, când a crezut că Hannah murise – dar până s-a întunecat am lămurit totul, l-am spus lui Kate că, dacă promitea să-şi ţină gura, aveam s-o duc în Poole şi s-o las să debarce cu Hannah acolo. Altfel, aş fi spus că a venit la bord de bunăvoie şi, cum Tony Bridges ştia că era în călduri după mine, nimeni n-ar fi crezut-o pe ea în locul meu, şi cu atât mai puţin William*…

— Spune că a promis s-o ducă pe Kate la Poole şi e posibil ca ea să-l fi crezut, dar nu credem că avea intenţia s-o facă. E un marinar bun, dar totuşi a cârmit pe un curs care l-a readus spre uscat la vest de St Alban's Head, când ar fi trebuit să ajungă mult la est. Afirmă că s-a dezorientat fiindcă ea îi tot distrăgea atenţia, dar e o coincidenţă prea mare că a aruncat-o în apă acolo, reţinând că era locul unde plănuia să vină a doua zi dimineaţă.

— *Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, i-am spus că n-aveam să-i fac niciun rău. Lui Hannah nu i-am-făcut nimic, nu*?…

— Declară că s-a repezit la el şi a încercat să-l împingă peste bord, iar cu acel prilej a căzut ea însăşi.

— *Am auzit-o strigând şi zbătându-se în apă, aşa că am învârtit de timonă ca să-ncerc s-o găsesc. Dar era aşa de întuneric că nu vedeam nimic. Am tot strigat-o, însă foarte repede s-a lăsat tăcerea şi până la urmă a trebuit să renunţ. Nu cred că ştia să înoate prea bine*…

— Pretinde că a făcut tot posibilul pentru a o găsi dar crede că s-a înecat în câteva minute. Declară totul un accident îngrozitor.

— *Sigur c-a fost o coincidenţă că am ajuns lângă Chapman*'s *Poole. Era întuneric beznă, pentru Dumnezeu, iar pe St Alban's Head nu e far. Aveţi idee cum e să navighezi noaptea fără niciun semn de reper care să-ţi arate unde eşti? Nu mă concentrasem, nu ţinusem seama de deriva fluxului şi schimbările vântului. Eram destul de sigur că ajunsesem mult prea la vest, motiv pentru care am schimbat cursul ça să corectez spre est, dar abia când am ajuns să văd farul de pe Anvil Point am avut idee că eram la o aruncătură de băţ de Poole. Ascultaţi, nu credeţi că aş fi omorât-o şi pe Hannah dacă aveam de gând s-o omor pe Kate…*?

Când Galbraith tăcu, Sumner îşi desprinse în sfârşit privirea din tavan.

— Aşa va declara în instanţă? Că a murit accidental?

— Probabil.

— Va câştiga?

— Nu şi dacă tu îi vei ţine ei partea

— Poate că spune adevărul, replică celălalt, neliniştit.

Galbraith zâmbi uşor. Bunătatea *era* un joc de noroc.

— Niciodată să nu mai spui asta în prezenţa mea, William, spuse el, cu un gâjâit răguşit. Fiindcă, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă o faci, te bat de-ţi iau în paştele mă-tii lumina ochilor. Am văzut-o pe soţia ta, adu-ţi aminte. Am plâns pentru ea încă înainte ca tu să ştii măcar că era moartă.

Sumner clipi din ochi, alarmat. Galbraith se îndreptă de spate:

— Canalia a drogat-o, a violat-o – de mai multe ori, credem – i-a fracturat degetele fiindcă a încercat să-şi elibereze fiica din rucsac, apoi a apucat-o de beregată şi a gâtuit-o. Ea, însă, n-a vrut să moară. Atunci, a legat-o de un motor exterior de rezervă pe care i-l dăduse prietenul lui şi a lăsat-o să plutească într-o barcă pneumatică

umflată parţial. Îşi bătu palma cu pumnul.

— Nu ca să-i lase vreo şansă de a trăi, William, ci ca să se asigure că murea încet şi cu groază, chinuindu-se cu gândul la ceea ce avea să-i facă lui Hannah şi regretând că îndrăznise vreodată să se răzbune pe el.

— *Puştoaica n-a ţipat nici măcar o dată după ce am scos-o din rucsac. Nu-i era frică de mine. De fapt, cred că-i părea rău pentru mine, fiindcă vedea că eram necăjit. Am învelit-o* într-*o pătură şi am culcat-o pe podeaua cabinei, unde a adormit. Aş fi putut intra în panică, dacă începea să plângă în port, dar n-a făc*ut-*o. E o fată ciudată. Vreau să zic, se vede clar că nu-i prea deşteaptă, dar ai senzaţia că ştie anumite chestii...*

— Nu ştiu de ce n-a ucis-o pe Hannah, decât că pare să se teamă de ea. Acum spune că faptul că ea e în viaţă dovedeşte că n-a vrut să moară nici Kate, şi s-ar putea să fi decis că, întrucât n-avea să reprezinte niciodată o ameninţare pentru el, îşi putea permite s-o lase în viaţă. Spune că a schimbat-o, i-a dat de mâncare şi de băut, din geanta care era în spatele căruciorului, apoi a debarcat-o de pe iaht în rucsac. A lăsat-o adormită în grădina din faţă a unui bloc de apartamente, pe drumul dintre Bournemouth şi Poole, la o milă de Lilliput, şi pare să fi fost mai şocat decât toată lumea că a fost lăsată să se întoarcă pe jos tocmai până în port, înainte de a se întreba cineva de ce umbla singură.

— *În geanta căruciorului era nişte paracetamol, aşa că i-am dat o doză ca să fiu sigur că dormea la coborî rea de pe iaht. Nu că ar fi avut cu adevărat nevoie. Cred că încă mai era sub efectul rohypnolului, fiindcă am stat ore întregi în cabină privind-o şi nu s-a trezit decât o dată. Nu avea cum să fi ştiut unde era Saltems Marina, şi-atunci cum naiba a găsit drumul înapoi? V-am tot spus că e ciudată. Dar n-aţi vrut să mă credeţi...*

— La întoarcerea spre Lymington, a aruncat peste bord tot ce-l putea pune în legătură într-un fel sau altul cu Kate şi Hannah – husa bărcii pneumatice, hainele lui Kate,

inelul ei, căruciorul, scutecul murdar al lui Hannah, pledul în care fusese înfăşurată – dar a uitat sandalele pe care le lăsase acolo Kate, în aprilie, zâmbi uşor Galbraith. Deşi, în mod ciudat, spune că şi-a amintit de ele. Le-a scos dintr-un dulap după ce a lăsat-o pe Harding adormită pe podeaua cabinei şi le-a pus în sacul căruciorului, iar acum spune că singura persoană care le-ar fi putut ascunde sub grămada de haine era Hannah.

— *Am luat-o razna făcându-mi griji cu amprentele. Nu mă puteam hotărî dacă să şterg în interiorul iahtului sau nu. Înţelegeţi, ştiam că aveaţi să găsiţi amprentele lui Kate şi ale lui Hannah de când fuseseră la bord, în aprilie, şi mă întrebam dacă ar fi fost mai bine să mă port ca şi cum vizita aia n-ar fi avut loc niciodată. În cele din urmă, m-am hotărât să le las exact aşa cum au stat trei luni, fiindcă nu voiam să vă imaginaţi că făcusem ceva mai rău decât în realitate*. *Şi am avut dreptate, nu*? *Nu mi-aţi fi dat drumul, miercuri, dacă găseaţi* vreo *dovadă că mă hotărâsem s-o vatăm pe Kate aşa cum spuneţi voi…*

Ochii lui Sumner se umplură din nou de lacrimi, dar nu spuse nimic.

— De ce nu mi-ai spus că Harding şi Kate avuseseră o aventură? îl întrebă Galbraith.

Trecu un moment şi, când William răspunse, ridică rugător o mână tremurătoare, ca un cerşetor implorând mila:

— Mi-era ruşine.

— Pentru Kate?

— Nu, şopti el, pentru mine. Nu voiam să ştie nimeni.

Ce să ştie? se întrebă Galbraith. Că nu-şi putea menţine interesul nevestei? Că făcuse o greşeală însurându-se cu ea?

Întinse mâna şi luă telefonul din poala lui Sumner.

— Dacă te interesează, Sandy Griffiths spune că Hannah a umblat prin casă toată ziua, căutându-te. I-am cerut lui Sandy să-i spună că aveam să te aduc acasă, iar Hannah a bătut din palme. Nu mă face să par un mincinos,

prietene.

William se cutremură de durere:

— Am crezut că avea să-i fie mai bine fără mine.

— Nicio şansă, îl ridică Galbraith în picioare, luându-l cu o mână de sub braţ. Eşti tatăl ei. Cum i-ar putea fi mai bine fără tine?

Capitolul 27

Maggie stătea culcată pe podea, întinzându-şi spatele îndurerat, în timp ce Nick introducea meticulos o pensulă plină de vopsea prin toate adânciturile care ei îi scăpaseră.

— Crezi că Steve ar fi făcut-o dacă Tony Bridges nu-l aţâţa mânjind peste tot cu rahat?

— Nu ştiu, spuse Nick. Superintendents este convins că e complet psihopat, zice că nu era decât o chestiune de timp înainte ca obsesiile lui sexuale să se transpună în viol, aşa că s-ar putea s-o fi făcut oricum, cu sau fără Tony Bridges. Adevărul e că, probabil, Kate s-a aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Tăcu un moment, amintindu-şi… mica mână care se legăna în spuma valurilor.

— Biata femeie!

— Totuşi… Tony va pleca liber? Nu este deloc cinstit, nu-i aşa? Vreau să spun, trebuie să fi ştiut că Steve era vinovat. Nu putea să creadă că… Nick ridică din umeri.

— Susţine că n-a ştiut, că el l-a bănuit pe soţ.

Dădu uşurel cu pensula spre un păianjen, privindu-l cum se ascundea înapoi în umbre.

— Galbraith mi-a spus că el şi Carpenter l-au agăţat pe Tony în ultima noapte pentru că tăcuse prima oară când l-au interogat, iar scuza lui Tony a fost că, întrucât Kate era aşa de curvă, n-a înţeles de ce ar fi ajutat poliţia să-l înfunde pe bărbatu-său. Considera că a primit ce-a meritat pentru că-şi bătuse gura cu slabele performanţe ale nenorocitului. Pe frontul ăsta se pare că şi el are probleme, aşa că simpatiile lui sunt de partea lui William.

Şi omul ăşta e *profesor*? întrebă ea, dezgustată.

— Nu pentru multă vreme, o asigură Nick, decât

dacă ceilalţi deţinuţi vor fi pasionaţi de chimie. Carpenter i-a aruncat şi lui mănuşa – pervertirea cursului justiţiei, trafic de droguri, falsa sechestrare a iubitei, violul respectivei iubite sub influenţa rohypnolului, incitare la omor… chiar şi – chicoti el – deteriorare penală a maşinii lui Harding… şi toate astea, fără să mai menţionăm ce vor hotărî să-i arunce în cârcă Vămile şi Accizele.

— Aşa-i trebuie, replică Maggie, fără compasiune.

— Mmmm.

— Nu pari convins.

— Numai fiindcă nu văd cu ce-i va folosi închisoarea unuia ca Tony. Nu-i un băiat rău, doar debusolat. Şase luni de serviciu comunitar într-un cămin de handicapaţi i-ar prinde mult mai bine.

Privi păianjenul scufundându-se într-o băltoacă de vopsea.

— Pe o scară de la unu la zece, impotenţa spasmodică nici măcar nu figurează, în comparaţie cu handicapurile fizice sau mitale grave.

Maggie se ridică în capul oaselor, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

— Credeam că poliţiştii ar trebui să fie nişte ticăloşi fără scrupule. Te moleşești, Ingram?

Coborî privirea spre ea, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Aşa se face curtea, teamă mi-e. Scrupulele vin şi trec, fie că-ţi place, fie că nu. E în legea firii.

Maggie îşi lăsă faţa pe genunchi, refuzând să se lase distrasă.

— Nu înţeleg de ce a înecat-o Steve pe Kate lângă Chapman's Poole, spuse ea în continuare. Ştia că urma să vină acolo a doua zi dimineaţă şi trebuia să-şi fi dat seama că exista riscul ca valurile s-o scoată pe plajă. De ce a vrut să-şi pericliteze întâlnirea cu Marie?

— Nu sunt sigur că poţi aplica logica în acţiunile unuia ca Harding. Carpenter e de părere că, odată ce a luat-o pe Kate la bord, nu a mai existat decât un singur loc

unde s-o ucidă. Spune că în banda video a francezului se vede cât de tare îl excita toată agitaţia.

Îl văzu pe păianjen ridicându-şi picioarele din vopseaua umedă, pentru a-şi le mişca într-un protest inutil.

— Dar nu cred că Steve se aşteptase ca trupul ei să fie acolo. Îi rupsese degetele şi o legase de un motor, aşa că probabil a avut un şoc îngrozitor dându-şi seama că reuşise să se elibereze. Probabil avea intenţia să se umfle în pene la mormântul ei, înainte de a fugi cu Marie. Carpenter crede că Harding e un embrion de asasin în serie, aşa că, după părerea lui, Marie are noroc să mai fie în viaţă.

— Şi eşti de acord?

— Dumnezeu ştie.

Ingram deplângea inevitabila moarte a păianjenului, în timp ce vieţuitoarea epuizată îşi cufunda abdomenul în vopsea.

— Steve susţine că a fost un accident cumplit, dar n-am idee dacă spune adevărul sau nu. Carpenter nu-l crede, şi nici Galbraith, dar mie mi-e foarte greu că un om tânăr ca el poate fi atât de diabolic. Hai să zicem doar că mă bucur că ieri l-ai avut cu tine pe Bertie.

— Carpenter crede că voia să mă Omoare şi pe mine?

— Nu ştiu, clătină din cap Nick. L-a întrebat pe Steve ce era aşa de important în rucsac încât a riscat să se întoarcă după el, şi ştii ce-a răspuns Steve? „Binoclul meu”. Atunci, Carpenter l-a întrebat de ce-l mai lăsase acolo, iar el a spus: „Fiindcă uitasem că binoclul era înăuntru”.

— Şi asta ce înseamnă?

Nick râse încet.

— Că în rucsac nu era nimic de care să aibă nevoie, aşa că s-a hotărât să-l arunce. Nu dormise, era nervos, iar ghetele Mariei îl tot loveau în şale, făcându-i rosături. Nu voia decât să se descotorosească de el cât mai rapid posibil.

— De ce e aşa de comic?

— Este exact opusul motivului pentru care am crezut că-l lăsase acolo.

— Ba nu e deloc, îl contrazise Maggie. Mi-ai spus că l-ar fi incriminat fiindcă o dusese pe Hannah cu el pe iaht.

— Dar n-a omorât-o pe Hannah, Maggie, pe Kate a omorât-o.

— Şi?

— Tot ce-am făcut eu, găsindu-l, a fost să ajut apărarea. Harding va susţine că rucsacul dovedeşte că n-a intenţionat să omoare pe nimeni.

I se părea că suna abătut.

— Totuşi, spuse ea veselă, cred că-ţi vor oferi un post la cartierul general. Trebuie că-s foarte impresionaţi de tine. L-ai luat pe Steve în obiectiv de cum l-ai văzut.

— Şi l-am scos din nou în clipa când mi-a depănat o poveste plauzibilă, râse Nick iarăşi, de astă dată cu dispreţ de sine însuşi. Singurul motiv pentru care m-am luat de el a fost fiindcă mă irita, iar superintendentul o ştie. Probabil Carpenter mă crede cam fraier. M-a făcut maniac al sugestiilor, oftă el. Nu sunt sigur că am stofă de anchetator. Nu poţi ghici la nimereală, şi pe urmă să inventezi argumente care să-ţi susţină teoria. Aşa se ajunge la erori judiciare.

Îl privi lung, speculativ.

— Carpenter a mai spus şi altceva?

— Mai mult sau mai puţin. A spus că au apus de mult zilele când poliţiştii puteau miza pe presimţiri. Acum, totul e să introduci date în computere.

Maggie începea să se înfurie în numele lui.

— Atunci, am să-i telefonez ticălosului ca să-i spun ce-am pe suflet, exclamă ea indignată. Dacă nu erai tu, le-ar fi luat luni de zile ca să stabilească legătura între Kate şi Harding – dacă o stabileau vreodată, la drept vorbind – şi nici n-ar fi găsit barca aia eşuată, sau să fi dedus de unde dispăruse. Ar trebui să te felicite, nu să-ţi găsească defecte. *Eu* sunt cea care a înţeles totul greşit. E clar că am în gene un cusur care mă face să gravitez spre

pungaşi. Până şi mama l-a găsit pe Harding cel mai înfiorător bandit. A spus: „Mă mir că s-a dat atâta în spectacol pentru o muşcătură de câine. Eu am păţit-o mult mai rău şi nu mi s-a oferit decât o vorbă de încurajare”.

— O să-mi înşire maţele pe gard, când va afla că am pus-o să-şi facă praf şoldul pentru un asasin.

— Ba nici pomeneală. Spune că-i aminteşti de James Stewart în *Destry Rides Again*.

— Şi e de bine?

— A, da, replică Maggie, cu o undă sardonică în voce. I se înmoaie genunchii de fiecare dată când îl vede. James Steward joacă rolul unui şerif pacifist care aducea legea şi ordinea într-un oraş violent fără să ridice niciodată glasul sau să scoată pistolul. Se îndrăgosteşte.de Marlene Dietrich, care se-aruncă în calea unui glonţ ca să-l salveze.

— Mmmm. Personal, m-am văzut întotdeauna în rolul lui Bruce Willis din *Die Hard*. Poliţistul eroic şi plin de sânge care, cu arsenalul lui de încredere, salvează lumea şi femeia iubită făcându-i praf pe Alan Rickman şi banda lui de psihopaţi.

Maggie chicoti:

— Asta-i încă o tentativă de seducţie?

— Nu. Încă îţi mai fac curte.

— Mă temeam eu, clătină ea din cap. Eşti prea drăguţ, asta e problema ta. Cu siguranţă că eşti prea drăguţ ca să faci praf pe cineva.

— Ştiu, răspunse el amărât. N-am stofă de aşa ceva.

Coborî scara şi se lăsă pe vine în faţa ei, frecându-şi ochii obosiţi cu dosul mâinii.

— Începusem să-l plac pe Harding. Şi încă o mai fac, într-un mod ciudat. Mă tot gândesc ce pagubă uriaşă e totul şi ce bine ar fi fost dacă cineva, undeva, l-ar fi prevenit că toate au preţul lor.

Ridică mâna să pună pensula în tasa de pe masă.

— Ca să fiu drept cu Carpenter, *da*, m-a felicitat. A spus chiar că mă va sprijini dacă mă hotărăsc să candidez pentru funcţia de detectiv. După el, am potenţial – imită

expresia încruntată a superintendentului – şi e cazul să ştie, fiindcă nu degeaba e Super de cinci ani.

Afişă zâmbetul său strâmb:

— Dar eu nu sunt convins că într-acolo mă duce talentul.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, dezvăluindu-şi mai mult din gene decât ştia. Ai fi un detectiv excelent. Nu-mi pot da seama de ce-ţi faci griji. Nu mai fi aşa de-al naibii de prudent, Nick. Trebuie să profiţi de ocazii.

— Profit., când găsesc că au sens.

— Iar asta n-are?

Zâmbind, se ridică, pentru a duce tasa la chiuvetă să toarne apă în ea.

— Nu sunt sigur că vreau să mă mut, privi el prin camera transformată. Aş prefera să trăiesc într-o fundătură, unde câte o sugestie din când în când contează.

— Aha, înţeleg, coborî ea ochii.

Nick şterse în tăcere pensula de vopsea, întrebându-se dacă înţelegea într-adevăr şi dacă acela avea să fie singurul ei răspuns. Rezemă pensula la uscat pe scândura de scurs, în timp ce se gândea serios dacă să-şi croiască drum printr-o jumătate de milă de sârmă ghimpată, asta fiind cea mai logică variantă la urma urmei.

— Să revin mâine? E duminică. Am putea începe holul.

— Voi fi aici, spuse ea.

— Okay, porni Ingram spre uşa oficiului.

— Nick?

Se întoarse în loc.

— Da?

— De obicei, cât durează la tine să faci curte?

Un zâmbet amabil îi încreţi ochii.

— Până ce?

— Până când…

Deodată, Maggie păru stânjenită.

— Lasă. A fost o întrebare prostească. Ne vedem

mâine.

— Voi încerca să nu întârzii.

— Nu contează dacă întârzii, mârâi ea printre dinţi. O faci din generozitate, nu fiindcă ai fi obligat. Nu ţi-am cerut să-mi zugrăveşti toată casa, să ştii.

— Adevărat, confirmă el, dar ţine de curte. Credeam că ţi-am explicat toate astea.

Maggie se adună pe picioare, cu ochi scăpărători.

— *Pleacă*, spuse ea, împingându-l pe uşă şi trăgând zăvorul în urma lui. Şi pentru numele lui Dumnezeu, mâine adu cu tine şi nişte brandy, mai răcni. Curtea asta pute. M-am hotărât că prefer să fiu sedusă.

Televizorul mergea, iar Celia, cu telecomanda în mână, chicotea în sinea ei, când Maggie intră tiptil în salon ca să vadă dacă totul era bine. Bertie abandonase căldura înăbuşitoare a patului şi stătea întins pe canapea cu burta în sus şi picioarele crăcănate.

— E târziu, mamă. Ar trebui să dormi.

— Ştiu, dar e atât de nostim, iubito.

— Ai spus că e o integrală de filme horror.

— Este. De-asta râd.

Maggie îşi fixămama încruntându-se perplexă, apoi luă telecomanda şi stinse imaginea.

— Ne-ai ascultat, o acuză ea.

— Păi…

— Cum ai *putut*?

— Voiam pipi, se scuză Celia, şi nu vorbeaţi tocmai în şoaptă.

— Medicul a zis că n-ai voie să umbli de una singură.

— N-am avut încotro. Am strigat de câteva ori, dar nu m-aţi auzit. În orice caz, continuă ea, cu ochii sclipindu-i de umor, vă înţelegeaţi atât de bine încât am conchis că ar fi fost o lipsă de tact să vă întrerup.

Îşi măsură un moment fiica în tăcere, apoi bătu brusc cu palma pe pat:

— Eşti prea mare ca să urmezi un sfat?

— Depinde ce sfat, răspunse Maggie, aşezându-se.

— Orice bărbat care invită femeia să fugă de el merită să-l ai.

— Asta a făcut tatăl meu?

— Nu. El m-a luat de pe picioare, m-a dus în fugă la altar şi pe urmă mi-a acordat treizeci şi cinci de ani ca să mă căiesc în voie, zâmbi Celia cu nostalgie. Motiv pentru care sfatul este bun. M-am lăsat cucerită de opinia umflată a tatălui tău despre sine însuşi, i-am luat încăpăţânarea drept autoritate, alcoolismul drept spirit şi lenea drept charimsă…

Se întrerupse, cu o expresie de scuză, dându-şi seama că-l critica pe tatăl fiicei sale.

— N-a fost chiar atât de rău, reluă ea, cu aplomb. Pe vremea aia, toţi erau mai stoici – eram învăţaţi să înghiţim multe – şi uite ce-a ieşit. Tu… Matt… casa…

Maggie se aplecă înainte, pentru a-şi săruta mama pe obraz:

— Ava… Martin… hoţie… datorii… inimi frânte… un şold şubred…

— Viaţă, contră Celia. Un grajd de întreţinere încă viabil… Bertie… O bucătărie nouă, mare… Un viitor…

— Nick Ingram?

— Ei, de ce nu? întrebă Celia, cu chicoteli reînnoite. Dacă eram cu patruzeci de ani mai tânără şi-mi arăta cel mai mic interes, fii sigură că n-aş fi avut nevoie de o sticlă de brandy ca să pun lucrurile în mişcare.

Sfârşit